

Bạo Chúa, Bồn Cung Đến Từ 2012

Contents

Bạo Chúa, Bồn Cung Đến Từ 2012	1
1. Chương 001 - 002 - 003 - 004	2
2. Chương 005 - 006 - 007 - 008	6
3. Chương 009 - 010 - 011 - 012	9
4. Chương 013 - 014 - 015 - 016	13
5. Chương 017 - 018 - 019 - 020	16
6. Chương 021 - 022 - 023 - 024	21
7. Chương 025 - 026 - 027 - 028	24
8. Chương 029 - 030 - 031 - 032	28
9. Chương 033 - 034 - 035 - 036	32
10. Chương 037 - 038 - 039 - 040	36
11. Chương 041 - 042 - 043 - 044	39
12. Chương 045 - 046 - 047 - 048	43
13. Chương 049 - 050 - 051 - 052	47
14. Chương 053 - 054 - 055 - 056	51
15. Chương 057 - 058 - 059 - 060	55
16. Chương 061 - 062 - 063 - 064	59
17. Chương 065 - 066 - 067 - 068	62
18. Chương 069 - 070 - 071	66
19. Chương 072 - 073	69
20. Chương 074 - 075	72
21. Chương 076 - 077 - 078	76
22. Chương 079 - 080	82
23. Chương 081 - 082	85
24. Chương 083 - 084	89
25. Chương 085 - 086	92
26. Chương 087 - 088	96
27. Chương 089 - 090 - 091	99
28. Chương 092 - 093 - 094	105
29. Chương 095 - 096 - 097	110
30. Chương 098 - 099 - 100	115
31. Chương 101 - 102 - 103	120
32. Chương 104 - 105 - 106	125
33. Chương 107 - 108 - 109	129
34. Chương 110 - 111 - 112 - 113	133
35. Chương 114 - 115 - 116 (end)	137

Bạo Chúa, Bồn Cung Đến Từ 2012

Giới thiệu

Văn án Tương truyền vào thời thượng cổ , thánh nhân Phục Hi cùng mẹ của vạn vật Nữ Oa , hợp lự

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-chua-bon-cung-den-tu-2012>

1. Chương 001 - 002 - 003 - 004

Chương 1 : Lưu manh , người đang nhìn cái gì ?

Tương truyền thượng cổ thần giám , là do cổ thánh nhân Phục Hi , mẹ của vạn vật Nữ Oa , hợp cửu châu chỉ năng sĩ , tứ hải kỳ nhân , hải nhật nguyệt chi tinh , tụ hợp tinh hoa của trời đất , dùng tủy sống Bàn Cổ , dùng máu Phục Hi , hóa hết chín chín tám mươi một ngày tạo thành ba bản kỳ thư – Thiên thư , địa thư và nhân thư , mà nghe nói nhân thư thì được để lại trên nhân gian .

“Nói , nghiệt chủng trong bụng ngươi là của ai ? Ta nhất định phải đem hắc bầm thân vạn đoạn , lăng trì xử tử!” Nam tử gắt gao bóp chặt cái cổ thanh mảnh trắng nõn của nữ tử , hai mắt tức giận đến hắc đỏ trừng mắt nhìn nàng .

Nữ tử ngẩng đầu lên , vẻ mặt kiên cường , tâm đã bị tổn thương vỡ vụn , khó khăn từ môi đỏ phun ra một câu : “Vương .. Còn làm việc đó sao ? Trong lòng của người chưa từng có ta , những chuyện này đối với người mà nói thật sự quan trọng sao ?”

Nữ tử nói xong rỏ mắt xuống , nước mắt nhiễm lên làm lông mi ẩm ướt, nữ nhân của hắc nhiều không kể xiết . Nàng chỉ là một trong số rất nhiều nữ nhân , trả giá nhiều thì sao , nàng đạt được là cái gì ?

“Tiện nhân , vậy đừng trách ta vô tình!” Thanh âm của lạnh hắc giống như hàn băng ngàn năm , hai tròng mắt đỏ chột lóe lên , lực đạo trong tay không chút do dự tăng thêm , chỉ nghe ‘két’ một tiếng , nữ tử liền vĩnh viễn nhắm lại hai mắt .

Nam tử lạnh lùng nhìn nữ nhân trước mắt , nàng là nữ nhân hắc tự mình sắc phong Vương Hậu , nhưng lại có thể không cam lòng ở hậu cung , tư thông với nam nhân khác, không ngờ được miệng của nàng đủ cứng rắn , lại có thể tình nguyện chết cũng không bằng lòng khai ra danh tính nam nhân kia , hừ , đừng tưởng rằng như thế thì hắc sẽ không tìm ra gian phu kia là ai !

Nơi này là Ôn Tuyền trì tự nhiên chuyên dụng của hoàng gia , không có mệnh lệnh của vương thượng , bất luận là kẻ nào cũng không được bước vào nửa bước , mép hồ đột nhiên xuất hiện một đôi tay trắng như ngọc trong bụi rậm , Đỗ Hân Vũ gian nan từ trong nước bơi lên , nhưng hình như Ôn Tuyền này , trong nước ấm áp , khiến nàng cảm thấy càng lúc càng vô lực , nín thở một hơi , liền thử thoát khỏi mặt nước .

“Soạt – Soạt” Đỗ Hân Vũ ngã ngồi ở trên bờ há mồm thử phì phò , hoàn toàn không phát hiện tình cảnh hiện tại của mình có bao nhiêu nguy hiểm , trong lúc nàng từ từ ngẩng đầu lên nhìn về bốn phía thì bị một màn trước mặt làm kinh động , khiến nàng đông cứng nuốt một ngụm nước bọt .

Một nam nhân đang gắt gao bóp chặt cổ một nữ nhân , nữ nhân kia quần áo hỗn độn , bên miệng còn có một vết máu , xem ra sắp bị nam nhân kia bóp chết , giờ phút này , cặp mắt nam nhân kia đầu tia máu , đang sắc bén bắn về phía nàng , sợ tới mức kinh hoàng lớn tiếng hô lên . “... Giết người ... Giết người ...!”

Thân thể liền kích động lui về phía sau , không nghĩ tới một lần nữa lại rơi vào trong Ôn Tuyền trì phía sau, ừng ực ừng ực , đã uống vài ngụm nước Ôn Tuyền , có lẽ là bởi vì rất hoảng sợ , trong lúc nhất thời khiến nàng quên mất bản thân biết bơi .

Nam nhân đang thờ người tỉnh lại , buông tay ném tiện nhân kia qua một bên , đi đến bờ Ôn Tuyền , tay chụp tới , liền cứu được mạng nhỏ của nàng . “ Loại ao này cũng có người có thể chết đuối sao?”

Hân Vũ toàn thân ướt đầm đứng ở trước mặt hân , nam nhân kia tràn ngập tò mò cùng dục vọng , con người đen nhìn chăm chăm nàng , nàng từ đầu tới đây , Ôn Tuyền trì này căn bản không thông với bên ngoài , vì sao nàng lại xuất hiện ở trong hồ , còn cả cách ăn mặc khác lạ nữa , nhìn thế nào cũng không giống là người Phong Thành quốc , mà giống như địch quốc phái tới làm gian tế hơn !

“Oa ... Lưu manh ... Sắc lang , người đang nhìn cái gì ?” Hân Vũ toàn thân ướt sũng , dáng người chữ S như ẩn như hiện , dưới tình thế cấp bách , nàng vung tay tặng cho hân một cái tát .

Nam nhân vuốt má đau , tiến lên nắm lấy nàng , trực tiếp đè nàng cuống mép hồ giận dữ nói : “Từ trước đến giờ không có nữ nhân nào dám đánh ta , ngươi là người đầu tiên ! Nhưng ngươi có biết đánh ta hậu quả là gì không ?”

Chương 2 : Bắt đầu trừng phạt .

“Ta không biết ngươi đang nói gì ? Tóm lại buông ... buông ... Ngươi là cầm thú giết người không chớp mắt !” Hân Vũ thoáng nhìn thấy hân bóp chết nữ nhân kia , thân hình nhỏ nhắn cũng không biết lấy sức mạnh ở đâu gào lên giận dữ với nam nhân đang kìm hãm nàng.

Nam nhân giận dữ , chưa từng có bất kỳ một nữ nhân nào dám coi rẻ lời của hân , buông tay trực tiếp quăng nàng vào trong hồ , đứng ở bên ao từ trên cao nhìn xuống .

“A... cứu mạng ...” Hân Vũ bị hân trực tiếp ném vào giữa ao, chỗ đó tương đối sâu , đủ để chìm chết một người trưởng thành , chân phải đột nhiên bị chuột rút kịch liệt , khiến nàng kinh hoảng vùng vẫy ở trong ao .

Nam nhân ở trên bờ cảm thấy nàng không ổn lắm , cởi áo của mình , cùng nhảy vào trong Ôn Tuyền , đem nàng kéo đến vị trí nông hơn ở trong ao , trong Ôn Tuyền trì , nhiệt độ cơ thể của hai người dần dần tăng lên , nam nhân ôm chặt nàng chỉ cách Đỗ Hân Vũ một lớp áo T – shirt mỏng, nhanh chóng có hứng thú trước thân thể mềm mại tựa vào trước người hân , một nơi trên thân thể hân đã kích tình mạnh mẽ giờ cao lên .

“Ngươi làm gì thế , đột nhiên ném ta xuống , chân của ta bị chuột rút , đau quá .. đau quá ...” Hân Vũ ghé vào trước người hân , hai tay gắt gao ôm cổ của hân , vì để giữ được cái mạng nhỏ này , nàng mới mới mặc kệ như vậy , so với bị chết đuối , thà rằng nàng lựa chọn trực tiếp bị hân giết còn thống khoái hơn .

“Ha ha ha ~ đau không ? Ta còn chưa bắt đầu , ngươi đã bắt đầu kêu đau trước , vậy đợi lát nữa xem ngươi có thể chịu được bao nhiêu !” Nam nhân trào phúng cười ra tiếng , ngón tay ở sau đầu nàng niết một cái , Hân Vũ liền đau đến má mòm , mà lúc này hân đã đưa lưỡi cạy mở hàm răng nàng , vô cùng bá đạo , không chút ôn nhu nào , khi hân cường thế công kích tới , Hân Vũ giống như sơn dương bị nhúng nước , ngay cả thở cũng khổ sở .

“Ừm ... Ừm” Đỗ Hân Vũ liều mạng giãy dụa , phần nộ trong mắt dần chuyển thành sợ hãi , nàng tùy tiện đá chân nhỏ lên , muốn thoát khỏi hành động thô bạo của hân , như chân phải bị chuột rút đã khiến nàng ốc còn không mang nổi mình ốc , rốt cuộc ai có thể tới cứu nàng đây ?

“Vật nhỏ , ngươi so với tưởng tượng của ta càng mỹ vị hơn , hiện tại ta thật không nỡ lập tức hành hạ ngươi đến chết !” Nam nhân liếm khước môi , hiện lên một nét tươi cười tà ác , bàn tay to xé một cái , trực tiếp xé rách áo T – shirt trên người nàng , từng mảnh nhỏ trôi bồng bềnh trên mặt nước , hân tựa như cầm thú bạo chúa , lại cúi đầu .

Nhưng lúc này mục tiêu của hân không phải là môi , mà lại hai vai tuyết trắng của nàng , nước ở trong ao chiếu rọi , tựa như bạch ngọc , tản ra ánh sáng thánh khiết , nam nhân thâm than một tiếng , nhắc đầu chôn thật sâu xuống , dùng răng nanh cắn ...

“A ...” Đỗ Hân Vũ đột nhiên ngửa đầu , phát ra một tiếng kêu đau , móng tay bấm chặt lưng hân , dưới chân cũng liều mạng muốn đá văng hân ta .

Nam nhân đem thân thể mềm mại của Hân Vũ gắt gao ôm vào trong ngực , hung hăng chà đạp , bản năng thân thể đã sớm nắm giữ chủ động , ngực tựa như có nộ khí ngập trời cần phóng thích , chờ đợi tìm con đường để phát tiết . Hân càng thêm tùy ý bắt đầu vuốt ve trên người nàng .

Bạo ngược cõi trần phục quái dị ở trên người Hân Vũ ra , lúc này hai người xích lõa dán chặt một chỗ , nhìn nàng trước mắt xinh đẹp như vậy , nam nhân trong đầu không khỏi xuất hiện một gương mặt nữ nhân , nhưng chỉ là trong nháy mắt liền thanh tỉnh lại , nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng , trong lòng liền nhóm lên một ngọn lửa vô danh . Chương 3 : Diên cuồng giữ lấy

Để nàng dựa lưng vào ven bờ , thân thể cao lớn của hân ngăn nàng ở giữa , Hân Vũ nhìn nam nhân trước mắt đang ôm mình , thân hình của hân rất cao lớn cường tráng , nhưng ánh mắt hân nhìn cô thì giống như lang sói , khiến cho trong đầu Hân Vũ nổi lên một tia sợ hãi trước giờ chưa bao giờ có , bởi vì nàng cảm thấy được hơi thở nguy hiểm trên người hân .

“Ừm ...” Không cho Hân Vũ nhiều thời gian để suy nghĩ , nam nhân đã lại cúi đầu hôn lên môi nàng , nụ hôn của hân mang theo tính tàn phá chiếm đoạt , mặc cho Hân Vũ cố sống cố chết giữ lấy phòng tuyến sau cùng , hân không phí chút hơi sức đã cạy mở miệng nàng , ở trong miệng của nàng tùy ý công thành chiếm đất .

Nam nhân xa lạ giống như ác ma , trong khoảng khắc đem nàng đùa bỡn cả trước cả sau , cái lưỡi e lệ rụt rè bị hân ngậm trong miệng tùy ý thưởng thức , bàn tay nhỏ bé để trên tấm thân nam nhân kiên cường cắn bản không nhiệt tình hơn chút nào , thậm chí cả chút khí lực đẩy hân ra cũng không còn .

Nam nhân tựa hồ rất hài lòng với nụ hôn này , mùi vị của nữ nhân trong lòng trước sau vẫn ngọt như vậy , phản ứng cứng nhắc của nàng lại càng khơi dậy dục vọng của hân nhiều hơn , dưới bụng đã căng chặt đến cực điểm .

Thân thể nam nhân nâng cao , hai chân Hân Vũ bị hân kéo lên đặt ngang hông của hân , nâng cánh tay yêu kiều của nàng lên , eo mạnh mẽ dùng lực một cái , liền nhanh chóng phá tan phòng tuyến cuối cùng của nàng , không dự liệu trước Hân Vũ thậm chí còn không biết xảy ra chuyện gì , nửa thân dưới đã mạnh mẽ bị tiến vào , vật to lớn đậm đột ngọt mang đến cho nàng một trận đau đớn , khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lại , trán chảy mồ hôi lạnh cùng lệ nóng nhỏ giọt rơi xuống ,

“A ~” Bị cự vật xé rách đau đớn khiến Hân Vũ phát ra tiếng thét thống khổ , nước mắt lăn lăn rơi xuống , đau đớn thừa nhận của hân thật lớn , trong nước trời lên một tia đỏ thẫm , từ từ đi lên , bọt nước giống như máu bị vỡ , sắc máu lan tràn cùng hòa vào trong nước ao .

“Nữ nhân , không thể tưởng được thân thể của ngươi có thể khiến cho ta thống khoái như thế!” Hân chưa bao giờ bị người khác dồn ép như vậy , đem vật nam tính của hân gắt gao bao lấy quá chặt chẽ , mỗi lần rút ra một chút , hân đều thở dốc vì kinh ngạc , hậu cung của hân phi tần mỹ nhân đông đảo , nhưng không có người nào có thể đem cho hân sự hưng phấn đến như vậy .

Lời nói của nam nhân vừa dứt , Hân Vũ liền cảm thấy ở eo có một cỗ lực đạo nháy mắt tăng lên , hân hơi rút ra một ít rồi lại tiếp tục mạnh mẽ dùng sức xông vào , trong khoảng khắc này , việc Hân Vũ trải qua , gần như thống khổ đến muốn ngất xỉu , nàng liều mạng giãy dụa , nhưng nam nhân trước mặt vẫn thờ ơ như trước tiếp tục ở trong cơ thể nàng đâm chọc ra vào !

“A _____ buông , buông !” Hân Vũ thống khổ kêu gào , cảm giác như bị xé rách đau đớn cùng với hân diên cuồng chạy nước rút , đã khiến thân thể nàng đau đến run rẩy không ngừng , giữa bắp đùi không ngừng có dòng dịch nhờn nóng bỏng chạy xuống , cùng hòa vào trong ao .

Va chạm dưới thân vẫn còn tiếp tục , mặc kệ Hân Vũ kêu gào thế nào , nam tử vẫn thờ ơ , hân lúc này đang đắm say trong cảm giác tuyệt vời nàng mang lại , phần mất hồn kia đã nhanh chóng dần hân tới mức không thể khống chế được nữa , nàng đau đớn đáng thương lại vừa có ánh mắt quật cường , làm cho hân càng muốn giữ lấy nàng thật chặt ...

Ôm lấy nàng rời khỏi nước , đem nàng áp đảo mạnh mẽ ở bên cạnh ao , chỗ kết hợp ở nửa thân dưới trước

sau không tách ra , Hân Vũ nhắm chặt hai mắt , khuất nhục thừa nhận sự chiếm đoạt của hắn , vì sao lại phát sinh chuyện như vậy ? Đây rốt cuộc là nơi nào? Nam nhân đang vận động trên người nàng là ai ? Tất cả chuyện này hết thảy đều khiến cho nàng không biết phải làm sao , trước mắt tối sầm , liền mất đi toàn bộ ý thức !

Nhìn thấy nàng dưới thân đã ngất đi , nam nhân ở trên người nàng phóng ra dịch nhờn nóng bỏng , khi này mới thỏa mãn rời khỏi thân thể của nàng , tiểu yêu tinh hấp dẫn mê người như thế , trực tiếp giết thật đáng tiếc , vươn ngón tay hơi thô nắm lấy cằm nàng , đánh giá cẩn thận Hân Vũ , khoe miệng thoáng hiện nét cười tà , trong đầu vẽ ra một kế hoạch hẳn thấy hài lòng . Chương 4 : Nhận rõ sự thật

Trong một gian phòng cổ kính , Đỗ Hân Vũ từ từ mở hai mắt mệt mỏi , nhìn thấy cảnh vật lạ lẫm này , nàng hơi cử động hạ thân , nhưng trên người ngay lập tức truyền đến một cảm giác đau đớn , đặc biệt ở hạ thể mơ hồ đau đớn khiến nàng bất giác nhăn chặt mày .

Ký ức trước khi hôn mê nháy mắt nhanh chóng xuất hiện trước mắt nàng , nàng nhớ lúc ấy nàng chỉ là nhất thời tò mò , chạy vào trong phòng nghiên cứu khảo cổ của ông nội , rồi lại xuất phát từ lòng hiếu kỳ , trộm đọc nhân thư vốn chỉ có trong truyền thuyết, nhưng lại ngoài ý muốn bị nhân thư hút vào trong bóng tối!

Nơi đó rất tối rất lớn , nàng nhắm chặt hai mắt , cái gì cũng không dám nhìn , cho đến khi cảm thấy ẩm áp vây quanh mình , mở mắt ra thì nàng lại thấy thân thể đang ở giữa một Ôn Tuyền trì , liêu mạng bơi lên bờ , lại không nghĩ thấy được một cảnh kia .

Cảm giác đau đớn trên người nói cho nàng biết tất cả chuyện này đều là thật , nghĩ lại thì chính bản thân thư kia đã đưa nàng tới đây , chẳng lẽ nó chính là nhân thư trong truyền thuyết sao ? Nhưng ông nội không có nói nhân thư có phép màu như vậy mà?

Nàng nên làm gì bây giờ , nơi này rốt cuộc là đâu ? Cái tên hung thủ giết người cường bạo nàng liệu có xuất hiện hay không ? Quan trọng nhất là có thể tìm được nhân thư ở nơi này, chỉ có tìm được nhân thư nàng mới có cơ hội trở về !

Cửa đột nhiên bị mở ra , Hân Vũ nắm chặt tay , sợ hãi là ác ma kia đến đây , nhưng đi vào lại là một nữ tử tuổi xấp xỉ nàng , vừa nhìn thấy nàng đã tỉnh liền đặt đồ ăn xuống đi đến bên cạnh nàng , cung kính mỉm cười nói với nàng : “Cô nương người đã tỉnh là tốt rồi , ta còn lo người sẽ hôn mê vài ngày nữa đây”

Hân Vũ nhìn vào trang phục trên người nàng ta , tuy rằng bản thân đã đoán được mọi chuyện , nhưng trong lòng nàng vẫn còn có một chút hy vọng xa vời , mở miệng hỏi nàng ta . “ Xin chào , người có thể nói cho ta biết nơi này là đâu không ?”

“Nơi này là Vương cung Phong Thành quốc , cô nương được Vương thượng mang về đây , nô tì tên là Hòa Thái , là lão ma ma bố trí tới chăm sóc người!” Hân Vũ nghe những lời nàng ta nói thì căng thẳng , lệ nóng trong nháy mắt đã tràn ra , cho dù trong lòng đã chuẩn bị trước nhưng nghe được sự thật , nàng vẫn không thể khống chế nổi khủng hoảng , thương tâm khóc lóc.

“Cô nương , người sao vậy , sao đột nhiên lại khóc ? Có phải vết thương trên người còn đau hay không , nô tì đem thuốc tới đây cho người, thuốc này rất có hiệu quả tiêu sưng , để nô tì giúp người bôi thuốc .” Cung nữ Hòa Thái cầm trong tay một hộp sức đi đến chỗ nàng , vừa định kéo mền lên thì Hân Vũ liền khẩn trương kéo lại mền trốn vào trong góc giường .

“Đừng tới đây , người đặt thuốc ở đây là được rồi , tự ta có thể xoa !” Lau nước mắt trên mặt , bây giờ toàn thân nàng đều trần trụi , sao có thể để người ta nhìn thấy , mặc dù tư tưởng của nàng không có cổ hủ như vậy , nhưng cũng không thể tùy tiện để một người xa lạ như vậy trắng trợn nhìn nàng được .

Hòa Thái dường như cũng nhìn ra sự lo lắng của nàng , xoay người đi ra đóng cửa phòng lại , thân thiết nói với nàng : “Cô nương không cần thẹn thùng , nô tì đã khóa cửa lại , trong phòng cũng chỉ có hai người chúng ta , hãy để nô tì giúp người bôi thuốc đi.”

Hân Vũ thấy nàng nhiệt tình như vậy , dù sao cũng đều là nữ nhân với nhau , suy nghĩ một lúc , để cho nàng ta bôi thuốc ỉnh , xem thì xem đi , thân thể của nàng cũng đã bị ác ma kia nhìn sạch sẽ rồi .

2. Chương 005 - 006 - 007 - 008

Chương 5 : Hơi thở ma quỷ (nhất)

Nói lòng cảnh giác , để Hòa Thái nhích tới gần mình , trên người Hân Vũ khắp nơi đều có vết thương lớn nhỏ , trong đó trên vai là tổn thương nghiêm trọng nhất , đây là do ác ma kia khi cường bạo cắn nàng , còn lại đều là dấu hôn xanh tím , Hân Vũ nhìn thấy cơ thể mình bị tàn phá, trong lòng có một xúc động muốn giết chết hắn , nhưng ác ma kia rốt cuộc là ai?

Đột nhiên nàng nhớ lại Hòa Thái nói một câu, vừa rồi nàng không để trong lòng , bây giờ lại suy ngẫm thật trọng lại, chẳng lẽ ác ma kia chính là quốc vương ở Phong Thành quốc này ?

Hòa Thái nói nàng được Vương thượng mang về, ác ma kia tự xưng là “cô”, thời cổ quân vương không phải tự xưng như vậy sao? Nơi này chính là quốc gia cổ Phong Thành mà ông nội nói , nhân thư chính là được lấy ra khi khai quật lăng mộ hoàng gia Phong Thành quốc , cho nên nhân thư nhất định ở trong tòa vương cung này .

“A – đau quá – !” Hân Vũ nghĩ quá nhập thần , khi Hòa Thái bôi thuốc mỡ lên vết thương trên vai thì nhất thời đau khiến nàng hô to.

“Nô tì đáng chết , xin cô nương thứ tội!” Cung nữ Hòa Thái cũng bị tiếng hét thảm của nàng sợ tới mức hoang mang lo sợ , lập tức quỳ gối trước giường cầu xin tha thứ , trong vương cung này, nếu cung nữ phạm lỗi như vậy, nhất định sẽ bị chủ tử đánh chết để trút giận .

Trên TV nàng có xem qua cung nữ thái giám làm vậy, còn tưởng rằng đời thật sẽ không xuất hiện chuyện như vậy, bây giờ gặp chuyện này, thật đúng là làm cho nàng có chút kinh ngạc, chẳng lẽ người thời cổ, đều coi sinh mệnh người khác như trò đùa sao ?

“Hòa Thái người mau đứng lên, ta hiểu quy củ trong vương cung là thế nào, nhưng với ta người không cần như vậy, bởi vì ta không phải người trong vương cung, lại càng không thuộc về nơi này!” Hân Vũ thiện lương rộng lượng khiến Hòa Thái thở phào nhẹ nhõm một hơi, hi vọng từ nay về sau không phải trở về bên cạnh lão ma ma, chỉ cần để nàng đi theo cô nương này là tốt rồi

“Đa tạ cô nương khoan hồng độ lượng, nô tỳ tin rằng, nữ tử xinh đẹp thiện lương giống như người đây, vương thượng nhất định sẽ chung tình với người .” Hòa Thái thật không ngờ , những lời nàng nói hôm nay, tương lai không lâu sau đó, thật sự trở thành sự thật !

Đêm đến, Hân Vũ ở trên giường ngủ không được lặn qua lộn lại, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì nàng không có lúc nào thôi lo lắng đề phòng , chỉ sợ ác ma kia sẽ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng, nàng đã nghĩ qua việc chạy trốn, nhưng chỉ cần nàng hoạt động thân mình một chút, toàn thân liền đau đến không thể nhúc nhích!

Nhưng nghe Hòa Thái nói , Vương hậu Đông cung vừa qua đời , bây giờ cả Vương Cung tất cả đều bận rộn việc phúng điếu , Hân Vũ nghĩ , hẳn bận rộn , ngày hôm nay chắc chắn sẽ không đến , mang theo tâm lý may mắn , đêm nay nghỉ ngơi trước , chờ đến mai khi tối trời, sẽ lập tức chạy trốn .

Hân Vũ càng lúc càng mệt , hai mắt cũng không nghe lời bắt đầu buồn ngủ, bây giờ cũng đã quá nửa đêm , đoán chắc hẳn sẽ không đến đây , ngáp dài một cái , liền nhắm lại hai mắt đi ngủ .

Một bóng đen từ từ đến gần giường , chỉ cách lớp màn che nhìn người đang ngủ say ở bên trong , da trắng như tuyết lộ ra màu hồng , khuôn mặt như vẽ đẹp không sao tả xiết , trừ Vũ Hàm ra , nàng là người thứ hai để cho hắn có thể cảm thấy một nữ tử như vậy .

Hân Vũ trong mơ hồ cảm giác được trên người ngựa ngựa ảm ướt , một mỗi mở hai mắt vừa mới nằm ngủ ra , cảnh tượng trước mắt khiến cơn buồn ngủ hoàn toàn bị đánh lui , bất ngờ có một nam nhân nằm trên người nàng , còn dùng hai mắt cực mịn hoặc nhìn mình , nhìn kĩ diện mạo nam nhân này , một dung mạo tuấn lãng tà mị , còn có hơi thở bá đạo lạnh như băng , đây chẳng phải là ác ma cường bạo nàng sao ?

Chương 6 : Hơi thở ác ma (nhị)

“A ——“ Một tiếng hét chói tai ở bên trong màn che vang lên , Hân Vũ hoảng loạn , bàn tay nhỏ bé ở trước người muốn đẩy hẳn ra , nhưng hẳn thật nặng , lại đè mạnh ở trên thân hình vô lực của nàng , khiến nàng ngoại trừ cánh tay ra , căn bản là không thể nhúc nhích .

“Vật nhỏ , xem ra ngươi bình phục được rất khỏe , vậy thì thật tốt , bây giờ liền làm ấm giường cho ta đi.” Nam tử đúng là tân vương mới vừa cai quản Phong Thành quốc không đến ba năm – Hình Ngạo Thiên !

Ánh mắt hẳn lạnh như băng cắt giấu một ngòi lửa , biểu thị giờ phút này hẳn đang có dự vọng rất lớn , tâm lý Hân Vũ khủng hoảng bất an , thân thể của nàng bây giờ còn đang run rẩy đau đớn , sao có thể chịu đựng được sự tàn phá của hẳn chứ?

“Đừng ! Cơ thể của ta còn chưa khỏe , vẫn rất đau , xin ngươi buông tha cho ta đi ...” Nàng thực vô dụng thấp giọng cầu xin , tuy rằng nàng biết như vậy rất không có khí khái , nhưng vì lo nghĩ đến đại cục , vì lo nghĩ đến thân thể nàng lúc này , nàng không còn cách nào khác!

Về mặt Hình Ngạo Thiên tà mị nhìn nàng , da thịt lộ ra ngoài như vậy làm cho người ta mơ màng , cự vật dưới khổ đã oán hận hẳn cả ngày , chỉ cần hẳn mỗi khi nhớ tới niềm vui thống khoái hôm qua thì nó liền xúc động lập tức muốn xông ra .

“Ha ha

người nói một mảnh thú đột nhiên đối bụng, sẽ bỏ qua bữa ăn đẹp ngon lành của hẳn sao ?” Con người lạnh như băng của Hình Ngạo Thiên tràn ngập dự vọng , như thể bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát .

Dứt lời , bàn tay to xé một phát , vạt áo trước người Hân Vũ liền mạnh mẽ bị xé nát , cái yếm đỏ thẫm xuất hiện trước mắt hẳn , không nói hai lời cúi đầu liền hôn lên môi của nàng , vị ngọt lành trong miệng nàng làm hẳn như lên cơn nghiện , đã để cho hẳn trở nên muốn ngừng mà không được nữa .

“Ưm ưm ưm ...” Thân mình bị áp chế , cánh tay căn bản đẩy hẳn ra không được, hương vị chán ghét trong miệng này khiến nàng ngạt thở , cũng không biết là lấy dũng khí ở đây , tìm được một cơ hội , liền cắn vào lưỡi hẳn .

“A ——“ trong miệng Hình Ngạo Thiên truyền đến một cảm giác đau đớn , nữ nhân này không yên còn dám cắn hẳn , được lắm , đêm nay hẳn tuyệt đối sẽ không buông tha nàng!

“Càng cay càng đủ vị , vật nhỏ , đêm nay ta sẽ cho nàng biết , đắc tội với ta sẽ có kết cục gì!” tay Hình Ngạo Thiên vung lên , quần áo trên người Hân Vũ rách hết , chưa từng người nào có da thịt hoàn mỹ đến loại trình độ này , toàn thân nàng trên người không có chút tì vết , trắng tinh trong suốt như ngọc .

“”Người hồ đồ , không được nhìn ——!” Hân Vũ giãy dụa muốn kéo mền qua người , che ở những chỗ quần áo bị rách , không biết vừa rồi hẳn làm gì với nàng , quần áo trên người nàng tất cả đều không khỏi rách hết , trần trụi hiện ra trước mắt hẳn .

Giữa lúc nàng giãy dụa , Hình Ngạo Thiên đã cởi áo choàng trên người mình , lộ ra đôi ngực cường tráng , da thịt ngăm đen trơn nhẵn , hiện ra mị lực của một nam nhân trưởng thành .

Rất nhanh áp xuống người nàng , Hân Vũ cảm giác bị một hắc xà lạnh như băng quấn lấy thân thể , một cử động cũng không dám , nhìn vào con người đen đầy tơ máu kia , ngón tay di động trên da thịt trong suốt long lanh của nàng , Hình Ngạo Thiên hít một hơi thật sâu , da thịt nàng mềm mại trơn mịn , làm cho hẳn cảm giác nhẹ nhàng khẽ đụng liền lập tức không chịu nổi muốn nghiền nát , như thể cố tình muốn biết hết mọi thứ , bàn tay to còn tà ác trượt vào bên đùi nàng .

“A—— người muốn làm gì ? Vương hậu của người vừa mới chết , người hẳn là phải nên vì nàng ta túc trực bên linh cữu mới đúng có phải hay không ?” toàn thân Hân Vũ run rẩy , bối rối , nàng cũng không biết nên làm gì bây giờ , há mồm nói lời mê sảng . Chương 7 : Hơi thở ác ma (tam)

“A —— người muốn làm gì ? vương hậu của người vừa mới chết , người hẳn là phải túc trực bên linh cữu mới đúng có phải hay không ?” Toàn thân Hân Vũ run rẩy , bối rối , nàng không biết nên làm gì bây giờ , há mồm nói lời mê sảng .

“Ha ha ha ~~ vật nhỏ , người đúng là thú vị , người đã gặp qua quân vương nào lại đi túc trực bên cạnh linh cữu vương hậu chưa , hơn nữa ta vốn đã muốn nàng ta chết !” Hình Ngạo Thiên tay đưa lên , khoe miệng

khẽ hiện lên ý cười tàn khốc , tay để trống bắt lấy cái cằm nhọn của nàng , đầu ngón tay hơi hơi thô .

Đại não Hân Vũ tức thì nhớ lại , chẳng lẽ nữ nhân ngày hôm qua hấn bóp cổ chính là vương hậu ? Chính tay hấn giết chết vợ của mình ?

“A – người là ác ma người sao có thể hạ thủ với chính vương hậu của mình được ,chẳng lẽ người không phải là nam nhân sao?” Không thể tưởng được hấn lại máu lạnh đến như vậy , chẳng trách thời cổ đại có nhiều bạo chúa đến vậy .

Một tia cười nhạo từ trong miệng lãnh khốc của hấn tràn ra : “Vì sao ta lại không hạ thủ được , đối với một nữ nhân thông dân cùng nam tử khác , ta lưu nàng ta lại còn có nghĩa gì , giấu lại ta hậu cung ba nghìn , thiếu một người thì tính là gì?”

“Thông dân ?” Hân Vũ trừng lớn hai mắt nhìn hấn , biểu tình trên mặt có chút xấu hổ , không thể tưởng được đường đường là Vương hậu cũng chơi bên ngoài ... nhưng mà hấn nhiều nữ nhân như vậy , tại sao phải tìm đến nàng , tay nhỏ bé để trước người , kéo dài khoảng cách giữa hai người , nhẹ giọng nói : “Người đã có nhiều mỹ nữ như vậy , thì ta cũng chỉ là một người thôi có phải hay không ? Nếu người còn vì cái tát ngày hôm qua mà tức giận , vậy ngày hôm qua không phải người cũng đối với ta như vậy sao ? Nếu thế , hoàn toàn chính là ta chịu tổn thất !”

“Vật nhỏ , người đừng vọng tưởng nghĩ chủ ý gì ! Cho dù không có ngày hôm qua , cứ coi như hậu cung của ta có hơn vạn tần phi , hiện tại ta chỉ muốn người !” Chồng lại đôi mắt trong suốt của nàng , Hình Ngạo Thiên biểu thị công khai bá đạo đối với nàng .

Sắc mặt Đỗ Hân Vũ cứng đờ , xem ra ác ma này quyết tâm sẽ không bỏ qua cho nàng . Thân thể bị hấn giữ chặt , nàng không có nữa cách có thể né khỏi hấn

Hình Ngạo Thiên nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp như bị kim đâm của nàng , dưới thân căng thẳng ,trên mặt lộ ra vẻ cười đắc ý , đêm xuân ngắn ngủi , sao hấn có thể bỏ qua thân thể mềm mại như bạch ngọc đây ?

đã che chắn#

đã che chắn # nàng cắn chặt môi , lệ rơi đầy mặt , hai mắt nhắm lại , để cho những hình ảnh khó coi rời xa thế giới của nàng .

“Nói cho ta , người tên là gì ?” Một bên hưởng thụ những gì thân thể của nàng mang đến . Rung động , Hình Ngạo Thiên quyết định phải xâm nhập hiểu rõ được nàng .

“Chuyện này không liên quan đến người -!” Cắn chặt răng , nàng tận lực không để mình phát ra tiếng rên rỉ dâm dăng , đối với câu hỏi của hấn , nàng không muốn nói , lại càng không muốn trả lời hấn Chương 8 : Hơi thở ác ma (tứ)

“A —“ từ eo đột nhiên truyền đến đau đớn , lập tức nàng nàng kinh hô ra tiếng , Hình Ngạo Thiên dùng sức nắm lấy eo nhỏ của nàng , tựa hồ như muốn bóp nát nó , con người hấn lãnh khốc ép tới gần , thanh âm khàn khàn vang vọng bên tai nàng : “Vật nhỏ , tốt nhất người nên thức thời học cách khuất phục , nếu không người tự chịu , ta cũng không phải là loại nam nhân biết thương hoa tiếc ngọc.”

Eo đau buốt sau khi hấn dứt lời , không khỏi lại tăng thêm lực đạo , lệ nóng liên miên không ngừng chảy xuống , nàng chỉ nhẹ giọng nói ba chữ : “Đỗ ... Hân Vũ”

Nàng cuối cùng cũng hiểu được , chỉ có thuận theo hấn , hấn mới có thể đối đãi ôn nhu đối với nàng , nếu nàng làm trái ý hấn , hấn liền giống như dã thú ra vào khiến nàng sống không bằng chết , Hình Ngạo Thiên ngậm lấy vành tai của nàng , ôn nhu lẩm bẩm : “Đỗ Hân Vũ ... Hân Vũ , tên rất hay , ta thích !”

Thân thể bị thao túng không thể chống cự , một loại cảm giác đau đớn tràn ngập thổi quét đi ý thức sắp mất của nàng , cảm giác được nam nhân ở trên người rung động một hồi , lâu sau đó , hấn cuối cùng cũng kết thúc màn chiếm đoạt kịch liệt này .

Hình Ngạo Thiên khuôn mặt lãnh khốc không chút thay đổi , nhìn chằm chằm hai má tái nhợt hứu hứu của nàng nói : “Bất kể trước kia người là ai , hoặc có thân phận gì , nhưng bắt đầu từ giờ khắc này , người chỉ

có thể là người của ta , bởi vì toàn thân người đều có dấu vết của ta , chỉ có ta mới có tư cách hưởng dụng thân thể xinh đẹp của người !”

“Ta không phải của người , tim ta chỉ thuộc về ta , cơ thể của ta chỉ thuộc về cha mẹ sinh ra ta , vĩnh viễn không thể thuộc về một ác ma !” Hân Vũ không thể chấp nhận sự bá đạo của hân , nam nhân như vậy , nếu ở xã hội hiện đại , đã sớm bị người ta khinh bỉ.

“Người chỉ có thể là của ta , bất luận kẻ nào cũng không thể dòm ngó.” Hình Ngạo Thiên ôm chặt eo nhỏ của nàng , đem thân thể xinh đẹp gắt gao dán trên người hân , hân là vương tối cao , tuyệt đối không cho phải kẻ nào làm trái lời hân .

“Thật là buồn cười .. ta là cái gì của người ? Dừng qua liền tuyên bố sao ? Vậy là nữ nhân thứ bao nhiêu của người ? Hay là người muốn phong ta làm tần phi ?” Hân Vũ đắm chìm trong thống khổ , nhưng vẫn không quên châm chọc tên ác ma cao cao tại thượng này .

“Vật nhỏ , người thật đúng là biết cách nắm lấy thời cơ , tần phi? Người cảm thấy người có tư cách sao ?” Vẻ lạnh lẽo trong đôi mắt hân không cần nói cũng biết , còn tưởng mình nhất được một bảo vật , thì ra cũng không có ngoại lệ , cũng chịu không được sự hấp dẫn của quyền quý .

“Đừng nói chỉ là một tần phi , cho dù người đem vị trí của người tặng cho ta , Đỗ Hân Vũ ta cũng sẽ không thêm!” Ánh mắt kiên định trừng mắt nhìn hân , xem ra hân đã xem nàng là một nữ nhân ham hư vinh , đừng tưởng rằng là vua như hân là giỏi , nàng nhất định sẽ không chịu khuất phục .

Hình Ngạo Thiên nhìn vật nhỏ khẩu thị tâm phi này , hân tin chắc , trong thiên hạ nữ nhân không cần danh lợi đã ít càng thêm ít , đặc biệt là nữ nhân có ngoại hình mỹ mạo như thế này thì lại càng hiếm , hân cũng chỉ gặp được một người !

Bị ánh mắt của hân nhìn toàn thân run rẩy, mỗi lần hân nhìn nàng như vậy , khiến cho cả người nàng cảm thấy không thoải mái , tay nhỏ bé lại đẩy hân ra , gần hân khiến nàng chán ghét , càng khiến cho nàng oán hận tới cực điểm .

“Vật nhỏ thú vị , mặc kệ trong lòng người đang tính toán gì , hiện tại người là nữ nô làm ấm giường cho ta , chỉ cần ta muốn , thời điểm nào , địa điểm nào , người cũng phải thuần phục dưới ta !” Đưa tay kim chặt cầm nàng , lạnh như băng nhắc nhở nàng .

Hân Vũ giãy dụa khỏi sự kiềm chế của hân , vẻ mặt khinh thường nghiêng đầu sang chỗ khác nói : “Người có thể không chế được cơ thể của ta , nhưng người muốn ta hoàn toàn thuần phục người , thật xin lỗi , điểm ấy người không cần nghĩ , tuyệt đối không có khả năng!”

3. Chương 009 - 010 -011 - 012

Chương 9 : Trốn chạy (nhất)

“Người!Hừ Ta sẽ có biện pháp khiến người hoàn toàn khuất phục!” Dứt lời , hạ thân dùng sức thẳng tiến một cái , Hân Vũ lập tức cau chặt mày , hân căn bản không hề rời khỏi thân thể của nàng , ở trong u cốc của nàng nghỉ ngơi , như thể khí lực hân dùng không hết , tinh lực dư thừa , một khắc cũng không ngừng trườn đưa va chạm.

Vài lần nàng không chịu nổi thống khổ ngắt đi nhưng lại bị va chạm mạnh mẽ kéo ý thức trở về , nhưng mỗi lần tỉnh lại , Hân Vũ lại nhìn thấy hân vẫn còn ra sức vận động , hai mắt rớt cuộc không thể chống đỡ , khi lớp sóng mới đập đến mạnh mẽ , nàng lại ngắt dưới thân hân!

“Cô nương ... Cô nương ... Nên tỉnh , bây giờ đã qua buổi trưa rồi!” Cung nữ Hòa Thái đã vài lần vào rồi ra nhưng mỗi lần đều nhìn thấy nàng vẫn còn ngủ , lo lắng nàng không ăn uống sẽ xảy ra chuyện , vẫn nên quyết định đánh thức nàng dậy.

Hân Vũ mở mắt đang nhắm mắt , nhìn thấy gương mặt lo lắng của Hòa Thái trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi , ác ma kia đã rời khỏi , nhìn ánh nắng tươi sáng ngoài cửa sổ , nếu hôm nay nàng không đi , buổi tối hẳn nhất định sẽ lại đến.

“Cô nương người đang suy nghĩ gì ? Đêm qua có phải vương thượng đã tới hay không ?” Hòa Thái nhìn bộ dạng ngẩn người của nàng , lại thoáng nhìn Yêu bài phát ra kim quang trên giường , đây không phải là vật bên người vương thượng sao? Nhìn bộ dạng mệt mỏi của Hân Vũ , Hòa Thái đại khái cũng đoán được chân tướng.

Hân Vũ trong nháy mắt bị câu hỏi của nàng hù sợ , nàng sao biết ác ma kia đã qua đây ? Xấu hổ nhìn Hòa Thái , Hân Vũ chỉ mỉm cười , nàng thật sự không biết trả lời như thế nào?

Hòa Thái tựa như nhìn thấu tình hình của nàng , đưa tay cầm lấy Yêu bài rơi trên giường , cẩn thận xác nhận một chút , sau đó đưa cho Hân Vũ nói : “Yêu bài này là vật đeo bên hông vương thượng, trước kia thời điểm nô tì ở tẩm cung Cẩm phi hầu hạ , thì thấy bên hông vương thượng đeo miếng yêu bài này.

Hân Vũ tiếp lấy yêu bài , cẩn thận quan sát , yêu bài này làm từ hoàng kim , mặt trên còn khắc chữ , nhưng mà nàng không biết chữ của nơi này , căn bản không biết viết gì , nhưng mà nghe Hòa Thái nói thế , khẳng định nó chính là một loại biểu tượng đại biểu cho quân vương.

“Cô nương , xem ra vương thượng rất thích người đấy!” Hòa Thái hưng phấn reo hò , chỉ cần nàng ta được sủng ái , thì nàng cũng không bị người ta khi dễ , quy luật sinh tồn trong vương cung này chính là chỉ cần chủ tử được sủng ái , thì tất cả mọi người trong cung này cũng sẽ được nhờ .

Nhìn bộ dạng cao hứng của Hòa Thái , Hân Vũ chỉ thản nhiên cười , trong đầu lại đang nghĩ tới kế hoạch chạy trốn , trong tay nàng hiện yêu bài của hắn , tin rằng ra khỏi vương cung , hẳn là không khó .

Đêm qua bị hắn tra tấn suốt đêm , toàn thân Hân Vũ giống như bị xe nghiền , thân mình vô cùng đau đớn , từ nhỏ đến lớn , nàng là người lớn lên trong lòng bàn tay nâng đỡ của gia đình , nàng luôn được mọi người đặc biệt thương yêu , nàng chưa bao giờ chịu ngược đãi như vậy , nếu ngày đó nàng không có tâm đi nghiên cứu , không trộm vào phòng nghiên cứu của ông nội , có phải toàn bộ kiếp nạn này cũng sẽ không phát sinh hay không?

Hiện tại hối hận cũng không có tác dụng gì , việc khẩn cấp trước mắt chính là chạy trốn khỏi nơi này , ít nhất nàng nhất định phải rời khỏi nơi này , không thể để mặc cho hắn an bài chính mình.

Chương 10 Trốn chạy (nhị)

“Hòa Thái , ta có thể hỏi người một vài vấn đề không ?” Nàng muốn rời khỏi nơi này , nhất định phải hiểu qua địa hình nơi này , mới không đâm đầu đi loạn.

“Vâng , cô nương muốn biết gì , nô tì mười hai tuổi đã tiến cung , đã ở đây bốn năm , chuyện trong cung này , cũng nghe nói được không ít!” Tay bận rộn làm việc , quay đầu nhìn nàng đang dùng bữa , vẻ mặt mỉm cười nói.

“Được , ta hỏi ! Chỗ ta đang ở là đâu , vương cung này rốt cuộc có rộng bao nhiêu , nếu ta lạc đường trong vương cung thì làm sao bây giờ ?” Suy nghĩ vừa động , Hân Vũ liền hỏi nàng

Hòa Thái một mặt giúp nàng dọn giường , một mặt cẩn thận trả lời vấn đề của nàng “Nơi này gọi là Vân Yên các , chính là tiểu uyển tâm thường trong hậu cung , nhưng mà cô nương đừng lo lắng , ta tin rằng vương thượng nhất định sẽ đón người rời khỏi nơi này.

Sắc mặt Hân Vũ cứng đờ , xem ra Hòa Thái này muốn nàng làm tần phi , nhưng mà điều này cũng không thể trách nàng , đều là vì hoàn cảnh hun đúc nàng thành như vậy.

“Vương cung này rất lớn đấy ! Có nhiều nơi nô tì chưa đi qua , nhưng hậu cung này nô tì tương đối quen thuộc , đứng đầu hậu cung là Vương Hậu nương nương ở tại Đông cung điện Phượng Nghi , chung quanh còn có vài tòa cung điện , là tẩm cung của mấy vị quý phi nương nương , thông thường tần phi đều ở Tây cung , tiểu uyển Vân Yên các chúng ta thuộc về Tây cung .” Hòa Thái dừng một chút lại , lại tiếp tục nói.

“Cô nương người vừa tới , nếu bình thường không có việc gì thì nên ít đi ra ngoài, trong cung này tần phi không dễ chọc , mỗi người đều có bối cảnh riêng , cô nương người bây giờ mới được vương thượng sủng ái

, cần cẩn thận gấp đôi mới được!” Hân Vũ nghe nửa ngày , cũng không nghe được nàng ta nói chút trọng điểm nào , chẳng qua những lời sau , vĩnh viễn khó có khả năng nàng dính đến.

“Hòa Thái , ngươi tiến cung nhiều năm như vậy , chẳng lẽ chưa từng rời khỏi đây , về thăm nhà một chút sao?” Hân Vũ chỉ muốn biết đường rời khỏi nơi này , nàng không có hứng thú nghe ngóng chuyện xấu trong hậu cung.

“Đương nhiên có , cách khoảng ba tháng , trong cung liền cho từng nhóm chúng ta ra từ cửa sau về thăm nhà một chút , nhưng mà nhất định phải trở về trong ngày , nếu không trở lại , sẽ tịch thu cả nhà!” Hai mắt tỏa sáng, nha đầu này rốt cục cũng nói đến việc nàng cảm thấy hứng thú , nhanh nhẹn kéo nàng ngồi xuống nói chuyện , nàng nhất định phải bằng thời gian nhanh nhất biết rõ đường rời đi.

Ngâm mình trong thùng nước tắm nóng hổi , Hân Vũ cẩn thận hồi tưởng lại từng lời Hòa Thái vừa rồi nói một lần , trong tay nàng có yêu bài của ác ma kia , bây giờ vừa lúc có thể dựa vào nó rời khỏi vương cung an toàn , thật sự là trời cũng giúp ta !

Nhìn dấu hôn trên người mình , Hân Vũ cảm thấy vô cùng chói mắt , năm nay nàng mới mười tám tuổi , nghĩ đến việc tháng sau sẽ lên đại học lại khiến nàng ... trong lúc quan trọng này , lại gặp chuyện lạ cả đời khó gặp , mà quan trọng nhất là , nơi này còn có ác ma háo sắc tàn bạo , khiến nàng bị hấn ăn hết , nếu không đi , sợ rằng nàng sẽ bị hấn trực tiếp ngược chết ở trên giường , đây cũng là chuyện tuyệt đối có thể.

Ra sức muốn rửa sạch dư vị hấn lưu lại , kế hoạch chạy trốn đã định rõ trong đầu , nàng một mình ở trong phòng không biết đã tắm bao lâu , chỉ biết dùng sức rửa sạch trên người mình, nhìn bộ dạng của nàng như thể nếu không gột một lớp da của mình nàng sẽ không dừng lại .

Chương 11 Trốn chạy (tam)

“Cô nương , người tắm xong chưa ? Người đã ở trong đó tắm hơn nửa canh giờ , có phải thân thể rất đau đớn không ? Có cần nô tì vào giúp đỡ người ?” Về mặt Hòa Thái lo lắng đứng bên ngoài gõ cửa , chỉ sợ nàng ở bên trong đi lại bất tiện mà ngã .

Nghe tiếng gọi ngoài cửa , Hân Vũ lúc này mới dừng động tác tay vội đáp lại “Ta không sao , người không cần vào giúp , ta đang đứng dậy mặc quần áo , chờ ta gọi người hăng vào!”

Kéo theo thân thể đau đớn , Hân Vũ miễn cưỡng bước khỏi bồn tắm , cầm lấy từng chút quần áo Hòa Thái đã chuẩn bị cho nàng mặc vào , một bên miệng lầm bầm : “Quần áo của người cổ đại thật là phiền toái , vì sao phải mặc quần áo thiết kế khó như vậy , vừa buộc lại vừa cài , mặc xong áo trong cũng mất một khoảng thời gian lâu .

“Hòa Thái , ngươi có thể vào rồi!” Hòa Thái đẩy cửa bước vào , phía sau còn có hai cung nữ tuổi nhỏ đi theo , Hân Vũ ngồi ở bên giường không lên tiếng , nhìn các nàng bận rộn thu nhập thùng tắm lớn nàng tắm vừa rồi.

Màn đêm từng chút buông xuống , chờ Hòa Thái vừa rời khỏi , Hân Vũ lập tức liền mang theo yêu bài cũng chuẩn em ra ngoài , thế nhưng địa hình vô cùng rối loạn , nàng trốn tránh rời khỏi Tây cung , nhưng vương cung to lớn như vậy , sớm đã khiến nàng choáng váng.

Hân Vũ một mình chạy trong đêm tối , nàng biết nàng đã lạc đường , nhìn xung quanh , cũng không thấy bằng hiệu gợi ý , khiến nàng tựa như con ruồi không đầu , chỉ có thể nhờ ánh trăng chỉ dẫn bước từng bước một.

Hình Ngạo Thiên theo lệ cũ như hôm qua xuất hiện trong phòng nàng , nhưng bị cảnh tượng không có một bóng người bên trong chọc hấn tức giận đến mức đề khí chém chiếc giường lớn đêm qua còn nghỉ ngơi thành hai khúc , mắt tràn ngập phần nộ , lầm bầm : “Vật nhỏ , xem ra ta đã đánh giá thấp năng lực của ngươi , chỉ có điều ngươi tốt nhất nên ẩn nấp cho thật lâu , ngàn vạn lần đừng cho ta tìm được ngươi nhanh như vậy , nếu không trò chơi có thể rất không thú vị”

Rất nhanh , cả vương cung lập tức đèn đuốc sáng trưng , Hình Ngạo Thiên đã ra lệnh, phải nghiêm ngặt kiểm tra tất cả các tòa nhà trong vương cung , bất kể một tòa điện nào cũng không thể bỏ qua , các tắm cung tần phi đều nhất định phải tra xét , một góc chết cũng không được bỏ qua.

Hình Ngạo Thiên nhìn bầu trời đêm đầy sao , giờ phút này trong đầu hắn,tất cả suy nghĩ đều là đôi mắt tươi tắn linh động của Hân Vũ , lần đầu tiên nhìn thấy nàng , hắn liền xuất hiện một loại cảm giác chinh phục đối với nàng , vật nhỏ ương bướng này , xem ra sẽ khiến cho cuộc sống của hắn tăng thêm không ít niềm vui!

“Vương cung này rốt cuộc có hết hay không vậy ?” Hân Vũ ngửa mặt lên trời thở dài , nàng đã đi rất lâu rồi , ít nhất cũng phải được ba canh giờ , Đổ Hân Vũ nàng trước giờ chưa đi đường nào lâu như vậy , lại còn phải kéo thân mình đau đớn này nữa , xem ra đêm nay nếu muốn ra ngoài , thật đúng là khó khăn , không bằng tìm một nơi để trốn.

“Thiên thọ cung” cuối cùng nàng thấy được một toàn cung điện xanh vàng rực rỡ , tìm tòi trong trí nhớ một lần , Hòa Thái hình như chưa nhắc tới nơi này với nàng , có lẽ nơi này rất sâu , chính nàng ta cũng chưa từng đi tới.

Nhưng mà , nơi này thật sự rất kỳ quái ,vì sao không có thái giám cung nữ hay thị vệ đứng ngoài cửa trông coi chứ?Trên đường đến chỗ này , nàng đã nhìn thấy rất nhiều nơi đều có người trông coi , hại nàng không dám tiến tới gần , chỉ sợ bị người khác phát hiện , nghĩ nàng là thích khách bắt tử hình ngay tại chỗ , phim điện ảnh truyền hình về cung đình diễn đều giống như vậy.

Chương 12 Lăng mộ kinh hoàng (nhất)

Thân thể mệt mỏi sớm đã kêu gào với nàng , nàng cũng thật sự là kiên trì không nổi nữa rồi . Đẩy cửa Thiên thọ cung ra , rón rén đi vào , nhờ ánh trăng chiếu sáng , lơ mơ có thể nhìn thấy các đình lầu gác mái ở đây , sơn thủy tiểu kiều , thật đúng là nơi đáng gọi là tiên cảnh , nhưng kỳ quái , vì sao không có ai ở đây? Đêm nay cũng thật tiện nghi cho nàng.

Tùy tiện chạy vào một phòng nhỏ , nàng cố ý tìm vị trí sâu , như vậy sẽ không để cho người khác dễ dàng tìm thấy . Trong gian phòng đó quả thật là rộng tuếch , ngoại trừ một cái giường lớn bằng thủy tinh tỏa ra ánh sáng trắng ra thì thật sự không có gì , đặt mông ngồi xuống giường lớn , Hân Vũ liền lập tức mệt mỏi ngục mặt ngủ.

“Tham kiến vương thượng , thuộc hạ đã phái thị vệ trong cung lục soát khắp các cung điện lớn nhỏ . Nhưng mà còn có việc quan trọng hơn cần lập tức bẩm báo với vương thượng , vừa rồi nhận được phong thư khẩn của Mộ Nguyệt trưởng lão , đêm nay huyền thuật quanh thiên thọ cung đột nhiên biến đổi , có vẻ như có người tự tiện xông vào , thuộc hạ đoán rằng , có lẽ nào là nữ tử trong bức tranh xông vào hay không ?” Lòng mảy Mảy Ngạo Thiên nhú chặt , ngay sau đó người đã biến mất không thấy bóng dáng .

Hình Ngạo Thiên rời khỏi Ngự Thư phòng , đi thẳng đến Thiên Thọ cung , hôm nay Thọ cung sở dĩ không có ai trông coi là bởi vì nơi này căn bản không phải nơi mà người thường có thể tiến vào , trừ phi là người có nội lực thâm hậu , người khác không uống thuốc giải độc Thánh Thủy do Thánh Nguyệt giáo chế thành , chỉ cần vừa tiến vào Thiên Thọ cung nhất định sẽ bị chướng khí bên trong độc chết , trước kia cũng có tiểu thái giám không biết chuyện trộm đi vào , đến cuối cùng độc phát thất khiếu* chảy máu mà chết.(thất khiếu chỉ hai mắt , hai tai , hai lỗ mũi , miệng)

“Long Trạch , Huyền Vũ , các ngươi mang theo mười người tâm phúc , uống Thánh Thủy giải độc , theo ta đi vào bên trong , Tử Hách ngươi mang binh hỗ trợ Bá Nghị ,phụ trách tiếp ứng đại cục bên ngoài!” Hình Ngạo Thiên không có bất cứ do dự nào , trực tiếp đi vào Thiên Thọ cung.

Thiên Thọ cung không phải cung điện bình thường , những gì Hân Vũ nhìn thấy khi bước vào kia hết thảy kỳ thật đều là hư ảo , chính xác mà nói , tất cả những gì Hân Vũ nhìn thấy đều là ảo ảnh được tạo ra ,Thiên Thọ cung thực chất chính là lăng mộ Quân vương cùng vương hậu của các triều đại của Phong Thành quốc , chỉ cần vừa tiến vào cửa cung , tới khi vào đến lăng mộ , càng đi về phía trước , chính là càng đi vào sâu trong lăng mộ . Cơ quan bên trong trùng điệp , hàng năm nếu không phải có trưởng lão Thành Nguyệt giáo dẫn đường tế bái , Hình Ngạo Thiên cũng không dám nắm chắc có thể an toàn rời đi.

Đoàn người đi theo Hình Ngạo Thiên xông vào , người theo càng nhiều , phép màu ảo thuật cũng dần dần biến mất , giờ phút này trước mặt bọn họ là một khoảng tối đen , tất cả mọi người giờ được lửa lên cao , đi bước một vào trong.

Hình Ngạo Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt , không thể không bội phục chỗ cao siêu của Thánh Nguyệt giáo , rõ ràng là một hoàng lăng trong lòng đất nhưng lại có thể khiến cho trước mắt người ta nhìn một cảnh chim hót hoa nở , hoàng lăng này hẳn cũng rất ít khi vào , chỉ vào mỗi ngày giỗ thì sẽ cùng Mộ Nguyệt trưởng lão tiến vào tế bái tổ tiên .

“Tất cả mọi người không được tách rời , bên trong này có cơ quan , nhớ kỹ không nên đụng vào vật gì , để tránh vô ý khởi động cơ quan !” Hình Ngạo Thiên nhắc lại chỉ thị , chỉ sợ nhiều người tay loạn , người nào đó trong lúc lơ đãng không chịu nổi hấp dẫn thuận tay đụng vào.

Mọi người trong địa cung cẩn thận tìm kiếm , nơi này tựa như tòa mê cung vậy , đi vài vòng rồi vẫn giống như đi đi lại lại một chỗ , Hình Ngạo Thiên yên lặng , chia mọi người thành ba tổ , phân làm ba đường mà đi vào.

4. Chương 013 - 014 - 015 - 016

Chương 13 Lăng mộ kinh hồn (nhị)

Hân Vũ mơ mơ màng màng ngủ , hình như nghe được có tiếng vang truyền về phía nàng , mở đôi mắt còn ngái ngủ sau đó lập tức ngồi dậy , trước đó không lâu vẫn có thể nhờ ánh trăng thấy rõ kết cấu trong phòng , nhưng sao trước mắt giờ chỉ thấy một mảng tối đen kịt chứ ? Hơn nữa nàng cảm thấy nơi này lạnh quá , tựa như có từng cơn gió lạnh bao quanh nàng!

Đột nhiên Hân Vũ cảm thấy một hơi lạnh sau gáy , giống như có người thổi gió lạnh ở phía sau nàng , Trời ạ ! Nơi này toàn bộ đều tối om , sẽ không phải thật sự có thứ gì ẩn giấu sau lưng nàng chứ ?

Nhất thời sợ tới mức lông tơ toàn thân nàng dựng đứng lên , dùng sức kêu lên một tiếng : “—— Cứu mạng a !!!”

“Tiếng từ trước truyền tới , đúng là thanh âm nữ nhân , nhất định là người chúng ta muốn tìm!” Long Trạch khẳng định nói với vài huynh đệ phía sau , nếu bọn họ có thể nghe thấy , những người khác nhất định cũng có thể nghe được , mọi người chắc là đều hướng về phía này rồi.

Khi đoàn người Long Trạch đuổi tới nơi phát ra tiếng la khóc của Hân Vũ , mọi người không khỏi hít một hơi lạnh , đó là quan tài hoàng kim của Thái Hoàng Thái Hậu , mất đã gần năm mươi năm , nữ nhân không biết trời cao đất dày này thế nhưng lại ngồi trên quan tài khóc.

“Cô nương , người nhanh xuống dưới!” Ánh lửa chiếu sáng gian mộ thất , tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm , chỉ có một nữ nhân không rõ lai lịch ở đằng kia ngây ngốc khóc lóc.

Hân Vũ nhìn nam tử xa lạ trước mắt , trong lòng khổ sở càng khóc càng lớn , xem ra nàng đã trốn không thoát , ác ma kia đã phái người đến đây truy nàng — ô ô ô ô

!!!!

“Còn không xuống dưới !” Khi Hân Vũ nghe thanh âm của Hình Ngạo Thiên thì không kiềm được khóc lớn , nàng không muốn tiếp tục trở lại bên cạnh hắn , chịu sự vũ nhục của hắn , mặc hắn lăng mạ!

“Vương thượng!” Long Trạch bất ngờ xoay người , cung kính kêu lên , toàn bộ thị vệ cũng cùng nhau hành lễ , Huyền Vũ khi này cũng mang theo huynh đệ của hắn nghe tiếng chạy đến.

Thanh âm lạnh lẽo của Hình Ngạo Thiên trong lăng mộ không chút nào thả lỏng , nhìn Hân Vũ vẫn không có chút nhúc nhích gì , khuôn mặt liền đen đi , giọng nói lạnh lẽo như ngàn năm u hồn ra lệnh : “Người lập tức xuống khỏi quan tài !”

“Quan ...Tài...?” Hân Vũ ngây ngốc ngồi ở trên vẫn không nhúc nhích , bởi vì nàng đã bị một câu nói của hắn thiếu chút nữa dọa bay hồn.

“Còn không xuống dưới , có phải muốn ta tự mình đi lên bắt người xuống dưới mới cam nguyện hay không ?”
Hình Ngạo Thiên hiển nhiên đã không còn kiên nhẫn , nhìn nàng giương mắt ngốc , thật không biết trong đầu nàng có cái gì , tự nhiên leo lên quan tài để ngồi.

“Ô ô ô ~ ~ ~ ta , chân ta mềm” Vừa rồi nàng ở trên quan tài người chết tự nhiên ngủ , khó trách càng ngủ càng u ám , cảm giác phía sau lạnh lạnh , giống như có người ...

Vừa nghĩ đến điều này , Hân Vũ lại nỉ non khóc một trận , hay là vừa rồi chủ nhân quan tài này đứng sau lưng nàng thổi hơi , nàng rất muốn lập tức rời khỏi nơi quỷ quái này , nhưng toàn thân nàng không nghe theo sự sai khiến của nàng , hai chân cũng vô lực xụi lơ , chỉ có thể ngồi ở trên quan tài khóc lớn!

“Lại đây ——!” Con người đen nhìn chằm chằm thân hình nhỏ xinh của nàng , dần dần mất đi toàn bộ kiên nhẫn , tiến đến ôm sát nàng vào trong lồng ngực của mình.

Chương 14 Lãng mộ kinh hồn (tam)

“Có quỷ ——!” Hân Vũ nhéch nhác bỏ nhào vào trong lồng ngực của hắn , giờ phút này nàng hận chính bản thân không thể mọc ra một đôi cánh , có thể bay xa khỏi nơi âm u kinh khủng này . Mặc dù nàng là người sinh ra dưới hồng kỳ* (ở đây chính là chỉ quốc kì cộng hòa nhân dân trung hoa) theo chủ nghĩa vô thần , nhưng vẫn đặc biệt sợ các loại ma quỷ .

“Ở đâu có quỷ ? Đây là mộ thất hoàng tổ mẫu của ta , cụ đã mất năm mươi năm , ngay cả ta cũng chỉ từng nhìn thấy người qua tranh mà thôi!” Thấy nàng ở trước mắt sợ tới mức kêu gào không ngừng . Nếu là sợ như vậy , nàng còn có gan xông vào , nhưng mà quái lạ , sao nàng không bị trúng chướng khí chứ?

Đột nhiên một luồng gió lạnh từ ngoài mộ thất thổi vào , vừa khéo thổi vào phía sau cổ nàng , Hân Vũ sợ tới mức run rẩy hét âm lên “ Lão thái hậu , ta sai rồi , ta sai rồi , lão thiên người vạn phần đừng mượn thân hoàn hồn cũng chớ muốn kéo ta theo bồi ngài , ngàn không nên vạn không nên đều là ta sai , là ta không có mắt , không thấy lão nhân gia người nằm ở đây , ta trở về cam đoan nhất định thường xuyên thắp hương cầu phúc cho người , xin người tha cho Hân Vũ đi?”

Nàng nhắm mắt lại , trên khuôn mặt nhỏ nhắn giàn giụa nước mắt , van xin liên hồi , cánh tay mảnh khảnh ôm chặt lấy Hình Ngạo thiên , nàng chán ghét hắn vô cùng nhưng vào ở đây dưới tình hình như lúc này , hắn chính là một khúc cây cứu mạng trên sông lớn , khiến nàng một khi bắt được thì tuyệt không buông tay .

Hình Ngạo Thiên đột nhiên nghĩ đến một phương pháp trừng phạt nàng , vẽ mặt thành thật hướng về phía trước cung kính nói “Hoàng tổ mẫu , sao người lại đến đây ?”

“Hoàng tổ mẫu?” Hân Vũ ngây cả người , hắn đang nói chuyện cùng ai vậy ? Hắn không phải nói , hoàng tổ mẫu của hắn đã chết năm mươi năm trước rồi sao?

Đôi mắt đen của Hình Ngạo Thiên chăm chú nhìn khuôn mặt kinh ngạc của nàng nói “Hoàng tổ mẫu lúc này đang ở ngay phía sau người, người không phải vừa rồi còn ngủ ở trên quan tài của người , giờ sao lại thấy sợ rồi?”

“Người đừng dọa ta!” Hai tay cứng ngắc khốn khổ vòng chặt vào cái cổ cao hơn nàng , rung mình tiến đến gần nguồn nhiệt duy nhất , gió lạnh ở sau cổ không giảm , chẳng lẽ hắn nói là thật sao . Nàng sợ hãi cả người đều dán chặt trên người của hắn , có điều nhiệt huyết của hắn từ từ dâng lên .

“Không tin ? Vậy thì người buông tay ra , tự mình quay đầu lại xem đi , nhìn xem rốt cuộc ta có phải nói dối lừa người hay không ?” Lường trước là nàng không có gan này , Hình Ngạo Thiên mới có thể nói khẳng định đến chân thật như vậy .

“Ta ... Ta ... Ta không dám ... ô ô ô ...!” Ôm chặt cổ hắn , nói gì cũng không chịu buông ra , chỉ sợ buông lỏng tay , lão thái hậu phía sau sẽ bắt nàng tha đi.

Hình Ngạo thiên dè dặt tiếng nói , khẽ lẩm bẩm ở bên tai nàng “ Hoàng tổ mẫu nói người ở đây một mình rất tinh mịch , muốn tìm bạn ở lại bồi nàng , thấy lá gan người rất lớn , muốn giữ người lại bồi lão nhân gia làm bạn !”

“Cái gì ?.... Ta không cần , ta không cần , ta rất sợ rất sợ , người dẫn ta đi đi , sau này ta nhất định sẽ nghe lời người , ta cam đoan không bao giờ... chạy trốn nữa” Hân Vũ sợ tới mức cả người run rẩy bấy cầu xin hân , nàng không muốn ở lại đây , không muốn ... không muốn ...

Hình Ngạo Thiên đột nhiên cảm thấy tâm tình rất tốt , cúi đầu ở bên tai nàng thổi ngậm khí , khẽ cười nói “ Người dựa vào gì bảo ta mang người đi khỏi đây ? Người cũng không phải ái phi của ta , lại càng không phải vật cưng của ta?”

“Chỉ cần người dẫn ta rời đi , người nói là gì thì là vậy . Cái gì ta cũng nghe theo người , đều là của người ...” Hân Vũ đã sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt , bên tai truyền đến tiếng gió lạnh , chẳng lẽ lão thái bà đã đi tới bên cạnh nàng sao ?

Chương 15 : Lăng mộ kinh hồn (tứ)

“Người thật sự chịu khuất phục ta sao ?” Hình Ngạo Thiên cắn nhẹ lên vành tai của nàng , có chút thích thú hỏi nàng .

“Ta nguyện ý . Ta nguyện ý ...” Hân Vũ đã quản không nổi nhiều như vậy , trước tiên an toàn rời khỏi nơi này đã ... chờ sau khi rời khỏi đây rồi tính toán sau , đến lúc đó nàng có đổi ý hân cũng không làm gì được nàng .

Tay Hình Ngạo Thiên bắt đầu dao động trên người nàng, lần này nàng chủ động ngoan ngoãn dán chặt hân như vậy có thể nào bảo hân làm sao không có phản ứng được đây ? Có điều nàng đúng là vật nhỏ giảo hoạt , lần chạy trốn này nếu không tính sổ với nàng , không cho nàng chút trừng phạt nàng sẽ không biết điều!

“Nói không cũng vô dụng , vật cưng nhỏ của ta , thể hiện thành ý của người cho ta xem” Cúi đầu nhìn khuôn mặt hoảng sợ của nàng , hân muốn biết nàng sẽ làm gì .

Hân Vũ sợ hãi chỉ biết ôm chặt lấy cổ của hân , đối với những gì hân nói nàng đã hoàn toàn nghe không lọt . Hình Ngạo thiên ôm lấy một chân nàng , cúi đầu liền hôn lên môi của nàng , nhiệt tình hấp thụ hương thơm ngát trong miệng nàng .

Những người khác trong mộ thất rất thức thời lui ra ngoài , ở bên ngoài mộ thất lẳng lặng chờ đợi . Tho bạo vén cao làn váy của nàng , khiến nàng giống như bạch tuyết càng dính chặt vào hân , gió lạnh thổi từng trận , Hân Vũ đã bị hành động can đảm của hân dọa tới mức cực kỳ hoảng sợ quát to : “Người muốn làm gì ? Đây là trong một thất , ở sau còn có hoàng tử mẫu của người đấy?”

“Thế nào , không phải người nói sẽ nghe lời ta sao ? Bây giờ người chính là vật cưng của ta , một khi đã như vậy , người nên làm hết bổn phận của người , hảo hảo hầu hạ ta , hoàng tử mẫu của ta cũng đương nhiên hi vọng ta có thể sớm có hoàng tử , người hân nên cảm thấy vinh quang và may mắn với phải” Về mặt Hình Ngạo Thiên tà khí nhìn nàng , dục vọng dần dần dâng lên trong mắt , thân thể mềm mại này luôn khiến cho hân khó có thể cầm giữ!

Hân Vũ ngửa đầu trừng lớn hai mắt nhìn hân , đôi con ngươi trong suốt của nàng hiện lên hơi nước ẩm ướt , cánh môi mọng hơi hơi mở ra , cả khuôn mặt đều tản ra một sức hấp dẫn vừa ngây thơ vừa thành thực , mời Hình Ngạo Thiên cúi đầu áp lên đôi môi như cánh hoa của nàng .

“Ừm” Thân mật cuồng bạo hôn môi cơ hồ khiến nàng có chút mê muội , quay vòng đổi chỗ , thân thể chống đỡ lên trên quan tài hoàng kim lạnh như băng , Hân Vũ tức thì sợ tới mức đẩy hân ra kêu to lên “Không được , không được . Đây là quan tài hoàng tử mẫu người , chúng ta làm vậy là không tôn trọng thần linh!”

Hình Ngạo thiên cười lớn một tiếng , tới gần gương mặt của nàng , ám muội nói “Vừa rồi ta đã nói , trong quan tài này chính là hoàng tử mẫu của ta , toàn bộ hoàng lăng dưới lòng đất này đều là tổ tiên ta , ta chính là đích tử đích tôn của bọn họ , bọn họ sao lại trách cứ ta được chứ?”

Da thịt trong suốt ở trong một thất tối tăm như ẩn như hiện , bàn tay to của hân thô bạo quỳn lấy từng tấc da thịt , dựa vào quan tài phía sau lưng , Hân Vũ sợ tới mức động cũng không dám động , tùy ý hân làm điều hân muốn . Hân là một nam nhân dã man chưa tiến hóa hết , nhưng nàng là người văn minh có giống giên tốt , bọn họ sao có thể cùng đánh đồng giống một loại người được chứ? Ngoài mộ thất còn có một đám người sống đang trông coi , nàng thật sự muốn cắn đầu mà chết , nhưng nàng lại thấy tiếc cho cái mạng nhỏ này!

“Coi như ta xin người , dduwgf ở chỗ này làm chuyện không tốt , ta rất sợ , rất sợ” Nàng chủ động tới gần hắn , thanh âm miềm yếu khẩn cầu hắn , biết rõ giấy dựa không có tác dụng gì , càng vùng vẫy thì đối lại hắn càng thêm áp bức lằng nhục nàng , nói không chừng hắn còn làm ra những chuyện càng kinh khủng hơn để đối phó với nàng .

Chương 16 : Lắng mộ kinh hồn (ngũ)

Hình Ngạo Thiên cúi đầu cười , hắn đúng là rất thích nhìn bộ dạng nhỏ bé của nàng khi dịu dàng ngoan ngoãn , nụ cười tuấn mỹ trên mặt như băng sơn , khuôn mặt lộ ra vẻ phong tình vô tận , hắn vén váy Hân Vũ lên cao nhất , chân ngọc cũng kẹp chặt lấy hông của hắn “ Vật cứng nhỏ , bộ dạng người lúc này thật là khiến cho người ta thương tiếc , nhưng mà ta thích , sau này mới có thể càng thêm yêu thương người”

Hân Vũ khẩn trương nhắm mắt lại , cầu nguyện u hồn ngàn năm ở đây buông tha nàng , cho dù thật sự xảy ra chuyện gì khinh nhờn với thần kinh , cũng không liên qua đến nàng , đều là do nam nhân trước mắt này bức nàng , là do ác ma này tạo nghiệp chướng !

Hình Ngạo Thiên ôm nàng rời khỏi quan tài , đem nàng bé đến bên tường . Một bàn tay vọt lên ôm nàng , tay kia thì đang tùy ý cởi y phục của nàng , lộ ra cái yếm đỏ chói mắt vô cùng sinh động , hiện lên trước mắt hắn càng giống như chất xúc tác .

“Đừng , người thật sự phải làm ở chỗ này sao ? Nhưng mà ta còn rất sợ , chờ đi ra ngoài làm có được hay không?” Trước người Hân Vũ chợt lạnh , muốn ngăn cản động tác kế tiếp của hắn nhưng khí lực của hắn quá lớn , nàng căn bản là không thể ngăn cản được .

Hình Ngạo Thiên bất mãn với sự ngăn cản của nàng , một tay kéo cái yếm trước người của nàng xuống , càng ôm chặt nàng hơn khiến hai thân hình áp sát dính chặt , bàn tay to đồng thời hướng lên trên sờ nắm bộ ngực mềm , mang theo ý trừng phạt , dùng sức ở nơi no đủ của nàng .

“Vật cứng nhỏ , ta mới khen người ngoan một chút , người lại không nghe lời rồi sao?” Nhích tới gần gương mặt của nàng , chìa đầu lưỡi khê liếm lên khuôn mặt nàng , ngữ khí mang theo vài phần uy hiếp , tà ác nhìn nàng chằm chằm.

“Ừm —“ Hắn cố ý tăng lực đạo trong bàn tay , trên gương mặt đều là hơi thở của hắn #đã che chắn# hắn không dùng quá nhiều lực khống chế đối với nàng , chỉ cần vừa động vào thân thể thơm ngát mềm mại của nàng cùng ngửi mùi hương trên thân thể của nàng , dục vọng của hắn liền nóng rực lên.

“Người buông ... Ta không muốn ở đây làm việc này , nơi này so ngàn vạn ánh mắt đang nhìn chúng ta , chúng ta không thể làm vậy ở đây , tuyệt đối không thể !” Hân Vũ ôm chút hi vọng cuối cùng cầu khẩn hắn , nhưng nam nhân này đã không còn chút tâm tình đi hiểu lời của nàng .

đã che chắn# nàng hiểu được đây là cái gì , cắn chặt cánh môi , cưỡng chế bản thân không không phát ra tiếng kêu dâm dăng .

Hình Ngạo Thiên không kiềm chế được lao như bay trong người nàng , Hân Vũ nhú chặt lông mày , chỉ có thể không lên tiếng yên lặng cam chịu , nhưng hắn đột nhiên tạm dừng , phong tình tựa như thủy triều dâng lên , tiết tấu thông thả khiến nàng cảm giác thư thái rất nhiều , môi cắn chặt cũng dần dần thả ra .

Con người đen thâm thúy nhìn nàng chằm chằm , chú ý đến từng nét diễn cảm trên khuôn mặt nàng , trong mắt hắn , hai má Hân Vũ đã hồng thấy , nửa thẹn thùng nửa là nhục nhã không dám nhìn hắn .

Bị tốc độ mãnh liệt tra tấn mất đi lý trí , lần đầu tiên cảm nhận được sự ôn nhu của hắn , thân thể của nàng cũng bán đứng chính mình , một mất phần ứng lại từng phần ứng cơ thể con người vốn có , bên trong lại lại cự tuyệt sự đụng chạm của hắn , nhưng thân thể lại luân hãm khi hắn dừng lại .

5. Chương 017 - 018 - 019 - 020

Chương 17 : Lắng mộ kinh hồn (lục)

Hai người bọn họ ở trong mộ thật mặc sức mây mưa triền miên , mà đối diện chính là quan tài của hoàng thái hậu, còn có một nhóm người ở bên ngoài chỉ cách bọn họ một bức tường , ép chế cảm giác nhục nhã giống như ngũ lôi oanh đỉnh lại , chôn sâu hai má vào cổ hắc , không muốn để hắc nhìn thấy được biểu tình lúc này của nàng .

“ừm...” Kèm theo một tiếng kêu rên trầm thấp , kịch tình trong mộ thất cuối cùng cũng kết thúc , cả người Hân Vũ vô lực dựa vào người hắc , nơi kết hợp giữa hai người cảm nhận được một dòng nước ấm nóng sền sệt từ từ chảy xuống , tích lặc trên sàn nhà lạnh như băng .

Hình Ngạo thiên từ từ rút ra phân thân của mình , từ trong góc áo xé ra một miếng vải, lau sạch sẽ hạ thân của hai người xong mới thỏa mãn ôm chặt nàng trong ngực , nói: “Vật cứng nhỏ của ta , biểu hiện hôm nay của ngươi làm cho ta vô cùng hài lòng , hi vọng sau này ngươi cũng có thể ngoan ngoãn động lòng người như vậy!”

Hân Vũ châm biếm cười liếc mắt nhìn hắc một cái , càng vùi sâu đầu tiên vào trước ngực của hắc , Hình Ngạo Thiên còn tưởng rằng nàng đang then thùng , tâm tình vô cùng tốt ôm nàng cùng đi ra ngoài mộ thất .

Hoàng lăng trong lòng đất lớn như vậy , chỗ nào cũng đều bị bóng tối bao phủ , gió lạnh từng hồi thổi đến đánh về phía bọn họ . Đoàn người ở trong đế lăng (lăng tẩm hoàng đế) chứa đầy rẫy cơ quan tìm đường ra , trong lăng tẩm không có thức ăn nước uống , không khí cũng vô cùng ít , bọn họ không thể lưu lại ở bên trong này quá lâu được .

Hình Ngạo Thiên suy nghĩ cách rời khỏi lăng tẩm hoàng đế , hắc cố sức hồi tưởng lại trong đầu . Mộ Nguyệt trưởng lão từng nói qua với hắc tất cả những chuyện liên quan đến đế lăng này . Đế lăng có một cửa sau nổi thẳng ra ngoài cung , nhưng ở cửa vào có hơn vạn oán linh canh giữ , bọn chúng đều là những công nhân kiến tạo lăng mộ này , ngày đế lăng hoàn tất xây dựng , chính là ngày chết của bọn chúng!

Thánh Nguyệt giáo thi triển cổ thuật , khống chế linh hồn bọn chúng , tuy rằng tất cả đều đã là xác chết nhưng linh hồn thì tồn tại mãi mãi , chỉ cần bọn chúng ngủ được hơi thở dị thường tiến vào hoàng lăng , hơn nữa càng đến gần bọn chúng , khí tức của bọn chúng càng thêm nhạy bén . Chỉ cần người nào không phải đời sau của hoàng thất Phong thành , bọn chúng đều giết không tha !

Càng đi về phía trước , cảm giác sợ hãi trong lòng Hân Vũ lại càng tăng . Dường như phía trước sẽ có chuyện không tốt xảy đến , nàng hoang mang theo sát phía sau Hình Ngạo thiên . Tại thời điểm bất thường này , người nàng có thể ý lại chỉ có mình hắc , người có thể tin tưởng , cũng chỉ có hắc !

Một luồng khí dị thường phiêu du trên lăng mộ , ở một lối đi khác trong địa lăng , nơi cả vạn người đều bị chôn chung một chỗ , trong hầm tất cả đều là đầu lâu xương cốt trắng hếu , trong đế lăng tất cả đều là thi binh cùng bị dùng tà thuật sau khi giết , mục đích là để bảo vệ chủ nhân trong đế lăng .

Đột nhiên , trong một góc hầm , cánh tay của một bộ hài cốt từ từ cử động , ngay sau đó , một bộ xương trắng cũng bắt đầu có phản ứng , ngọc ngạ ở trong hầm .

Trong đế lăng bắt đầu có chút rung động . Thân thể Hân Vũ bám vào Hình Ngạo Thiên ở phía trước , khếp sát vào hắc , bàn tay hắc kéo lấy nàng , ôm eo che chở nàng vào lòng , hải hước nói “Bây giờ biết sợ rồi sao ? Xem nàng sau này còn dám chạy loạn nữa hay không ?”

Tim nàng thành thịch đập loạn nhịp nhìn hắc , suy nghĩ như bị kéo ra , hiện tại nàng muốn rời khỏi nơi này thật nhanh . Mặt đất lay động càng lúc càng thêm dữ dội , Hình Ngạo Thiên mang theo nàng nhanh chóng chạy về phía trước , đoàn người Long Trại cũng theo sát ngay sau , ai cũng không muốn rời lại phía sau nửa phân.

“Phía trước hình như có một đại điện, có phải lối ra không?” Hân Vũ được hắc che chở trong lòng ngực , nường theo ánh đuốc nhìn thấy một nơi rất rộng rãi , trong lòng liền dần dần cháy lên một tia hi vọng .

Chương 18 : Lăng mộ kinh hồn (thất)

“Mọi người bám sát vào nhau!” Hình Ngạo thiên không hiểu lời của nàng , nhưng trong lòng hẳn đã lơ mơ cảm giác được điều không ổn . Nếu đây thật sự là một lối ra khác của đế lăng , vậy thứ đang chờ đợi bọn họ , chính là ngàn vạn oán linh bảo vệ đế lăng , ngay cả hắn cũng không biết bọn chúng trông như thế nào ? Rốt cuộc có chỗ gì lợi hại ?

Càng đến gần đại điện , cảm giác mặt đất càng rung động mạnh mẽ hơn , não cảm thấy tiếng gào thét từng hồi truyền bên tai , căn bản là không phải âm thanh của gió , giống như tiếng ác thần thở phì phì lại giống như tiếng thi thể thổi rửa kêu gào , khiến nàng bất giác nghĩ đến những hình ảnh kinh khủng trong phim , thật đáng sợ , thật đáng sợ...

Khi Hình Ngạo Thiên mang theo Hân vũ đi vào trong đại điện , tất cả bọn họ đều bị cảnh tượng trước mắt dọa ngây người . Trong đại điện , ngoại trừ vương vị ở tít trên cao ra , ở dưới gần như là không có đường , nói đúng hơn thì trên mặt điện có một cái hố to , càng kinh khủng hơn đó là tất cả những bộ xương trắng trong hố , giờ phút này đang phát ra những tiếng kêu khiến người khác phải rùng mình , lực đục muốn bò lên từ trong cái hố !

“Người sợ những quái vật này không?” Tới gần tai của nàng , Hình Ngạo Thiên cúi đầu hôn xuống gương mặt lạnh như băng của nàng , trấn định hỏi nàng .

“...Sợ...” Hân Vũ đem thân mình rúc vào trong lòng hắn , tuy rằng bản thân là người hiện đại nhưng nàng quả thật rất sợ ma quỷ , sợ muốn chết !

“Yên tâm đi , chúng ta sẽ không chết !” Nhìn thấu tâm tư nàng , hắn khẽ cắn vành tai nàng cười nhẹ nói .

Đoàn người của Long Trạch và Huyền Vũ đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu , đem Hình Ngạo Thiên và Hân Vũ bao quanh bảo hộ ở trung tâm , hai mươi hai người bọn họ đồng loạt nghiêm chỉnh rút kiếm ra , chuẩn bị khai chiến cùng đám oán linh thổi rửa đang bò lên kia.

Vạn người chết trong hầm này toàn bộ phần lớn đều đã hóa thành xương trắng , nhưng vẫn còn số xác chết thổi rửa vẫn chưa hoàn toàn bị phân hủy hết , phần thịt trên mấy xác chết này đều bốc mùi không chịu nổi , còn có thêm giọt bọ ghê tởm , mùi thi thối tỏa ra khó ngửi đến mức khiến người ta buồn nôn .

“Ừc...” Nhìn thấy cảnh tượng này , Hân Vũ đã khống chế không nổi , chỉ cảm thấy một cơn buồn nôn vọt tới tận yết hầu , cuối cùng không cầm cự được mà phun ra.

Một đám xác chết thức tỉnh này đã bắt đầu đi về phía đoàn người , dừng nhìn bộ dạng chúng chờ dẫn mà khinh , ngay khi vừa ngửi thấy hơi thở người sống tốc độ lập tức tăng nhanh bổ nhào về phía bọn họ . Hân Vũ còn chưa thoát khỏi cơn ghê tởm thì mấy cái xương trắng đã phát ra tiếng khách khách quái dị , giương nanh múa vuốt đánh về phía bọn họ . Hân Vũ tạm chí còn có thể ngửi được mùi thi thối phát ra từ trên người bọn chúng .

Hình Ngạo Thiên đẩy Hân Vũ về phía sau mình để Huyền Vũ bảo hộ nàng , chính hắn thì xông lên trước , tay nắm chắc lợi kiếm , uy nghiêm của bậc đế vương dâng lên , đứng ở phía trước bộ dạng khí thế địch vạn quân , một cuộc đập rưng tên thi binh tiến đến đầu tiên , hô lớn “ Đến đây – cho dù hiện tại ta thế đơn lực bạc , nhưng chỉ bằng các ngươi cũng đừng vọng tưởng đánh ngã được ta”

Xác chết càng lúc càng nhiều , cảnh tượng hai bên giằng co hết sức hỗn loạn . Huyền Vũ mang theo bốn người vây quanh Hân Vũ , không cho các xác chết có cơ hội tới gần nàng , một kiếm chặt bỏ xác chết , chém ngang thành hai nửa , nhưng sau khi bọn chúng ngã xuống đất , không lâu lại thấy chồng khít lại mà sống dậy . Việc này thực sự khiến cho cả đám người hơi run da đầu .

Dưới tình thế cấp bách , Hình Ngạo Thiên tận nội lực , không chút do dự triển khai thân thủ , thả người nhảy , hai chân liên tục quét gạt đem hai hủ thi cách mình gần nhất đá lại trong hố , nhưng không ngờ hai hủ thi vừa bị đá về trong hố kia lại bò lên , tiếp tục kêu gào những âm thanh kì quái ép về phía Hình Ngạo Thiên .

Long Trạch cùng một đám thị vệ chiến đấu kịch liệt với xác chết , kết quả cũng giống như vậy , mất xác chết này đều không thể giết , mặc cho bọn họ sử dụng chiêu thức gì , bọn chúng vẫn có thể đứng lên , hơn nữa xác chết bò lên từ trong hố càng lúc càng nhiều , đã dồn đám người bọn họ đến chỗ chết .

Chương 19 : Lăng mộ kinh hồn (bát)

“Làm sao bây giờ? Chúng ta phải làm sao bây giờ ? Tại sao bọn chúng bị đánh đều không chết?” Hân Vũ cuộn tròn người ngồi xổm xuống tránh ở phía sau đám người Huyền Vũ .Chẳng lẽ bọn họ thật sự phải chết ở đây , chẳng lẽ nơi này chính là nơi táng thân của nàng sao?

“—cứu mạng—!!!” Một cái tay xương trắng bất ngờ chui vào từ khe chân của Huyền Vũ , bắt lấy chân Hân Vũ , muốn lôi nàng đi .

Hình Ngạo Thiên nghe thấy tiếng nàng kêu cứu , phi thân đến trước người nàng chém nát cái tay xương đang bắt lấy chân nàng , rồi ôm nàng vào lòng . Cái tay xương kia một sau một lát lại kết hợp cùng một chỗ , vốn định tiếp tục tấn công tiếp nhưng sau khi cảm giác được hơi thở của Hình Ngạo Thiên thì bất ngờ thối lui.

Yếu không địch lại mạnh , ngàn vạn xác chết bức về phía bọn họ , Hân Vũ chứng kiến cảnh tượng như vậy , hốc mắt ướt đầm vùi đầu vào trong lồng ngực của hắn . Nơi này thật đáng sợ , thật khủng khiếp , nàng không dám tưởng tượng ra cảnh khi bị mấy xác chết này bắt được . Tiếng nức nở càng lúc càng lớn , Hình Ngạo Thiên cảm nhận được nỗi sợ hãi của nàng , càng ôm nàng chặt hơn !

“Cực Tinh thần biến , Tinh di nhật hoán , Lục thức luân chuyển , lôi động cửu thiên , Huyền thiên đạo tôn , Cửu phương thần lôi , tụ hợp về thân thể của ta , lập tức tuân lệnh — diệt!” Đúng lúc Hân Vũ tuyệt vọng , một tiếng nói vang dội truyền đến , Mộ Nguyệt trưởng lão xuất hiện đúng lúc ,mọi người liền nhìn thấy ánh mặt trời .

Hai tay Mộ Nguyệt giao nhau , hai ngón cái nối liền cùng một chỗ , tám ngón tay khác đan xen vào nhau , kết thành “đại minh vương ấn” đem chân khí trong cơ thể thúc dục toàn bộ , tụ tập năng lượng mạnh nhất của bản thân , miệng đọc câu thần chú rất nhanh .

Sau đó hai tay khê lật , một ánh sáng màu tím cực mạnh thoát ra khỏi cơ thể , bao trùm cả người bà , trong một sát na , một đám tử khí ngưng tụ ở phía trên mộ thất , xoay quanh đỉnh đầu bọn họ . Tử khí tích tụ càng lúc càng nhiều , trên không trung đột nhiên hạ xuống vô số tia chớp hình cầu chói mắt , giống như những hạt mưa bắn về đám xác chết .

Oanh ! oanh ! oanh ! oanh !

Những tia chớp hình cầu uy lực cực kì cường hãn , khiến cho toàn bộ mộ thất rung chuyển , những xác chết phát nổ chân tay bị cụt bay toán loạn xung quanh , chỉ trong giây lát , toàn bộ oán linh giết mình , sau đó thét chói tai , giống như thể bị phồng lủi hết xuống mặt đất .

Hân Vũ này giờ rúc vào trong ngực Hình Ngạo Thiên không dám nhìn , vừa rồi thấy cảnh chân tay bị cụt bay xung quanh vô cùng kinh sợ , nàng càng bám chặt lấy áo hắn ,chờ sau khi tất cả mọi chuyện kết thúc mới dám ngẩng đầu nhìn hắn .

“Mộ Nguyệt cứu giá chậm trễ , mong vương thượng thứ tội!” Sau khi đem toàn bộ xác chết giải quyết , Mộ Nguyệt đi đến trước mặt Hình Ngạo Thiên . Khi nhìn thấy Hân Vũ trong lồng ngực của hắn thì không khỏi nhú mày .

“Mộ Nguyệt trưởng lão không cần đa lễ , cũng may ngươi đến kịp lúc , bằng không lần này ta rất khó thoát thân” Đối với vị trưởng lão lớn tuổi trước mắt này , Hình Ngạo Thiên vẫn tỏ ba phần kính nhường .

Long Trạch cũng thu lại kiếm bảo vệ bên cạnh Hình Ngạo Thiên , vừa rồi hắn cũng nghĩ rằng bọn họ nhất định sẽ bỏ mạng ở nơi này , sự xuất hiện của bà ngay lập tức khiến một đám người ở trong mộ thất hưng phấn không kìm được .

“Vương thượng , việc khẩn cấp trước mắt là phải rời khỏi nơi này đã , lão thân chỉ tạm thời ngăn chặn được bọn yêu nghiệt này , nếu không nhanh rời đi , chỗ sợ bọn chúng ngửi được hơi thở người sống sẽ đột phá phong ấn lao đến . Hiện giờ lão thân không có nội lực mạnh mẽ có thể phong ấn bọn chúng lần nữa !” Vì an toàn của mọi người , bà ngay lập tức đưa ra đề nghị .

Hân Vũ vừa nghe đến việc có thể rời đi , lập tức lấy lại tinh thần , kéo áo trước ngực hắn nói “Đúng , đúng , chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi nơi này , ta đã không chịu nổi nữa rồi!”

Chương 20 : Lăng mộ kinh hồn (cửu)

Hình Ngạo Thiên cúi đầu nhìn nàng , vẻ mặt tà ý nói : “Bây giờ biết sợ rồi phải không ? Ban đầu không phải là người xông vào đầu tiên sao ? Nếu không phải vì người , sao ta phải đích thân vào nguy hiểm để vào bắt người ?”

“Ta ... Ta làm sao biết nơi này là để lăng ? Lúc ta đi vào Thiên Thọ cung này còn nhìn thấy rất nhiều cảnh đẹp nữa , sao đột nhiên lại biết thành cái dạng này chứ?” Hân Vũ đáng thương cúi đầu , không dám nhìn vào ánh mắt ăn thịt người kia .

“Vương thượng , chúng ta nên rời khỏi đây trước ? Ngài có lời gì để sau khi rời khỏi đây hãy nói với vị cô nương này được không ?” Hai mắt Mộ Nguyệt nhìn chằm chằm vào nàng , trong lòng bà có rất nhiều chỗ không hiểu , sau khi rời khỏi đây bà cũng phải làm cho rõ .

Hình Ngạo Thiên không nói gì , gật đầu chấp nhận lời đề nghị của bà . Đoàn người đi tới trước hố chôn vạn người kia , từ nơi này đến chỗ đối diện phải cách ít nhất mười trượng , thế nhưng ở giữa căn bản là không có điểm để mượn lực , bọn họ chỉ còn cách đi ven theo đoạn đường hẹp mà qua .

Hân Vũ nhìn con đường hẹp này , người lớn giống như bọn họ nhất định phải nghiêng thân mới có thể đi được . Thế nhưng kiểu phải quay mặt về đám xác chết trong hố kia , nàng sớm đã sợ tới mức chân nhũn hết cả.

“Đi thôi , đừng dục ở đây , không phải nói muốn rời khỏi đây nhanh sao ?” Tay Hình Ngạo Thiên vốn đang nắm lấy tay nàng nhưng đang đi tới trên lối đi chuẩn bị rời khỏi thì đột nhiên phát hiện nàng tự nhiên đứng bất động tại chỗ .

Nhìn nhìn Hình Ngạo Thiên , Hân Vũ cúi đầu yếu ớt nói “Ta .. Ta sợ , ta không dám đi qua , ngộ nhờ đi đến giữa chừng không cẩn thận ngã xuống thì làm sao giờ? Hơn nữa , ta vừa nhìn thấy mấy thứ kia chân liền mềm nhũn ra , căn bản là đi không nổi!”

Long Trạch và đám người đứng đợi ở một bên , vương thượng không qua , bọn hắn làm sao dám qua trước đây ?

Hình Ngạo thiên hung dữ trừng mắt nhìn nàng , mặc kệ nàng có đi được hay không đều kéo nàng đi lên .

“Người đừng kéo ta như vậy , ta sợ , ta không muốn đi chỗ này!” Hân Vũ lớn tiếng thét muốn bỏ tay hắn ra , nhưng tay hắn nắm rất chặt , buộc nàng phải đi bên cạnh hắn tiến về phía trước .

Hân Vũ đưa lưng về phía hố chôn vạn người , nàng cố gắng không nhìn xuống dưới , thầm nghĩ phải rời khỏi đây thật nhanh . Chờ sau khi Hình Ngạo Thiên bước lên đoạn đường hẹp , một đám đằng sau mới đi theo .

Từng trận gió lạnh lại thổi về phía bọn họ , nguyên nhân có lẽ cũng bởi vì nhân khí càng lúc càng thịnh vượng , xác chết trong hầm giống như lại bắt đầu muốn rục rịch . Hân Vũ rõ ràng nghe được tiếng kéo kẹt , sợ tới mức nàng không thể không tăng tốc đi nhanh hơn , nhanh chóng chạy về phía cửa đối diện .

“Đừng sợ , có ta ở đây” Hình Ngạo Thiên đột nhiên nói nhỏ một tiếng , ngay lập tức khiến tâm tình nàng bình tĩnh không ít , lần đầu tiên , nàng cảm nhận được có hắn bên cạnh là một chuyện thật may mắn .

“Ngạo ... Ngạo...” Quả nhiên , đám xác chết trong hố bắt đầu giãy dụa , muốn phá tan đại minh vương chủ mà Mộ Nguyệt vừa giăng . Hình Ngạo Thiên thấy tình hình phía dưới , sợ là không thể đợi được , ôm chặt người Hân Vũ , đen nội lực tăng tới cực hạn , dưới chân dùng sức liền trực tiếp bay vọt về phía cửa ra .

Hân Vũ chưa chuẩn bị tâm lý tốt đã bị hắn ôm chặt bay lên không , cánh tay bám siết lấy đầu vai hắn , tiếng gào dưới thân khiến nàng kinh hồn bạt vía , sợ hãi không dám mở mắt .

Hình Ngạo Thiên chạm đất trước , quay một vòng trên mặt đất mới an toàn đỡ nàng đứng vững “Không có việc gì , chúng ta đã đến lối ra!”

Hân Vũ tựa vào trên người hắn thở hồng hộc từng ngụm , trong lòng vẫn chưa bình ổn lại . Đoàn người Long Trạch sau đó cũng đi tới , mấy xác chết trong hố xao động càng lúc càng dữ , chờ sau khi toàn bộ

đoàn người an toàn Mộ Nguyệt mở cửa lối ra bằng đá , gom góp chút sức lực cuối cùng phá ra một đạo phù chú về phía hố xác chết , đem bọn xác chết này phong ấn ngủ say lại!

Vừa rời khỏi đế lăng , Mộ Nguyệt lập tức đóng lối ra lại , bọn họ không biết đã ở trong đế lăng bao lâu , Hân Vũ nhìn ánh sáng mặt trời chói mắt bên ngoài , có lẽ cảm nhận được mình đã an toàn , thể xác và tinh thần vừa mới thả lỏng nháy mắt đã cảm thấy mất tối sầm lại , xụi lơ ở trong lòng Hình Ngạo Thiên , mất đi tri giác.

“Đỗ Hân Vũ!” Hình Ngạo Thiên nhìn thấy bộ dạng nàng té xỉu , lo lắng muốn nàng tỉnh lại . Dưới tình thế cấp bách , lần đầu tiên hấn gầm lên trên họ của nàng .

6. Chương 021 - 022 - 023 - 024

Chương 21 : Kể lại tình hình .

Trong lúc mơ mơ màng màng , hình như nàng nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân , nhưng vừa nghĩ tới ngàn vạn xác chết kia , nàng liền hoảng sợ đến mức tự làm bản thân tiếp tục mê man , thẳng đến khi bụng đói kêu lên , nàng mới từ từ mở đôi mắt ngái ngủ .

“Mỹ nhân , cuối cùng người cũng tỉnh rồi!” Cung nữ Hòa Thái hưng phấn hô to , nàng đã canh giữ bên cạnh nàng cả một buổi chiều .

Hân Vũ nhìn thấy Hòa Thái liền biết ác ma kia đã mang nàng trở về : “Hòa Thái , làm sao người gọi ta là mỹ nhân vậy ? Ta cũng không phải xinh đẹp gì nhiều , khiến người ta nghe rất ngượng ngùng!”

“Ha ha ha

mỹ nhân hiểu lầm rồi , nô tì gọi người là mỹ nhân là một tước hiệu của nữ tử trong hậu cung , buổi trưa ngày hôm nay , vương thượng đã sắc phong cô nương làm mỹ nhân rồi , cho nên , nô tì đương nhiên không thể gọi người là cô nương nữa!” Hòa Thái giải thích từng chút một cho nàng , nhưng Hân Vũ vừa nghe thấy vậy sắc mặt đại biến , hoàn toàn không ngờ hẳn lại có thể làm ra trò này .

Ôi trời ạ! Ác ma kia rốt cuộc là điên rồi hay là điên động , đang yên đang lành tại sao phong nàng là mỹ nhân làm gì , tuy rằng bản thân nàng cũng cảm giác mình là một mỹ nhân , nhưng nàng không muốn là một trong ba ngàn mỹ nữ của hân , như vậy nàng sẽ điên mất , nàng muốn chạy trốn , nhất định phải chạy trốn ...

“Mỹ nhân , người đói bụng chưa?Nô tì đã sai người chuẩn bị xong đồ ăn cho người , đợi sau khi ăn xong người đi tắm một cái , nô tì đã chuẩn bị lá bưởi để người giải xui , tẩy rửa mấy thứ bẩn thỉu đi!” Nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của Hòa Thái , nàng thật sự là cao hứng không nổi .

Sau khi ăn uống no đủ , ngâm mình ở trong nước ấm , Hòa thái dùng là bưởi cạo lưng cho nàng , vẻ mặt tò mò hỏi : “Mỹ nhân , đế lăng rốt cuộc có gì , thấy người sợ tới mức ngủ mê cả một buổi chiều?”

Hân Vũ hít một hơi thật sâu , nhớ lại từng cảnh kinh hoàng trong đế lăng , đến bây giờ cũng khiến nàng có chút kinh hãi : “Người đó người đó , người không được chứng kiến tình cảnh khi đấy , nếu thấy được , nói không chừng người đã sớm té xỉu ở bên trong rồi ấy chứ!”

Nghe nàng nói vậy , Hòa Thái liền hiểu kỳ nhiều hơn , ánh mắt phát ra sự tò mò hứng thú nói với nàng : “Mỹ nhân là tốt nhất , có thể kể cho nô tì chuyện bên trong được không , nô tì thật sự muốn biết chuyện quái dị trong Thiên Thọ cung .”

“Cái này ... được rồi , người phải chuẩn bị tâm lý đấy , nói không cũng vô dụng , người chưa từng thấy qua , căn bản là không tưởng tượng được trong đó khủng bố bao nhiêu , mấy xác chết kia ghê tởm đáng sợ bao nhiêu !” Hòa Thái nhìn bộ dạng hoảng sợ của Hân Vũ khiến nàng cũng có cảm giác linh hội được sự âm u kinh khủng trong đế lăng kia .

Hân Vũ một bên hồi tưởng lại mọi việc bên trong , nói rất rõ ràng mạch lạc , sự kiện tái hiện lại vô cùng sống động, Hòa Thái nghe từng từ nàng nói , khó khăn nuốt một ngụm nước bọt , trong đầu đồng thời cũng vẽ lên hình ảnh theo lời kể của Hân Vũ , tay cầm lá bưởi cũng bắt đầu vô thức run rẩy , mới chỉ nghe thấy đã sợ thế này , thật sự không dám tưởng tượng , nếu nàng thật sự lạc và cảnh kỳ lạ vậy sẽ phản ứng như thế nào ?

Hòa Thái , ngươi không sao chứ ? Có phải ta nói kỹ lưỡng quá nên hù ngươi sợ hay không ?” Hân Vũ thấy nàng một câu cũng không nói , cũng sợ không nhúc nhích , chỉ cảm thấy tay nàng đang run rẩy .

“A ? mỹ nhân , ta không sao , chỉ là người kể vô cùng thật , khiến cho ta có chút bất an không yên thôi!” Sửa lại một chút lý trí thất thần , lần này nàng thật sự là bị hù dọa .

Chương 22 : Uyên ương hí thủy .

“Vương thượng giá lâm !” Một tiếng nói lạnh lạnh vang lên , không cần phải dùng đại não nghĩ cũng biết người phát ra tiếng này nhất định là một tên thái giám .

Hòa Thái lập tức đứng dậy đi ra ngoài tiếp giá , Hân Vũ thì an nhàn ngồi ở trong thùng tắm , nàng không thêm đi ra ngoài nhìn hấn đây !

Hình Ngạo Thiên nhịp bước trầm ổn đi tới Vân Yên Các , chỉ thấy một cung nữ đi ra , vật cứng nhỏ đầu rồi ? Không phải hồi báo nói đã tỉnh rồi sao ?

“Sao chỉ có mình ngươi , chủ tử của ngươi đâu ? Vì sao không ra tiếp giá?” Âm sắc trầm mạnh quát về phía Hòa Thái đang quỳ trên mặt đất , nàng sợ tới mức cả thân mình đều thoáng run rẩy .

“Bẩm báo vương thượng , mỹ nhân đang ở trong phòng trong tắm rửa” Kỳ thật lúc vương hậu chết , trong cung từ trên xuống dưới đều biết chính là vương thượng hạ thủ , không ngờ vương thượng lại tàn nhẫn như thế , tự tay bóp chết vương hậu .

Trên mặt Hình Ngạo Thiên hiện lên một nụ cười tà , tiến bước vòng qua bên cạnh Hòa Thái , lập tức đi vào bên trong , đúng lúc hấn từ sau khi trở về còn chưa tắm rửa , gặp dịp có thể cùng uyên ương hí thủy với nàng .

Mặt Hân Vũ tựa vào cạnh thùng , hai mắt hơi hơi híp lại , bộ dạng hưởng thụ tự do tự tại, nghe thấy tiếng đẩy cửa , còn tưởng là Hòa Thái đi vào ,cũng không mở mắt ra xem có phải là nàng ta hay không , liền mở miệng nói với nàng ta “Vua của các ngươi đã đi chưa ? Hấn không đi thì ta không đi ra , ngươi cho thêm nước ấm vào cho ta , cũng không biết ta phải ngâm nước tới khi nào đây ?”

Hình Ngạo Thiên nhìn nhìn bên cạnh , quả thực là có một thùng nước nóng ở đây , vật nhỏ này cũng thật biết hưởng thụ , vừa tắm vừa trốn tránh hấn , chẳng lẽ nàng không biết , toàn bộ vương cung này đều là của hấn sao ?

Nhanh nhẹn rót nước ấm vào trong thùng tắm , nhìn khuôn mặt tinh tế lộ ra trên mặt nước , trong làn hơi nước , càng có vẻ quyến rũ mê người khiến cho hấn cũng lúc càng không chế không nổi muốn cùng nàng !

Cởi quần áo vắt lên trên tấm bình phong , Hân Vũ đợi Hòa Thái hồi lâu nhưng chưa thấy câu trả lời của nàng , vừa mới mở mắt ra nước trong thùng đột nhiên dâng cao lên , còn tràn ra không ít , mà người nàng nhìn thấy trước mặt không phải Hòa Thái mà là ác ma nàng không muốn nhìn thấy nhất – Hình Ngạo Thiên .

“A....! Ngươi đi ra ngoài , ngươi vào đây làm gì ...?” Hân Vũ dùng sức đẩy hấn ra , muốn kéo dài khoảng cách giữa cơ thể hai người , tên chết tiệt này không ngờ lại trần truồng ngồi chung trong một thùng tắm với nàng , nhưng thể tích thùng tắm chẳng lớn bao nhiêu , nàng căn bản là trốn không thoát khỏi ma chướng của hấn .

“Vật cứng nhỏ , nhanh như vậy đã quên ta sao ? Không phải đã nói sẽ nghe lời ta sao ? Nhưng bây giờ ngươi đang làm gì ở đây ? Tránh né ta ?” Hình Ngạo Thiên bắt lấy nàng từ phía sau , trói chặt nàng , cánh tay từ dưới nách xuyên qua ôm chặt lấy nàng , còn cố ý nắm lấy nơi đây đặt trước ngực của nàng , xem nàng có chịu nghe lời hay không !

“Người buông ra , ta không biết ta đáp ứng người cái gì , ta hôn mê khi tỉnh lại cái gì cũng quên hết , cái gì cũng không nhớ !” Không tồi , nàng cũng đủ thông minh , nghĩ được có này để ngăn chặn cái miệng của hắn .

Nhưng Hình Ngạo Thiên cũng không phải chủ nhân dễ dàng bị nàng đùa bỡn , cánh tay mạnh mẽ nhanh chóng thu lại , kéo ngắn khoảng cách giữa hai người đến không còn kẽ hở , cơ ngực căng đầy dần chặt lên lưng của nàng , dưới thân cũng có một thứ cứng rắn đụng chạm nàng , khiến Hân Vũ căng thẳng một hồi , không lẽ hắn muốn nàng tại đây ?

Chương 23 : Xấu hổ mà chống đỡ .

Hình Ngạo Thiên cúi đầu hôn lên vai nàng vài cái , thở khí nóng thông thả nói bên tai nàng : “Chẳng lẽ ... ngay cả chuyện trong đế lăng nàng cũng đã quên không nhớ chút gì sao ? Chẳng lẽ . Nàng không sợ đi vào một lần nữa ?”

Đầu lưỡi trên trượt trên vành tai nàng , uy hiếp nàng thuận phục hắn . Toàn thân Hân Vũ cứng lại , ý trong lời nói của hắn đã rõ ràng , nếu nàng không tuân theo hắn nhất định sẽ ném nàng vào trong đế lăng âm u kia .

“Ta ... ta không quên , người nhắc qua một lần như vậy , ta nhớ lại hết rồi , ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời !” Hân Vũ miễn cưỡng bản thân cười vui với hắn , bởi vì nàng biết ác ma này nói được thì nhất định sẽ làm được , nàng chết cũng không muốn trở lại đế lăng đáng sợ kia.

“Nhanh như vậy đã nhớ ra rồi sao ? Ta còn tưởng rằng nàng đã quên sạch rồi chứ?” Hai má dán chặt lấy nhau ma sát , Hình Ngạo Thiên rất thích mùi thơm ngát trên người nàng , cánh tay ôm nàng thật chặt , say mê đắm chìm trong đó .

Hân Vũ xấu hổ không phản bác được , bị hắn ôm vào trong ngực không thể nhúc nhích , mỗi nơi hắn đụng vào dường như có một luồng điện mạnh mẽ , khiến toàn thân của nàng không nghe theo bất giác run lên , nàng muốn thoát khỏi trói buộc của hắn , nhưng nàng càng giãy dụa , cánh tay cường tráng rắn như sắt sẽ càng trói buộc nàng chặt hơn vào trong ngực của hắn .

“Ừm ...” Hình Ngạo Thiên ẩm ướt hôn lên thân thể mềm mại của nàng , đầu ngón tay khuấy động lấy điểm hồng nháy cảm trước ngực nàng , nơi nào đó dưới thân không nhịn được đung đưa , gấp đến độ Hân Vũ vội bắt lấy bàn tay to đang giở trò xấu của hắn , nói : “Không phải muốn tắm rửa sao ? Ta giúp người dùng lá bưởi gột rửa thân thể được không ? Nghe nói đây chính là cách giải xui , người đã tiếp xúc cùng mấy xác chết kia , nhất định phải dùng thứ này gột rửa mới được.”

Hình Ngạo Thiên xoay mặt nhìn hai má phồng hồng của nàng , tâm tình rất tốt buông lỏng kim hãm đối với nàng , thích ý tựa vào cạnh thềm , nhìn thấy nàng chậm chạp cầm lấy lá bưởi đặt ở cạnh thềm , tiến đến nhẹ nhàng lau chùi thân thể cho hắn .

Động tác của nàng rất nhẹ rất thoải mái , Hình Ngạo Thiên tựa hồ rất hài lòng với động tác của nàng , nhưng thật ra Hân Vũ khi vừa mới chạm vào đôi ngực của hắn , trong lòng liền gạt bỏ ý muốn rời khỏi hắn , nàng sớm đã cảm giác được ánh mắt nóng rực kia , lúc này nhất định đang nhìn nàng chằm chằm , khiến nàng nhất quyết cúi đầu , không dám nhìn vào mắt của hắn .

“Ngẩng đầu lên nhìn ta!” Thanh âm trầm mạnh của Hình Ngạo Thiên truyền đến , khiến tâm lý Hân Vũ đứng ngồi không yên , tay nhỏ bé cũng có chút run rẩy .

Thấy nàng cúi đầu rất lâu rồi , Hình Ngạo Thiên đưa tay ôm trọn lấy bàn tay nàng , sau đó dùng sức kéo , đem cả người nàng kéo đến trước mặt mình , thân thể kề sát cùng một chỗ , nơi mềm mại nào đó trên thân thể ngay lập tức khiến hắn nuốt cổ họng , hơi thở cực nóng thổi trên gương mặt đỏ bừng của nàng .

Đối mặt như vậy , đối với bất kỳ một nam nhân nào cũng không thể chịu được hấp dẫn như vậy , gương mặt từ từ tối gần nàng , ôn nhu bao trùm lên cánh môi như hoa của nàng , cánh tay trượt xuống eo nhỏ của nàng , đoạt lấy dòng nước ngọt trong miệng nàng .

Môi lưỡi chặt chẽ kề nhau , nước tắm ấm áp tăng lên tới mức tận cùng , khiến cho hai người khô nóng khó chịu , muốn nhiều hơn nữa .

Chương 24 : Mãnh liệt đòi hỏi .

“Đừng ... đừng như vậy ...” Đẩy ra một ít khoảng cách giữa hai người , Hân Vũ thở gấp nhìn hân , hai má bởi vì nộ hôn kích thích vừa rồi mà càng thêm đỏ bừng .

Hình Ngạo Thiên nghe thấy nàng cự tuyệt , sắc mặt lập tức đại biến , khuôn mặt tuần tú lộ vẻ bình tĩnh , nhìn nàng chăm chăm nói : “Vật cứng nhỏ , đừng khiêu chiến với tính kiên nhẫn của ta , ở trước mặt ta , bất kỳ nữ nhân nào cũng không được phép nói nửa từ “không”!”

Vừa dứt lời , Hình Ngạo Thiên đã kéo thân thể của nàng lại trong lòng , lần này hân không còn ôn nhu như vừa rồi , thô bạo để lại một đồng dấu hôn trên người nàng , bàn tay to lại càng không dịu dàng áp lên nơi đầy đà của nàng , khiến Hân Vũ bị đau muốn tránh khỏi hân .

“Vật cứng nhỏ , nàng là vật sở hữu của ta , ngoại trừ hầu hạ bên cạnh ta ra nàng không thể đi , cũng không đi được !” Hân không thích bất cứ ai chống lại mệnh lệnh của mình , nhất là một nữ nhân .

“Ta có tên , ta lại càng không phải là vật cứng nhỏ của ngươi , nhờ ngươi tôn trọng ta một chút , Đồ Hân Vũ ta nói lời giữ lời , tuyệt sẽ không ăn quịt , nhưng ta không đáp ứng ngươi ở trong thùng tắm làm chuyện kia!” Chỉ cần vừa nghe đến ba chữ này , cả người nàng liền không thoải mái , nàng là tâm can bảo bối của ba mẹ và ông nội , không phải là vật cứng nhỏ của hân , nghe thực ghê tởm .

Từ lúc bắt đầu nhìn thấy nàng ở Ôn Tuyền trì , Hình Ngạo Thiên đã nhìn thấu nàng . Nàng không giống ba nghìn tần phi trong cung của hân , vàng vọt dạ dạ , mặc cho người ta định đoạt , từ trên người nàng tản ra một khí chất đặc biệt , chính vì hân biết nàng đặc biệt nên nàng mới có mạng sống tới ngày hôm nay .

Bàn tay to dao động trên người nàng , ánh mắt tà mị cơ hồ như muốn thiêu đốt lấy nàng , Hân Vũ tựa hồ như đã cảm nhận được sự phẫn nộ của hân , cúi đầu tránh ánh mắt hân , muốn tránh sự đuổi bắt của hân .

“Vật cứng nhỏ , ta không có kiên nhẫn chơi tiếp với nàng!” Hình Ngạo Thiên từ trong nước chìa ra một bàn tay , chế ngự lấy cảm của nàng , bắt nàng nhìn thẳng vào mắt hân , lời nói với nàng khi này đầy hờn giận .

“Đau qua xin ngươi buông tay ... buông ra ...” Lực tay hân càng lúc càng lớn , giống như muốn bóp nát cảm nàng , Hân Vũ đưa tay muốn gạt tay hân ra nhưng lực tay của hân thật sự rất mạnh , đau đến mức nàng nhúu chặt lông mày nhỏ cầu xin hân .

Nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của nàng , Hình Ngạo Thiên cảm thấy mềm lòng , buông bàn tay chế ngự nàng ra . Hân Vũ được tự do , lập tức nghiêng người tránh vào cạnh thùng , hàm dưới bị hân nắm đã đỏ bừng lên , nói không đau mới là kỳ quái đấy ?

Hình Ngạo Thiên hôn lấy lưng trần của nàng , từ sau lại đem thân thể của nàng đối diện với chính mình , kéo gần khoảng cách hôn nàng , tay lớn không kiêng nể vuốt ve từng tấc da thịt trên người nàng , chỗ nào cũng không bỏ qua . Trực tiếp ôm nàng ngồi chồm hổm trên người hân , tư thế mờ ám như thế , mới có thể để cho hân nhắm nháp vị ngọt của hạt nhỏ kia .

“_____” Hình Ngạo Thiên cố ý cắn nhẹ nàng , Hân Vũ cả kinh kêu lên liên tục , nhưng khi ôn nhu dịu dàng khiến má nàng đỏ ửng , không biết phải làm thế nào với sự trêu chọc của hân .

Hân Vũ biết hôm nay tránh không được sự dây dưa của hân , vừa rồi đã cảnh cáo nàng , nếu nàng dám can đảm cự tuyệt sự sủng hạnh của hân , kết quả chỉ có một , mời nàng trở lại nơi để lắng âm u , cùng làm bạn với đám xác chết kinh khủng ghê tởm kia .

7. Chương 025 - 026 - 027 - 028

Chương 25 : Ôn nhu triều miên

“Đau ... Người nhẹ chút được không ?” Hân Vũ biết hân là nam nhân ăn mềm không ăn cứng , hi vọng mềm mại có thể làm cho hân có chút ôn nhu với mình .

Dáng vẻ này hiển nhiên là rất hữu hiệu đối với hân , Hình Ngạo Thiên mỉm cười nhìn nàng một cái , dịu dàng ngậm lộ châu của nàng , sự thô lỗ vừa rồi dường như đã biến mất , sự thay đổi bất ngờ của hân cũng làm cho thân thể Hân Vũ từ từ mềm xuống , bản thân không tự giác theo từng bước tiến của hân .

Tựa vào một bên cổ của hân , Hân Vũ cố gắng duy trì lý trí của mình tỉnh táo , nhưng thân thể của nàng lại phản bội nàng , khi hân thuần thực di chuyển xuống dưới , toàn thân nàng đã muốn xụi lơ tựa vào trong lồng ngực của hân , bàn tay qua lại trên người kia , ở trong nước đã đốt lên cảm xúc mãnh liệt, khiến nàng hăm sâu vào trong đó .

Hình Ngạo Thiên để nàng xoay thân thể lại , hai tay ghé vào bên trên thùng tắm , bụng dưới bành trướng khiến cho hân phát đau , hân đã không thể chịu đựng tiếp tục chơi đùa với nàng được nữa , đem eo nàng hơi cong về phía trước , tiến nhanh vào nàng từ phía sau , hoàn toàn giữ lấy nàng .

“Ừm ——” Một tiếng kêu yêu kiều , nàng điều chỉnh tốt tư thế của mình , để hân thuận lợi từ phía sau tiến lên , thân thể nàng mềm mại trơn mịn như thế , không có chướng ngại nào , bọn họ quên đi chính mình , nước trong thùng tắm bị sự qua lại đụng chạm của bọn họ đánh vang lên tiếng , bắn ra ngoài không ít , nhưng mà ai lại đi quản nó chứ?

“——! Người nhẹ chút , chậm một chút , ta sắp không được ...” Hân Vũ bị hân liên tục ra sức va chạm , nơi nụ hoa tê dại từng trận , khiến nàng không thể không khẽ kêu lên với hân .

“Nhẹ chút , chậm một chút nàng sẽ thoải mái sao ?” Cánh tay Hình Ngạo Thiên ôm chặt hông của nàng , nói xong càng gia tăng lực va đập dưới nước . Hân Vũ cắn chặt răng , nhiều lần bị hân đánh tới cạnh thùng .

“Người ... Ta...” Hân Vũ sắp bị kích tình mãnh liệt xông đến nói không ra lời , chỉ biết nắm chặt cạnh thùng tắm , giống như muốn bóp nát nó , Hình Ngạo Thiên thấy nàng như vậy , lại càng hưng phấn hơn , mãnh liệt chiến đấu trong cơ thể nàng !

Mãi đến khi nam nhân phía sau đạt được thỏa mãn , nước trong thùng mới dần dần yên tĩnh lại , xuân sắc tràn đầy rút đi không ít , Hình Ngạo Thiên ôm thân thể mềm mại vào trong lòng , thấy hai má nàng đỏ ửng chôn trong lồng ngực của hân , một loại cảm giác vui mừng của nam nhân đánh úp lên đầu , ôn nhu rửa sạch mồ hôi trên thân thể hai người rồi ôm lấy nàng nhanh chóng đi đến giường!

Dưới chân ! Hình Ngạo Thiên đã cởi bỏ tấm vải mỏng manh trên người Hân Vũ , bàn tay to của hân lại bắt đầu vuốt ve trên người nàng , từ từ hướng xuống bụng , xuống chút nữa...

“Người người người ... Sao người lại tới nữa , thân thể của ta còn chưa hồi phục đâu , bây giờ không thể !” Theo sự vuốt ve của hân , Hân Vũ thở cũng ngày càng dồn dập , khuôn mặt nhỏ nhắn cũng càng lúc càng hồng , trên khuôn mặt phấn trắng nõn nà lộ ra chút hồng , khiến Hình Ngạo Thiên nhìn không được ở trên mặt của nàng , để lại một tầng lại một tầng nước miếng !

“Ha ha ... Vật cứng nhỏ của ta , chẳng lẽ nàng không vui sao ?” Hình Ngạo Thiên rất thích biểu hiện ngày hôm nay của nàng , mỗi lần va chạm đều vào sâu như vậy , chặt chẽ như vậy , mà biểu tình mềm mại kia của nàng , đôi mắt nhỏ mê ly có thần , ở trong mắt hân dường như có mười vạn lực hấp dẫn thu hút hân , ba nghìn mỹ nữ trong hậu cung của hân , trừ nữ tử ở sâu trong đáy lòng hân ra không còn có người thứ hai có thể làm hân mê muội đến vậy .

Chương 26 : Ta đến từ 2012

Động tác như vậy , khiến toàn thân Hân Vũ tê dại một hồi , toàn thân nhất thời vô lực , toàn bộ xụi lơ trong ngực của hân , đóng chặt hai mắt lại , cắn môi nhỏ , mũi liều mạng thở hỗn hân , Hình Ngạo Thiên đỡ nàng ngồi dậy , ôm eo nhỏ của nàng , tìm đúng phương hướng , dùng sức một cái , chiếm hữu lấy nàng .

“——” Hân Vũ chỉ cảm thấy cự vật của hân đi vào , thân thể không kiềm được cứng đờ , cả người dồn về sau một cái , nếu không phải Hình Ngạo Thiên ôm lấy eo nàng kịp lúc , chắc chắn sẽ té xuống . “ Vật cứng nhỏ của ta , nói nàng ở dưới thân ta rất khoái lạc , nói nàng nguyện ý ở lại bên cạnh ta cả đời.” Một bên không ngừng ôm nàng cao thấp tiến lên , một bên kéo thân thể nàng xuống , liếm lên vành tai của nàng !

“... Người ... Người chỉ cần thả ta đi , cho ta tự do , như vậy ta mới có thể khoái hoạt” Hân Vũ cố nén sự tiến công mãnh liệt của hân , cũng có một chút cơ hội vì chính mình .

Hiển nhiên Hình Ngạc Thiên rất không hài lòng với đáp án như vậy , ôm nàng xoay người một cái , đổi tư thế của hai người , đảo nàng ngược lại dưới thân mình , cúi đầu đối diện với khuôn mặt đỏ ửng cùng ánh mắt mê ly của nàng , luận động dưới thân cũng khi nhanh khi chậm , sự ôn nhu của hân biến mất , hung hăng tiến đến , khiến nàng khản trường ôm lấy hân .

“Muốn rời đi sao ? Vậy người nói cho ta , người rốt cuộc là từ đâu tới ? Và tại sao đột nhiên xuất hiện ở trong hồ nước nóng của ta ?” Hình Ngạc Thiên chưa từng hỏi nàng vấn đề này , tối nay hân muốn hiểu rõ nàng hoàn toàn mới thôi .

Khi Hân Vũ nằm dưới thân hân , đã bị va chạm của hân làm cho hỗn độn , nhưng lý trí cho nàng biết , nàng không thể nói ra chuyện có liên quan tới nhân thù , càng không thể nói cho tên ác ma khốn kiếp này , Đồ Hân Vũ nàng là người hiện đại đến từ năm nghìn năm sau , đừng nói hân sẽ không tin tưởng , chỉ sợ là bất cứ người nào cũng sẽ không tin tưởng , nhưng nàng vẫn thực sự đã xuyên qua rồi !

Ở nơi cuộc sống chưa quen này , muốn nói dối lừa hân cũng không được , ngoài việc biết nơi này là phong thành quốc ra , nàng còn nhớ ông nội đã từng nói , nơi này còn có một quốc độ cũng rất lớn mạnh , gọi là ... Thiên ... gì ấy nhỉ ? Đúng vào thời điểm mấu chốt lại quên mất , rốt cuộc tên là gì chứ?

—“ Dưới thân lại truyền đến một trận tiến công kinh đào hải lãng (kích động đáng sợ) , Hình Ngạc Thiên thấy nàng chậm chạp không đáp , cảm thấy tức giận , liền nâng đôi chân thon dài của nàng lên , vây ở ngang hông của hân , ra sức không ngừng tấn công nàng !

“Ta hỏi người một lần cuối cùng , rốt cuộc người tới từ đâu ?” Ngữ khí nói chuyện có vẻ cứng rắn , hơi thở cực nóng phả trên má nàng , trong khoang mũi chứa đầy hơi thở của hân .

Đầu óc nóng lên , thuận miệng ném cho hân một câu : “Ta .. Ta đến từ 2012!!!”

Chương 27 : Nam nhân ghê tởm

“2012 ? 2012 người nói là nơi nào ?” Hình Ngạc Thiên kinh ngạc nhìn nàng , vật cứng này lời nói và hành vi của nàng , luôn khiến cho hân không thể hiểu nổi.

“Người có thể hay không ... A...” Hân Vũ thật sự là không chịu nổi sự mãnh liệt của hân , lời muốn nói lại nuốt trở vào , đột nhiên vịn lấy cổ của hân , đầu hơi ngửa ra sau , thân thể run lấy kịch liệt , trên mặt vẽ lên mộ lớp sóng hồng nhuận , khiến hân cũng hưng phấn gấp đôi !

Tạm thời bỏ qua vấn đề này , ôm lấy thân thể mềm mại của nàng , liên tục tiến vào nơi sâu nhất trong nhị hoa của nàng , còn Hân Vũ thì đã sớm không chịu được sự phấn khích trong cơ thể , liên tục rên lên , thấy nàng đạt tới đỉnh , hân cũng nhận không được nữa đem hồng thủy của mình phóng ra .

Suy yếu xụi lơ ở trên giường , cho dù buổi trưa nàng ngủ mê mết nửa ngày nhưng vẫn không chống được sức ép hân gây ra , chờ sau khi nàng ngủ một giấc dậy , mở hai mắt mệt mỏi ra , tên ác ma khốn kiếp từ khi nào đã mở to hai mắt hoa đào kia , cả nháy mắt cũng không đang nhìn nàng , hại nàng cuống quýt kéo chăn lên , ngay cả đầu cũng bị che lại thành một đồng , trốn trong chăn không chịu nhúc nhích !

“Ha ha ha

Toàn thân àng trên dưới không phải là ta chưa từng nhìn ?” Hình Ngạc Thiên cười to , một tay kéo chăn mềm của nàng ra , nhưng Hân Vũ lại nắm chặt không chịu buông tay , hại hân vô ích giằng co một phen .

Một khi đã như vậy , thì đừng trách hân không khách khí , Hình Ngạc Thiên cạy mở một góc mền , luồn một cánh tay vào móc nàng ra , Hân Vũ vừa rồi còn đang đắc chí , cho là hân không có cách , ý cười còn chưa rời khỏi mặt đã bị cố định ở trong lòng hân .

“Ta nói vị Vương vĩ đại này , chẳng lẽ ngài đối với những nữ nhân khác của người đều như vậy sao ? Thô bạo như vậy ? Cướp đoạt mạnh mẽ như vậy sao ?” Hân Vũ ghét nhất chính là người như vậy , dựa vào bản thân có chút địa vị hay tiền tài , ở trước mặt người khác diễn võ dương oai .

“Ta đối với những nữ nhân kia đương nhiên sẽ không như vậy , bởi vì mỗi một người trong các nàng đều ngóng trông ta có thể sủng ái , cả đám đều trăm phương ngàn kế muốn xuất hiện trên giường ta , hầu hạ dưới thân ta!” Nói đến đây , Hình Ngạo thiên đột nhiên lật người nàng đối mặt với mình , thấy ánh mắt của nàng có chút biến đổi bất ngờ , hình như trong lòng cất giấu bí mật chỉ có nàng biết .

“Chính người nói nha , nếu cách nàng muốn sự sủng hạnh của người đến vậy , muốn xuất hiện trên giường của người , vậy người phải đi đi , hà cớ gì lại làm cho người ta hao hết tâm tư chờ đợi chứ.” Hân Vũ ước gì hắn vĩnh viễn đừng tìm đến nàng , tốt nhất nàng quên nàng triệt để đi .

“Vật cứng nhỏ , đừng tưởng rằng ta không biết nàng đang có chủ ý gì lúc này , những nữ nhân kia ta đều chơi chán rồi , bây giờ ta chỉ có hứng thú đối với nàng.” Tâm tư nhỏ bé của nàng , sao có thể thoát được ánh mắt của hắn chứa , đưa tay nâng cằm của nàng lên , ở trên môi kia , ấn xuống dấu vết của mình , nữ nhân thú vị như vậy , hắn đã định rồi!

Lại bị hắn cưỡng hôn , ở trước mặt hắn , nàng vĩnh viễn chỉ có thể là một đối tượng chịu ức hiếp sao ? Đổ Hân Vũ nàng trước giờ có khi nào bị người ta bắt nạt như vậy chứ , đều do quyền sách kia , đúng vốn là do nhân thù đáng chết kia!

Dấu cái miệng nhỏ nhắn không thềm nhìn hắn , bởi vì lời hắn nói thật khiến nàng ghê tởm , cái gì gọi là đều chơi chán , tuy rằng nàng chưa từng yêu , nhưng cũng hiểu được cái gì gọi là yêu , đại quân vương cổ đại giống như hắn , chính là loại nam nhân chỉ nghĩ đến nhu cầu , thấy một người xinh đẹp liền yêu một chút , chơi chán đổi ngay , thật sự là ghê tởm , ghê tởm đến cực điểm !

Chương 28 : Bóng hình trong lòng

“Thế nào , ta sủng ái nàng , ngược lại bộ dạng của nàng lại như mất hứng , nàng càng không chịu cúi đầu trước ta , ta lại càng có hứng thú chinh phục nàng!” Đầu ngón tay mơn trớn gương mặt của nàng , vương giả tuyên bố bên tai nàng .

Chán ghét né tránh hắn đụng vào , Hân Vũ nhắm hai mắt lại , chỉ thản nhiên trả lời ba chữ : “Tùy ý người ...!”

Hình Ngạo Thiên nhìn khuôn mặt hồ hững kia của nàng , trong lòng liền có một cảm xúc khó hiểu , muốn đem nàng giữ bên cạnh cả đời , cái đẹp của nàng là độc đáo , khí chất của nàng tươi mát cao nhã , cũng không hề tầm thường như “nàng” ấy , trong mắt đột nhiên lại xuất hiện bóng người mong nhớ ngày đêm kìa , trong ánh mắt đột nhiên trở nên ôn nhu dị thường , vẻ mặt đại ra nhìn nàng chăm chú.

Cảm giác người phía trước thật lâu không có phản ứng gì , Hân Vũ từ từ mở hai mắt lên nhìn hắn , trong một khắc khi ánh mắt vừa tiếp xúc , nàng ngẩn cả người , bởi vì ánh mắt hắn lúc này rất đặc biệt , phải nói là rất ôn nhu thâm tình , giống như ở trong phim thần tượng , nam diễn viên dùng ánh mắt này nhìn người mình yêu , không đúng , phải là thâm tình hơn so với nam diễn viên trong phim!

Dần dần dán chặt môi của nàng , lúc này trong mắt Hình Ngạo Thiên nhìn thấy thân ảnh Vũ Hàm , hắn khẩn cấp hôn lên cánh môi nàng , bàn tay to ôm lấy nàng thật chặt , rung động trong lòng càng trào dâng.

“Vũ Hàm ... Vũ Hàm...” Rời khỏi môi nàng , ôn nhu hôn lấy cổ trắng nõn của nàng , khẽ cắn vành tai của nàng , nỉ non ở bên tai nàng khẽ gọi tên , nhưng từng câu khinh than này của hắn lại khiến cho thân thể Hân Vũ cứng đờ trong nháy mắt , tên ác ma này lại nhằm nàng là một người khác , một người nữ nhân tên là “Vũ Hàm”!

“Người tránh ra —!” Hân Vũ kích động đẩy hắn ra , biểu tình ôn nhu hắn thể hiện ra ngoài không phải đối với nàng , nàng chỉ là một vật phẩm thể thân , hắn đối với nàng chỉ có ham muốn cướp đoạt , trước giờ chưa từng ôn nhu .

Hình Ngạo Thiên bị nàng đẩy như vậy , toàn bộ lý trí đều tỉnh táo lại , nhìn Hân Vũ trước mắt đẩy hắn ra , phản ứng của hắn lại bình tĩnh dị thường , sau một lúc ngồi im , không hề nói gì liền rời đi chỉ lưu lại một bóng lưng lạnh như băng.

Hân Vũ cảm thấy hành động của hắn rất kỳ quái , bình thường hắn tuyệt đối không như vậy , nếu nàng dám trái ý hắn , hắn nhất định sẽ giày vò nàng đến sống không bằng chết , nhưng vừa rồi hắn tại sao lại bình tĩnh như vậy chứ ? Chẳng lẽ là bởi vì nữ nhân tên “Vũ Hàm” sao ?

Hình Ngạo Thiên thẳng một mạch trở về Hưng Khánh Cung , không điểm thê những phi tần khác , nhắm lại hai mắt nghĩ về chuyện vừa rồi , xem ra hẳn thật sự hoa mắt rồi , lại coi nữ nhân kia như Vũ Hàm!

Sáng sớm ngày hôm sau , Vân Yên Các nơi Hân Vũ ở liên tục có người đến tặng quà nịnh bợ , nguyên nhân rất đơn giản , vương thượng vì nàng mà dẫn theo hai vị tướng quân , tự mình mạo hiểm đi vào để lắng tìm nàng , mới hồi cung lại phong nàng làm “Mỹ nhân” , đêm qua lập tức tới bồi nàng mãi đến khuya mới rời đi , xem ra sau này nàng nhất định sẽ được sủng ái !

“Mỹ nhân , người xem mấy thứ này , đều là chủ các cung phái người đưa tới” Mới sáng sớm Hòa Thái đã bận rộn cất mấy lễ vật này , có tơ lụa , tơ tằm , trâm cài tóc , trang sức , chỉ cần là thứ nữ nhân yêu thích , toàn bộ đều có người đưa tới .

Bất đắc dĩ liếc nhìn mấy hộp lễ vật trong tay Hòa Thái , nhìn thấy lại là châu báu linh tinh gì đó , người trong hậu cung này tại sao đều như vậy , chuyện như vậy cũng nhất định coi là đại sự , cả Vương cung đều biết , nói như vậy sau này người ở trong cung đều sẽ biết nàng , muốn chạy , sợ rằng càng khó hơn rồi !

8. Chương 029 - 030 - 031 - 032

Chương 29 : Nữ nhân cao ngạo

“Mấy thứ này người tùy tiện tìm chỗ nào để đi , nhưng mà các nàng tại sao phải tặng ta nhiều đồ vật như vậy , chẳng lẽ cũng là bởi vì chuyện hôm qua sao ?” Những nữ nhân này thật sự là ăn no không có chuyện gì làm , nhưng lại rất chịu khó học hỏi nịnh hót .

Hòa Thái thu dọn xong lễ vật , đi đến cạnh nàng , trong lòng cao hứng mỉm cười nói : “Mỹ nhân , người sau này phải quen dần đi , nếu ngày sau vương thượng gia phong người làm phi , như vậy so với hiện tại bạn nhiều việc hơn đấy .”

Hân Vũ mới vừa muốn nói gì , chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nói cao vút the thé – Cẩm quý phi đến ...

“Ai vậy ?” Thừa dịp người còn chưa vào cửa , Hân Vũ vội kéo Hòa Thái lên tiếng hỏi rõ , biết người biết ta , mới là thượng sách .

“Cẩm quý phi này là một quý phi được hoàng thượng sủng ái sinh ra điều ngoa làm càn , đối với nô tì trong cung của nàng cũng không tốt , Hòa Thái trước kia chính là làm việc trong cung nàng , sau đó bởi vì lúc bưng trà không cầm chắc , bị Cẩm quý phi phạt mười trượng , sau đó ném ta về phủ nội vụ , cho đến khi mỹ nhân người tới , lão ma ma mới để cho Hòa Thái đến hầu hạ người!” Nghe lời Hòa Thái nói , xem ra nữ nhân này sau lưng cũng có chút gia thế , nếu không cũng sẽ không kiêu ngạo như vậy .

“Này trong phòng chẳng lẽ không có ai sao ?” Một lão ma ma dắt một nữ nhân cao ngạo đi đến , Hòa Thái lập tức kéo nàng nghênh đón , quỳ gối trước mặt nữ nhân , Hân Vũ mới không sợ nàng , liền lẳng lặng đứng trước mặt nhìn thẳng nàng ta .

Lam Cẩm Nhi nhìn nữ tử điều ngoa trước mặt này , nàng dám kiêu ngạo không hành lễ với nàng , không phải chỉ là một mỹ nhân thôi sao , lại có lá gan coi thường sự tồn tại của nàng , buông tay lão ma ma , đi bước một tiến lên , Hân Vũ thấy nàng hướng về phía mình , cũng không biết nàng muốn làm gì , ai ngờ nàng lại phát tay liền đánh nàng một bạt tai!

“Tiện nhân , nhìn thấy bốn cung lại còn dám đứng yên , trong mắt người cũng quá không coi ai ra gì chứ? Một tát này của bốn cung thưởng cho người , là muốn người nhận rõ thân phận của người , đừng không biết điều như vậy , đừng tưởng rằng chiếm được một đêm ân sủng của vương thượng , liền vọng tưởng leo lên trên đầu bốn cung – hừ!” Mắt Lam Cẩm Nhi lộ ra hung quang trừng lên nhìn nàng , nàng chính là nữ

nhì của Thừa tướng , giang sơn của vương thượng còn cần cha của nàng phù trợ , hiện tại ghế của Vương Hậu trống , vị trí đó sau này sớm hay muộn cũng đều là của nàng .

Hân Vũ không ngờ nữ nhân này âm hiểm như vậy , xem ra tiết mục tranh đấu ở hậu cung đúng thật là không phải không có căn cứ mà nói bậy đâu? Chỉ có điều Đỗ Hân Vũ nàng sao có thể mực cho người ta khi dễ chứ , lúc nàng ta vẫn còn cao ngạo cười khê thì Hân Vũ đã tiến lên trả lại cho nàng ta một cái bạt tay – ba!

Toàn bộ người có mặt đều toát mồ hôi lạnh cho Hân Vũ , Hòa Thái quỳ trên mặt đất cũng sợ tới mức thân thể run rẩy , Lam Cẩm Nhi trợn tròn hai mắt trừng lớn , nữ nhân này còn dám đánh trả nàng ... Nàng ta lại dám đánh nàng ...?

“Tiện nhân , người dám đánh bổn cung , chúng ta đi xem , xem Vương Thượng sẽ xử tử người thế nào !” Tay che đi má bị Hân Vũ đánh một bạt tai , nghiêng răng nghiêng lợi gào ầm lên với nàng , nếu biết có thể như vậy , vừa rồi nàng nên mang nhiều người hơn đến , ngay tại chỗ trừng phạt nàng ta một chút .

“Quý phi nương nương phải không ? Mời người nên làm rõ , là người động thủ đánh ta trước , ta đây chẳng qua chỉ ăn miếng trả miếng lại cho người , không tính lợi tức với người , cũng đã rất không tồi rồi !” Má trái của Hân Vũ cũng bị nàng đánh cho sưng đỏ , nhưng thua người không thua trận , nói gì nàng cũng sẽ kiên trì đến cùng , nữ nhân giống vậy , hậu cung này hẳn là đâu đâu cũng có .

“Người — ! Người chờ đó cho ta , tiểu tiện nhân , ta xem người còn sống mấy ngày tốt lành.” Lam Cẩm Nhi sớm đã bị nàng chọc tức đến đỏ mặt tía tai , trong lúc nhất thời còn bị lời của nàng đáp lại đến không nói gì được hơn , nàng sẽ không bỏ qua cho tiểu tiện nhân này , tuyệt đối không ...!

Chương 30 : Ác nhân phải cáo trạng trước .

Chờ nàng ta vừa đi , Hòa Thái lập tức từ trên đất đứng lên , nhìn thấy chủ tử nhà mình bị đánh đến sưng đỏ mà , lập tức hướng về phía tiểu nha đầu bên ngoài hô : “Minh Nguyệt , Xuân Lan , các người nhanh mang nước ấm tới ỷ nhân , đi nấu mấy quả trứng gà để tiêu sưng!”

Hân Vũ ngồi lên mép giường , để mặc Hòa Thái dùng khăn nóng cùng trứng gà tiêu sưng , nghĩ đến nữ nhân vừa rồi , trong lòng nàng liền hoảng : “Hòa Thái , nữ nhân kia bình thường đều như vậy sao ?

“Cẩm quý phi ở trước mặt Vương Thượng đương nhiên không như thế , chỉ có ở trước mặt mấy người thấp kém hơn nàng ta , nàng mới có thể như vậy!” Thật cẩn thận dùng phương pháp chườm nóng để tiêu sưng , nhưng mà Cẩm quý phi ra tay thực quá nặng , một cái tát khiến má hái Hân Vũ hiện tại sưng đỏ một mảng , nhất định trong chốc lát sẽ không tiêu được .

“Vừa rồi lúc nàng đi , không phải luôn miệng nói sẽ không bỏ qua cho ta sao ? Nàng kia sẽ chơi trò gì đây , nhất định sẽ đi cáo trước trước Vương Thượng của các người rồi .” Nghĩ nghĩ , thủ đoạn nữ nhân dùng hữu hiệu nhất , không phải sẽ như vậy sao .

“Không xong , vạn nhất Vương thượng nếu trách móc xuống , mỹ nhân người phải làm sao bây giờ ? Cẩm quý phi này nhất định sẽ tới trước mặt Vương Thượng nói người không đúng , nàng ta là nữ nhi của Thừa tướng , Vương Thượng nể mặt Thừa tướng , nhất định sẽ phạt người!” Hòa Thái càng nói càng kích động , nhưng trái lại Hân Vũ , bộ dạng vẫn hờ hững không rên một tiếng , giống như đang tính kế gì đó .

Trong ngự thư phòng , Lam Cẩm Nhi quả nhiên chạy tới cáo trạng với Vương Thượng , đem má đỏ thẫm dựa vào cho hắn nhìn kỹ rõ ràng , ôm cánh tay hắn , bộ dạng ủy khuất nức nở nói : “Vương Thượng , người nhìn Cẩm Nhi xem , chính là người đàn bà kia đánh thần thiếp thành bộ dạng thế này , thần thiếp nghe nói Vương Thượng phong nàng làm mỹ nhân , muốn đặc biệt qua thăm nàng một chút , ai biết nàng thế nhưng không biết điều như thế , vừa vào cửa chưa nói được một câu , thì đã cho thần thiếp một bạt tai !”

Hình Ngạc Thiên nhìn mặt của nàng , nào có cái dấu vết gì bị đánh qua , nhưng nếu nàng có thể chạy đến đây , đã rõ các nàng nhất định có động thủ , xem ra hẳn phải qua xem vật chứng nhỏ liều linh kia mới được .

“Người hồi cung trước đi , đợi lát nữa ta phải đi trị tội nàng , sau này không được đến ngự thư phòng khóc rống , hôm nay là lần cuối cùng ta cảnh cáo người , lần sau không có may mắn như vậy nữa đâu !” Bên tai một khắc cũng chưa an tĩnh trở lại , bây giờ nhìn Lam Cẩm Nhi trước mắt , hẳn liền có cảm giác chán ghét tuyền tâm mà phát , nếu nàng không phải nữ nhi của Thừa tướng , hẳn đã sớm đem nàng ta gạt một bên rồi .

“Thần thiếp ta hậu ái của Vương Thượng , sau này cam đoan không bao giờ chạy tới ngự thư phòng khóc rống nữa , thần thiếp lập tức hồi cung , vậy ... Vương Thượng , người đêm nay sẽ qua với thần thiếp chứ ?” Lam Cẩm Nhi trước khi đi vẫn không quên hỏi câu này với hắn , chính là muốn đem hắn cài chốt bên cạnh mình .

“Ừm ——!” Đơn giản hừ lạnh một tiếng , lại làm cho Lam Cẩm Nhi hưng phấn không thôi , thay đổi lúng túng vừa rồi thành một bộ dạng mặt mũi hoặc cười nhẹ giọng nói : “Vậy Cẩm Nhi tối nay sẽ bày rượu nhậu chờ Vương thượng giá lâm.”

Hình Ngạo Thiên vốn tâm tình không yên , để cây viết trong tay xuống khiên mực , đứng dậy nhanh chóng rời khỏi ngự thư phòng , đi thẳng đến Tây Cung Vân Yên các .

“Vương thượng giá lâm ——!” Hòa Thái đang ở trong phòng giúp Hân Vũ giảm sưng , nhất thời bị những lời này hù tới mức tay run lên , khí lực quá lớn làm đau má Hân Vũ , khiến nàng cũng đồng thời phát ra một tiếng kêu đau .

“Ai ui —— đau quá nha!” Hình Ngạo Thiên vừa vịn mới đi vào đại sảnh , liền nghe thấy một tiếng hô đau trong phòng trong , không nghĩ nhiều , trực tiếp đẩy cửa vọt vào .

Chương 31 : Cao ngạo mà chống đỡ .

“Nô tì tham kiến Vương thượng !” Hòa thái lập tức hành lễ với hắn , nhưng Hân Vũ vẫn ngồi trên giường không nhúc nhích , giống như nhìn không thấy sự tồn tại của hắn .

Hình Ngạo Thiên liếc mắt nhìn Hòa Thái một cái , ý bảo nàng đặt mọi thứ xuống đi lập tức ra ngoài , Hòa Thái ở trong cung nhiều năm như vậy , đương nhiên hiểu được ý tứ của Vương thượng , buông khăn mặt trong tay ra , nhẹ nhàng lui ra ngoài cửa.

“Lá gan của ngươi càng lúc càng lớn , lại dám động thủ đánh ái phi của ta , xem ra ngươi thật sự chán sống rồi!” Hình Ngạo thiên đi tới phía nàng từng bước một , lời nói ra cũng cực kỳ lạnh băng .

Hân Vũ tránh né hai má sưng đỏ quay mặt về phía hắn , nhưng miệng thủy chung không mở đáp lại hắn , sự cao ngạo của nàng khiến Hình Ngạo Thiên phần nộ , đã làm chuyện sai cư nhiên còn không coi ai ra gì như vậy , xem ra thật sự giống như Cẩm Nhi nói.

Tiến lên tay không bóp chặt cằm của nàng , chuyển gương mặt nàng qua trước mặt mình , hắn cũng muốn xem xem , nàng còn có thể cao ngạo tới trình độ nào , nhưng khi ánh mắt nhìn kỹ đến má trái sưng đỏ của nàng thì ngẩn ra , tối hôm qua lúc hắn rời đi , nàng còn tốt lành , chẳng lẽ là Cẩm Nhi làm gì với nàng ?

“Vết thương trên mặt ngươi ở đâu ra ? Có phải Cẩm Nhi làm hay không ?” Nhìn thấy đáy mắt nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng , hắn đại khái cũng biết chuyện gì đã xảy ra rồi , như Lam Cẩm Nhi ,nhất định sẽ tìm hắn khóc lóc kể lể .

“Nếu biết , vậy cần gì phải lãng phí lời lẽ hỏi ta chứ ? Ta nghĩ Cẩm quý phi của ngươi đã đi trước cho ngươi biết rồi , đúng là ta đã đánh nàng , muốn đánh muốn giết , tự nhiên muốn làm gì cũng được , Đồ Hân Vũ ta tuyệt đối sẽ không cầu xin tha thứ !” Trong mắt tràn đầy kiên định , nữ nhân kia không biết đã nói gì với hắn , càng giải thích càng loạn, nói không chừng lúc này hắn giết nàng luôn , có thể làm cho nàng có cơ hội xuyên việt về cũng không biết chừng .

“Vương thượng tha mạng ——!” Hòa Thái đột nhiên từ ngoài cửa xông vào , quỳ rạp xuống sâu Hình Ngạo Thiên , vừa rồi nàng không dám rời đi , chỉ sợ Vương thượng sẽ tức giận trừng phạt mỹ nhân , mà khi nàng nghe thấy mỹ thân lại có thể ngay cả một lời cầu xin giải thích cũng không nói , còn cam tâm tình nguyện bị phạt , làm cho nàng nhẹn không được vọt vào .

“Thật to gan , lại dám lỗ mãng xông vào như thế , ngươi có biết tội của ngươi không ?” Hình Ngạo Thiên nhìn cung nữ quỳ trên mặt đất , chẳng lẽ ở cùng nàng một chỗ thời gian lâu , ngay cả nô tì trong vương cung của hắn cũng không có quy củ như thế .

“Nô tì biết tội , nhưng nô tì chỉ là mong Vương thượng biết chân tướng sự tình , sáng sớm hôm nay Cẩm quý phi đã tới Vân Yên các , vừa vào cửa , không nói hai lời , liền tiến lên cho Mỹ nhân một bạt tai , sau đó Mỹ nhân với hoàn thủ , mong rằng Vương thượng có thể tha thứ cho Mỹ nhân không biết , mỹ nhân chỉ

mới vào cung vài ngày , không biết người nào , quy củ cũng chưa học , Vương thượng tha cho Mỹ nhân .” Hòa Thái quỳ trên mặt đất , dập đầu bộp bộp cầu xin hần .

“Hòa Thái người mau đứng lên , không cần xin hần , người đi ra ngoài nhanh , nơi này không có chuyện của người!” Hân Vũ muốn xuống giường đỡ nàng dậy nhưng Hình Ngạo Thiên nhanh tay kéo nàng lại , không cho nàng tới gần .

“Người nô tì này cũng rất biết che chở cho chủ tử nha , chỉ có điều nơi này không có chuyện của người , nếu người không muốn cái đầu trên cổ người , vậy cô độc sẽ thanh toàn cho người!” Mắt lạnh nhìn Hân Vũ bên cạnh , đối với Hòa Thái trên mặt đất , hần một chút cũng không để vào mắt .

Chương 32 : Sợ hãi mất đi .

“Người nô tì này cũng rất biết che chở cho chủ tử nha , chỉ có điều nơi này không có chuyện của người , nếu người không muốn cái đầu trên cổ người , vậy cô độc sẽ thanh toàn cho người!” Mắt lạnh nhìn Hân Vũ bên cạnh , đối với Hòa Thái trên mặt đất , hần một chút cũng không để vào mắt .

“Hòa Thái , ta lệnh cho người lập tức đi ra ngoài —!” Hân Vũ sốt ruột quát nàng , nàng biết người nam nhân này sẽ không đi để ý sống chết của một nô tì , nhưng nàng để ý , ở chỗ này người duy nhất đối tốt với nàng ,cũng chỉ có Hòa Thái .

Hòa Thái nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Hân Vũ , gật gật đầu , chậm rãi rời khỏi phòng trong , vừa thấy nàng an toàn rời đi , Hân Vũ mới thở nhẹ một hơi, Hình Ngạo Thiên xoay ngang ôm lấy nàng , đem nàng mang về bên giường , ngồi xuống ôm vào trong ngực , nhìn thấy vết thương trên mặt nàng , mục đích bản thân đến đây khê mài đi một chút .

“Người làm gì thế ? Không phải người muốn giết ta trút giận cho ái phi của người sao ? Bây giờ người ở đây , người động thủ đi , bóp chết ta giống như người bóp chết vương hậu của người là được rồi!” Nhắm hai mắt lại , nàng đã chẳng quan tâm nữa , tuy rằng Đỗ Hân Vũ nàng rất sợ chết , nhưng nàng cũng không thể không có tôn nghiêm đi cầu xin tha thứ như vậy .

“ Ha ha ha

Chẳng lẽ người thật sự không sợ chết sao ? Không sợ ta đem người đem cho đám xác chết kia ?” Hình Ngạo Thiên đã nắm giữ nhược điểm của nàng , muốn nhìn xem diễn cảm của nàng khi nghe được câu này .

“Người ... Người .. Người cũng chỉ biết lấy cái đó uy hiếp ta , bây giờ ta nói cho người biết , ta không sợ chết , người muốn đem ta ném vào đó đúng không , vậy thì người ném đi , cùng lắm thì trước khi đám xác chết đó thức tỉnh thì ta chết trước —!” Nhìn thấy khuôn mặt thiên sứ giống như ác ma kia , hốc mắt Hân Vũ đỏ lên , nước mắt ào ào rơi xuống .

Phản ứng bất ngờ của nàng khiến Hình Ngạo Thiên có chút lúng túng , không ngờ được nàng lại vì những lời này của hần mà khóc lên , nhìn thấy nước mắt nàng ràn rụa cùng thân hình nhỏ xinh run rẩy , hần đau lòng ôm chặt nàng , nhẹ giọng an ủi bên tai nàng : “Khóc cái gì , không phải người rất kiên cường không sợ chết sao ? Ngay cả ta cũng dám đánh , sao lúc này lại khóc!”

“Ồ ô ô

người giết ta , giết ta đi , dù sao ta cũng chuẩn bị chết rồi , ta chết đi không phải hợp ý người sao ?” Hân Vũ tựa vào lồng ngực của hần khóc lóc , hoàn toàn không biết giờ phút này sắc mặt của hần khó coi bao nhiêu .

“Câm miệng —! Đỗ Hân Vũ , ta cảnh cáo người , nếu sau này người lại nói nửa chữ chết , ta sẽ phạt người ba ngày ba đêm không xuống giường được.” Không biết tại sao , vừa rồi khi hần nghe nàng nói muốn chết , trong nháy mắt trái tim cảm thấy hoảng hốt không rõ , cái loại cảm giác sợ hãi mất đi này , đã bao lâu không xuất hiện qua trong lòng hần ?

Hân Vũ ghét nhất là bị người ta uy hiếp , dùng sức đẩy hần ra ngồi dậy , trong mắt vẫn lưu vẻ kiên định cùng ưu thương : “Người không cần lấy điều này để uy hiếp ta , ta không phục tùng , các người ở đây làm chủ tử , không có ai tốt hết , dựa vào gì mà ta phải bị nàng ta đánh , rốt cuộc là ta làm gì sao ? Ta lại không biết nàng ta , tám sào tre đánh cũng không tới , nàng dựa vào gì mà vừa vào cửa liền đánh ta !”

Hình Ngạo Thiên thấy vết thương trên mặt nàng , thật sự là sưng đỏ vô cùng , Lam Cẩm Nhi lúc nhỏ từng tập công phu quyền cước , nói vậy lực tay nhất định nặng hơn bình thường , kéo nàng trở lại vào trong lòng, khẩu khí vương giả giống như mệnh lệnh ra lệnh cho nàng : ‘Nhớ kỹ lời của ta , ta muốn người sống thật tốt còn bồi ở bên cạnh ta , lần này ủy khuất cho người , ta cam đoan sau này sẽ không để bất kỳ kẻ nào khi dễ người !’

9. Chương 033 - 034 - 035 - 036

Chương 33 Ôn nhu kỳ lạ

“Người tỉnh lại đi , bốn tiểu thư mới không lạ gì kiểu thương xót của người , đem cái trò này đưa cho Cẩm quý phi của người đi !” Hân Vũ ở trong lòng hắt giầy dựa muốn rời đi , không thể tin tưởng lời ngon tiếng ngọt của nam nhân , nhất là loại nam nhân giống như hắn.

Hình Ngạo Thiên nghi hoặc cau chặt mày , nàng rốt cuộc là dạng nữ nhân gì , hắn đường đường là một quân vương ưng thuận hữu hên với nàng , vậy mà nàng lại coi như cặn bã , thử hỏi trời xem có bao nhiêu nữ tử muốn được một câu quan tâm của hắn , mà nàng lại không để ý , không yêu thích như vậy , nàng rốt cuộc để ý cái gì đây ?

Đem nàng nhìn thẳng vào mình , Hình Ngạo Thiên muốn xem xem trong lòng nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì , nhưng nước mắt tràn ra trên hai má nàng làm tim của hắn liền thắt lại.

“Ta ra lệnh cho người không được phép khóc nữa , nếu khóc , ta sẽ đem người ... đem người ...” Câu nói kế tiếp kéo dài cả ngày không nói ra nổi , hắn do dự nên phạt nàng thế có là tốt hay không nữa đây ?

“Người lại muốn đem ta đi đâu đây ? Ném vào để lẳng cho xác chết ăn ? Hai là muốn phạt ta ba ngày ba đêm không xuống giường được ?” Khẽ nức nở , thấy hắn nửa ngày không nói được về sau , nàng mở miệng trước đánh đòn phủ đầu .

“Cột người vào , đồng thời không xuống giường được!” Hơi hơi cong môi , xem xem nàng còn dám tranh luận với hắn , hình Ngạo Thiên hắn nói được thì làm được , thực sự trói buộc cả cuộc đời nàng , cũng không phải không thể được.

“Người ... Cẩm thú . Bao chúa ... Người buông ra , người đi tìm ái phi của người đi , ta đâu không chào đón người !” Nếu thật bị hắn trói buộc cả đời , không bằng ngay lập tức đâm chết nàng đi .

“Vật cứng nhỏ , xem ra người thực sự là một lòng muốn đi tìm cái chết phải không , vậy ta sẽ thanh toán cho người ——!” Dứt lời một tiếng , Hình Ngạo Thiên áp đảo nàng , mạnh mẽ hạ xuống , nhưng mức độ quá mạnh , làm Hân Vũ đau , má bị đụng phải cũng ma xát tới chỗ bị thương trên má Hân Vũ , khiến nàng kêu đau ra tiếng .

“Đau quá , người buông ra , vì sao người luôn khi dễ ta như vậy ?” Hình Ngạo Thiên nghe thấy nàng kêu gào , lập tức dừng toàn bộ động tác .

Nhìn thấy cổ tay bị hắn nắm đến sưng đỏ , còn cả vết sưng đỏ chói mắt trên má , Hình Ngạo Thiên đứng dậy cầm lấy khăn mặt Hòa Thái đặt ở bên giường , cho vào trong nước nóng thấm ướt vắt khô rồi nhẹ nhàng đắp lên khuôn mặt nàng nói : “Bình thường nhìn người kiên cường thông minh như vậy , sao người không tránh đi ?”

Hân Vũ hít hít cái mũi , rất ủy khuất phản bác nói : “Ái phi của người vừa vào cửa , không nói gì hết , liền trực tiếp đánh người , ta không phải tiên tri , cũng không phải nữ hiệp võ công cao cường , người muốn ta tránh thế nào ?”

Nhìn thấy gương mặt tức giận của nàng , cả đôi môi đỏ mọng mở ra , hần cảm thấy khát nước , nuốt một ngụm nước bọt , cực kỳ ôn như giồng như an ủi nàng : “Một bát tai này của ngươi , lại đổi lấy ta tự tay đắp khăn nóng cho ngươi , chẳng lẽ còn không đáng sao ?”

Trời à ! Hần đang nói cái gì đây , Hân Vũ đẩy hần ra ngồi dậy , vẻ mặt tức giận bất bình nói với hần : “Ta không thích , ai lại thích bị tát chứ , tóm lại ta chính là không thích , ta ước gì ngươi vĩnh viễn không xuất hiện ở trước mắt ta , tốt nhất ngươi nên làm như lời ái phi kia của ngươi , đuổi ta đi , ta còn cảm ơn trời đất đấy!

“Vì sao ngươi muốn rời đi như vậy , chẳng lẽ ta đối với ngươi không tốt sao ?” Hình Ngạo Thiên đột nhiên trở nên rất kiên nhẫn , hần thật sự rất muốn hiểu nội tâm của nàng rốt cuộc đang suy nghĩ gì .

Chương 34 : Ta không phải trẻ con .

“Vì sao ? Nguyên nhân rất đơn giản , bởi vì ta căn bản không thuộc về nơi này , chứ đừng nói ở đây còn có một người đáng ghét , nếu ta có thể có một đôi cánh , ta nhất định sẽ bay khỏi nhà giam này!” Hân Vũ mới không sợ hần , nếu hần có thể vì lời này mà thả nàng ra , vậy càng tốt , nhưng điều này xem ra chỉ là giấc mộng của riêng nàng thôi .

“Không thuộc về nơi này , vậy ngươi thuộc nơi nào ? Thuộc loại 2012 mà ngươi nói sao ?” Đột nhiên nghĩ đến câu nói lần trước nàng đã nói , 2012 , con số kỳ quái này rốt cuộc là cái gì ?

Hân Vũ có chút thất thần , tiếng nước nổ cũng đột nhiên ngừng lại , “2012” đây chẳng qua là nàng thuận miệng nói ra , lúc này hần hình như muốn cùng nàng truy vấn tới cùng , vậy phải làm sao bây giờ , nàng phải giải thích thế nào đây ?

Mỗi lần hỏi vấn đề này , nàng đều duy trì trầm mặc , như thế khiến Hình Ngạo Thiên nổi lên lòng nghi ngờ , lời trong miệng nàng nói ra câu nào có thể tin tưởng đây ?

Bản thân một hồi lâu , nhìn thấy gương mặt càng lúc càng mất đi sự nhẫn nại , xem ra chỉ có thể phân tích thôi : “2012 là một năm , vì sao phải kêu 2012 đây ? Đó là bởi vì quê quán của ta có hơn hai nghìn năm lịch sử , truyền lưu cho đến đời chúng ta , vừa vặn chính là hai ngàn lẻ mười hai năm , cho nên chính là 2012 .”

“Ha ha ha ~~~ người thật đúng là xem ta thành đứa bé ba tuổi sao ? Loại chuyện ma quỷ ta mà tin , ta đây không đã không xứng càng không có tư cách làm Phong thành Vương!” Hình Ngạo Thiên nhìn thẳng vào cặp mắt thủy linh to , nàng nói dối mặt không hoảng cũng chẳng đỏ .

Hân Vũ xấu hổ ngồi dậy , cũng đúng , chuyện ma quỷ như vậy đối lại chính nàng cũng không tin , nhưng mà rõ ràng , nàng thật sự là đến từ năm 2012 nha , điều này vốn không có lừa hần nha .

“Quên đi , thấy ngươi hôm nay bị ủy khuất , ta sẽ không ép hỏi ngươi từ đâu đến , nhưng mà , ngươi tốt nhất nên nghĩ câu trả lời cho rõ ràng , sau này ta vẫn sẽ hỏi ngươi .” Cầm khăn mặt nhúng vào trong nước nóng , lấy ra tiếp tục đắp lên mặt nàng , Hân Vũ không nói câu nào , chỉ lặng lẽ ngồi ở bên giường .

Trong Nghi Lan cung , Lam Cẩm Nhi chuẩn bị mọi thứ chờ Vương thượng đến , thay bộ y sam mới hôm qua vừa làm xong , ngày hôm nay mới phát huy công dụng của nó , nàng cố ý đặc biệt vào phòng bếp chuẩn bị chút điểm tâm mà Vương thượng thích ăn nhất , vẻ quyến rũ động lòng người sau khi trang điểm tỉ mỉ hiện lên trong gương đồng , trong lòng còn hoan hỉ , phấn chấn , ngây ngất nghĩ , đợi lát nữa Vương thượng nhìn thấy dáng vẻ này của mình sẽ có diễn cảm gì ?

“Nương nương , bộ y phục này của người thật đúng là đẹp vô cùng , đợi lát nữa Vương thượng thấy , sau này nhất định sẽ càng thêm yêu thương người , nói không chừng , mũ phượng Vương hậu kia , rất nhanh sẽ rơi xuống trên đầu quý phi nương nương người đây !” Cung nữ đứng bên cạnh thấy nàng chuẩn bị tỉ mỉ như thế , đương nhiên cũng muốn phối hợp khen nàng .

Lam Cẩm Nhi cao ngạo nhìn chính mình trong gương đồng , đối với lời người cung nữ đứng bên cạnh càng thêm tự tin , nụ cười ngăn không được đọng bên miệng , nhìn sắc trời bên ngoài , lúc này Vương thượng hẳn là đã xử lý tốt chuyện triều chính nha , nhưng vì sao lại mãi không thấy thánh giá chứ ?

“ Đông Nhi , người tới Ngự thư phòng xem xem , có phải Vương thượng còn bận rộn quốc sự hay không , nếu không thấy thánh giá Vương thượng thì người hỏi thăm một chút xem Vương thượng đã đi đâu , đi nhanh về nhanh !” Lam Cẩm Nhi càng chờ càng thấy không đúng , trước kia Vương thượng luôn tuân thủ thời gian , nếu có việc gấp, cũng sẽ phái người tới đây truyền lời , nhưng hôm nay sao lại vậy , ngay cả nửa lời nhắn cũng không có ?

Chương 35 : Châm lửa chiến tranh

“Lý công công , Vương thượng không có ở Ngự thư phòng , cũng không đi đến chỗ Cẩm quý phi , quý phi nương nương bảo nô tì tới hỏi Vương thượng đi đâu ?” Đông Nhi một mặt nịnh hót hỏi thăm thái giám hầu hạ ở Ngự thư phòng .

“Không có đi tới chỗ Cẩm quý phi sao ? Vậy nhất định Vương thượng còn ở chỗ mỹ nhân Vân Yên các rồi , buổi sáng không lâu sau Cẩm quý phi đi , Vương thượng liền đi ra ngoài , sau đó còn phái người đến đem sổ sách buổi sáng chưa phê duyệt vong đưa đến Vân Yên các !” Thái giám nhỏ giọng nói bên tai Đông Nhi , nàng chính là người bên cạnh quý phi nương nương , đương nhiên không thể lãnh đạm .

“Ta đây phải lập tức trở về bẩm báo với nương nương , Lý công công đa tạ , ngày sau nương nương sẽ nhớ rõ điều tốt của người!” Đông Nhi rất nhanh chạy về Nghi Lan cung , Lam Cẩm Nhi sớm đã chờ đợi khó chịu ở trong cung rồi .

Nhìn thấy Đông Nhi chạy vào , lập tức kéo tay nàng lo lắng hỏi : “Vương thượng đâu , Vương thượng ở đây ? Có phải đã không còn ở trong Ngự thư phòng hay không ?”

“Nương nương . Buổi trưa Vương thượng đã đi đến Vân Yên các , đến bây giờ vẫn chưa rời khỏi !” Đông Nhi thở hổn hển , vừa vào cửa đã bị Cẩm phi bắt lại , lời nói liên tục thở gấp không ngừng .

Sắc mặt Lam Cẩm Nhi tức khắc trở nên xanh mét , Vương thượng lại có thể đi tới chỗ con tiện nhân kia , chẳng lẽ là đi vấn tội sao ? Nhưng mà nàng không nhận được phong thanh gì, nhìn điểm tâm trên bàn , hướng về phía Đông Nhi ở sau ra lệnh : “Bưng điểm tâm trên bàn, theo bốn cung đến Vân Yên các , bốn cung muốn nhìn xem , tiện nhân kia rốt cuộc dùng thủ đoạn gì độc chiếm Vương thượng ở lại .”

“Dung ma ma , chúng ta đi —!” Lão ma ma bên người lập tức tiến lên dìu nàng , mấy cung nữ đuổi phía sau , lửa cháy đi về hướng Vân Yên các .

Bên trong Vân Yên các , Hân Vũ đang ăn bữa tối không biết vị cùng hân , nhìn hân như vậy , dường như ăn uống cũng chẳng ngon , nàng không biết những thức ăn này có gì ngon , một bàn gà vịt thịt cá , chỉ có hai người bọn họ ăn , thật đúng là quá lãng phí , khổng hổ là Đế vương a !

“Sao không ăn , chẳng lẽ không hợp khẩu vị , hay là cảm thấy khó ăn ? Vậy ta lập tức chém ngự trù* (đầu bếp) , đổi một người khác , cho đến khi nàng cảm thấy ăn ngon mới thôi , thế nào ?” Hình Ngạo Thiên lại gấp lên một miếng thịt bò cho nàng , thấy nàng đối với một cung nữ đã để ý như vậy , hân phát hiện nàng rất thiện lương .

Hân Vũ trừng lớn hai mắt quắc cho hân một cái lườm , nhưng vẫn bất đắc dĩ cúi đầu , gấp đồ ăn trong bát , chậm rãi bỏ vào trong miệng nhai từ từ ăn , Hình Ngạo Thiên thấy nàng rốt cục cũng thay đổi , lúc này mới thỏa mãn động đũa.

“Cẩm Phi đến —!” Hân Vũ mới vừa ăn hai miếng , chợt nghe thấy tiếng nói cao vút của tiểu thái giám ngoài cửa , phần nộ bụng bát đũa , không nói hai lời , đứng dậy muốn đi vào trong nội thất , nhưng lại bị hân kéo lại .

“Đi đâu , ngồi xuống dùng xong bữa , chưa no không cho phép đi , nếu đêm nay nàng té xỉu ở đây , sau này mỗi ngày ta liền nhìn nàng ăn!” Hình Ngạo Thiên kéo nàng vào trong lòng ngực của mình , đem đồ ăn trong bát mình gấp lên đưa đến bên miệng nàng , dùng ánh mắt bắt buộc nàng ăn hết .

Lam Cẩm Nhi bày ra một bộ dạng cao quý tao nhã đi đến , vừa nhìn thấy hai người ôm nhau trước bàn kia , nàng liền tức giận đến ngứa răng , nhưng ngại Vương thượng ở đây , nàng chỉ có thể chịu đựng , không thể đem bộ mặt xấu xí của mình biểu hiện ra ngoài.

Chương 36 : Một kích trí mệnh

“Thần thiếp tham kiến Vương thượng!” Một tiếng vắn an mãnh mai , cố gắng muốn gọi tim hần trở về.

Hình Ngạo Thiên nhìn cũng chưa từng liếc mắt nhìn nàng một cái , chỉ lo dứt cho nữ nhân trong lòng ăn no , đợi lát nữa nàng mới có thể cho hần ăn no , chỉ tùy ý nói có lệ : “Đứng lên đi , sao người lại đến nơi này , không hảo hảo mà ngồi ở trong cung của người , chẳng lẽ lại muốn tìm đến phiền toái ?”

Lam Cẩm Nhi cả kinh , sao Vương thượng lại nói nàng như vậy , lập tức đi đến trước bàn , dùng mắt ra hiệu , bảo Đông Nhi đem điểm tâm đặt xống nói : ‘Vương thượng , tại sao người nói thần thiếp như thế được ? Chẳng lẽ người đã quên buổi sáng ngày đã nói qua đêm nay sẽ đến chỗ thần thiếp sao ? Thần thiếp thấy sắc trời đã trễ như vậy , cũng chưa thấy ngài qua , hỏi thăm xuống , mới biết được Vương thượng đến chỗ muội muội , cho nên đem điểm tâm đã chuẩn bị đưa tới.’

Hân Vũ liếc mắt một cái cũng không buồn , nghiêm mặt ăn đồ ăn hần đưa đến bên miệng , còn cố ý đưa cánh tay vắt trên cổ của hần , đáng vẻ giả bộ mờ ám mười phần , mục đích chính là muốn chọc nàng giận chết , xem nàng còn kiêu ngạo thế nào — hừ !

“Ta có nói qua với người thế sao ? Sao ta không rõ chuyện này chứ? Ta chỉ nhớ rõ đã đáp ứng Vũ nhi , đêm nay sẽ đến bồi nàng , người nếu đã tới , vậy ngồi xuống cùng nhau dùng cơm xong rồi hãy đi!” Hình Ngạo Thiên nhìn ra tâm tư của nàng , cũng có chút hưởng thụ phối hợp với nàng , chốc chốc còn cố ý mượn cơ hội đánh lên lên môi đỏ mọng của nàng .

Lam Cẩm Nhi tựa tiểu phi tiểu xấu hổ ngồi xuống , quay mặt về phía hai người , nàng hận không thể tiến lên đem cái tay kia từ trên người Vương thượng kéo xuống chém rụng , xé rách khuôn mặt yêu mị kia , xem nàng ta lấy cái gì mà cướp nam nhân của nàng !

“A ... Người ta ăn no ồi , không ăn vô nữa , ta muốn về phòng nghỉ ngơi , hai má vẫn cảm thấy có chút đau , Vương thượng ngài nếu đồng ý với Cẩm phi vậy tối nay ngài phải đi đến chỗ Quý phi nương nương rồi!” Hân Vũ cuộn người trước ngực của hần , tay nhỏ bé giả bộ vẽ vòng tròn , nàng đoán nữ nhân kia hiện tại nhất định đang nhìn bọn họ , tốt nhất là nhìn nhiều hơn chút , tức chết là hay nhất , vậy không uống công nàng diễn màn kịch này .

“Sao thế , nàng liền nghĩ đem ta giao cho nữ nhân khác như vậy ? Chẳng lẽ trong lòng nàng không có chút quan tâm đến tình cảm của ta sao ?” Hình Ngạo Thiên cúi đầu khẽ dụi xuống trán nàng , nhìn khuôn mặt nũng nịu nhỏ nhắn kia , tâm tình hần liền tốt lên .

“Vương thượng , người xấu lắm , không cần làm trò trước mặt người ngoài nha , Cẩm phi vẫn còn ở đây , chán ghét !” Hân Vũ đẩy hần đứng lên , tầm mắt thấy mắt Lam Cẩm Nhi chột lóe lên , như vậy đủ rồi , nàng đã được nhìn biểu tình gà ngốc của nữ nhân kia , sợ là khó có thể tưởng tượng nổi tên nam nhân kia lại muốn nàng .

“ha ha ha

Nàng tiểu yêu tinh dày vò người khác này , ta xem nàng chạy đi đâu !” Hân Vũ thấy hần đứng lên đi về phía mình , xoay người bỏ chạy vào phòng , Hình Ngạo Thiên hoàn toàn không để ý tới sự tồn tại của Lam Cẩm Nhi , chạy vào theo Hân Vũ .

Ngay khi được cửa gỗ che đây , Lam Cẩm Nhi rốt cuộc không chế không nổi phần nộ trong lòng , hưng hăng buông chén đĩa , đứng dậy muốn rời đi , mời vừa đi chưa được hai bước , trong nội thất truyền ra thanh âm yêu kiều , làm cho nàng muốn xông vào giết người.

“Ừm ... Vương thượng ... Người ôn nhu chút , làm cho người ta rất thoải mái a ...” Hân Vũ kéo Hình Ngạo Thiên tựa vào cánh cửa , cố ý học tiếng những nữ nhân làm nũng trên TV , kéo giọng ngâm lên với bên ngoài .

Hình Ngạo Thiên vốn ôm lấy tâm tình xem cuộc vui , ở một bên không can thiệp , nhưng khi nàng vào gian phòng , sau khi tiếng gọi mê người kia , hần liền không thể giúp nàng tiếp tục đóng kịch , bởi vì nơi nào đó tượng trưng cho nam giới đã không chịu đựng nổi , dần dần trở nên cường đại !

10. Chương 037 - 038 - 039 - 040

Chương 37 : Nàng phải cho ta ăn no

Hai mắt Lam Cẩm Nhi đỏ ngầu rời khỏi Vân Yên các , nếu còn ở đây một lúc nữa , nàng rất sợ mình sẽ không khống chế nổi tâm tình của mình , ma ma bên người cùng cung nữ thấy chủ tử đi rồi , cũng xám xịt đi theo phía sau , xem ra chủ tử các nàng đã bị thất sủng rồi.

Hân Vũ ghé vào cửa nghe động tĩnh bên ngoài , người đàn bà kia hình như đã đi rồi , nhìn dáng vẻ của nàng , tuổi cũng xấp xỉ như mình , nhưng nàng đã có thể đồ kị như vậy , xem ra nữ tử cổ đại , không phải trưởng thành sớm bình thường a !

“—!” Trong lúc nàng còn đang suy tư eo đột nhiên bị một cánh tay rắn chắc ôm chặt , tiềm thức mời nàng nhớ đến , trong phòng này ngoài nàng , còn có một nam nhân ở , hơn nữa còn là một nam nhân nguy hiểm .

“Vật cứng nhỏ , đêm nay ta biểu hiện không tệ chứ? Ban ngày nàng chịu ủy khuất , bây giờ hẳn là đã hết giận rồi ? Vậy có phải nàng cũng nên đến thăm hỏi ta mới phải hay không ?” Về mặt Hình Ngạo Thiên nhích tới gần nàng , nói đã rõ ràng như vậy , nếu nàng còn giả ngu , thì đúng là nàng quá ngu ngốc.

“Cái kia ... Ta ... Ta còn chưa ăn no đâu.Chúng ta tiếp tục đi ra ngoài ăn cơm đi ?” Hân Vũ động não , nhưng nàng hình như không tìm ra lý do khác chống đỡ hẳn , đành phải cứng đầu nói lời này .

“Điều đó ta không quan nổi , vừa rồi dứt nàng ăn , là tự nàng nói ăn no rồi , bất kể thế nào , ta đêm nay diễn vở kịch này với nàng , vậy nàng nhất định phải trả tiền công , mà tiền công mà ta cần , chính là nàng !” Hình Ngạo Thiên không thêm nhiều lời vô nghĩa , trực tiếp đem nàng quải lên , Hân Vũ đâu có to lớn như hẳn , chỉ có thể bị hẳn ném đi , mới vừa xoay người , đã bị hẳn ép tới kín không kê hở .

“Ta rất đói —!” Một tia hi vọng duy nhất , Hân Vũ vẫn không chịu buông tha kêu to nói.

“Đói cũng phải nhịn , chờ cho ta ăn no , ta sẽ dứt nàng ăn nó!” Khi nói chuyện , Hình Ngạo Thiên đã lột nàng trắng trợn , thỏa mãn nhếch khóe môi , khi thân hình cao lớn của hẳn áp tới thì hai người đã đối mặt nhau , hơi thở mờ ám nháy mắt che phủ trên giường ,cũng khiến hai thân thể kề nhau giống như lửa khô nóng khó chịu .

“Ừm — a—“ Trong màn che tiếng ngậm nga mờ ám kéo dài , cả phòng oi bức như phòng ầm , khiến hô hấp của cả hai dồn dập khó chịu , mồ hôi ẩm ướt làm ướt sợi tóc cùng đệm giường , nhưng không làm bớt đi chút tình cảm mãnh liệt nào !

Vân Yên Các là một mảnh lửa nóng , mà phóng nhãn nhìn về phía Nghi Lan cung , tối nay đã định trước là một đêm không ngủ , Lam Cẩm Nhi ở Vân Yên các bị tức một bụng không có chỗ phát , bây giờ trở về trong cung của nàng ta , nàng ta đương nhiên hung hăng một phen .

Một đám thái giám cung nữ đứng thành một hàng , Lam Cẩm Nhi không biết lấy roi từ đâu ra , ra sức đánh một loạt thái giám cung nữ , giờ phút nàng , nàng đã sớm không phải Cẩm quý phi dễ thương lúc trước ,mà đã bị lòng đồ kị bao trùm lấy đầu óc , hóa thành Lam Cẩm Nhi ma quỷ .

“Nương nương tha mạng —— nương nương tha mạng !” Bọn họ càng cầu xin nàng lớn tiếng , trong lòng Lam Cẩm Nhi lại càng vui sướng , ở trong mắt nàng nhìn không phải một đám thái giám cung nữ , mà là dáng dấp của kẻ kia , nhìn thấy nàng ta quỳ gối trước mình cầu xin tha thứ , tâm tình nàng rất tốt , lại càng đắc ý cười lên ha hả .

Trong lòng nàng cũng đã được giải tỏa , nhưng một đám thái giám cung nữ gặp thảm , trên người mỗi người đều bị nàng đánh cho da tróc thịt bong , thảm nhất là , bị thương nhưng ngày mai còn phải tiếp tục làm việc , càng không thể cho bên ngoài biết , nếu có nửa điểm phong thanh để lộ ra ngoài , cẩn thận cái đầu của bọn họ sẽ dọn nhà .

Chương 38 : Tinh tượng khác thường

* Tinh tượng : Từ độ sáng , vị trí của sao chiếu mệnh mà suy đoán số mệnh .

Dây dưa triền miên một đêm , khiến cả người Hân Vũ cơ hồ yếu ớt không có cách nào đứng dậy , vậy mà Hình Ngạo Thiên sáng sớm tinh thần vẫn phấn chấn đi vào triều , trong lúc nàng tỉnh ngủ mỗi một mở ra thì đã không còn thấy hình bóng của hân .

“Hòa Thái ... Hòa Thái Ta rất đói...” Vận động cả một đêm , nàng sớm đã đem đồ ăn đêm qua tiêu hao đến gần như không còn , ngồi trước bàn ăn đầy mỹ vị , đột nhiên lại nghĩ tới điều gì , ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Hòa Thái đang cao hứng hỏi .

“Cẩm quý phi bên kia có không có động tĩnh gì, tối hôm qua bị ta kích như vậy , chẳng lẽ nàng còn có thể bình tĩnh như thế sao?” Nghĩ đến trò đùa nàng tận lực diễn tối hôm qua , còn khiến nàng trả giá vô cùng thắm , nếu nàng ta không có chút phản ứng nào , vậy chẳng phải mình như con khỉ diễn trò trước mặt người khác sao .

Hòa Thái vừa nghe thấy lời này , lập tức đóng cửa vào , mới lên tiếng trả lời : “Mỹ nhân , sau này chúng ta vẫn nên tiểu tâm cho an lành , Cẩm quý phi này là một người không dễ chọc , cha của nàng là Thừa tướng đương triều , Vương thượng ít nhiều sẽ nể mặt mũi cha nàng , chuyện đêm qua , nhất định Cẩm quý phi tức đến muốn giết người , mấy người trong cung nàng phỏng chừng đều sẽ bị không ít thì nhiều!” Hân Vũ nghe lời Hòa Thái nói , tại sao lại cảm thấy hồ đồ chứ ?

“Nàng tức giận thì tức giận , liên quan gì đến người trong cung nàng , chẳng lẽ nàng sẽ đánh người trong cung nàng sao ?” Bất bình ăn đồ ăn trong bát mình , nàng chưa từng nghĩ lại có một nữ tử ngoan độc như thế .

“Mỹ nhân , điều này người còn không biết , Cẩm quý phi từ nhỏ từng tập công phu , đối với roi da vận dụng lại càng linh hoạt , trước kia mỗi lần nàng không hài lòng , đều xuất ra roi da , để đám nô tì đứng thành hàng , hay dùng roi quất bọn họ , nô tì nghĩ , lần này nhất định cũng không ngoại lệ!” Hòa Thái trước kia đã từng ở cung đó , cảnh tượng kinh tâm như vậy đập vào mắt , đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ rõ .

Hân Vũ buông bát đĩa , cuối cùng nàng cũng hiểu được trong vương cung này rốt cuộc có bao nhiêu đen tối , chỉ nhìn đơn thuần nhìn một Lam Cẩm Nhi ,thì đã đủ nhận thức sự vô nại trong thâm cung này , điều này làm cho nàng càng thêm kiên định ý niệm muốn chạy trốn , nếu tiếp tục ở đây , nàng rất sợ mình chết như thế nào cũng không biết đấy !

Mộ Nguyệt từ ngày cứu Vương thượng từ đế lăng ra , nguyên khí bị thương tổn , luôn ở trong vương cung nghỉ ngơi điều dưỡng , nhưng lòng của bà vẫn không thể an tĩnh được , bởi vì nửa tháng trước , bà xem tinh tượng , cảm giác được những ngày gần đây sẽ phát sinh chuyện kỳ lạ , quả nhiên , vào mấy ngày trước , nhân thư nàng luôn bảo quản , đột nhiên phá ra một luồng sáng chói mắt , nhưng lại biến mất rất nhanh , điều này cũng làm cho bà không có cách nào truy xét

Ở trong cung hai ngày , bà mơ hồ nghe được một ít lời đồn đại , nói vương thượng đối với nữ tử lai lịch không rõ kia rất là sủng ái , Mộ Nguyệt nghĩ , nữ tử kia hẳn là cô gái ở trung đế lăng , nhìn bộ dạng của nàng , đích thật là có chút quái dị , nhưng bà lại không nói ra được là làm sao !

Tối nay bà lại ngồi xem tinh tượng , thấy quẻ tượng dị thường trên trời , xem ra chuyện kia đã sắp xảy ra rồi , có thật là nữ tử kia hay không đây ?

Cùng một thời gian , Hân Vũ đang ở trong phòng nhìn bầu trời đêm , nghĩ đến mình đi tới nơi này phát sinh đủ loại chuyện , nàng càng muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này , nơi này một không có TV hai không có máy tính , cuộc sống quả thật nhàm chán tới cực điểm ., nhất là khi tối đến , đúng là ác mộng của nàng , bởi vì tên khốn nào đó , cầm thú , ác ma , gần như mỗi ngày đều tới chỗ nàng qua đêm , nhưng suy nghĩ là biết , ác ma kia đương nhiên sẽ không thành thật ngủ như vậy , không đem nàng lăn qua lộn lại đến ngắt hân tuyệt đối sẽ không dừng lại!

Chương 39 : Ta mới không lạ gì

Hình Ngạo Thiên từ sau lưng nàng đi từng bước một tới gần , Hân Vũ chỉ lo ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao , căn bản là không để ý phía sau có người tiếp cận nàng , mãi đến khi cánh tay trắng kiện của Hình Ngạo Thiên ôm cái eo của nàng thì nàng mới biết hân đến .

“Làm sao ngươi lại tới đây nữa , không phải ngươi nói ngươi có hậu cung ba nghìn sao ? Tại sao không thấy

người đi tới chỗ hậu cung ba nghìn đầy ngồi một chút , dừng chạy tới chỗ ta nữa , thật phiền !” Hân Vũ coi thường sự tồn tại của hắn , tiếp tục ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm .

Hình Ngạo Thiên bị lời của nàng chọc tức , cánh tay buộc chặt bên hông nàng , khiến thân hình hai người gắt gao dán lại với nhau , ghé vào bên tai của nàng , dùng một giọng điệu uy hiếp nói : “Vật cứng nhỏ , từ nay về sau người cẩn thận nói chuyện , ta có thể khoan dung cho người một lần , hai lần , nhưng tới lần thứ ba , thì ta tuyệt đối sẽ không cho người cơ hội !”

“Ha , phải không ? Vậy Vương thượng ngài là muốn giết ta ?Hay là muốn ném ta vào đế lăng ?” Hân Vũ nhướn mày hỏi hắn vấn đề này , bây giờ nàng sản sinh ra năng lực chống lại sự uy hiếp của hắn , hiện tại mặc kệ hắn uy hiếp cái gì , nàng đều cười châm biếm , điều này cũng làm hắn hết cách với nàng .

“Người nữ nhân này , cố ý muốn đối đầu với ta có phải không ?” Dem thân thể của nàng xoay qua đối mặt với mình , hắn đường đường là vua một nước , hiện tại lại có thể ngay cả một nữ nhân cũng không trị được , truyền ra ngoài , mặt mũi hắn còn gì nữa .

“Hừ —! Ai bảo người người cứ muốn cầm tù ta ở trong cái lồng chim hoa lệ này , ta nói cho người biết một lần , ta không thể thuộc về nơi này , ta không muốn cuộc sống như cái nhà giam , ta muốn trở về 2012 của ta !” Hân Vũ nhìn thẳng vào mắt hắn , trong mắt hắn lướt qua rất nhiều cảm xúc , chẳng lẽ đây là tình cảm của đế vương sao ?

“Vậy ta cũng sẽ nói cho người biết một lần , hiện tại người đã trở thành nữ nhân của ta , vậy đời này của người , liền phải trải qua quãng đời còn lại ở trong vương cung này , chỉ cần người cam tâm tình nguyện thân phục ta , ta có thể cam đoan đời này người áo cơm không lo!” Lần đầu tiên , hắn lại phá lệ bàn điều kiện với một nữ nhân .

Hân Vũ dẫu cái miệng nhỏ nhắn nghiêng mặt đi , nàng mới không lại gì cái vinh hoa phú quý này ? Nàng hiện tại chỉ thiếu nhân thứ , nhân thứ vốn là vật mang nàng tới đây , chẳng lẽ bản nhân thứ kia vẫn còn ở sở nghiên cứu sao ?

Nghĩ lại một chút , bản nhân thứ kia đã đem nàng tới năm ngàn năm trước , vậy nhân thứ năm ngàn năm trước có thể ở trong vương cung , hay là ở một chỗ ngay bên cạnh nàng?

“Hình Ngạo Thiên không thích nàng trầm mặc không nói gì với mình như vậy , con người tối đen như đêm , chăm chú nhìn nàng , một cánh tay rắn chắc càng mạnh mẽ gắt gao ôm nàng vào trước người , cúi đầu chậm rãi tới gần nàng , thẳng đến khi cả hai gắt gao kề cùng một chỗ .

Hân Vũ biết hắn sẽ lại như vậy , cánh tay chỉ theo phản xạ đẩy hắn , nhưng vẫn không có quá mức phản kháng hắn xâm nhập , bởi vì nàng biết , vô luận là nàng phản kháng như thế nào , kết quả vẫn sẽ bị hắn ăn sạch hết , thay vì tự làm mình bị thương không bằng tùy tâm đáp lại .

Trong miệng tất cả đều là hương vị của hắn , Hình Ngạo Thiên tham lam hấp thụ cam lộ trong miệng , hương vị của nàng thật đẹp , khiến cho hắn nếm thử một lần liền nghiện , giống như điên cuồng , môi lưỡi gắt gao đảo vòng quanh , hắn bá đạo khiến nàng khó có thể chống đỡ , tay lớn di chuyển trên thân thể mềm mại của nàng , càng khiến cho nàng bất giác liên tục run rẩy .

Chương 40 : Bạo chúa , bạo chúa ...

“Vương thượng , Nghi Lan cung phái người chạy tới truyền lời , nói Cẩm quý phi bị bệnh , xin người qua thăm !” Hai người đang hăng say thì ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng Hòa Thái , lại là Lam Cẩm Nhi phái người tới đây nói sao .

Hân Vũ tìm được cơ hội đẩy hắn ra , hai má đỏ lên nhìn hắn nói : “Ái phi của người bị bệnh , còn không mau đi thăm một chút !

Dục vọng tràn ngập trong mắt , một chốc cũng không dời nhìn lên khuôn mặt nhỏ nhắn nõn nà của nàng , tiểu xảo của Lam Cẩm Nhi hắn không thèm quan tâm , giờ phút này hắn để ý chính là vật cứng sắc thái thanh tú trước mắt này , đã châm lửa , sẽ không lý do gì khiến nó tắt .

“Cởi quần áo ra ...” Hình Ngạo Thiên thả ra một hơi thở cực nóng , toàn thân đều tỏa ra hương vị dục vọng , thân thể Hân Vũ cứng đờ , tên khốn chết tiệt này , lại dám ra lệnh cho nàng như vậy , thật quá đáng rồi!

Cẩn rằng xoay người đưa lưng về phía hắn , Đỗ Hân Vũ nàng không thả nữ tử thanh lâu , lại càng không phải hậu cung ba nghìn của hắn , dựa vào cái gì muốn nàng cởi thì cởi . Hình Ngạo Thiên thấy nàng không thuận theo mệnh lệnh của mình , tức giận đem nàng cố định, bàn tay to kéo quần áo trên người nàng xuống , áo ngoài thuận thế chảy xuống mặt đất , cái vai trơn bóng lập tức hiện ra trước mắt , khiến cho hắn nhìn không được cúi đầu hôn liến lên .

“Xú nam nhân , không cho người đụng vào ta !” Giây dựa thân thể , cố gắng muốn thoát khỏi sự trói buộc của hắn , vừa rồi bá đạo ra lệnh như vậy khiến cho Hân Vũ đối với hắn rất là phản cảm , nam nhân lòng dạ tâm cơ như vậy , nàng không thể động vào , trốn cũng không nổi .

“Đừng cố gắng phản kháng ta , đối với người không có lợi gì , nếu người còn muốn gặp lại Hòa Thái , thì ngoan ngoãn thuận theo ta .” Hình Ngạo Thiên đột nhiên nhớ đến cung nữ này , có lẽ chiều này đối với nàng mà nói , còn có thể sử dụng được .

Hân Vũ lập tức xoay người nhìn hắn , chỉ thấy vẻ mặt hắn tà mị cười khê , không thể không thừa nhận , dáng vẻ của hắn thật sự là rất tuần tú , nếu đổi lại ở hiện đại , nhất định hắn sẽ là đối tượng được rất nhiều cô gái theo đuổi , nhưng ở trong cái túi da hoàn mỹ lại cất giấu một diện mạo xấu xí không giống người , nàng rất cuộc gặp phải dạng nam nhân gì đây , vì sao hắn lại khó suy đoán như vậy ?

“Vì sao nhất định không phải ta thì không được , người xinh đẹp hơn so với ta , ở trong cung này của người nơi nơi đều có , vì sao người không chịu buông tha cho ta chứ ?” Nàng luôn muốn chạy khỏi nơi này , nhưng không tìm được cơ hội , chỉ có thể mỗi đêm cẩn rằng thừa nhận sự áp bức của hắn .

“Ha ha ha

vấn đề người hỏi thực khờ , chẳng lẽ đáp án đơn giản như vậy , người cũng không biết sao ?” Hình Ngạo Thiên đối diện với gương mặt nhỏ nhắn ủy khuất của nàng , một bộ dạng người nên biết nguyên nhân nhìn nàng .

Hân Vũ bất minh sở dĩ nhú mày , nàng biết cái gì , nàng sao lại biết được đáp án chứ? “Người nói cho rõ ràng , ta nên phải biết cái gì ? Sao ta biết trong lòng người suy nghĩ gì chứ ?”

Kéo nàng qua ,dán lên gương mặt hắn , ngữ khí trong nháy mắt trở nên lạnh như băng : “Còn nhớ người từng làm gì với ta không ? Lúc ấy ta đã nói , chưa từng có một nữ nhân nào dám đánh ta , mà người là người đầu tiên , người đã dám làm ra chuyện đại nghịch như vậy , người nhất định phải trả giá thật nhiều”

Sắc mặt Hân Vũ đại biến , đấy là một màn phát sinh ở Ôn truyền trì ngày ấy , hắn thật sự đã nói những lời như này , chẳng lẽ hắn trói buộc mình ,yêu cầu hàng đêm hầu hạ hắn , chỉ là để hắn trừng phạt sao ?

“Không ——! Làm sao người có thể như vậy đối với ta , không công bằng ,, không công bằng ...” Hân Vũ khàn giọng gầm lên giận dữ với hắn , chỉ là một cái tát , hắn cứ nhiên không tha cho nàng , bạo chúa , hắn quả thực chính là bạo chúa không bằng cảm thú !

11. Chương 041 - 042 - 043 - 044

Chương 41 : Điều kiện của ác ma

Hình Ngạo Thiên hừ lạnh một tiếng , sau đó hướng về phía ngoài cửa ra một mệnh lệnh lạnh như văng : “Đi bắt Hòa Thái lại , đưa đến quân doanh cho quân lính dùng.”

Bên ngoài lập tức có người đáp lời , kèm theo đó là tiếng bước chân truyền vào : “Tuân chỉ , nô tài ngay lập tức sai người đem cung nữ Hòa Thái đưa đến quân doanh.”

“Không — Không cho phép đưa Hòa Thái đi , càng không cho phép nàng rời khỏi ta!” Hân Vũ kêu gào muốn ngăn lại mệnh lệnh của hắn , nhưng người ngoài cửa dường như đã rời đi , gấp đến độ nàng muốn lao ra ngoài cửa , ngăn lại hành động của bọn họ .

“Người muốn đi đâu , trở về —!” Hình Ngạo Thiên gắt gao chế trụ eo của nàng , nàng dừng hông trốn thoát khỏi hắn , không thuận theo mệnh lệnh của hắn , như vậy nhất định phải trả giá thật đắt , nếu ngay cả chết nàng còn không sợ , vậy hắn chỉ có thể xuống tay với người nhà nàng.”

“Ô ô ô ~ ta cầu người thả Hòa Thái ra , người muốn làm gì với ta cũng được , nhưng ta cầu người đừng xuống tay với người vô tội được không ?” Nắm chặt lấy y phục của hắn , Hân Vũ đã gấp đến độ nước mắt chảy xuống ào ào , rất sợ chỉ cần chậm một bước , Hòa Thái sẽ bị đưa vào trong quân doanh , bị một đám nam nhân chà đạp.”

Hình Ngạo Thiên vuốt ve nước mắt tràn đầy trên hai má nàng , ngữ khí rất là ôn nhu , nhưng lộ ra một cỗ tà khí nói với nàng : “Thấy người khóc đến thương tâm như vậy , ta cho người một cơ hội , đem quần áo toàn bộ cởi .”

Hân Vũ bất lực thấp giọng khóc nức nở , khi hắn buông cánh tay trói buộc sau lưng nàng , nàng chỉ có thể cắn răng nhịn xuống , đem quần áo mỏng manh trên người cởi từng cái ra , lụa mỏng vấy lấm , từ từ chảy xuống đến chân , một lát sau , cái yếm đỏ thắm thêu hoa mẫu đơn cùng chiếc khố cũng từ từ rời khỏi thân thể của nàng .

Hình Ngạo Thiên rút cuộc cũng cảm giữ không nổi cảnh xuân trước mắt , tiến đến ôm nàng vào lòng , điên cuồng hôn lên thân thể mềm mại của nàng , nhưng tâm lý Hân Vũ vẫn còn nhớ một sự kiện , cũng không sợ khiến hắn buồn bực , lập tức mở miệng cầu van xin hắn : “Người nói ta đã làm được , vậy người đáp ứng ta chứ?”

“Người đâu , lập tức đuổi theo đạo thánh chỉ vừa rồi , đem cung nữ mang về!” Hắn chỉ cúi đầu ở trước người của nàng ra lệnh một tiếng , ngoài cửa lập tức có tiếng truyền vào , Hân Vũ muốn biết , rốt cuộc hắn mai phục bao nhiêu người ở bên ngoài viện ?

“—” Một tiếng hét kinh hãi , trong lúc nàng phân tâm nghĩ vấn đề khác , hắn cư nhiên ôm lấy chaan nàng , còn đem đại chướng đặt ở giữa hai chân nàng , điều này làm cho nàng trong lúc nhất thời thất kinh hô to thành tiếng , vừa vặn trước nam nhân bất vi sở động tiếp tục động tác mờ ám .

Hân Vũ càng muốn ngăn cản hắn càng bị hắn xâm lấn sâu hơn , cởi áo bào của mình , cởi đai lưng , đem thân thể nam nhân tinh trắng triển hiện ngay trước mắt nàng , da thịt màu đồng , còn cả khối thân hình hoàn mỹ không chút thịt thừa , đều khiến Hân Vũ trong nháy mắt đỏ bừng hai má , cho dù đã không còn là lần đầu tiên đối diện như vậy , nhưng mỗi một lần , đều khiến nàng đỏ mặt thẹn thùng hồi lâu , mãi đến khi hắn tiến vào , nàng mới có thể tỉnh táo lại .

Ánh trăng chiếu sáng trước cửa sổ chiếu lên trên thân thể hai người đang dây dưa , nhờ vào ánh trăng , có thể nhìn thấy rõ thân thể hai người kia dính chặt không thể chia lìa , đã hoàn toàn kết hợp cùng một chỗ .

Hình Ngạo Thiên vẫn như cũ đem nàng bao bọc , để nàng vẫy trước eo hắn , lưng trần để ở phía sau của sổ , từng cái va chạm dồi dào theo quy luật chạm vào nàng !

Chương 42 : Sứ đoàn tới thăm hỏi .

Lại là một đêm dây dưa , lúc nàng mở mí mắt mệt mỏi ra thì đã không biết là lúc nào , chỉ có thể cảm giác được toàn thân đau nhức , cảm giác như vậy dường như mỗi sáng sớm đều tái diễn.

Cửa bị mở ra , Hòa Thái bưng nước rửa mặt đi tới , Hân Vũ vừa thấy nàng đến , lập tức đứng dậy giữ chặt tay nàng , lo lắng hỏi : “Hòa Thái , người không sao chứ ? Bọn họ có làm gì đối với người không ?”

“Mỹ nhân người yên tâm , nô tì không có chuyện gì , bọn họ mới vừa mang ta khỏi Vân Yên các , đã có người tới truyền lời , nô tì không bị một chút tổn thương nào !” Hòa Thái cũng nắm chặt tay nàng , vẻ mặt cảm động nhìn nàng , nếu không phải nàng đến đây , hiện giờ không biết cuộc sống của nàng đã trôi qua thế nào rồi .

Hân Vũ cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi , ác ma kia hình như đã bắt được nhược điểm của nàng , nếu một ngày nàng trốn đi , vậy nhất định hắn sẽ lấy Hòa Thái để trút giận , vậy phải làm thế nào đây ? Có lẽ nàng nên đem Hòa Thái cùng trốn ra ngoài , hai người cũng tốt hơn có một mình !

Nhìn thấy trong viện ngày hôm nay , hình như vắng vẻ đi , chẳng lẽ có ai xảy ra chuyện gì sao? Một cảm giác xấu đột nhiên nảy lên trong lòng , một chuyện chưa ổn đã lại có chuyện khác , ông đời đừng đùa cợt nàng nữa được không ?

“Hòa Thái , những người khác đâu ? Minh Nguyệt và Xuân Đào đi đâu sao ? Tại sao không nhìn thấy các nàng ?” Lo Lắng quan sát phòng , chứng thật là chỉ có nàng cùng Hòa Thái mà thôi .

“Mỹ nhân , người đừng suy nghĩ nhiều , mấy ngày này có đoàn sứ Yến quốc tới chơi , tổng quản sợ không đủ người tiếp đón không chu đáo , cho nên mỗi cung rút đi ít người đi chiêu đãi sứ đoàn , chỗ chúng ta nhân công vốn không nhiều , hiện tại chỉ còn lại có nô tì cùng Tiểu An tử ở lại hầu hạ người !” Hòa Thái đem mọi chuyện trong cung cẩn thận nói cho nàng biết , rất sợ chính mình sẽ quên điều gì đó .

“Thì ra là như vậy” Trong đầu Hân Vũ đột nhiên nghĩ đến một kế hoạch , sứ đoàn tới chơi , vậy hẳn thân là người đứng đầu quốc gia , tất nhiên sẽ tự mình đi chiêu đãi bọn họ , nói đúng hơn , khoảng thời gian sứ đoàn tới chơi này , chính là thời cơ tốt nhất cho nàng chạy trốn !

Hân Vũ kéo tay Hòa Thái hỏi , chủ tớ hai người ở trong phòng nói chuyện không ngừng , không biết lúc này trong ngoài ngõ nhỏ ở kinh thành , sớm đã tập nập người , một khung cảnh vô cùng náo nhiệt .

Trên đường cái phồn hoa nhất Phong thành , một đội ngũ chậm rãi tiến nhập đô thành , đang hướng về phía Vương cung , trên con đường rộng lớn đều được vây quanh bởi một đám người , trên miệng mỗi người đều nở nụ cười nhẹ .

Nhân số của sứ đoàn có nhiều hơn trăm người , đi ở giữa chính là cỗ kiệu màu lam , xung quanh kiệu đều có thị vệ cưỡi ngựa che chở , xem ra sứ giả chính là người ngồi trong cỗ kiệu màu lam này .

Đêm đó , trong đại điện kim bích huy hoàng , náo nhiệt vô cùng , lễ nhạc vui vẻ , ca múa mừng cảnh thái bình , rượu qua nhiều phiêu hương , mọi người đều tề tụ trong hoàng cung Phong thành quốc , quan chức hai nước cùng tụ lại một chỗ nâng chén cười nói.

Hình NgạoThiên bận rộn tiếp đãi sứ đoàn Yến quốc , đêm đó tự nhiên không có lại chỗ nàng , Hân Vũ cũng khó có được một đêm nghỉ ngơi tốt , chỉ là đêm dài đằng đẵng, không có hắn ở bên cạnh tranh cãi , thật đúng là có chút nhàm chán .

Ở trên giường lăn qua lộn lại một hồi lâu , nàng vẫn không thể nào an tâm đi vào giấc ngủ , dứt khoát đứng dậy mặc quần áo tử tế , đến ngự hoa viên đi dạo một chút , dù sao ngày hôm nay sứ đoàn tới chơi , cũng không có ai đi để ý nàng đâu !

Chương 43 : Nam tử thần bí .

Không khí ở năm ngàn năm trước thực là tốt , không một chút ô nhiễm , ngay cả lá cây cũng xanh hơn so với hiện đại , có phải mình rất khoa trương rồi không , ha ha ...!

Vốn định đi dạo ở ngự hoa viên một chút , nhưng nhìn thấy cung nữ thái giám người đến người đi dường như đang rất bận rộn , nàng liền lượn sang đường vòng vào một vườn nhỏ , đúng lúc chỗ này có một bàn đu dây , vẻ mặt tươi cười chạy đến , nghĩ đến việc nàng đã bao nhiêu năm không đu dây , chắc từ từ sau khi tốt nghiệp tiểu học ?

Trắng sáng trên không , Hân Vũ ngồi một mình trên dây đu dưới tàn cây , đêm này nàng mặc áo trắng tinh khiết , váy trên dây đu theo gió lay động phiêu đảng , tựa như một tiên tử lén hạ xuống phàm trần , mà một hình ảnh khiếp người này , vừa vụt được thu hết vào mắt một người .

Nam nhân bị huyền cảnh trước mắt thu hết tâm hồn , thân hình cao lớn không cẩn thận thay đổi vị trí , một hòn đá nhỏ từ trên núi giả rơi xuống phát ra tiếng vang , kinh động đến tiên tử trên dây đu .

“Ai là ai ở đó...?” Hân Vũ còn tưởng rằng nơi này chỉ có một mình nàng , nhưng hòn núi giả phát ra tiếng động , nói cho nàng biết nơi này nhất định còn có người thứ hai tồn tại .

“Tiên tử chớ sợ , chỉ là tại hạ cảm thấy nhàm chán , liền tìm chỗ thanh tịnh ở trên núi giả uống rượu , không ngờ tiên tử lại ở đây ?” Nam tử cầm vỏ chai rượu mới vừa uống xong , hướng về phía nàng lắc lắc , mới tùy tay ném xuống .

“Tiên tử ...?” Hân Vũ ngẩn người , sau đó liền cười lên ha hả , lần đầu tiên nghe thấy có người gọi nàng là tiên tử đấy , thật sự là vừa buồn cười lại đắc ý , chẳng lẽ nàng thật sự xinh đẹp như vậy sao ... Ha ha ha !

“Mong rằng cô nương thứ cho tại hạ lỗ mãng , chỉ là thấy dáng vẻ cô nương phiêu dang trên dây đu , quả thật rất đẹp , giống như tiên tử trên trời hạ phàm , cho nên mới mạo phạm tới cô nương !” Đi bước một tới gần nàng , vừa rồi ở trên núi giả , nhưng thật ra không thấy được rõ dung mạo của nàng , lúc này tiếp xúc gần gũi , quả nhiên là đẹp đến xuất trần .

Ngũ quan hoàn mỹ giống như được điêu khắc lên , mái tóc dài , còn hơi xoăn , như vậy khiến cho hân cảm thấy vô cùng mới mẻ , nữ tử tóc dài không phải đều để rũ thẳng xinh đẹp sao ? Vì sao tóc của nàng không giống như bình thường , mái tóc dài cuộn sóng hiểm có , mà màu tóc của nàng còn hơi ánh lên sắc hạt dẻ , đúng là hiếm thấy !

Hân Vũ chú ý tới hân đang nhìn mái tóc dài của mình , cũng đúng , nơi này là năm ngàn năm trước , không có uốn điện cũng không có nhuộm tóc , tất cả đều tinh khiết tự nhiên như vậy , nhìn thấy nàng tóc quấn có màu hạt dẻ , đương nhiên sẽ cảm thấy tò mò .

“Người nhìn đủ chưa ? Đầu ta có cái gì kỳ quái sao ? Ta cũng sinh ra từ trong bụng mẹ , đâu có phải sinh ra từ trời , chỉ là mẹ ta nói , ta mỗi năm lớn dần , càng lớn sẽ càng thay đổi từng chút một , đến nỗi biến thành bộ dạng này thôi . Ta nghĩ có thể biến thành một người tóc vương đen thui giống như mọi người chứ !” Hân Vũ cảm giác mình đúng là chúa kể chuyện , lời nói dục chưa tính toán đã nói ra như thế , nhìn dáng vẻ nam nhân này , hẳn là tin đi .

“Ha ha

Nhưng cô nương như vậy quả thật rất đẹp , lại càng không giống với người bình thường , làm cho người ta liếc mắt một cái đã cảm thấy mới mẻ .” Nam nhân đối với nàng có thể khen không dứt miệng , mỹ nữ hân gặp qua nhiều không kể xiết , đặc biệt giống như nàng , thật đúng là người đầu tiên .

Hân Vũ đột nhiên dùng ánh mắt đề phòng đánh giá hân , đêm hôm khuya khoắt lại ở chỗ này , hẳn rất cuộc là ai ...?

Chương 44 : Tứ vương tử Yến quốc .

Nam tử nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của nàng , mỉm cười trước tự giới thiệu nói : “Tại hạ Âu Dương Tề , là Tứ hoàng tử Yến quốc , lần này ta theo đại hoàng huynh cùng tới viếng thăm quý quốc để thể hiện tình hữu hảo .”

“Thì ra là người Yến quốc , vậy người tại sao không ở trong đại điện uống rượu vui đùa cùng bọn họ , chạy tới đây làm chi ?” Hân Vũ cẩn thận dò xét hân , giống y như nàng , nam nhân ở trước mắt cũng một thân áo trắng , trong tay còn cầm một cây dù , phối hợp đồng bộ như vậy , thật đúng là tăng thêm vài phần yêu nghiệt .

“Ha ha ha ~~ Ta không thích uống rượu cùng các đại nam nhân , rất không ý tứ , nếu nói thẳng , ta tình nguyện một mình yên tĩnh uống rượu còn hơn , nhưng cô nương là người ở đây , là hậu cung tần phi mỹ nữ? Hay là công chúa ...?” Nam nhân tính toán muốn thâm nhập hiểu rõ nàng , cặp mắt nồng nhiệt kia , một khắc cũng không rời khỏi gương mặt của nàng .

“Hừ ——! Ta là ai không liên quan đến chuyện của người , nhưng ta nói cho người biết , ta không thuộc về người nào ở đây là được rồi .” Hân Vũ thấy dáng vẻ tự phụ của hân , thật đúng là đáng so sánh với tên khốn kia , chẳng lẽ nam nhân cổ đại đều như vậy sao ? Đều là động vật biết nói ?

“Không thể không nói , cô nương , người thực sự là đặc biệt .” Hân Vũ bước lùi về sau một bước , nghe hân nói , có thể cảm giác được , người này bụng dạ có chút khó lường , trên khuôn mặt tuần láng của Âu Dương Tề vẫn duy trì nụ cười , không thể tưởng được tới nay có thể gặp một người đặc biệt như nàng .

“ Ha ha

đúng rồi , ta thấy hiện tại sắc trời cũng không còn sớm , tai phải đi , tái kiến !” Hân Vũ miễn cưỡng cười , nói thế nào đi nữa người ta cũng là một hoàng tử , bây giờ nói khó nghe nàng chính là một tù binh , vèn nên chừa đường thu quân ình , tôn trọng kẻ hạ nhân .

Âu Dương Tề thấy nàng phải rời khỏi , lo lắng lập tức tiến lên giữ chặt cánh tay của nàng : “Cô nương , người hình như còn chưa cho tại hạ biết tên của người đấy ?”

“Ta nói người có thấy phiền hay không vậy ? Điều này quan trọng sao ? Bỏn tiêu thư kêu Đỗ Hân Vũ , hiện tại đã biết chứ ?” Kéo cánh tay hắn đang giữ tay mình lại , nhấc váy chạy đi , chỉ sợ dây dưa nữa hắn sẽ không cho nàng rời đi .

Lần này hắn không ngăn cản ở trước mặt nàng nữa , chỉ lẳng lặng đứng một chỗ nhìn bóng lưng nàng rời đi , thấy nàng có hai lần thiếu chút nữa đạp phải mép váy ngã sấp xuống , hắn liền có một cổ xúc động dâng lên .

Hân Vũ một đường chạy thẳng về Vân Yên các , vừa rồi lúc chạy , thiếu chút nữa đạp nên mép váy khiến nàng té , quần áo của nữ tử cổ đại thật phiền phức , đi đường cũng không tiện , vẫn là quần bò cùng áo T-shirt là thoải mái .

“Mỹ nhân , muộn như vậy còn chạy đi đâu , Vương thượng vừa rồi sai Lý công công tới , nô tì lừa hắn nói người ngủ rồi , Lý công công vừa mới rời đi đấy !” Hòa Thái gấp đến độ chạy ra sân tìm nàng , vừa đi ra ngoài liền thấy nàng đã quay về .

“Thái giám kia đến tìm ta làm gì ? Không phải là phụng mệnh đến kiểm tra hành tung của ta chứ ?” Hân Vũ giật mình nhìn Hòa Thái , tên khốn kia không thể đến coi như xong , cứ nhiên còn phái chó săn của hắn đến giám thị nàng , hại nàng nghĩ mấy ngày này có thể thư thái một chút , nhân cơ hội trốn , xem ra vẫn là không đơn giản như vậy .

“Mỹ nhân đừng nghĩ nữa , mau trở về tắm rửa đi ngủ đi , đã hơn nửa đêm rồi , không chừng đợi lát nữa Vương thượng có thể tới đây chứ ?” Đẩy nàng vào trong , Hòa Thái vì nàng mà bận bịu , thay quần áo ấm vì mồ hôi , lại quay về cái giường đã tràn ngập hơi thở của hắn .

12. Chương 045 - 046 - 047 - 048

Chương 45 : Tiên trong tranh

Có lẽ là vừa rồi chạy trốn quá mệt mỏi , quay trở lại trên giường , khiến cho nàng ngủ rất nhanh , cửa sổ bên trong phòng đều không có đóng , gió lạnh thổi từng trận vào phòng , chăm đèm chẳng biết từ lúc nào đã bị nàng đá xuống giường , khiến toàn thân nàng cảm thấy lạnh lạnh , tay nhỏ bé bất giác xoa xoa lên người , tìm kiếm nguồn nhiệt thường ngày .

Một thân hình cao lớn , bóng người kéo dài xuất hiện trước giường nàng , nhìn thấy thân hình nàng cuộn tròn trên giường , liền thay quần áo , tiến đến kéo mền lên , đem nàng ôm vào trong lòng ngực an ổn đi vào giấc ngủ , cảm giác được ấm áp quen thuộc , Hân Vũ cũng theo quán tính nằm gần thân thể hắn , cuộn người trong ngực hắn , dần dần ngủ càng sâu ...

“Mỹ nhân , nên rời giường , nô tì vào nha!” Hòa Thái bưng nước sạch , ở ngoài cửa gọi một tiếng sau đó mới đẩy cửa tiến vào , nhìn thấy nàng vẫn còn nằm , khẽ thở dài tiến lên .

“Mỹ nhân , đừng ngủ nữa , người mau dậy đi , hôm nay trong cung phải thiết yến , Vương thượng chỉ thị mỹ nhân người phải đến bữa tiệc , còn mang cả xiêm y tới cho ngài rồi !” Vốn tưởng rằng Vương thượng sẽ không tới dự , không ngờ tới sáng sớm , Hòa Thái liền thấy Vương thượng từ trong phòng đi ra , còn phân phó nàng chuẩn bị ỹ nhân tham dự cung yến .

Hân Vũ mông lung nghe lời Hòa Thái nói , ngay lập tức khiến chấn động ngồi dậy: “Người nói hẳn cho tat ham gia cung yến ? Nhưng tại sao lại muốn ta đi , ta chỉ là một tù binh của hẳn , ta không đi đâu !”

“Mỹ nhân người ngàn vạn lần phải đi , như vậy là kháng chỉ , phải chém đầu , đúng là Vương thượng sủng ái người có thêm , mới có thể cho người tham dự , những cung yến như vậy trước đây , chỉ có thể do Vương Hậu cùng tham dự , như thế này đủ nói Vương thượng có bao nhiêu coi trọng đối với người , đêm qua còn nhớ người lại chạy tới bồi mỹ nhân đây !” Hòa Thái tận tình khuyên bảo nàng , lời Vương thượng nói nàng ghi ở trong lòng , cho nàng mười lá gan , nàng cũng không dám chống lại .

“Nói hưu nói vượn , tối hôm qua hẳn nào có lại đây , hẳn đến đây ta còn có thể ngủ sao ?” Hân Vũ như định đóng cột cắt đứt lời của nàng , rõ ràng nàng ở một mình , nha đầu Hòa Thái này sao lại nói mê sảng như vậy .

“Nô tì không nói quàng đầu , sáng nay nô tì tận mắt thấy Vương thượng từ trong phòng đi ra , Vương thượng còn mệnh lệnh Hòa Thái phải hầu hạ mỹ nhân , chuẩn bị tốt ỹ thân tham gia cung yến tối nay!” Lôi kéo nàng xuống giường rửa mặt , bất kể thế nào , tối nay nàng nhất định phải đi .

Đầu óc Hân Vũ loạn thành một đoàn , điều này thật sự có điểm kỳ quái , rõ ràng mình không có thấy hẳn tới , vì sao Hòa Thái lại kiên định là hẳn đã đến đây như vậy ? Chẳng lẽ hẳn thực sự đã tới ?

Nghĩ lại quá trình đêm qua , có một lúc nàng cảm thấy lạnh , nhưng không quá bao lâu , thì có một luồng hơi ấm áp quen thuộc bao bọc lấy nàng , càng về sau ... Nàng liền ngủ mất , cái gì cũng không nhớ rõ !

Hân Vũ vẫn bị xoay quanh đạo lý lớn của Hòa Thái , nói gì cũng đều là thế nào cũng phải khuyên nàng đi tham gia cung yến , còn tỉ mỉ sửa sang lại cho nàng một phen , chải tóc tỉ mỉ , hai bên trái phải đều cắm tam chi bạch ngọc , sợi tóc thừa ra sau gáy thả xõa tới bên hông , mỗi bước nàng đi , tư thế thướt tha , tiếng trầm ngọc phát ra thanh linh nhẹ nhàng truyền vào tai nàng , lại có thể làm cho người ta như si như say !

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo ngày hôm nay cũng hơi trang điểm chút xíu , càng thêm động lòng người , da thịt lộ ra ngoài áo , non mềm như trẻ sơ sinh , đầy sức hấp dẫn , váy dài trắng cùng máu giống với trầm cài tóc , trên áo ngoài thêu mực đen trong rất sống động , kiều diễm dễ thương , đai lưng bó eo nàng lại vừa khít , trang nghiêm trong như tiên nữ bước ra từ trong tranh .

Chương 46 : Kinh diễm toàn trường .

Hân Vũ không cam lòng đi theo Hòa Thái tới trước đại điện , hít sâu một hơi , mới từ từ đi vào , nếu đến đây , nàng không thể bôi xấu lên chính mặt của mình , học bước đi ngày thường Hòa Thái dạy mình , dáng vẻ thướt tha mềm mại đi từng bước một vào đại điện .

Đúng lúc mọi người đang uống rượu vui đùa , nhìn thấy một nữ tử đẹp như thiên tiên đột nhiên đi vào trong đại điện , cả đám đều dừng mắt nhìn về phía nàng , quan chức trong triều cũng chỉ nghe nói qua , cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua diện mạo thật của nàng , càng không biết , cô gái trước mặt lúc này chính là nàng .

Hân Vũ cũng cảm thấy ánh mắt bức người xung quanh mình , cho nên nàng chỉ một lèo đi về phía trước , không có nhìn về hai bên , càng không biết lúc này trên đại điện , có một đôi mắt kinh hỉ , đã nhìn chăm chú nàng từ lâu , từ khi nàng tiến vào đại điện , hẳn cũng đã nhận ra nàng !

Hình Ngạc Thiên thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người trong đại điện , khoe miệng lộ ra một nụ cười đắc ý , ra hiệu cho tên thái giám bên cạnh đem nàng đón nàng ngồi xuống bên cạnh hẳn , hẳn muốn thông báo ọi người ở đây tối nay , nữ tử xinh đẹp này , là thuộc về hẳn .

“Mỹ nhân xin mời ngồi !” Thái giám tổng quản Lý công công đi theo bên cạnh Hình Ngạc Thiên , đi xuống đài cao nghênh đón nàng đi lên , nhìn thấy hẳn kiêu ngạo ngồi ở chỗ cao , Hân Vũ đã muốn lập tức chạy lấy người .

“Ngồi xuống bên cạnh ta!” Hình Ngạc thiên lịch thiệp đưa dất nàng ngồi xuống bên cạnh, sau đó cánh tay liền chiếm hữu lấy eo nàng , dáng vẻ như muốn bày ra trước mặt mọi người .

Vừa rồi trên đại diện còn phỏng đoán thân phận của nàng , theo hiện tại xem ra , nàng chính là phi tần trong hậu cung của Vương thượng , hoặc là mỹ nhân được sủng ái của cung nào đó ?

“Người gọi ta tới làm gì , nếu thiếu nữ nhân , người cũng có thể tìm tới Cẩm quý phi của người nha ? Ta rất bận rộn!” Hân Vũ biết , kêu nàng đến nhất định không phải chuyện tốt , vừa rồi nàng thế nào cũng không có nghĩ tới đây ? Bây giờ xuất đầu lộ diện trước mặt mọi người , muốn cần một tiếng rồi đi , sợ là khó khăn càng lớn .

“Vật cứng nhỏ của ta , đêm nay người rất đẹp , nhưng đêm nay tốt nhất người nên thức thoir chút , nếu không đừng trách ta đối với người không khách khí , đối với người bên cạnh người , càng không cần khách khí , người thấy đúng hay không ?” Bộ dạng hai người thì thầm với nhau , người không biết chuyện nhìn vào , còn cho là bọn họ thân mật kể tai nói nhỏ , đắm chìm ân ái nữa .

“Hừ !” Hân Vũ giận dữ hừ lạnh , tùy tay cầm lấy một chén rượu trên bàn lên uống ,nhưng nàng đâu biết uống rượu , mới vừa uống xong một ngụm , liền bị nghẹn , nàng ho khan không ngừng , rượu này sao lại mạnh như vậy ,nuốt một ngụm xuống , giống hệt như xông lên tận não nàng .

“Khụ khụ khụ !!!” Hình Ngạo Thiên buồn cười nhìn nàng , rõ ràng là không uống được rượu , lại còn nói dối với hắn , nghiêng người ôm nàng vào trong lòng , ôn nhu vỗ nhẹ phía sau lưng cho nàng , giảm đi sự khó chịu của nàng , hình như đây cũng là lần đầu tiên hắn làm việc ôn nhu như thế đối đãi như thế với nữ tử ngoại trừ Vũ Hàm .

Hân Vũ tựa đầu vào trên vai hắn , tầm mắt vừa đúng lúc nhìn về phía chỗ đoàn sứ Yến quốc , nam tử mặc áo trắng trong đó , vì sao luôn nhìn về phía nàng , đợi nàng tĩnh tâm nhìn rõ , mới để ý , thì ta là nam nhân đêm qua tự xưng là Tứ hoàng tử của Yến quốc , nhưng sao hắn lại nhìn nàng chằm chằm vậy làm chi đây ? Nàng tự hỏi đêm qua nàng cũng không có đặc tội với hắn đâu !

Chương 47 : Diễn trò chơi hoa

“Người làm sao vậy ?” Hình Ngạo Thiên thấy nàng không có nửa điểm phản ứng , hỏi nàng theo trực giác.

“...Không có việc gì đâu ! Ta đói bụng ta muốn ăn gì đó.” Hân Vũ đẩy hắn ra , phối hợp đoạt lấy bát đĩa trước mặt nàng , hoàn toàn không để ý tới ánh mắt khác thường của người bên cạnh , động thủ liền gấp lên món ăn trước mắt hướng đến miệng .

Hình Ngạo Thiên liếc mắt nhìn nàng một cái , cầm lấy cái chén nàng vừa cướp , nâng chén ý bảo mọi người cùng nhau vui , ánh mắt Âu Dương Tế một mực lưu chuyển trên người nàng , Âu Dương Tu thấy bộ dạng si đần của hắn , đưa tay đẩy nói : “Mỹ nhân tuy đẹp , nhưng đã là hoa có chủ , mà chủ này lại là đối tượng không dễ đắc tội , thu hồi tâm tư của đệ lại , muốn bao nhiêu nữ nhân , hoàng huynh cho người .”

Âu Dương Tế nhìn đại hoàng huynh , trong lòng có mùi vị nói không nên lời , tuy rằng đêm qua đã nghĩ đến nàng chính là phi được Vương thượng sủng ái , nhưng hôm nay thấy nàng cùng hắn mờ ám như thế , khiến cho trong lòng hắn khó tránh khỏi mất mát .

“Hoàng huynh , người đang lấy ta ra đùa giỡn hay sao ?”Hắn tìm lại lý trí , lập tức mở miệng trả lời câu nói của Huỳnh trưởng .

Âu Dương tu thấy hắn sắc mặt mất mát , liền biết suy nghĩ trong lòng hắn : “Bây giờ không phải lúc nói mấy vấn đề này , chờ sau khi yến hội kết thúc , Hoàng huynh cùng đệ hảo hảo tâm sự , nhưng mà người cần khắc chế xuống , đừng quan sát người ta mãi.”

Âu Dương Tế xấu hổ cười , liếc mắt nhìn Đỗ Hân Vũ một cái , trong tâm lặng lẽ nhắc tới một cái tên – Đỗ Hân Vũ ...!

Trong đại diện có nhiều ánh mắt mê mị , đương nhiên cũng có ánh mắt hận thù , Lam thừa tướng vẻ mặt không vui nhìn hai người mờ ám ngồi trên ghế cao , còn tưởng rằng tối nay Vương thượng sẽ mang nữ nhi của hắn xuất hiện , thật không ngờ , lại là một xú nha đầu , một khuôn mặt mới hắn chưa bao giờ gặp qua trong cung , chẳng lẽ Vương thượng vì chính là vì nó tình nguyện nạo hiểm tính mạng xâm nhập Đệ lăng để cứu ?

Hân Vũ dường như đồng thờ cảm nhận được hai ánh mắt nóng rực nhìn nàng , thử tìm trong đại điện , nàng biết vị tứ Hoàng tử kia nhất định đang nhìn nàng , cho nên nàng cố ý không nhìn về phía hắn , đúng lúc nàng nhìn thẳng với ánh mắt thù hận của Lam Thừa tướng thì trong lòng đột nhiên ngẩn ra , lão đại nhân này ? Ở đây nàng căn bản không có đặc tội ai nha ?

Kéo kéo hắn , Hình Ngạo Thiên nghi hoặc nhìn nàng , không biết nàng đang muốn chơi trò gì ? Hân Vũ ghé sát vào tai hắn , lặng lẽ nói cho hắn biết phương hướng , hỏi hắn một vấn đề rất đơn giản ?

Hình Ngạo thiên khẽ liếc qua Lam Cảnh Thiên , cười khẽ đáp : “Ông ta là Lam Thừa tướng , biết ai là nữ nhi của ông ta chứ?”

Hân Vũ vừa nghe là Lam Thừa tướng , đương nhiên biết ông ta là cha của người đàn bà Lam Cẩm Nhi kia , chẳng trách bộ dạng như muốn ăn nàng , thì ra là bởi vì quan hệ tới nữ nhi của ông ta , vậy đêm nay nàng muốn ông ta tức chết . Cánh tay cố ý ôm Hình Ngạo Thiên , thân mình còn nũng nịu tựa vào trước ngực hắn , khiến Lam Cảnh Thiên ở xa xa tức giận đến trừng lớn hai mắt , trong lòng âm thầm mắng : “Yêu nữ không biết cấp bậc lễ nghĩa”

“Dáng vẻ nàng lúc này lại là muốn cho ai xem đây ? Hay là nàng thất sự muốn câu dẫn ta ?” Hình Ngạo Thiên đương nhiên ôm nàng vào trong ngực , coi thường ánh mắt kinh ngạc của mọi người trong điện , ngang nhiên cúi đầu hôn lên môi của nàng .

Hân Vũ không thể tưởng được hắn sẽ dùng đến chiêu này , tay nhỏ bé vội muốn đẩy hắn ra , lại bị hắn nhanh nhẹn cản lại , trong đại điện ít nhất cũng có vài trăm người , hiện tại nàng ở đây diễn hình cảnh tu nhân sao ? Mặc cỡ chết ...

Hơi thở nồng đậm nam tính của Hình Ngạo Thiên vậy lấy nàng , mãi đến khi nàng cảm thấy hít thở không thông , mới lưu luyến buông nàng ra nói : “Si đàn cũng sẽ không dễ dàng để ta buông tha nàng !”

Chương 48 : Trở thành bằng hữu

“Người... Ta không thoải mái , ta muốn đi về trước!” Hai má Hân Vũ đỏ rực một mảng , nàng đã không còn mặt mũi tiếp tục ở đây được nữa , đứng dậy định rời đi , nhưng vẫn bị hắn giữ chặt lại .

“Thật là không thoải mái sao ? Ta bảo Long Trạch đưa ngươi về.” Hình Ngạo Thiên giữ chặt cánh tay của nàng , tựa tiểu phi tiểu nói .

“Không cần , ta biết đường , người của ta còn chờ ta ở bên ngoài , không cần người của người đưa đi đâu!” Vùng khỏi tay hắn , nói xong cũng một mình rời đi , Hình Ngạo Thiên cũng không ngăn cản nàng , chỉ khẽ nói lặng lẽ nói nhỏ trong lòng : “Nàng không phải là người của ta sao ?”

Rời khỏi đại điện bức người , Hân Vũ mới cảm giác được tỉnh phần phần chấn trở lại , đi đến Ngự hoa viên thì nàng để Hòa Thái đi trước , bản thân thì đi về phía khu vườn nhỏ hôm qua , nhàn nhã ngồi trên dây đu , để hơi gió lạnh thổi qua người .

Nàng chân trước vừa đi Âu Dương Tề Vũ đã đi ra ngoài ngay sau đó , đứng xa xa nhìn nàng đu dây , hưng phấn chạy tới : “Không ngờ người chính là sủng phi của Vương thượng?”

Hân Vũ nhìn về phía âm thanh phát ra , thì ra là hắn , nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý đến hắn , trong mắt lại càng tràn ngập ánh nhìn khinh thường : “Ta mới không phải sủng phi của hừm , ta nói rồi , ta không thuộc về nơi này , nếu ta có biện pháp rời đi , ta sẽ bay ra khỏi nhà giam này!”

Âu Dương Tề Vũ đầu tiên là cả kinh nhưng rất nhanh lấy lại được tinh thần , đứng bên cạnh nàng , khó hiểu hỏi : “Chẳng lẽ ngươi không muốn ở lại trong cung này hưởng thụ cảm y ngọc thực sao ?”

Vững vàng xuống khỏi dây đu , Hân Vũ có chút tức giận trừng mắt với hắn : “Ngươi cho là bất cứ ai cũng đều mơ ước ở lại đây , tình nguyện chỉ cần hưởng thụ , mà quên mất cái gì là tự do bay nhảy sao ?”

Âu Dương Tề rất xấu hổ , không ngờ nàng lại là nữ tử coi tiền tài như cặn bã , xem ra chính bản thân hắn rất không hiểu biết rồi : “Tại hạ thật lòng hướng ngươi nhận lỗi , hi vọng Đỗ cô nương có thể tha thứ cho sự hấp tấp của tại hạ.”

“Làm sao người biết ta họ Đỗ?” Hân Vũ kỳ quái nhìn hân , dường như hoàn toàn quên mất mình đã nói với hân tối hôm qua .

“ Ha ha ha

chẳng lẽ cô nương không nhớ , đêm qua người nói cho tại hạ tên của người là Đỗ Hân Vũ ?” Âu Dương Tề xấu hổ ngượng ngùng cười nhẹ .

“À

thì ra là như vậy , nhưng ta quên rồi , sau này người đừng nhìn chăm chăm ta nữa , cũng không nên gọi ta là Đỗ cô nương , trực tiếp gọi ta là Hân Vũ được rồi , ta thích bằng hữu xưng hô như vậy với ta !” Hai chân đạp lên mặt đất một cái , lại dong đưa trên dây đu .

Âu Dương Tề hưng phấn lớn tiếng hỏi , giống như sợ nàng không thừa nhận : “Chúng ta thật sự có thể trở thành bằng hữu sao ?”

“Người nói xem ! Chán ghét ——!” Hân Vũ lườm hân một cái , chưa từng gặp qua nam nhân đàn độn như vậy .

“Ha ha ha

vậy mà ta còn tưởng rằng người rất chán ghét ta nữa , nếu chúng ta là bằng hữu ,vậy thân là nam nhân , dù sao cũng phải tặng người một lễ vật nhỏ đi!” Nói xong , Âu Dương Tề lấy xuống một miếng bạch ngọc phỉ thúy đưa cho nàng .

Hân Vũ nhìn miếng ngọc phỉ thúy đẹp trên hông hân , rất rõ ràng chính là một đôi , nếu hân còn có một cái , nàng cũng không khách khí nhận lấy : “Ngọc bội này là một đôi a , bên hông người còn có một miếng nữa ?”

“Đúng , sau này chúng ta mỗi người cầm một miếng , xem như là quà ra mắt của Âu Dương Tề ta , cũng coi như lễ vật tạ lỗi cho sự lỗ mãng của tại hạ , thế nào ?” Hân cười đến tỏa sáng , vừa nhìn nàng liền biết hôm nay tâm tình của hân rất tốt .

“Đồng ý ——!” Hân Vũ mỉm cười , xem ra nàng còn có thể cậy nhờ vào bằng hữu này để rời đi , cố sao không làm chứ .

13. Chương 049 - 050 - 051 - 052

Chương 49 : Kế hoạch chạy trốn .

Hình Ngạo Thiên uống hơi say đi vào Vân Yên các , nhìn thấy Hân Vũ đã ngủ , cũng không quấy rầy nàng , chỉ im lặng nằm bên cạnh nàng , ôm nàng thật chặt đi vào giấc ngủ .

Liên tiếp mấy ngày , Hình Ngạo Thiên đều bận rộn tiếp đón sứ đoàn lại giải quyết quốc sự , gần như mỗi đêm đều là đến khuya mới có thể quay lại chỗ nàng , mỗi lần nàng đều đã ngủ , còn hân cũng chỉ trước sau như một ôm lấy nàng ngủ , Hân Vũ chỉ biết là mỗi đêm hân sẽ đến chỗ nàng ngủ , nhưng trời vừa sáng , khi nàng mở hai mắt ra hân cũng đã rời đi .

Mấy ngày ở chung ,quan hệ của Hân Vũ với Âu Dương Tề ngày càng chặt chẽ , nàng hào phóng mời hân đến Vân Yên các làm khách , ở trong mắt người khác , có lẽ đây là làm trái cấp bậc lễ nghĩa , nhưng với Hân Vũ , nàng chỉ coi hân là bạn tốt , mời bạn tốt về nhà làm khách , ở hiện đại đây là chuyện rất bình thường .

“Tứ ca ca , chừng nào thì người đi , nếu không thì người mang ta ra ngoài cung được không ?” Hân Vũ suy đi nghĩ lại vài ngày mới quyết định cầu hân hỗ trợ , chỉ bằng sức lực của nàng , thật sự khó thoát ra ngoài .

Âu Dương Tề bỏ bát đĩa xuống , nàng tốt bụng mới hấn đến ăn cơm hôm nay , là muốn hấn hỗ trợ sao ? Nhưng nàng nói một tiếng Tứ ca ca , thật sự khiến hấn hưng phấn không thôi !

“Người thật sự muốn rời khỏi nơi này sao ? Nếu vương thượng trách phạt xuống dưới , sợ là sẽ gặp đại họa !” Âu Dương Tề nhất định phải khẳng định tín niệm của nàng , mang nữ nhân của vua một nước rời đi , đó cũng không phải đùa giỡn .

“ Ta đã nghĩ thông suốt từ lâu , vô cùng khẳng định , ta nhất định phải rời khỏi nơi này , người không biết ta ở trong này trải qua cuộc sống thế nào đâu , ở đây thêm một ngày ta sẽ bị giày vò thêm một ngày , cho nên Tứ ca ca , người nhất định phải giúp đỡ ta , chỉ cần người đem ra khỏi cung xong , chuyện khác ta sẽ tự mình lo liệu !” Hân Vũ kích động giữ chặt cánh tay hấn , lên tiếng cầu xin hấn .

Mấy ngày nay nói chuyện với nhau , Âu Dương Tề đã biết nàng người hữu dũng vô mưu , nếu thật sự giống như nàng nói , mang nàng ra ngoài cung thì không cần quan tâm nữa , khỏi cần chờ đến khi nàng ra khỏi cửa thành thì đã bị bắt trở lại rồi .

Nhìn thấy ánh mắt cầu xin ai oán của nàng , tâm Âu Dương Tề tan ra trong nháy mắt , hấn cũng từng ích kỷ muốn mang nàng rời đi , nhưng đủ loại thân phận cản trở , khiến cho hấn đem nỗi khao khát trong lòng đè ép xuống , lúc này nàng cầu xin thành khẩn như vậy , tâm đã ngủ say kia , lại một lần nữa được đốt lên .

“Ngày mai vương thượng sẽ cùng đại hoàng huynh của ta đi săn bắn , ta sẽ mượn cơ không khỏe , chờ sau khi bọn họ xuất phát , thì người lên tới tìm ta , ta để người đóng giả thành tùy tùng của ta , đi theo ta kiếm cơ nói là xuất cung đến bãi săn bắn , chờ sau khi rời khỏi , chúng ta liền ngựa không dừng vó rời khỏi Phong thành quốc , chạy theo hướng mặt trời mọc , đến Đại Yên quốc của ta !”Ngữ khí của Âu Dương Tề càng nói càng nặng , cầm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Hân Vũ ủ trong lòng bàn tay mình , hai mắt cũng nhìn thẳng nàng không dời .

“Đợi một chút

người là nói người cũng muốn rời đi cùng ta ?” Hân Vũ trong một thoáng bị lời của hấn làm mê muội , không biết rốt cuộc hấn đang lập kế hoạch gì .

“Nếu một mình người tự rời đi , ta tuyệt đối lo lắng , nếu ta giúp cho người rời khỏi vương cung này , nếu trở về , đừng nói Phong thành vương sẽ không bỏ qua cho ta mà ngay cả đại hoàng huynh và phụ vương , cũng sẽ không dễ dàng tha ta , chẳng lẽ như vậy người vẫn muốn ta trở về sao ?” Âu Dương Tề vốn không thích cuộc sống bị quản chế , nếu như có thể cùng nàng tiêu dao khoái hoạt cả đời , có gì không được chứ .

Hân Vũ ngẩn ra , đúng vậy , nàng thật ích kỷ , hấn không thể trở về , nhất định không thể trở về chịu chết ...

Chương 50 : Thuận lời trốn thoát .

Đúng như hấn nói Hình Ngạo Thiên đã cùng thái tử Yến quốc đến bãi săn bắn , Âu Dương Tề bảo mình ăn phải đồ hư nên đau bụng , để bọn họ xuất phát trước , bản thân theo sau đến bãi săn

Vì không muốn bị chú ý , Hân Vũ trộm lấy bộ quần áo của Hòa Thái , từ cửa sổ chạy ra ngoài , thẳng đến chỗ Âu Dương Tề ở , vừa thấy nàng xuất hiện trước mắt , hai mắt Âu Dương Tề tỏa ra ánh sáng , xem ra Hân Vũ thực sự muốn cùng hấn lưu lạc chân trời .

“Tứ ca ca , bây giờ chúng ta nên làm thế nào ?” Hân Vũ hiện tại đều nghe theo sự sắp xếp của hấn , cùng hấn qua lại mấy ngày , nàng cảm thấy hấn là một nam nhân nàng có thể tin cậy .

Âu Dương Tề lấy ra một bộ đồ nam nhân , bảo nàng lập tức thay đồ , hấn cũng đem đồ vật chuẩn bị từ tối hôm qua đeo lên , ra khỏi cửa ,tiền đương nhiên không thể thiếu , chờ đến khi tất cả đều chuẩn bị thuận lợi theo kế hoạch của hấn , bọn họ liền xuất phát về hướng Thần Vũ môn .

Hân Vũ ăn mặc thành một gã tiểu thái giám , dẫn ngựa cho hấn đi vào Thần Vũ môn , Âu Dương Tề lập tức đánh đòn phủ đầu nói: “Ta muốn đi ra ngoài bãi săn cùng vương thượng và hoàng huynh , phiền các người nhường đường .”

“Thỉnh an Hoàng tử , không biết tứ Hoàng tử có biết đường đến bãi săn không , có cần ty chức phái người dẫn ngài đến ?” Thị vệ mới vừa đáp lại là thống lĩnh thị vệ , Hân Vũ sợ tới mức không dám nhìn hấn , chỉ

sợ hấn nhận ra nàng là nữ nhân .

“Không cần phiền phức , ta tìm được một tiểu thái giám trong cung , để cho hấn dắt ngựa dẫn đường cho ta , thuận tiện xem phong cảnh quốc gia của các ngươi xem !” Âu Dương Tề trấn định tự nhiên ngồi ở trên ngựa , không lộ ra chút suy nghĩ trong lòng .

“Mở cửa — tứ Hoàng tử , thỉnh !” Thống lĩnh thị vệ không hỏi nhiều , chỉ nhìn thoáng qua Hân Vũ ăn mặc thành thái giám . chỉ cảm thấy dáng người nàng nhỏ xinh , hấn là tiểu thái giám vừa tiến cung .

Nghe thấy tiếng mở cửa , Hân Vũ vô cùng hưng phấn , đợi bọn họ đi bước một ra cửa cung , biến mất khỏi tầm mắt thị vệ , Hân Vũ bất chấp kích động trong lòng , quang mũ đội trên đầu ra , đứng ở trên đường cái hét to lên — ta tự do rồi!

Âu Dương Tề vội che miệng của nàng lại , nữ tử liễu lĩnh này , cư nhiên trắng trợn hét to như vậy , kéo nàng ra sau một ngõ hẻm , nghiêm khắc trách nàng : ‘Hân Vũ , chúng ta hiện tại bắt đầu trốn chạy , sau này ngươi phải chú ý chút , ngàn vạn lần không thể liễu lĩnh giống như vừa rồi , nếu như bị phát hiện hành tung , chúng ta sẽ phiền toái to .’

“Ta ... Tứ ca ca thực xin lỗi , là ta quá kích động , cho nên nhịn không được ... Ta cam đoan sau này không làm chuyện ngu xuẩn như vậy nữa !” Hân Vũ giữ chặt cánh tay hấn , thấp giọng mềm nhẹ hướng hấn giải thích .

“Ai... Trước tiên đừng nói những việc này , chúng ta cần rời khỏi đô thành trước , sau đó bất cứ việc nào cũng cần phải suy nghĩ , nghe lời của ta , không thể theo ý của ngươi ,biết không ?” Đem mũ đội lên đầu nàng , nhắc nhở lại nàng một lần nữa .

Hân Vũ vội vã gật đầu , sau khi thuận lợi rời khỏi cửa thành , liền ngựa không dừng vó hướng về phía mặt trời mọc . Hình Ngạc Thiên cảm giác tâm không yên , tiền pháp cũng không mạnh như lúc trước , Âu Dương Tu cảm thấy hấn có chút không ổn , đi tới bên cạnh hấn hỏi : “Vương thượng ngày hôm nay hình như có tâm sự , tiền pháp không mạnh bằng lúc trước nha .”

“Tu , nơi này không có người ngoài , nói thật với ngươi , ta cảm thấy trong cung hình như đã xảy ra chuyện gì , trong lòng không thể yên tĩnh được !” Hình Ngạc Thiên và Âu Dương Tu lúc nhỏ đều là thái tử được chọn , sau vài lần dự tiệc gặp mặt giữa các nước , đã sớm quen biết , có thể nói là quen biết từ nhỏ , chỉ là ít qua lại , thi thoảng chỉ có thư từ xã giao .

Chương 51 : Giải vào đại lao

“Ta cũng thấy bất an , sao Tề còn chưa đến , cũng sắp đến buổi trưa rồi ?” Hai người nói chuyện đến đây , sau khi nhìn nhau , lập tức lựa chọn nhanh chóng về cung .

Hình Ngạc Thiên theo trực giác đi đến Vân Yên các , Hòa Thái cũng đã chuẩn bị xong bữa trưa , liền thấy Vương thượng vội vã đi đến : ‘Nô tì tham kiến Vương thượng !’

“Chủ tử nhà ngươi đâu ? Tại sao không thấy người ?” Hình Ngạc Thiên nhìn xung quanh phòng một vòng , không thấy vật cưng nhỏ giảo hoạt kia đâu , nhìn thấy đồ ăn trên bàn , gấp giọng hỏi .

“Hồi Vương thượng , buổi sáng mỹ nhân nói đêm qua quá mệt mỏi , cho nên sáng giờ chưa dậy còn ở trong phòng , nô tì bạo dạn chuẩn bị xong bữa chưa đang định đi gọi mỹ nhân dậy!” Hòa Thái cúi đầu , cẩn thận trả lời .

Nhìn về phía vị trí phòng , cảm giác khó chịu của Hình Ngạc Thiên càng lúc càng mãnh liệt , bước đi đến trước cửa phòng , dùng sức đẩy cửa phòng ra , bên trong ngoài đồ trang trí ban đầu ra nơi nào có thân ảnh của nàng .

Phần nộ trong nháy mắt xâm chiếm khuôn mặt của Hình Ngạc Thiên , Hòa Thái sợ tới mức quỳ trên mặt đất run lấy bảy , nàng luôn ở bên ngoài chờ , không thấy mỹ nhân đi qua mà ? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ?

“Người đâu , bắt toàn bộ người liên can ở Vân Yên các lại , giải vào đại lao chờ xử lý !” Trong mắt Hình Ngạc Thiên giống như có thể phun ra lửa , lại có lá gan dám chạy đi , hấn sẽ có biện pháp mời nàng ngoan ngoãn tự trở về .

Au Dương Tu ngồi bên trong đại sảnh , tìm kiếm khắp nơi không thấy bóng dáng Âu Dương Tề , nghĩ đã nhiều ngày hẩn và mỹ nhân của Ngạo Thiên đi lại thân thiết như vậy , chẳng lẽ bọn họ ...?

Hình Ngạo Thiên từ phía sau đi đến chỗ hẩn , thấy Âu Dương Tu im lặng ngồi trong đại sảnh , cũng đã đoán được bảy phần , lời ra tiếng vào giữa bọn họ không phải hẩn không biết , nhưng hẩn cho rằng theo cách của nàng , chỉ coi là quan hệ bằng hữu , không ngờ lần này hẩn sai lầm rồi , là hẩn phán đoán sai lầm rồi , càng là hẩn tin sai nàng rồi !

“Xuất binh đuổi theo , ta tuyệt đối sẽ không bao che cho tên đệ đệ đốn mạt kia , chỉ hi vọng người có thể nể một hồi huynh đệ giữa chúng ta , giờ tay đánh khẽ , ta và phụ vương sẽ hướng người bồi tội !” Âu Dương Tu tự biết đuối lý , cũng không biết nói gì .

“Không cần , ta có biện pháp để cho bọn họ trở về , về phần hẩn , giao cho các người mang về xử trí , muốn thế nào là chuyện người Yên quốc , ta sẽ không ngăn cản !” Hình Ngạo Thiên đẩy cho hẩn vấn đề nan giải , trừng phạt nhẹ , chính là coi rẻ phong thành , trừng phạt nặng , sợ là hẩn và Yến quốc vương lại không hạ thủ được .

“Được , ta sẽ cho người một công đạo !” Hai người miệng không nói rõ , nhưng trong lòng đã hiểu rõ , cùng một thời gian , trong cung truyền lời ra , phò lớn ngô nhỏ đều dán bố cáo truy nã , chính là muốn hai người chạy trốn nhìn thấy tin tức này .

Hân Vũ dọc đường đều đi theo Âu Dương Tề , ban đêm ăn ngủ ở nơi hoang dã , ăn gà nướng hẩn tự tay làm , cùng hẩn dựa lưng đi vào giấc ngủ , đi một mạch ba ngày , lương khô mang theo người đã ăn sạch , bọn họ không thể không vào trong trấn tìm thêm thức ăn , vừa mới tiến vào thành , liền thấy đầu đường ngõ tắt nơi nơi đều dán bố cáo , vì tò mò , nàng liền kéo Âu Dương Tề cùng đến xem , nhưng nội dung trên đó , khiến nàng sau khi xem gần như sắp ngất đi .

“Tứ ca ca , làm sao bây giờ ... Làm sao bây giờ ... Hẩn muốn giết mấy người trong Vân Yên các .” Thanh âm run rẩy của Hân Vũ bắt đầu nghẹn ngào , Âu Dương Tề ôm nàng vào lòng , trước tiên ở trên trấn tìm gian nhà trọ , để phòng nàng khóc trên đường cái .

Chương 52 : Đột ngột tỉnh dậy từ ác mộng .

“Hân Vũ , người cần bình tĩnh một chút , ta nghĩ đây nhất định là kế sách của hẩn , mục đích chính là muốn chúng ta trở về chui đầu vô lưới , cho nên chúng ta không thể trở về , một khi trở về , nhất định không còn có thể có tự do nữa !” Trong phòng ở khách điểm , Âu Dương Tề cố gắng kiên nhẫn giải thích nhiều lần cho nàng , bọn họ thật vất vả mới thoát ra , nếu tại thời điểm máu chốt này trở về , đời này của bọn họ liền xong rồi .

Hân Vũ nhìn bầu trời ngoài cửa sổ , nhớ lại nhiều ngày nàng đã tự do tự tại , chẳng phải nàng không muốn cùng hẩn chu du thiên hạ , sống cuộc sống tự do tự tại , nhưng mà Hòa Thái , bọn họ vô tội , là nàng ích kỷ ...

“Tứ ca ca , chúng ta ở trấn này hai ngày được không ?” Hân Vũ ngẩng đầu nhìn hẩn , không cho hẩn câu trả lời rõ ràng , chỉ lẳng lặng nhìn hẩn .

Âu Dương Tề hiểu suy nghĩ trong đáy lòng của nàng , đứng dậy đóng cửa lại , lưu cho nàng một không gian yên tĩnh , sau khi Hân Vũ thấy hẩn rời khỏi , ngã về phía sau giường , có lẽ rời đi , thật sự là quyết định sai lầm , nhắm hai mắt lại , lúc này nàng muốn để đầu óc mình nghỉ ngơi một lúc , có lẽ đợi nàng ngủ dậy , chuyện gì cũng có thể chưa từng phát sinh!

“Mỹ nhân , cứu cứu nô tì ... Cứu nô tì ...” Hân Vũ đổ đầy mồ hôi , ở trong mộng , nàng thấy Hòa Thái , còn có rất nhiều người , có Minh Nguyệt , Xuân Đào , Tiểu Ân Tử ... Còn có rất nhiều người , gần như tất cả thái giám cung nữ của Vân Yên các đều ở đây , bọn họ có rất nhiều người bị sốt , còn có người đã ngã vào vũng máu .

“A——!!!” Hân Vũ mở bừng hai mắt , bên trong phòng chỗ nào cũng tối đen , điều này khiến nàng nghĩ tới cảnh trong mộng vừa rồi , sợ tới mức nàng cuộn tròn ở chân giường , kêu gào gọi Âu Dương tề ... Tứ ca ca ... Tứ ca ca !

Ấu Dương Tề ở phòng bên cạnh , nghe thấy tiếng nàng gào khóc , lập tức lao vào phòng , lo lắng đi đến bên cạnh nàng : ‘Hân Vũ , người làm sao vậy , có ta ở đây bảo vệ người , an tâm , không có việc gì .’

“Tứ ca ca... vừa rồi ta thấy rất nhiều người , trên người bọn họ chảy rất nhiều máu , còn có rất nhiều vết roi , vết bỏng , còn lên tiếng muốn ta cứu bọn họ , chúng ta bây giờ nên làm gì đây , ta không muốn liên lụy đến bọn họ , bố cáo kia nói bọn họ đầu độc chủ tử , nhưng thực ra là ta hại bọn họ , ta không nên chạy trốn , ta sai rồi ... Ta sai rồi...!” Rúc vào trong ngực của hắn , Hân Vũ nhiều lần giải thích sám hối , thế nhưng căn bản là không thể cứu bọn họ được .

“Hân Vũ , người đã đồng ý với ta , nói người sẽ không suy nghĩ lung tung , đây chỉ là mộng , chúng ta hiện tại căn bản không biết chuyện bọn họ bị bắt , rốt cuộc là thật hay giả , có lẽ bọn họ gạt chúng ta đấy .’ Ấu Dương Tề biết nàng có một tấm lòng lương thiện , nàng không muốn bắt kỳ ai vì nàng mà hi sinh , bị phát , cũng có thể vì chính sự lương thiện này lại làm cho tim hắn càng sa vào .

Từ lần đầu tiên hắn gặp mặt , cũng đã nhất kiến chung tình với Hân Vũ , nhưng trở ngại thân phận của Hân vũ , hắn không thể không cất giấu tâm tư , nhưng hôm nay hai người đều rời khỏi cung đình đáng ghét kia , hắn thật sự muốn cùng Hân Vũ chu du thiên hạ , đi khắp các danh sơn đại hà .

“Mộng ... Ta cũng muốn nó chỉ là mộng , nhưng mà mộng này như gần ngay trước mắt , hắn đã nói là làm , hắn thật sự muốn thương tổn mỗi người bên cạnh ta , hắn không phải nói đùa , tuyệt đối không phải !” Nàng cùng Hình Ngạo Thiên đã ở chung hơn nửa tháng , hắn như thế nào , ít nhiều nàng cũng hiểu được vài phần !

14. Chương 053 - 054 - 055 - 056

Chương 53 : Thời gian còn sót lại

“Hân Vũ , Hân Vũ ... Chúng ta không nghĩ , không suy nghĩ gì hết được không ?” Ấu Dương Tề thấy bộ dạng nàng thống khổ như thế , cũng đau lòng ôm chặt lấy nàng .

Suốt cả đêm , bọn họ đều không ngủ , Ấu Dương Tề thủy chung ôm chặt nàng trong ngực , như ch chờ trân bảo mãi cho đến bình minh , khi Hân Vũ mở hai mắt nhìn về phía hắn thì Ấu Dương Tề vẫn còn duy trì tư thế nhìn nàng đêm qua , chỉ sợ mình nhắm mắt , nàng sẽ biến mất không thấy đâu .

“Tứ ca ca , người đừng nói với ta , từ đêm qua đến giờ , người không có chút nhúc nhích , cũng không nghỉ ngơi ?” Hân Vũ ngồi dậy , rời khỏi ngực hắn , để cho hắn có thể thả lỏng thân thể .

Ấu Dương Tề chống đỡ thân thể đứng dậy , cả người đều cảm thấy cứng ngắc , vừa rồi còn không cảm thấy , hiện giờ nàng với rời khỏi , toàn thân tê liệt , cảm giác yếu ớt thổi quét đến , Hân Vũ thấy đáng vẻ hắn lung lay sắp đổ , bước lên phía trước đỡ lấy hắn , cực kỳ áy náy nói xin lỗi : “Tứ ca ca , thực xin lỗi , đều là ta quá tùy hứng , ta đỡ người trở về phòng nghỉ ngơi được không ?”

Ấu Dương Tề mỉm cười , vẫn duy trì miệng cười tuần lãng như trước kia , Hân Vũ chạy lên chạy xuống chăm sóc hắn , đều là bởi vì sự tùy ý của nàng , bắt tội Tứ ca ca chăm sóc nàng suốt cả đêm , hiện tại nàng cũng phải chăm sóc hắn mới đúng .

“Hân Vũ , người cũng đừng quá vội vã , ta cũng không có việc gì , nếu không chúng ta cùng đi lên phố mua sắm được không ?” Đứng dậy đi đến bên cạnh nàng ,không đợi nàng kịp phản ứng , thì đã kéo tay nàng đi ra ngoài .

Tuy rằng nơi này chỉ là một trấn nhỏ , nhưng trên đường lớn không thiếu bóng người , hai bên đường đều bày đầy các quán nhỏ , đồ chơi rực rỡ muôn màu , mỗi một loại đều hấp dẫn ánh mắt tò mò của nàng , khiến nàng không nhìn kịp , yêu thích không buông tay .

“Tứ ca ca , người mau tới đây , nơi này có người đang diễn xiếc này !” Hân Vũ đứng phía trước gọi hân , hai mắt nhìn không rời màn biểu diễn trước mặt .

Âu Dương Tề vội vàng chạy đến bên cạnh nàng , nha đầu này thấy thứ tốt liền muốn , để cho hân ở sau lưng nàng trả tiền , không đợi hân và ông chủ thanh toán xong , nàng đã kìm không được chạy tới phía trước , để mặc hân ở phía sau .

“Hân Vũ , nếu ngươi còn nổi tính bốc đồng chạy loạn nữa , ta sẽ phải mang ngươi trở về đây !” Giữ chặt tay nàng , không cho phép nàng rời khỏi mình , Hân Vũ dường như không nghe thấy gì hết , ánh mắt chỉ chăm chú nhìn biểu diễn phun lửa trước mắt .

“Oa — thật là lợi hại , trò ảo thuật này làm thế nào vậy , miệng còn có thể phun lửa , so với nhà ảo thuật hiện đại còn lợi hại hơn !” Trí tuệ cổ nhân quả là cao siêu , việc gì khó khăn cũng đều không thành vấn đề .

Âu Dương nhìn hai mắt nàng tỏa sáng , không có biện pháp với nàng , bắt đắc dĩ thở dài , cùng nàng đứng ở bên đường xem tạp kỹ , khi còn trầm trồ khen ngợi cùng nàng , cô lẽ cuộc sống vợ chồng bình thường chính là giống như thế này a .

Sau khi kết thúc một màn tạp kỹ đặc sắc , Hân Vũ thấy mọi người xung quanh đều sôi nổi lấy bạc ra thuơng , nàng cũng học theo , lấy một thỏi bạc trên người Âu Dương Tề , ném cho đoàn tạp kỹ kia , trong TV đều diễn giống như vậy , hôm nay nàng cuối cùng cũng được thể nghiệm cảm giác này , nhưng mà nghĩ lại , nàng hiện tại đích thị là đang ở năm ngàn năm trước !

Chương 54 : Yên lặng rời đi .

Hân Vũ ôm một đồng chiến lợi phẩm trở lại khách điểm , đi chơi một ngày , nhìn chung là thỏa thích rồi . Âu Dương Tề thấy nàng ý cười đầy mặt , vỗ vỗ vai của nàng nói ; “Hôm nay ngươi cũng mệt rồi , nghỉ ngơi sớm một chút đi !”

“Ừm , Tứ ca ca cũng vậy nha , theo ta một ngày , đêm qua lại không ngủ , có lẽ ngươi còn mệt hơn ta ấy !” Hân Vũ buông tay đồ trong tay xuống , đi đến bên cạnh hân , đẩy hân ra khỏi phòng mình , mãi cho đến khi cửa phòng đóng lại , nàng mới đỡ xuống nụ cười ngụy trang trên mặt .

Nàng không thể nhìn đám người Hòa Thái vì nàng mà chịu chết , nàng phải về cứu bọn họ , nàng nhất định phải về , tay che môi , cố gắng không để mình phát ra tiếng khóc , nàng không biết sau này vận mệnh sẽ như thế nào , nhưng nàng biết , nếu nàng ích kỷ rời đi như vậy , mấy sinh mạng sẽ vì nàng mà chết , một khi đã vậy , chết một người có thể đổi tính mạng của sáu người, tính ra nàng vẫn được lời .

Lau nước mắt , viết một phong thư để lại cho Âu Dương Tề , cho dù đối với chữ viết ở đây nàng không hiểu biết nhiều , nhưng cũng may trước kia ông nội đã dạy nàng một ít , trong khoảng thời gian này nàng cũng có học tập , lưu lại vài câu đơn giản cũng không phải vấn đề khó khăn .

Sắc trời dần dần ảm đạm , cũng nhanh chóng tối đen , Âu Dương Tề ở phòng bên sớm đã mệt mỏi nằm ngủ , Hân Vũ thu thập xong đồ đạc , gọi tiểu nhị chuẩn bị giúp nàng ít lương khô cùng xe ngựa , đưa cho hân một thỏi bạc , bảo hân phải giữ bí mật mọi chuyện , đặc biệt đối với Âu Dương Tề đi cùng nàng , tiểu nhị thấy Hân Vũ ra tay hào phóng như thế , trong lòng đã sớm nở đầy hoa rồi , muốn hân làm gì cũng xong , chỉ cần có bạc là được .

Hân Vũ thay một thân nữ trang , bước ra khỏi cửa , vẫn là cách ăn mặc thành nam nhi vẫn an toàn hơn , nhẹ nhàng rời khỏi phòng , đứng trước phòng Âu Dương Tề một hồi lâu mới rời đi . Ngồi lên xe ngựa tiểu nhị đã chuẩn bị xong cho nàng từ sớm , không quay đầu rời khỏi thị trấn nhỏ này .

Nhìn thấy người đánh xe là một vị lão bá đã khá tuổi , nàng vốn tưởng rằng bản thân tự đánh xe rời đi , không ngờ còn có người bằng lòng nhận việc này ; “Lão bá , ta thấy tuổi người cũng đã năm mươi rồi , sao lại còn đưa ta ngày đêm bốn ba như vậy ?

Lão bá nhìn thấy Hân Vũ tuổi trẻ tuổi trẻ , bắt đắc dĩ cười khẽ nói : “Đầu năm nay làm ăn không tốt , ở cái tuổi này của ta , rất nhiều người không bằng lòng mời ta làm , cuộc sống khó khăn không có cách nào , chỉ đành đi chuyên nào kiếm được hay chuyển đó , hưởng chi công tử ngài ra giá cao như vậy , lão già tôi đương nhiên muốn tìm cũng tìm không thấy .”

“Thì ra là thế , vậy vất vả người hai ngày , đến khi tới Đô thành , ta nguyện ý trả ngài gấp đôi giá , chỉ cần ngài chạy nhanh , bởi vì chậm , ta sợ sẽ không thấy được huynh đệ tỷ muội nhà ta .” Hân Vũ từ trong bao quần áo lấy ra một thỏi bạc đưa cho ông , nàng nhất định phải chạy ngựa không dừng vó , không thể để Âu Dương Tề đuổi kịp nàng , càng sợ nàng không kịp trở về cứu bọn họ .

“Thì ra tiểu công tử có chuyện gấp như vậy ? Vậy người mau ngồi vào trong , để ta phóng hai con ngựa này chạy mau , nhất định không cần hai ngày , chúng ta có thể tới Đô thành !” Vung roi lên , xe ngựa chạy về phía Đô thành của Phong thành quốc , Hân Vũ nhìn bầu trời đêm đầy sao , hai tay chấp lại cầu nguyện cho họ , tâm trong lặng lẽ cầu xin , nhất định bọn họ phải chờ nàng trở về .

Liên tiếp bốn ngày , đều không nhận được tin tức của Hân Vũ , tính khi của Hình Ngao Thiên càng ngày càng nóng nảy , Lam Cẩm Nhi sau khi Hân Vũ trốn đi , lại càng khoan khoái , ít đi một cái đình trong mắt , cũng giảm đi không ít chuyện , vốn tưởng rằng nàng ta rời đi , Vương thượng sẽ lại sủng ái nàng , khiến trong lòng nàng tràn đầy vui mừng ăn mặc thật đẹp muốn đi câu dẫn hắn , há lại biết tính khí hắn nóng nảy dọa người như thế , trực tiếp đuổi nàng khỏi Hưng Khánh cung , còn phạt nàng mười ngày không được ra khỏi cửa nửa bước , thật sự là trộm gà không được gòn mất nắm gạo , tức chết nàng !

Chương 55 : Liều mạng đuổi theo

Hình Ngao Thiên ngồi trong thư phòng phê duyệt tấu chương , nhưng tâm hắn căn bản không thể an tĩnh lại , nữ nhân chết tiết kia , thời thời khắc khắc đều hiện ra trong đầu hắn , tuy rằng hắn nắm chắc nàng nhất định sẽ trở về , nhưng nếu bọn họ không thấy bố cáo kia , thì kế sách của hắn liền không có chút tác dụng nào , hiện tại đã qua bốn ngày , vẫn không có nửa điểm tin tức của nàng truyền đến , tinh thần của hắn khó tránh khỏi rối loạn !

Trong địa lao ẩm ướt tăm tối , Hòa Thái cùng Minh Nguyệt , Xuân Đào bị nhốt một phòng giam dơ bẩn mốc meo , mặt khác Tiểu An Tử cùng hai gã thái giám thì bị nhốt bên cạnh , trên người sáu người đều chồng chất vết thương do bị roi quất , Minh Nguyệt không thể chịu nổi tra tấn ngắt đi , Hòa Thái đem rơm rạ trong phòng trải ra để nàng có thể nằm trên đó dưỡng thương , cầu xin trời cao có thể phù hộ các nàng vượt qua kiếp nạn này .

Chân trời sáng rõ , Âu Dương Tề ngủ dậy trên mặt tràn trề sinh lực , nghỉ ngơi cả đêm qua , hôm nay đã khôi phục lại khí tức như cũ , đi đến trước cửa phòng Hân Vũ , gõ vài cái không có người đáp lại , còn tưởng rằng nàng mệt mỏi vẫn còn ngủ say , liền đi xuống lầu chuẩn bị đồ ăn sáng cho nàng .

Hân Vũ lúc này , trải qua suốt đêm chạy , người sớm đã rời đi trên trăm dặm , thấy phía trước có một dịch trạm nhỏ , liền cùng lão đánh xe vào trong nghỉ ngơi , ăn đồ ăn sáng rồi chạy tiếp , vừa xuống xe ngựa , nhìn thấy sắc trời trên cao sáng rõ , xem ta Tứ ca ca hắn là đã phát hiện ra nàng rời đi rồi .

“Tiểu nhị — tiểu nhị!!!” Trên lầu khách phòng phát ra một tiếng gầm rú , tiểu nhị còn đang ngơ ngẩn không biết xảy ra chuyện gì , vội vàng chạy lên liền gặp Âu Dương Tề vừa vận lao tới .

“Tiểu nhị , ta hỏi ngươi , em gái của ta đâu ? Em gái của ta có phải tối hôm qua đã rời đi hay không ?” Âu Dương Tề túm áo tiểu nhị , kích động rống lớn lên.

“Gia ... Gia ... Ngài trước đường kích động , vị cô nương kia đích thực là đã rời đi tối hôm qua , xe ngựa là tiểu nhân thuê cho !” Tiểu Nhị sợ điệu bộ này của hắn , mặc dù là nhận bạc của Hân Vũ , nhưng vẫn thành thật nói ra .

“Nói — nàng không biết đường đến đô thành , người đánh xe đưa vào đâu mà đáng tin , nếu em gái của ta có bất kỳ sơ xuất gì , bốn vương sẽ san bằng khách điếm của các ngươi thành bình địa !” Âu Dương Tề không còn chú ý bất cứ điều gì khác nữa , điều hắn lo lắng lúc này chính là Hân Vũ , lần này nàng trở về chỉ có một con đường chết , vì sao nàng lại ngốc như vậy ?

“Gia .. Gia Ngài yên tâm , xa phụ kia là người thành thật trong trấn chúng ta , tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì , gia , ngài tạm tha cho tiểu nhân được không !” Tiểu nhị thấy hai huynh muội bọn họ ra tay hào phóng như vậy , liền đoán được bọn họ là con nhà phú quý , không ngờ vừa rồi hắn tự xưng là bốn vương , chẳng lẽ hắn là một vị vương gia hay hoàng tử , ngay lập tức sợ tới mức chân hắn đều mềm nhũn ra .

Âu Dương Tề không nhiều lời vô ích với hắn , ra khỏi cửa cười khoái mã lập tức đuổi về hướng Đô thành ,

Hân Vũ đã đi suốt đêm , nếu tốc độ nàng chậm , có lẽ hân còn có thể đến kịp ngăn nàng trở về , nếu cản không nổi , hân liền chết , cũng phải cứu Hân Vũ .

Hân Vũ không dám khinh thường một khắc ,sau khi dùng xong bữa sáng , nghỉ ngơi một lát liền bắt đầu lên đường tới Đô thành , nàng đã tính đến việc Âu Dương Tề sẽ đuổi theo , nàng chỉ có thể thúc giục lão đánh xe cố gắng chạy nhanh hơn .

Hai người một trước một sau gấp rút trở về Đô thành , cuối cùng sau lộ trình hai ngày hai đêm , Hân Vũ tới trước cửa thành , nàng đem toàn bộ tài vật trên người cho lão bá hết , để cho hân tìm một khách điếm trong thành nghỉ ngơi một ngày rồi trở về , còn nàng thì bộ về hướng Vương cung !

Chương 56 : Hân , đến đây ...

Kỳ thật khi nàng vừa tiến vào Đô thành , thì tin tức đã truyền đến bên tai Hình Ngạo Thiên , biết nàng đã trở lại , Hình Ngạo Thiên lập tức buông việc trong tay , tự mình xuất cung bắt nàng trở về .

Âu Dương Tu cũng nhận được tin báo từ hân , mang theo người của mình , cùng hân đi trước bắt người . Dọc đường lớn Hân Vũ chỉ nhìn thẳng phía trước , mỗi bước đi đều nặng nề , dường như phía trước chính là đường không thể về , càng tiến về phía trước , nàng liền cách cái chết gần hơn .

Trong đám người trên đường đột nhiên vang lên một hồi vó ngựa , Hân Vũ dừng bước chân , nhìn lão dân chúng phía trước cuống quýt né sang hai bên , theo sau đó liền thấy được một hàng thiết kỵ chạy về phía nàng , một khắc này , lòng của nàng cũng đã chuẩn bị xong , trong miệng lặng lẽ lẩm nhẩm một câu : “Là hân đến đây ... Nàng cuối cùng cũng trốn không khỏi bàn tay hân , không chạy khỏi vận mệnh trêu cợt !”

Hình Ngạo Thiên từ xa đã thấy được thân ảnh quen thuộc của nàng , vung roi da , để cho ngựa chạy tới đó nhanh hơn , thẳng đến khi cao cao tại thượng đứng trước mặt nàng . Trải qua hai ngày liên tục vội vã đi đường , trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hân Vũ hiện rõ vẻ tiêu tụy , khiến Hình Ngạo Thiên lại càng phần nộ hơn , hạo hạo ở bên cạnh hân hưởng hết vinh hoa phú quý nàng không chịu , tình nguyện biến bản thân thành bộ dạng thế này , cũng vẫn kiên trì rời khỏi hân !

Vung tay dùng roi quất chặt hông nàng , dùng sức kéo , liền đem nàng đưa vào trong lồng ngực của mình , ngửi thấy mùi hương quen thuộc , tim của hân trong nháy mắt hình như bình tĩnh không ít , Hân Vũ bị hân chặt chẽ giam cầm vào trong ngực , nhanh chóng chạy như bay trở về Vương cung , nàng nhìn không chớp mắt lên con đường rộng lớn , sợ rằng sau này không có cơ hội thấy lại .

“Vật cứng nhỏ , người đứng là có gan chạy trốn , nhưng ta lời ta nói được nhất định sẽ làm được , nếu ngày mai ngươi vẫn chưa trở lại , ta sẽ đem chém đám phế vật kia , một người sống cũng không trông được , ta giữ bọn chúng lại có tác dụng gì ?” Dán ở bên tai nàng , Hình Ngạo Thiên nói ra những lời rất lạnh , lạnh đến mức làm cho Hân Vũ bất giác run rẩy cả người .

Hân muốn chính là phản ứng như vậy của nàng , hân là vua một nước , tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào ngỗ ngược , phản bội hân , cửa cung mở ra , Hân Vũ nhìn thấy con đường cửa lớn đã từng làm cho nàng kích động , hiện giờ nàng lại phải trở về cổ hoa lệ tù túng đấy !

Hình Ngạo Thiên mang theo Hân Vũ trở về cung trước , Âu Dương Tu vẫn đứng trên cửa thành lẳng lẳng đợi Âu Dương Tề , hân tin rằng Âu Dương Tề không lâu sau sẽ xuất hiện , càng nhận định hân đến là vì đuổi theo Đỗ Mỹ Nhân kia , đệ đệ không có tiền đồ này , lần này sau khi hân được hân , hân phải lập tức dẫn hân về nước , để cho phụ vương định đoạt phương phát xử trí .

Hình Ngạo Thiên một mạch dẫn nàng tới địa lao , để nàng hạo hạo nhìn xem . nhìn xem đám cầu nô tài bởi vì nàng mà bị giày vò vô ích , cửa sắt đại lao mở ra , trước mặt liền ập tới một mùi nấm mốc , ở nơi địa lao ẩm ướt âm u này , khó tránh có thể như vậy , điều này càng làm cho Hân Vũ liên tưởng đến rất nhiều hình ảnh chẳng lành , bắt lấy cánh tay của hân , thấp giọng cầu xin hân : “Hiện tại ta đã trở lại , người hãy bỏ qua cho bọn họ , cho bọn họ một con đường sống đi ? Làm sau đều là lỗi của một mình Đỗ Hân Vũ ta , người giết ta là được rồi , cầu người đừng thương tổn bọn họ ?”

Quay đầu lại nhìn nàng , đưa tay kẹp chặt cằm của nàng , gương mặt giống như Tu La nhìn nàng , tựa tiểu phi tiểu nói : “Ngươi cho là ta còn có thể bỏ qua cho người sao ? Chẳng qua ta không phải bạo chúa , người đã trở lại , ta tự nhiên sẽ thả bọn chúng , tội chết có thể miễn , tội sống khó ta , bọn chúng đã bị

dùng hình qua , xem như là trừng phạt bọn chúng , để cho bọn chúng thấy sau này khi làm việc , còn dám khinh xuất như thế nữa không ?

15. Chương 057 - 058 - 059 - 060

Chương 57 : Trừng phạt tàn khốc (nhất)

Sắc mặt Hân Vũ cứng đờ , kích động lớn tiếng hỏi hần : ‘Người làm gì với bọn họ rồi , vì sao người dùng hình với bọn họ ? Người là một ác ma , ác ma , bọn họ làm gì sai , vì sao người phải đối với bọn họ như vậy ?’

“Sai là sai ở chỗ chủ tử của bọn chúng là người , là người hại bọn chúng chịu hình phạt , ta đã cảnh cáo người từ trước , đừng có tìm cách trốn , cũng đừng thử độ kiên nhẫn của ta , chính là người rất giỏi tất cả đều làm được , vậy cũng đừng trách ta lòng dạ ác độc !” Hai mắt vẫn đỏ nhìn khuôn mặt lo lắng của nàng , vì sao nàng lại đi lo lắng cho những người không hề liên quan đến mình , thậm chí vì những người đó , tình nguyện liều chết trở về .

Sắc mặt Hân Vũ càng lúc càng khó coi , hần nói không sai , đích thật là nàng hại bọn họ , là nàng ích kỷ , Hình Ngạo Thiên ôm hông của nàng , xoay người đi ra ngoài , hần đột nhiên rất không muốn cho nàng nhìn thấy đám nô tài hèn mọn này , lại càng không muốn nhìn bộ dạng nàng khóc vì người khác .

“Người buông ra , người muốn dẫn ta đi đâu , ta muốn thấy Hòa Thái , người để cho ta gặp bọn họ , ta muốn gặp bọn họ ...” Hân Vũ vừa đánh vừa kêu gào , nhưng Hình Ngạo Thiên giống như không nghe thấy nàng nói , tiếp tục đi về phía trước , rời khỏi đó rất nhanh .

Trong địa lao hắc ám , ánh trăng âm u xuyên qua song cửa sổ chiếu lên trên mặt đất , ánh lên xích sắn khoa hai chân Hân Vũ , hai ta cũng bị khóa trái ở sau lưng , dằng vế đau đớn đáng thương .

Trong sự yên tĩnh thâm trầm , gió lạnh từng trận điên cuồng quét qua bầu trời đêm . giữa bóng đêm tràn ngập , khi Hình Ngạo Thiên mang nàng khỏi đại lao , đã nhốt nàng ở trong địa lao âm lạnh này , nhìn ra được , nơi này là một chỗ rất đặc biệt , hần là nơi mà hần thường nói là mật thất , chẳng lẽ hần muốn cầm tù nàng cả đời tại đây sao ?

Tiếng cửa đá được mở ra vang lên , Hình Ngạo Thiên vương giả xuất hiện , nhìn thấy nữ nhân bị cột chặt trong nhà tù , không có một tia tuyệt vọng , trái lại còn quật cường phủ kín cả phòng , đi đến trước mặt nàng , nâng cằm của nàng lên hỏi : “Thế nào , thích nơi ta đặc biệt chuẩn bị cho người chứ ?”

Hân Vũ coi thường ánh mắt cười nhạo kia , giãy dụa muốn thoát khỏi xích sắt gông xiềng , nhưng xích sắt nặng nề này vô cùng rắn chắc , khiến nàng mất khí lực cả buổi , cũng vô ích như lấy trứng chọi đá , biết rõ kết quả như vậy , nhưng vẫn cố chấp đi thử .

“Vật cứng nhỏ , nó được làm bằng huyền thiết ngàn năm ,người cũng đừng uống khí lực nữa , không có chìa khóa trong tay ta , thì tuyệt đối không mở được !” Lạnh lùng liếc nhìn nàng , bên miệng nhếch lên nụ cười đùa cợt , ánh mắt sâu không lường được như ẩn như hiện , giống như đang nghĩ đến trăm lạng suy nghĩ vậy .

“Người muốn xử trí ta thế nào ?” Hân Vũ lựa chọn tin lời hần nói , miệng hỏi ra vấn đề nàng quan tâm nhất lúc này .

“Ta là ai ? Ở trong lòng người , ta là một người thế nào ?” Đôi mắt đen của hình Ngạo Thiên nhìn không ra chút cảm xúc nào nhìn thẳng nàng , khiến nàng cảm thấy toàn thân như có ngàn vạn con kiến đang cắn đến khó chịu .

Nàng nhìn không thấy hần đang chơi trò gì , càng không biết trả lời hần thế nào , ngược lại Hình Ngạo Thiên thấy biểu tình chần chừ của nàng ,môi mỏng thở ra một hơi phả trên mặt nàng , ấm áp như tấm gió xuân , nhưng ngữ khí lại lạnh như băng khốc tuyệt — “nói!”

Tiếng gầm đột nhiên tới khiến Hân Vũ sởn run một trận , cũng không cần biết nhiều như vậy, một hơi nói ra toàn bộ : “Người là ác ma , bại hoại chỉ biết ức hiếp người ta , người hạn chế tự do sống của ta , người là satan tội ác tày trời, người là một tên dã thú chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới , người là tên ác bá cường bức dân nữ , người là một tên hôn quân coi mạng người như cỏ rác ... Tóm lại , người chính là đại ma đầu tội ác chồng chất không chuyện ác nào là không làm !”

Chương 58 : Trừng phạt tàn khốc (nhị)

Tĩnh lặng trong nhát mắt , không khí có vẻ căng thẳng , ánh mắt lạnh như băng của Hình Ngạo Thiên xuyên thấu thân thể nàng , chẳng biết từ lúc nào , tay hắn đã cầm nhuyễn kiếm, một lát sau , quần áo trên người Hân Vũ ở dưới kiếm hắt ,bay lên giống như bông tuyết đầy trời , thân thể tiếp xúc với không khí lạnh như băng , khiến toàn thân nàng không tìm được lạnh run .

“Người làm bất cứ việc gì đối với ta , ta cũng không sợ người , dù sao ta cũng đã chuẩn bị để chết rồi !” Nhục nhã như vậy , bảo Hân Vũ có thể nào khuất phục , ánh mắt quật cường cùng ánh mắt sắc bén của hắc đầu tranh chính diện , hắc đầu có chuẩn bị , vậy nàng cũng sẽ không nhẫn nhục chịu đựng .

“Biết ở trong quân doanh , sẽ đối xử với quân cơ không vâng thời như thế nào ?” Hình Ngạo Thiên đột nhiên nói một câu , vang vọng bên tai Hân Vũ , chẳng lẽ hắc đầu muốn ỉnh bị vạ người chà đạp sao .

Ác ma chết tiết dám dùng phương pháp không bằng cầm thu như thế đối xử với nàng , nếu ánh mắt có thể giết người , hắc đầu sớm đã bị nàng bắn thành trăm lỗ .

Hắc đầu dường như vô cùng thích xem biểu tình hoảng sợ của nàng , xem ra nếu đêm nay không có biểu hiện , chẳng phải làm ỉnh quá thất vọng rồi sao ?

Hân Vũ còn chưa kịp phản ứng , trên mặt lập tức bị u ám che kín , hai tay nắm chặt khung sắt , ngay cả gân xanh cũng nổi lên .

Không cho nàng có thời gian thích ứng , Hình Ngạo thiên đã cầm lấy xích sắt kéo hai tay nàng mở ra hai bên , Hân Vũ cố gắng khép lại hai chân bị hắc đầu tách ra hai bên , tay chân bị xích sắt khóa chế bốn góc , ngay cả cơ hội giãy dụa nàng cũng không có .

Thỏa mãn nhìn tư thế nhục nhã của nàng , trong bóng đêm hắc đầu hơi động môi mỏng nói : “Ở trong quân doanh , đây cũng là một loại đối đãi với quân cơ không nghe lời .”

“Đau đau , người ác ma hạ lưu đề tiện buông ra !” Giữa hai chân truyền đến cảm giác bị xé nứt đau đớn , bắt đầu của nàng đã bị kéo đến không thể lớn hơn nữa , hai tay cũng bị kéo ra, bày ra một tư thế hình chữ đại trước mắt hắc đầu (Chữ đại :).

“Ác ma đề tiện hạ lưu ? Tên như vậy thật hay , vật cứng nhỏ , ta sẽ không để cho người thất vọng , ta sẽ đem người ăn một chút xương cốt cùng không còn .” Trên mặt Hình Ngạo Thiên hiện lên ý cười méo mó , hai tay vỗ một cái , trong chớp mắt nhà tù hắc ám đèn đuốc sáng trưng , Hân Vũ không tiếng động khóc ò lên , ở hoàn cảnh như vậy , sớm khiến tôn nghiêm của nàng không còn sót lại chút gì .

Tư thế khiến huyết mạch sôi sục của kia nàng nhảy vào trong mắt Hình Ngạo Thiên , hắc đầu biết như thế nào mới có thể làm nàng phục tùng như con mèo nhỏ nhu thuận , nàng càng kiêu ngạo , hắc đầu càng muốn chà đạp ngạo khí của nàng , cho đến khi nàng phục tùng mới thôi!

Khung xương mềm mại tinh xảo , làn da trong suốt , ở dưới đèn đuốc sáng trưng , làm cho người ta suy nghĩ . Bởi vì tức giận không thôi mà ngực phồng phồng cao thấp . Bộ ngực bày ra lớp sóng mê người , vòng eo nhẹ nhàng bị hắc đầu nắm chặt , tay nắm chặt nhìn thấy hắc đầu liếc của mình , Hân Vũ nắm chặt hai đấm phần hận mắng : “Hình Ngạo Thiên , ta nguyện rửa người xuống mười tám tầng địa ngục , vĩnh viễn không được siêu độ làm người.”

“Ha ha ha ~~ Ta xuống địa ngục , người cùng đồng hành !” Bàn tay to tà ác vuốt ve thân hình run rẩy của nàng , lưu lại từng dấu hiệu nóng bỏng , liều mạng muốn đốt nàng , muốn nàng không ngừng bị thiêu đốt , cho đến khi bị hủy diệt .

Đối mặt với bàn tay lớn nóng bỏng của hắc đầu , thân thể miễn cưỡng hiện lên một tầng hồng xinh đẹp , Hân Vũ nhụt chí cần môi tê dại nhắm mắt lại , nhưng xúc cảm thô ráp kia , lại không cách nào tiêu trừ cực nóng

trên người kia .

Thân mình trong suốt , bất lực rung động theo một số động tác từ bàn tay qua lại , cặp mắt lại lạnh lùng nhìn thấy linh hồn quật cường của nàng bại bởi thân thể trung thực .

Chương 59 : Trừng phạt tàn khốc (tam)

Lạnh từ trong ra ngoài khiến nàng hỗn loạn , trên xương quai xanh trắng tinh trong suốt là hai dấu răng thật sâu , đó là dấu vết đã từng bị cắn , liếc mắt liền hiểu rõ , trong con ngươi đen , hẹp dài của Hình Ngạo Thiên hoàn toàn tràn đầy chán ghét , biểu tình trên khuôn mặt tuần tú trở nên âm trầm đáng sợ , ngón tay bất giác xiết chặt , đốt ngón tay bởi vì dùng sức biến thành xanh trắng .

“—“ Hân Vũ đau kêu ra tiếng, người của nàng giống như sắp bị bóp nát .

“Nói , là nam nhân nào lưu lại dấu vết trên người ngươi ? Có phải Âu Dương Tề hay không ?” Hình Ngạo Thiên đột ngột gầm lên giống như sư tử , khuôn mặt tuần mỹ bởi vì giận dữ mà trở nên có phần khủng bố dữ tợn , một đôi mắt hẹp dài tà mỹ nhìn thẳng nàng , cặp mắt kia khiến nàng cảm thấy không giống với lúc trước , bên trong tích đầy nọc độc độc kị , nhuộm thành huyết sắc yêu mị .

Nàng cảm giác mình đang chịu khổ trong địa ngục , xuyên qua tới đây , đã bị tên cầm thú này hung hăng chiếm đoạt , còn muốn nuôi nhốt nàng , một ngày một đêm tra tấn làm nàng nhục nhã , đừng tưởng rằng cho nàng cảm y ngọc thụ , chính là ban ân lớn lao , Đồ Hân Vũ nàng không hiếm lạ .

Hắn trước mắt , giờ phút này đem cho nàng hoàn toàn chỉ là sợ hãi cùng hận ý , nàng run rẩy , gần như không thể nói ra lời , Hình Ngạo Thiên thấy nàng không nói , còn tưởng rằng là nàng thừa nhận .

“Đông” Một tiếng vang thật lớn , Hân Vũ hoảng sợ quay đầu đi , nàng nghĩ năm đám sắt kia sẽ đánh lên người mình , nhưng không có , nắm tay nặng nề đánh lên nền đất cứng rắn , nàng cơ hồ có thể nghe được tiếng vỡ vụn của xương cốt .

Kinh ngạc nhìn về phía tay Hình Ngạo Thiên , máu trên tay chảy ra không ngừng, môi nàng vốn không có huyết sắc càng thêm tái nhợt , khuôn mặt nhỏ nhắn khuynh thành gần như giống một tờ giấy .

Hình Ngạo Thiên nhìn nàng , cánh môi mỏng nhếch lên thành một đường , con ngươi vừa rồi còn phun lửa trong nháy mắt đã đông lại : “Ngươi nữ nhân dơ bẩn này , ta nói gì rồi , khối thân thể này của ngươi là của ta , từ nay về sau đều là của ta !”

Tay Hình Ngạo Thiên phủ trên gương mặt nàng, máu trên tay uốn lượn chảy xuống cổ nàng, chảy vào dấu vết trên xương quai xanh , tô lên thành một đóa anh túc đoạt mệnh ,kinh động đập vào mắt , dần dần tích tụ như anh đào . Trong giờ phút này hẳn thật sự muốn cứ như vậy bóp chết nàng , con ngươi đỏ rực nheo lại , như muốn xuyên thấu thân thể mềm mại của nàng .

Nhìn thấy khuôn mặt hắn giống như Tu La , tâm Hân Vũ run rẩy ngạt thở chờ đợi khoảng khắc kia ,yên lặng nhắm mắt lại , dù sao nàng vốn là ô tư tưởng đã chết trở về , trực tiếp đoạn tuyệt như thế , cũng giảm đi không ít thống khổ của nàng .

Nam nhân cuồng ngạo trong mắt đốt lên ngọn lửa ghét hận , Hình Ngạo Thiên tuyệt vọng buông nàng ra, im lặng không tiếng động lùi về phía sau , chạm đến cơ quan bên tường , ấn xuống cái nút điều khiển dòng nước , một cột nước “ào” phun ra , bởi vì áp lực vô cùng lớn, cột nước bắn ra rất xa , thẳng đến trên nóc cửa sổ duy nhất .

“Ngươi vô cùng dơ bẩn , ta phải tắm cho ngươi !” Điều chỉnh góc độ , cột nước phun ra lần nữa biến thành từng trường kiếm trong suốt sắc bén , mang theo nhiệt độ lạnh như băng ,liên tục bắn lên thân thể non mềm của Hân Vũ , nàng cảm giác như có một cỗ hàn khí xuyên qua da thịt truyền đến nội tạng , mà còn khó chịu hơn so với hàn khí chính là sự đau đớn khi cột nước đánh lên người , giống như bị dao đâm , không chút máu , thậm chí không có vết thương , nhưng so với đao nhọn còn làm cho người ta khó có thể chịu đựng hơn .

Đây giống như là trong nhà tù lạnh như băng , đau thấu xương , cơ hồ muốn cho Hân Vũ ngất đi , Hình Ngạo Thiên có ý muốn dùng nước tra tấn nàng chết .

Chương 60 : Trừng phạt tàn khốc (tứ)

Đây giống như là trong nhà tù lạnh như băng , đau thấu xương , cơ hồ muốn cho Hân Vũ ngất đi , Hình Ngạo Thiên có ý muốn dùng nước tra tấn nàng chết .

Cột nước đến chỗ nào lại đưa thân thể Hân Vũ co giật chỗ đấy . Co lại , Hình Ngạo Thiên lãnh khốc đứng đối diện nàng , môi mỏng nhếch lên , đôi mắt hẹp dài vẫn nhìn nàng , nghe thấy thảm thiết kêu từng tiếng , mày hăn chau lại một chút , trong mắt băng lạnh lại không mang theo một chút tình cảm , thay vào đó di động tới cột nước , vô tình đem từng luồng nội lực thêm vào trong cột nước lạnh băng phun lên trên thân thể nữ tử không vật che chắn.

Lạnh băng cùng áp lực kích thích khiến nàng giãy dụa muốn thoát đi , đau đớn không thể chịu đựng gần như muốn căng nứt ra , đau , lạnh lẽo , rùng mình , khiến nàng một lần lại một lần lặp lại thống khổ , luẩn quẩn trong địa ngục , hai hàng nước mắt từ trên má nàng chảy xuống , lẳng lặng khóc .

Nhìn thấy vẻ mặt thống khổ như thế của nàng , tay Hình Ngạo Thiên dừng lại một khắc, con ngươi đen lướt qua một chút cảm xúc phức tạp , tắt đi nguồn nước trước mặt nàng , dùng ngón tay thô ráp vì luyện võ quanh năm vuốt ve xương quai xanh nhỏ bé của nàng , thân thể lạnh lẽo run rẩy khi hất chạm bàn tay nóng hổi lên cảm giác được rất nhanh.

Toàn bộ giác quan bị kích thích dày vò lấy khắp người Hân Vũ , nàng nức nở , giờ phút này , nàng cần một cái ôm thật ấm áp , vào lúc nàng sắp bị nam nhân tuyệt tình này tra tấn đến chết , nàng dường như mơ hồ thấy được ông nội đang vẫy tay với mình .

Thân thể nóng rực của Hình Ngạo Thiên kề sát nàng , khiêu khích từng đầu dây thần kinh mẫn cảm của nàng , va chạm như có như không , làm nàng cúi đầu áp lực kêu lên giống như một con mèo nhỏ . “lạnh... lạnh ...”

“Đều rửa sạch sẽ rồi đi!” Như tự nói một mình , mày Hình Ngạo Thiên vẫn không giãn ra , nhìn thấy bộ dạng khổ sở đáng thương của nàng , trong nháy mắt , hăn muốn dùng không tra tấn nàng nữa , nhưng nhìn dấu vết trên vai kia , nội tâm của hăn lại bị đồ kỵ che lấp .

Áp lực trong nhà tù , là bất cứ lúc nào cũng đều bị đứng ở giới hạn sinh tử , hăn dùng thủ đoạn tra tấn nàng , muốn nàng vĩnh viễn nhớ kỹ , không có bất kỳ một nữ nhân nào dám phản bội hăn , cho dù phản bội , cũng là bị ép buộc , đều không phải là các nàng tự nguyện, nhưng mà cho dù như vậy cũng sẽ bị hăn trừng phạt !

Trên mặt Hình Ngạo Thiên hiện lên nụ cười lạnh , từ từ lại gần gương mặt nàng , đôi mắt đỏ rực chăm chú nhìn nàng , lạnh băng nói : “ta sẽ không cho người thêm cơ hội phản bội !”

Dứt lời , Hình Ngạo Thiên cởi ra toàn bộ ngăn trở trên người , động thân đâm vào u cổ của nàng , trong nhà tù nhất thời truyền đến một tiếng kêu rên , trong không khí tản ra hương thơm ngọt ngào từ chất mật nữ tử , mà cảnh tượng bên trong càng thêm thưởng mắt tới cực điểm .

Hân Vũ bị bốn xích sắt khóa lại , toàn thân run rẩy không ngừng , bất lực thừa nhận sự uy mãnh của nam tử cao lớn , trực tiếp tiến vào ,thống khổ tuyệt vọng lớn tiếng kêu gào : ‘Người đi ra ngoài , người đi ra ngoài !’

Hình Ngạo Thiên lạnh lùng cười , nắm lên thân thể ướt sũng của nàng , ép mặt nàng quay lại đối diện với mình : “Từ nay về sau , nơi này chính là chỗ người ở .”

“Không , ta muốn rời đi , ta muốn rời đi” nàng không thể thừa nhận sự tấn công như dã thú của hăn , khuôn mặt nhỏ nhắn giàn giụa nước mắt nức thành một đoàn , đau đớn như kim châm tiến vào lục phủ ngũ tạng , cắn chặt môi , đem mặt quay về một hướng , nhưng trong miệng nhỏ vẫn không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

16. Chương 061 - 062 - 063 - 064

Chương 61 : Trừng phạt tàn khốc (ngũ)

Hình Ngạo Thiên ngừng lại , nắm người của nàng ,nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên , khoe miệng đã thấm máu tươi , trong đôi mắt đỏ rực hiện lên một tia đau lòng , ngón tay lau qua vết máu đỏ tươi : “Muốn kêu thì kêu , cần gì phải ngược đãi chính mình như vậy .”

Không biết qua bao lâu , trừng phạt tàn khốc gần như kết thúc , xích sắt được cởi bỏ , Hình Ngạo Thiên ôm lấy Hân Vũ xụi lơ , nhẹ nhàng ôm vào lòng , nàng nhủ đang ngủ , yên lặng mệt mỏi ở trong lồng ngực ấm áp nhưng tàn bạo của hắn . Nhìn thấy dáng vẻ nhu thuận như thế của nàng ,Hình Ngạo Thiên dùng ngón cái lau nhẹ vết máu trên cánh môi tái nhợt của nàng , nói : “Người nên biết ,phản bội ta có kết cục gì chứ?”

Nhu thuận mà nghe lời , cũng không nhúc nhích , không giương nanh múa vuốt , không có quật cường mạnh mẽ , chỉ có lúc nàng ngủ mới có thể an tĩnh như vậy . Ôm nàng đi vào trong một gian mật thất khác , Hình Ngạo Thiên dùng khăn nóng tự mình lau dấu vết trên thân thể nàng , nhìn thấy nàng bị xích sắt mài rách nát rướm máu , hắn kéo một mắt cá chân nàng , dùng khăn lông sạch sẽ ấm áp xoa chỗ cổ cổ chân trắng tinh , bị mài đến máu thịt mơ hồ , cũng chứng minh quyết tâm giết dựa khi này của nàng .

Nàng ngửa ở trong lồng ngực rộng , nữ tử bị hành hạ đến ngủ mất , tùy ý để nam nhân đùa nghịch trên thân thể nàng , sau khi lau chùi sạch sẽ cho nàng , lại ném xuống một câu : “Sau này người ở đây , một bước cũng không cho ra ngoài .”

Trên tường thành , Âu Dương Tu chờ đến chạng vạng , cuối cùng cũng thấy được thân ảnh Âu Dương Tề , hắn hỏa tốc dẫn người chặn đường hắn ở ngoài thành , không cho phép hắn bước vào Phong thành nữa bước : “Tứ hoàng đệ , lập tức theo ta quay về Yến quốc!”

Âu Dương Tề nhìn thấy huynh trưởng xuất hiện , cũng đoán được Hân Vũ đã xảy ra chuyện : ‘Hoàng huynh , coi như đệ xin huynh , huynh tránh ra , để cho đệ qua được không , đệ phải đi cứu Hân Vũ , nàng trở về như vậy , nhất định sẽ không toàn mạng .’

“Người cũng biết quan tâm nàng , vậy lúc trước vì sao phải mang nàng đi , các người rốt cuộc có quan hệ như thế nào , rốt cuộc có hay không “ Âu Dương Tu muốn làm rõ vấn đề , nhưng thủy chung vẫn không hỏi ra miệng được .

Âu Dương Tề hỏi hận cúi đầu , uể oải đáp lại : “Hoàng huynh không cần nhiều lời , chúng ta thật sự chưa từng làm qua chuyện gì , hết thấy đều chỉ là thần đệ đơn phương mà thôi , nàng từ đầu đến cuối , cũng chỉ coi thần đệ như tri kỷ như huynh trưởng , chưa từng có loại tình cảm nữ nhân , muốn rời đi , cũng chỉ là muốn bỏ chạy khỏi cái nhà giam hoa lệ này mà thôi!”

“Một khi đã như vậy , thì không cần nhiều lời nữa , chúng ta lập tức xuất phát quay về Yến quốc !” Âu Dương Tề đưa mắt ra hiệu cho hai gã hộ vệ bên cạnh , Âu Dương Tề nhìn thấu cử động của bọn họ , vừa định xuất nội lực cố gắng thoát đi , lại đột nhiên cảm thấy choáng váng sau đó mất đi tri giác.

Nhìn thấy huynh đệ của mình như thế , Âu Dương Tu cũng thực sự không dễ chịu , nhưng hắn cũng chỉ có thể làm như vậy , đưa hắn mang lên xe ngựa , đoàn người phong trần chạy về Yến quốc , rời khỏi đất thị phi này .

Lam Cẩm Nhi biết Hân Vũ đã trở lại , nhất thời tức giận không thôi , vốn cho là Vương thượng sẽ nhốt nàng ta ở thiên lao , nhưng nàng lại không tìm thấy thân ảnh của nàng , trong bụng thầm nghĩ , có lẽ người bên cạnh vương thượng sẽ biết tung tích của nàng .

Mới vừa bãi triều , Lam Cẩm Nhi đứng đợi ngoài điện đã lâu , nhìn thấy bốn đại hồng nhân bên cạnh vương thượng đi ra , liền lập tức nâng mặt ra đón đầu : “Bốn người các người cũng thật nhà nhả nhả ? Sao Long Trạch tướng quân ngày hôm nay không làm bạn bên cạnh vương thượng ? Huyền Vũ , Tử Hách tướng quân ngày hôm nay nhìn cũng rất rồi rã nha ? Tiêu thừa tướng , ngài cũng rồi rã như vậy , cùng bọn họ ở đây thương lượng cái gì vậy .”

Chương 62 : Thăm dò ý tứ

Bốn người cung kính với nữ nhân trước mắt ,đối với nàng , bọn đều không có hảo cảm , chưa nói đến nàng là nữ nhân của Tả Thừa tướng Lam Cảnh Thiên , chỉ nói về đức hạnh của nàng ở hậu cung thôi , mỗi một việc đều khiến người giận sôi muốn giết nàng .

“Đã nhiều ngày trong triều không có phát sinh đại sự , cho nên sinh ra nhàn rồi , điểm ấy nương nương , ngài có thể thỉnh giáo phụ nhân của mình!” Tiêu Bá Nghị là một người nhã nhặn , lại là hữu Thừa tướng , ở trong nhóm bốn người , cũng là ở địa vị cao nhất , đương nhiên là do hắn trả lời .

Lam Cẩm Nhi có chút xấu hổ cười khẽ , nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường: “Bổn cung có một vấn đề muốn hỏi các người một chút , không biết các vị có cho bổn cung một câu trả lời hay không ?”

“Oh...? Không biết nương nương có vấn đề gì muốn hỏi chúng ta đây?” Tiêu Bá Nghị đã đoán trước vấn đề nàng muốn hỏi là điều gì , nhưng những chuyện đó là chuyện hậu cung vương thượng , bọn họ sẽ không lắm miệng muốn chết .

“Nghe nói Đỗ mỹ nhân kia đã trở về , các người bình thường đều là người vương thượng tín nhiệm nhất , vậy các người có biết , vương thượng đem con đàn bà kia nhốt ở chỗ nào hay không ?” Lam Cẩm Nhi tâm tư độc địa , đang muốn tìm được Hân Vũ để đưa nàng vào chỗ chết .

“Nương nương , đây là việc nhà của vương thượng , chúng ta làm thần tử , sao lại có tư cách đi quản chuyện của vương thượng chứ ? Cho nên bọn thần cũng không thể cho nương nương đáp án như mong muốn , nếu như nương nương thật sự muốn biết , vậy ngày phải tự mình đi hỏi vương thượng , dù sao hai người cũng là vợ chồng mà!” Tiêu Bá Nghị khôn khéo tránh vấn đề của nàng , ba người khác lại không lên tiếng nào , chỉ yên lặng như đứng một bên xem náo nhiệt .

Sắc mặt Lam Cẩm Nhi cứng ngắc trong nháy mắt , trong lòng nàng biết bọn họ nhất định biết chỗ nữ nhân kia ở , chỉ là cái bụng không chịu cho nàng biết , hai mắt âm trầm trừng lên nhìn Tiêu Bá Nghị một cái , xoay người liền rời đi , không để cho bọn họ một chút mặt mũi .

Bốn người nhìn nhau , ý người nháy mắt hiện lên bên môi , nữ nhân như vậy , may mà vương thượng còn có thể chịu được nàng , nhưng nếu vương thượng không nể cha của nàng , sợ là sớm đã đầy nàng vào lãnh cung rồi .

Lam Cẩm Nhi bị bọn họ làm mất hứng , ở trong hoa viên bẻ hoa , nữ nhân chết tiết kia bị nhốt ở đâu , vì sao nàng không tìm thấy người , chẳng lẽ là đã chết rồi sao ?

Mộ Nguyệt nghỉ ngơi điều dưỡng ở trong cung hơn nửa tháng , thân thể đã khôi phục được bảy tám phần , thấy ngày hôm nay khí trời tốt , cũng đến ngự hoa viên thu lượm một chút Nguyệt tinh khí , không ngờ đúng lúc nhìn thấy Lam Cẩm Nhi vẻ mặt xanh mắt , nhìn thấy hoa tươi trong tay nàng , Mộ Nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu , ngoan độc như nàng , nếu sau này đứng đầu Đông cung , sợ rằng sau này Vương cung chẳng thể thái bình .

“Một đóa hoa tươi đẹp , Cẩm quý phi vì sao phải lãng phí nó như vậy chứ?” Mộ Nguyệt đi từng bước tới gần nàng , Lam Cẩm Nhi thấy người tới là bà , cũng cảnh giác hành lễ với bà , đối với Mộ Nguyệt , nàng vẫn phải nhún nhường ba phần , dù sao địa vị của bà ta ở Phong Thành không phải tầm thường , ngay cả Vương thượng cũng phải khiêm nhường đối với bà ta .

“Xem ra hôn này thần sắc của người không tệ , thương thế của Mộ Nguyệt trưởng lão đã khôi phục rồi sao ?” Lam Cẩm Nhi giả vờ tươi cười chào đón bà , vừa rồi bộ dạng thấy thổ đã bị bà ta thấy , ngày sau nếu nàng muốn ngồi vào vị trí vương hậu , vẫn phải qua cửa ải này .

Mộ Nguyệt nhặt lên đóa hoa trên đất bị nàng nắm đến dập nát , thương tiếc nhìn nàng thần nhiên nói : “Nó chỉ là một đóa hoa bình thường , không biết sao lại đắc tội với Cẩm quý phi , để cho người oán hận như thế đối với nó ?”

Chương 63 : Xà hạt nữ nhân (Nữ nhân độc địa)

“Điều này .. Mộ Nguyệt trưởng lão hiểu lắm rồi , vừa rồi bổn cung dùng lực quá tay , cho nên mới biến bông hoa này thành như vậy , chỉ thế thôi!” Không muốn làm ỉn ở trong mắt bà không tốt , vội vàng xấu hổ giải thích .

Mộ Nguyệt biết tính tình nàng như thế nào , cũng không không tiện vạch trần nàng ngay lúc này , chỉ đứng lên khẽ cười nói : ‘Những thực vật này cũng giống như con người , cũng có sinh mạng , Cẩm quý phi vốn là thân thể vạn kim , chẳng lẽ ngay cả đạo lý này cũng không hiểu sao ?’

Lam Cẩm Nhi bị lời nói của bà làm cho á khẩu không trả lời được , cúi đầu không biết nên đối mặt với bà như thế nào , nhưng sau khi ngẫm nghĩ một lát , trong đầu hiện lên một ý tưởng dễ tiện , tiến đến bên cạnh Mộ Nguyệt trưởng lão , vẻ mặt thần bí hề hề nói : “Không biết Mộ Nguyệt trưởng lão có biết chuyện của Đỗ mỹ nhân không ? Nghe nói nàng đã hồi cung , nhưng không thấy tăm hơi nàng đâu , ngài nói có phải đã bị Vương thượng định tội chết rồi hay không nha ?”

Mộ Nguyệt nhú mày , chẳng lẽ Đỗ mỹ nhân chính là nữ tử đi ra khỏi đế lăng cùng Vương thượng sao ? Vương thượng không phải rất yêu thương nàng sao ? Sao lại có thể hạ tay giết nàng được chứ?

“Đây là chuyện Vương thượng , chúng ta không nên đi suy đoán bừa bãi tâm ý của Vương thượng , nường nường , người làm Hoàng quý phi , vậy người chỉ cần làm việc người đang làm là được rồi , những chuyện khác không liên quan đến người , lão sinh vẫn là khuyên người đừng mù quáng làm rồi lên , để tránh rước họa vào thân !” Dứt lời , Mộ Nguyệt liền xoay người rời đi , để lại nữ nhân rần rết với gương mặt đầy lửa giận .

“Hừ — Đừng tưởng mình thần thông hơn người , ngày sau bốn cung làm Vương hậu , không có biện pháp chính chết người mới là lạ !” Lam Cẩm Nhi hôm nay có thể nói là xui xẻo , đi chỗ nào cũng không có điềm tốt , tức giận dậm chân , hướng Nghi Lam cung , dần dần biến mất khỏi Ngự hoa viên .

Mộ Nguyệt vừa đi vừa nghĩ đến lời Lam Cẩm Nhi nói , tình tượng lần này dị thường , nàng ta sao có thể chết đi như vậy được ? Nhân thư huyền bí , nói không chừng còn có thể tìm được phương pháp phá giải từ trên người nàng , chuyện đến nước này , bà không thể khoanh tay chịu chết , nhất định phải tìm được nàng ta , nếu khắp nơi trong Vương cung đều không tìm được tung tích của nàng , như vậy nàng nhất định là bị Vương thượng nhốt ở một nơi bí mật .

Hân Vũ chậm chậm mở hai mắt , cơn đau đớn thấu xương khiến nàng sống không bằng chết , nàng nhớ rõ , ác ma kia đã tàn nhẫn giày vò nàng ba nhiều lần , hai mắt phun lửa đỏ kia , gần ngay trước mặt khiến nàng sợ hãi .

Khẽ di chuyển , sưng đau giữa hai chân khiến nàng đau đến cắn chặt hàm răng , cổ tay cổ chân đều chảy ra tơ máu , nhưng rất rõ ràng đã được người khác bôi thuốc , dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là ai làm , tám phần là không muốn cho nàng chết dễ dàng như vậy đi?

Cả người đều lạnh đến thấu tâm , Hân Vũ biết mình nhất định là bởi vì cột nước lạnh như băng kia , bây giờ nàng đã sốt , thân mình đọng vào lại nóng như lửa , nhưng nàng lại chỉ có thể nắm chặt tấm thảm mỏng , vật duy nhất có thể che đậy thân thể .

Từng tiếng bước chân đột nhiên truyền vào bên tai của nàng , Hân Vũ cảm thấy toàn thân hỗn loạn , không thể nói rõ là cảm giác gì , tóm lại đầu óc rất mơ hồ , nhưng thính giác lại linh mẫn lạ thường .

Hình Ngạo Thiên mở cửa mật thất , hôm qua trừng phạt , tin rằng nàng đã nhớ kỹ lần giáo huấn này , cao ngạo nhìn lên nữ tử im lặng kia , mơ hồ cảm nhận được một hơi thở chẳng lành .

Nàng căn bản không giống mới về ngoài nhu nhược , nàng giống như một cây cỏ giữa sa mạc , nhìn bên ngoài mềm mại đáng yêu , nhưng bên trong lại dẻo dai cứng rắn , đây cũng là chỗ hấp dẫn người của nàng .

Chương 64 : Một đêm làm bạn

Lúc bàn tay to của Hình Ngạo Thiên ôm lấy eo của nàng thì Hân Vũ hoảng sợ co rúm lại một chút , hân nhìn vào nàng đêm qua bị tra tấn không ngừng , khiến nàng hiện giờ tiêu tụy cực kỳ , nhưng từ khuôn mặt khuyh thành , vẫn có một cỗ quật cường hơn người

Hân Vũ biết là hân đến , sợ tới mức nàng động cũng không dám động , lúc này cả người nàng đều ngồi ở trên người Hình Ngạo Thiên , còn hân ôm nàng thật chặt , tư thế như vậy , làm cho người ta cảm thấy hân như một đứa bé trai có dục vọng chiếm hữu rất lớn , ôm lấy con búp bê yêu thích của mình .

Ngón tay sạch sẽ của Hình Ngạo Thiên thỉnh thoảng vuốt ve mái tóc dài của nàng , động tác ôn nhu khiến da đầu nàng run lên . Con ngươi đen sâu thẳm , dừng lâu trên mặt nàng , gần như không hề động , chạm vào thân thể nàng , mới ý thức được nàng bị bệnh , đưa thuốc hạ sốt hắt mang theo cho nàng ăn , hắt đã đoán trước nàng sẽ lên cơn sốt , không ngờ hắt đã đoán đúng .

Thân thể Hân Vũ run rẩy không ngừng , sợ hãi đối với Hình Ngạo Thiên đã đâm sâu vào trong lòng , không thể nhỏ , cho dù động tác của hắt còn ôn nhu hơn so với mưa phùn gió xuân Giang Nam , vẫn làm cho nàng e ngại vài phần .

Hình Ngạo Thiên trước mắt có gương mặt tuấn mỹ lãnh khốc , thân hình cao lớn gần như khiến cả thân hình của nàng đều nằm gọn trong bóng hắt , một hơi thở nam khí nhàn nhạt đập vào hơi thở của nàng , khiến nàng ổn định một chút .

Đêm dài tựa như đã qua mấy thế kỷ , Hân Vũ cứng ngắc tựa vào trong ngực của hắt , nàng không biết hắt nghĩ gì , cả đêm hung ác , đã khiến nàng sợ hãi sâu sắc , hắt trừng phạt nàng gần như muốn ép khô lấy từng chút máu trên người nàng .

Sau mỗi lần chinh phục giống như dã thú xong , nàng lại bị nghiền nát như búp bê vải , bị ném vào trong góc , lặp lại nhiều lần , trên người nàng đều lưu lại mùi của hắt , khiến nàng không có lúc nào không hận hắt , hận hắt bạo ngược , cũng hận mình bất lực yếu đuối .

Tối nay , mọi âm thanh đều yên lặng , chỉ có tiếng của hai trái tim nhảy lên , dán chung một chỗ , nhưng lại xa không thể chạm . Hình Ngạo Thiên không nói lời nào , nàng cũng khép chặt mắt không dám mở .

Khi hắt im lặng , có một loại lạnh lẽo nhàn nhạt quay chung quanh người , trên đời không ai đoán được hắt đang nghĩ gì , đôi mắt đỏ rực phát sáng trong đêm tối lại gia tăng vài phần quỷ dị .

Sự xuất hiện của hắt , vạch xuống một dấu hiệu vô cùng lớn trong sinh mệnh của nàng , đoạt lấy cùng giữ lấy chưa từng dừng lại , ẩn tượng hắt để lại cho nàng chỉ có bạo ngược cùng cuồng bạo .

Nhưng , đêm nay ... Xuyên qua song cửa sổ , ánh trăng ảm đạm chiếu bên chân , hắt lại không có động tác gì , cứ như vậy lặng lẽ ôm nàng ngồi một đêm .

Hân Vũ dừng như rất lâu rồi không cảm nhận được sự che chở cẩn thận như vậy , thân thể lạnh như băng có một thân hình nóng như lửa ôm chặt , đã kéo nàng dần dần rời xa cái rét lạnh , có lẽ quá mệt mỏi , thân thể ấm áp khiến nàng cảm thấy mệt mỏi vô cùng .

Hình Ngạo Thiên đem tấm thảm mỏng mạnh đắp cho nàng , trong lơ đãng nhìn thấy dấu tích trên vai nàng , hôm qua hắt giống như nổi điên giày vò nàng , nguyên nhân cũng là bởi vì dấu răng chấu mất này .

Yên lặng nhìn dấu vết xấu xí , đột nhiên trong đầu hiện lên một hình ảnh quen thuộc , ngày ấy khi bọn họ gặp nhau , nàng dám cả gan đánh hắt một bạt tai , tức giận đến mức hắt thề cho nàng một bài học khó quên , hai thân thể chặt chẽ kết hợp cùng một chỗ , nam nhân ôm lấy nữ nhân trước người , đột nhiên ở trên vai nàng cắn mạnh xuống !

17. Chương 065 - 066 - 067 - 068

Chương 65 : Nhân vật quan trọng

Yên lặng nhìn dấu vết xấu xí , đột nhiên trong đầu hiện lên một hình ảnh quen thuộc , ngày ấy khi bọn họ gặp nhau , nàng dám cả gan đánh hắt một bạt tai , tức giận đến mức hắt thề cho nàng một bài học khó quên , hai thân thể chặt chẽ kết hợp cùng một chỗ , nam nhân ôm lấy nữ nhân trước người , đột nhiên ở trên vai nàng cắn mạnh xuống !

Ấn đường Hình Ngạo Thiên đột nhiên khẽ động , chẳng lẽ dấu tích này là chính hắt lưu lại trên người nàng , nhìn sắc thái của dấu vết này , đích thật là vết thương cũ đã được một thời gian . Nữ nhân gốc này !

Trách nhảm nàng , vì sao không giải thích rõ ràng với mình , còn kiên trì gượng gạo tới cùng , chẳng lẽ nàng thật sự không sợ hấn hành hạ chết sao ?

Tay lớn vuốt ve khuôn mặt của nàng , khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bỏng đã thấm ra lớp mồ hôi mỏng , có lẽ công dụng của thuốc bắt đầu phát huy tác dụng , thân thể cũng bắt đầu bớt nhiệt . Hình Ngạo Thiên càng ôm nàng chặt hơn , cho dù thật sự phải nhốt nàng ở đây cả đời , hấn cũng sẽ không tiếc .

Sau giờ ngộ , ánh mặt trời chiếu vào trong Ngự thư phòng , Mộ Nguyệt vững vàng bước đến , thấy trước vầng án Vương thượng vẫn còn vùi đầu phê duyệt tấu chương , nghĩ nghĩ , vẫn quyết định đem ý định mình đến nói với hấn .

“Mộ Nguyệt tham kiểm vương thượng , có nhiều mạo phạm , mong Vương thượng thứ lỗi !” Hình Ngạo Thiên ngẩng đầu nhìn bà , vừa rồi hấn mãi phê duyệt tấu chương , cho nên khi bà tiến vào , hấn cũng không phát giác .

“Mộ Nguyệt trưởng lão không cần đa lễ , không biết người tìm ta có việc gì , thời gian này ta khá bận rộn , cũng không thể bớt thì giờ đến xem thương thể cho người , không biết hiện tại đã khôi phục chưa?” Hình Ngạo Thiên luôn vô cùng tôn kính bà , bỏ công việc trong tay xuống , đứng dậy đi về phía bà .

“Đa tạ Vương thượng quan tâm , thân thể lão thân đã khôi phục , hôm nay mạo muội tiến đến , là có việc muốn nói với Vương thượng , hơn nữa còn hi vọng Vương thượng có thể thanh toán cho yêu cầu của lão thân !” Mộ Nguyệt cũng không quanh co , trực tiếp nói ý định mình đến .

Hình Ngạo Thiên ngần ra , rốt cuộc là nói chuyện gì mà Mộ Nguyệt trưởng lão phải đích thân đến tìm hấn ?

“Vương thượng còn nhớ lần trước lúc ngài mạo hiểm an nguy của long thể , xông vào để lắng cứu vị cô nương kia trở về không ? Kỳ thật trước lúc đó lão thân có xem thiên tượng , cũng đã phát hiện thiên tượng có thay đổi dị thường , nếu lão thân không tính sai , lần này tinh tượng dị thường , nhất định có quan hệ tới vị cô nương kia !” Mộ Nguyệt nói những điều mình đã suy nghĩ tới .

“Chỉ giáo cho ?” Hình Ngạo Thiên dường như nghe hiểu , nhớ đến sự xuất hiện của nàng , đích thật là vô cùng khả nghi .

‘Điều này ... Lão thân trong chốc lát không thể giải đáp rõ ràng , chỉ biết là sự xuất hiện của nàng , cùng chí bảo Nhân thư của Thánh Nguyệt giáo có liên quan , hết thảy chờ khi lão thân hỏi vị cô nương kia , sẽ đến trả lời vấn đề của Vương thượng . Nhưng xin Vương thượng hãy ân chuẩn , cho lão thân mang vị cô nương kia hỏi giáo hỏi rõ , ngày sau chắc chắn Hoàn bích quy Triệu* !”

(HOÀN BÍCH QUY TRIỆU : Châu về hợp Phốc; của về chủ cũ (thời Chiến quốc nước Triệu có viên ngọc họ Hoà của nước Sở, Tần Triệu Vương dùng 15 ngôi thành để đổi viên ngọc này. Triệu Vương phái Lạn Tương Như mang ngọc đi đổi thành, Tương Như đến nước Tần dâng ngọc, nhìn thấy Tần Vương không có thành ý, không muốn giao thành, bèn nghĩ cách mang ngọc trở về, phái người trả lại cho nước Triệu. Ví với vật còn nguyên vẹn quy trả về cho chủ cũ)

Vốn là chuyện hết sức bình thường , nhưng Hình Ngạo Thiên lại rất lâu không thể hạ quyết định , hấn từng nói , tuyệt đối sẽ không để nàng có hội nào rời khỏi bên cạnh hấn , cho dù đem nàng nhốt ở trong lao tù cả đời , hấn cũng sẽ không tiếc .

“Mộ Nguyệt trưởng lão , chẳng lẽ không thể hỏi kỹ ở trong cung sao ? Vì sao nhất định phải mang nàng về Nam Bình sơn ?” Hình Ngạo Thiên do dự một hồi , không nỡ để nàng rời khỏi cạnh mình .

“Khởi bẩm Vương thượng , Nhân thư chí tôn vốn ở trong Thánh Nguyệt giáo , nếu muốn phá giải ảo diệu bên trong , thì phải cho cô nương này tiếp xúc đến nhân thư , hơn nữa trong giáo có đầy đủ pháp khí , nếu ở thời điểm cần thiết , sẽ phát huy công dụng đúng lúc !” Nếu hôm nay bà tự mình đến mở miệng thì nhất định phải mang người đi .

Chương 66 : Truyền thuyết nhân thư

Hình Ngạo Thiên hít một hơi thật sâu , vẫn không chịu thả tiếp tục vòng vo nói : “Trưởng lão nhiều lần nhấn mạnh tầm quan trọng của Nhân thư này , nhưng ta lại không hiểu , rốt cuộc Nhân thư này là thứ gì

? Đáng để người tốn công tốn sức phá giải nó như thế?”

“Vương thượng , người không biết lai lịch của nó , để lão thân tỉ mỉ giải thích cho người nghe !” Nghĩ nghĩ , cũng nên giải thích một lần rõ ràng cho hẳn .

“Tương truyền “ Nhân thư” này tên là Thần giám , tổng cộng có ba bản , theo thứ tự là Thiên thư , Địa thư , Nhân thư . Ba bản thần giám này , đều là do Thượng cổ thánh nhân Phục Hi , mẹ của vạn vật Nữ Oa , mời Cửu Châu chi năng sĩ , Tứ hải Chi kỳ nhân , hái nhật nguyệt chi tinh , tập hợp tinh hoa thiên địa , dùng tủy sống của Bàn Cổ , máu của Phục Hi , hao hết chín chín tám mươi mốt ngày tạo nên ba bản kỳ thư . Mà Nhân thư , hơn ngàn năm trước , dưới cơ duyên xảo hợp rơi vào trong tay Thánh Nguyệt giáo ta , tuy rằng có Nhân thư trong tay , nhưng vẫn không thể hiểu thấu sự huyền bí trong đó !” Nói đến đây , Mộ Nguyệt cũng có chút tiếc hận , nhiều thế hệ giáo chủ và trưởng lão , trải qua hơn một ngàn năm , nhưng vẫn không thể gỡ bỏ huyền bí của Nhân thư .

“Quả nhiên là chí bảo thế gian , nhưng ta vẫn không thể hiểu , ba bản thư này rốt cuộc là dùng vào việc gì ?” Hẳn cũng là lần đầu tiên nghe được chuyện Thần giám , thật đúng là có vài phần thần bí .

Mộ Nguyệt lẳng lẳng nhắm lại hai mắt , giống như trầm tư , dau đó lại mở hai mắt , nhìn về phía hẳn kể lại tác dụng trong chuyện này ; ‘Ba bản thần thư tương truyền là thuộc sở hữu của Nữ Oa , Trấn Nguyên Tử cùng Phục Hi ; Thiên thư kỳ thật tương đương với một bản Phong Thần bảng , trông coi toàn bộ chuyện Thiên giới , còn Địa thư chính là dùng cho Ngũ Hành Bát Quái , có thể thao túng vạn vật , là một quyển thần thư có thể thay đổi thế sự , nhưng duy nhất không thể thay đổi Thiên thư cũng không thể thay đổi được ý chí của con người !”

“Nhân Thư tương đối phức tạp hơn , nói đơn giản , nó chính là ghi lại vận mệnh trong cuộc sống , rất giống truyền thuyết Bạch Hổ Sinh , không gì không biết , nó góp nhặt toàn bộ mọi chuyện của nhân gian từ khi thiên địa sơ khai , trải qua tính toán liên tục suy đoán ra nguyên nhân sinh tử của mỗi người , vận mệnh , bên trong ghi lại quá khứ của nhân loại , hiện tại , cùng tương lai , từ sơ khai đến tận cùng đều không bỏ sót gì , không thể thay đổi , cũng không thể sửa” Một hơi đưa ra đáp án hẳn muốn , kể lại không sót chút nào .

Hình Ngạo Thiên vô cùng khiếp sợ , trên đời này chẳng lẽ thực sự có bảo bối thần kỳ như vậy ? Nhưng hẳn vẫn có một chuyện không rõ , lại hướng Mộ Nguyệt thỉnh giáo , nói : “Ta không rõ , bản Thần giám kia là Thượng cổ chí bảo , thì có liên hệ gì với mỹ nhân của ta chứ?”

Mộ Nguyệt biết hẳn vẫn không chịu nhả ra , mới cố ý vòng vo cùng bà lâu như vậy , nhưng nếu có được cơ hội trăm ngàn năm mới có một lần này , nói gì thì nói nàng nhất định phải chơi moi cho ra người .

“Vương thượng , xin thứ cho Mộ Nguyệt vô lễ , đến nay lão thân trong tay không có căn cứ xác thực để chứng minh Nhân thư có quan hệ với cô nương kia , nhưng ngày hôm đó lão thân thấy nàng toàn thân phát ra trường khí , lão thân cảm giác , nàng rất không bình thường , còn cả lai lịch không ai biết kia , càng làm cho lão thân không thể không hoài nghi nàng có điều bí ẩn ?” Mộ Nguyệt càng nói ý định mang người đi của nàng càng chắc chắn .

“Ta chỉ cho người thời gian mười ngày , mười ngày sau , Long Trạch sẽ đưa nàng về Vương cung , lần này cả người rời đi , Long Trạch sẽ bảo hộ toàn bộ hành trình , đây là nhượng bộ lớn nhất của ta!” Hình Ngạo Thiên nhìn ra quyết tâm của bà , nếu có thể phá giải được cái gọi là Nhân thư , có lẽ có thể lợi dụng Nhân thư đó , thay đổi những chuyện không thể nào thay đổi .

Chương 67 : Mười ngày ước hẹn

Xe ngựa chậm rãi rời khỏi cửa cung , Hình Ngạo Thiên nhìn đội ngũ càng đi càng xa kia , trong lòng có một tư vị nói không nên lời , nếu không phải Mộ Nguyệt trưởng lão tự mình đến tìm hẳn , nhất định hẳn sẽ không đáp ứng để nàng đi !

Bên trong xe xóc nảy không ngừng , đánh thức Hân Vũ đang ngủ say ở bên trong , nhìn thấy cảnh vật lạ lẫm trong xe , rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ? Không phải nàng đang bị ác ma kia nhốt trong lao tù lạnh như băng sao ?

“Cô nương , người đã tỉnh , cảm thấy thân thể thế nào , còn có chỗ nào không thoải mái không ?” Hình

Ngạo Thiên ôm Hân Vũ ra khỏi mật thất , giao vào tay Long Trạch , cũng dặn dò hẩn trên toàn bộ hình trình phải chăm sóc tốt cho nàng , mười ngày sau lập tức mang nàng về Vương cung. Mộ Nguyệt thấy vết thương trên cổ tay nàng , liền biết hai ngày này nhất định nàng trải qua không dễ , trên người nhất định còn có vết thương khác.

“Bà là Mộ Nguyệt trưởng lão , sao bà lại ở đây ? sao ta lại ở đây ?” Nhìn lão phụ nhân vừa quen thuộc lại xa lạ trước mắt , tất cả chuyện này khiến nàng có chút không phân biệt được giữa sự thật và cảnh trong mơ .

Mộ Nguyệt nâng nàng dậy xong , hiền lành nhìn nàng , nói : “Đỗ cô nương không cần sợ hãi , lão thân sẽ không thương tổn đến ngươi , hiện tại chúng ta đã rời Vương cung , ngươi có thể yên tâm điều dưỡng thân thể.”

Hân Vũ có chút không thể tin nhìn bà , lập tức xoay người cố màn xe ngựa nhìn ra bên ngoài , ánh mặt trời chói mắt cơ hồ khiến hai mắt nàng không mở ra được , nhưng nàng biết rõ , đây là đang ở ngoài cung , với vì nàng cảm nhận được xe ngựa xóc nảy , còn nghe được tiếng chim hót , gió nhẹ thổi lên mặt nàng .

Kích động giữ chặt tay Mộ Nguyệt , hưng phấn lại không thể tin hỏi bà : “ta thật sự rời khỏi cái nhà giam kia , ác ma kia thật sự chịu buông tha ta sao ? Có phải sau này ta cũng có thể tự do sinh sống không ?”

Mộ Nguyệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hưng phấn không thôi , tuy rằng rất không muốn kéo nàng khỏi tâm tình vui vẻ này , nhưng sự thật vẫn là sự thật , nàng trước giờ không gạt người : “Mười ngày sau ngươi phải trở về Vương cung , nhưng ta tin rằng , Vương thượng chắc sẽ không nhốt ngươi lại nơi đó nữa đâu.”

Lời của bà như sấm đánh xuống trời quang , vốn tưởng rằng nàng đại nạn không chết tất cả hạnh phúc cuối đời , còn có thể trọng sinh , sống cuộc sống tự do tự tại , nhưng ông trời vì sao thích trêu đùa nàng , khiến nàng trong nháy mắt từ trên mây lại ngã về mặt đất .

“Cô nương đừng quá buồn lòng , lão và vương thượng có ước hẹn mười ngày , sau mười ngày , Long Trạch tướng quân liền đưa ngươi trở về , lão thân nhàn ra được , Vương thượng đối với ngươi rất để ý , sau khi các ngươi tách ra một thời gian , có lẽ Vương thượng sẽ nghĩ thông , cũng sẽ không tra tấn ngươi nữa , tin tưởng ta được không ?” Bà nhìn Hình Ngạo Thiên dần trưởng thành , há có thể nhìn không ra tâm tư của hẩn chứ.

Hân Vũ khẽ thở dài , sau đó lại nghĩ tới điều gì , ngẩng đầu nghi hoặc nhìn bà , hỏi : “Không biết bà vì sao mang ta đi , ta có gì có thể giúp bà sao ?Hay là có người nhà bà cứu tôi ?”

Mộ Nguyệt đưa tay khẽ lướt qua mái tóc quấn nâu hiếm thấy của nàng , hai mắt tỏa sáng nói : “Cô nương xuất hiện khiến lão thân rất tò mò , vào khoảng một tháng trước , tinh tượng trên trời có biến , điều này báo trước có việc sẽ phát sinh , mấy ngày sau , Nhân thư đột nhiên đại hiển dị quang , tuy rằng rất ngắn , nhưng theo những tính toán dựa vào tinh tượng , nhất định là có gì đã xảy ra .”

“Nhân thư ? Bà nói bà có Nhân thư ? Vậy bà có thể đem Nhân thư cho ta mượn được không , chỉ cần có Nhân thư , ta có thể trở về nhà !” Hân Vũ nghe đến một từ Nhân thư mà bà nói đến thì trong lòng bắt đầu kích động , cuối cùng nàng cũng tìm được Nhân thư rồi .

Chương 68 : Nguyên nhân hậu quả

Không chỉ riêng hân Vũ kích động hưng phấn , Mộ Nguyệt sau khi nghe được lời nàng nói , cũng cực kỳ cao hứng , quả nhiên không ngoài sở liệu của bà , nàng thật sự có quan hệ đặc biệt với Nhân thư !

“Theo lời cô nương nói , ngươi không phải là người Phong thành quốc ta , mà là Nhân thư đưa ngươi đến nơi này ?” Bà đã không thể chờ được muốn biết ngọn nguồn chuyện này , trăm ngàn năm qua , đây là lần đầu tiên Nhân thư phát sinh dấu hiệu thần bí như vậy .

“Bà gọi ta là Hân Vũ thì được rồi , kêu ta cô nương cô nương , ta thật sự không quen , nhưng ta cho bà biết chuyện của ta , bà có thể cho ta mượn Nhân thư một chút , để ta trở về nhà là được rồi ?” Hân Vũ đã biết tung tích Nhân thư , mặc kệ bà có đồng ý hay không , nàng đều phải lợi dụng Nhân thư đi về nhà .

“Chỉ cần người có thể mở Nhân thư ra , Nhân thư liền cho người sử dụng , đây không phải chuyện lão thân có thể làm chủ , Nhân thư là thượng cổ Thần giám , là một quyển thần thư có linh tính , sự tình có được hay không, hết thảy đều xem vận mệnh của người !” Mộ Nguyệt thấy gương mặt nàng có sự lo lắng , hiểu được trong nội tâm nàng đang suy nghĩ gì , phạm là việc không thể miễn cưỡng , còn phải xem thiên ý an bài thế nào .

“Vậy nếu nó có linh tính như vậy , có năng lực đem ta từ năm nghìn năm sau đến thế giới này , thì nó nhất định có thể đưa ta về nhà , ta nhất định phải về nhà , ta muốn gặp người thân của ta , nếu lúc trước ta biết đựng vào nó sẽ rơi xuống nơi này như vậy , đánh chết ta cũng sẽ không đựng nó , cho dù liếc mắt nhìn nó một cái cũng không , bây giờ ta đã biết sai rồi , ta muốn về nhà , ta nhớ ... nhớ ... vô cùng nhớ nhà !” Nói xong , Hân Vũ liền nhin không được nổi cô đơn trong lòng , nghĩ đến những việc trải qua ở đây , nàng liền không ngăn được lệ nóng ào ào rơi xuống .

Nhìn thấy nước mắt che phủ khuôn mặt nàng , Mộ Nguyệt cũng không đành hỏi nàng điều gì , ôm nàng vào lòng , an ủi nàng , che chở cho nàng , Hân Vũ dần nức nở , đem quá trình mình đến nơi này , từng chút từng chút cẩn thận cho Mộ Nguyệt biết , hiểu rõ nguyên nhân hậu quả , Mộ Nguyệt nhìn cô gái trẻ còn nức nở trong lòng mình , bà cũng có chút bất đắc dĩ , chỉ có thể càng thêm yêu thương che chở nàng .

Nam Bình Sơn ở biên cảnh Phong thành , đoàn người đi đường nhỏ , chạy được vài ngày đường , cuối cùng cũng về tới tổng đàn Thánh Nguyệt giáo , nhìn thấy cảnh vật vừa xa lạ lại quen thuộc , đặc biệt là hình cờ nguyệt nha (trăng khuyết) của Thánh Nguyệt giáo , khiến nàng nhất thời tối sầm mắt , trực tiếp té xuống mặt đất .

“Nha đầu , nha đầu” Mộ Nguyệt khẩn trương kêu nàng , Long Trạch phía sau lập tức ôm lấy nàng , đưa đến gian phòng Mộ Nguyệt đã chuẩn bị tốt cho nàng , trên đường đến đây Long Trạch đem mọi chuyện phát sinh trên đường báo cho Hình Ngạo Thiên biết , khi hắn đọc được thư hôm nay truyền về thì trong lòng liền nổi lên gợn sóng nho nhỏ , thật không nên để nàng rời khỏi mình .

Hân Vũ ngủ mê một đêm mới tỉnh lại , Mộ Nguyệt ở bên giường chăm sóc nàng , tò mò hỏi : “Nha đầu , có phải trên người không thoải mái hay không , nếu không sao đột nhiên lại té xỉu ? Để lão thân kiểm tra cho người một chút nào ?”

“Thế này không tốt sao ? Trên người ta cũng không có tổn thương gì , thương thế trước đó cũng đã khôi phục , không có chuyện gì , té xỉu có lẽ là bởi vì mấy ngày liên tiếp bồn ba mệt nhọc đấy , ta thật sự không có chuyện gì !” Trên người nàng nơi nơi đều có dấu hôn của ác ma , sao có thể không biết xấu hổ để cho người khác nhìn thấy chứ .

“Tính tình người đúng là quật cường , nhưng mà lão thân đã chuẩn bị thuốc nước cho người rồi , người mau đứng dậy ngâm vào đi , có trợ giúp đối với tổn thương trên người người , còn có thể làm mờ bớt những vết thương trên người nữa!” Mộ Nguyệt chỉ vào thuốc tắm đã chuẩn bị tốt , rất nghiêm túc nói .

Hân Vũ vừa nghe có thể làm mờ vết thương , liền vội vã đứng dậy , dấu hôn trên người nàng thật sự không thiếu , vừa vặn có thể tẩy rửa hết tất cả những gì hắn lưu lại trên người mình .

18. Chương 069 - 070 - 071

Chương 69 : Vết bớt hình trăng khuyết

Hân Vũ đặt mông ngồi vào trong nước thuốc , hơi nước nóng lượn lờ bay lên , luẩn quẩn bên trong phòng . Mộ Nguyệt cầm một bình sứ tới gần nàng , đem bột phấn trong bình đổ vào từ cạnh thùng .

“Việc này ... Ta có thể gọi người là bà ngoại không ? Ta cảm thấy như vậy thân thiết hơn !” Mộ Nguyệt nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng , nhẹ nhàng gật đầu mỉm cười đáp ứng nàng .

Hân Vũ thấy bà đồng ý , vui vẻ nâng bột phấn rắc trong thùng lên hít hà , có một mùi hoa nhàn nhạt , Mộ Nguyệt nhìn dáng vẻ lanh lợi kia của nàng , mở miệng nói cho nàng biết trước , đỡ phải lát nữa nàng hỏi

: “Đây là phấn hoa , trên núi tương đối nhiều muối , không thể so sánh với Vương cung , cho nên tỷ muội trong giáo những lúc tắm thường sẽ ột lọ phấn hoa vào trong nước .”

“Ra là như vậy , phấn hoa này thật thơm , còn có thể làm hương liệu nữa!” Hân Vũ vui vẻ đem bột phấn màu trắng vỗ lên người mình , Mộ Nguyệt buồn cười nhìn bộ dạng đáng yêu này của nàng , nhưng khi bà đi đến phía sau của Hân Vũ thì bị một vết bớt ở vai phải dẫn dắt ánh nhìn .

“Hân Vũ , đừng nhúc nhích ——!” Mộ Nguyệt lại gần lưng của nàng , nhìn rõ vào vết bớt phía sau nàng , đó là một vết bớt hình trăng khuyết , ký hiệu thuộc về Thánh Nguyệt giáo .

“Bà ngoại , làm sao vậy , sau người ta có thứ gì bẩn sao ?” Hân Vũ không biết chuyện gì xảy ra , chỉ biết bà ngoại đột nhiên trở nên rất kỳ lạ , phía sau lưng nàng không có gì a , vì sao phải bảo nàng đứng yên.

“Hân Vũ , kiếp trước của con nhất định có liên quan đến Thánh Nguyệt giáo ta , bằng không sau vai phải con không thể nào trùng hợp có cái bớt hình trăng khuyết này !” Ở trong Thánh Nguyệt giáo , chỉ có trên vai phải Thánh nữ mới có dấu trăng khuyết , mà nàng lại có vết bớt giống y như vậy , lại có năng lực mở ra Nhân thư , vậy cũng đủ để nói thân phận của nàng không hề bình thường .

“Hả ? Vết bớt hình trăng khuyết? Trên người của con khi nào có một vết bớt hình trăng khuyết chứ ?” Hân Vũ mơ hồ , sống mười tám năm , lần đầu nghe người ta nói phía sau nàng có một vết bớt , nhưng lời bà ngoại nói rất thật , sẽ không phải thật chứ .

Không nghĩ nhiều , đứng dậy từ trong nước thốc liền chạy ra , đứng ở trước gương đồng như ẩn như hiện , ôi trời ! Cái này đúng là có một vết bớt nha , sao lại thế này ? Trên người nàng như thế nào xuất hiện hình vẽ này , thật đáng sợ , cổ thể nào nàng lại phải trải qua chuyện xấu gì không đây .

“Hân Vũ , con đừng khẩn trương , mau thay bộ quần áo sạch sẽ vào rồi đi theo ta!” Mộ Nguyên dẫn nàng đi vào cấm địa của Thánh Nguyệt giáo , sau khi cúi lạy linh tiên của mấy vị giáo chủ trước , lại dẫn nàng đi vào trong , chờ Mộ Nguyệt mở cơ quan ra , bốn phía đột nhiên thay đổi , đợi khi nàng mở hai mắt ra thì giống như đã đi tới một nơi khác .

“Nhân thư ——!” Hân Vũ ngẩng đầu nhìn về phía trước , vật nằm ngủ cũng hiện lên trong giấc mơ của nàng , hiện tại đang ở ngay trước mắt nàng , hưng phấn chạy lên trước , nhìn thấy thánh vật quen thuộc này , cuối cùng nàng cũng có thể trở về nhà .

“Nha đầu , cầm Nhân thư đi , con có thể về nhà hay không , hết thủy đều phải xem phần số của con!” Mộ Nguyệt không ngăn cản hành động của nàng , ngược lại còn mời nàng lấy Nhân thư xuống , quay đầu nhìn nàng một cái , Hân Vũ nắm chặt tay , trong lòng bàn tay khăn trương tràn mồ hôi , nghĩ đến việc lập tức có thể về nhà , trong lòng nàng liền vô cùng kích động .

Cầm trong tay Nhân thư được một đôi bạch ngọc chế thành , Hân Vũ lau mồ hôi trong lòng bàn tay , mới dám lấy thượng cổ thần vật này xuống , nghĩ lại cảnh tượng mình xuyên qua , run rẩy mở thư ra , ánh sáng chói mắt khiến hai mắt nàng không tài nào mở được , chung quanh đột nhiên nổi lên gió to , hai tay Hân Vũ nắm chặt Nhân thư , thời khắc nàng chờ đợi , rốt cuộc cũng tới !

Chương 70 : Thông báo của tác giả – Lãm không đưa vào truyện

Chương 71 : Xoay chuyển vận mệnh

Gió lớn quét bên trong mật thất khiến đồ vật đổ nhào rơi xuống đất , Mộ Nguyệt chống tượng , nhìn biến hóa xung quanh , đặc biệt là Nhân thư đang mơ hồ phát ra ánh sáng màu vàng , đây là lần đầu tiên nàng thấy Nhân thư phát huy tác dụng của nó .

Hân Vũ một mực nhắm chặt hai mắt lại , nàng đã chờ mong giờ khắc này đã lâu , đang lúc lòng tràn đầy vui mừng chuẩn bị quay trở về thì ánh sáng vàng từ Nhân thư phát ra dần dần biến mất , gió nổi lên bốn phía cũng dần yếu đi , Mộ Nguyệt nhìn hiện tượng quái dị này , mày cau chặt , vừa rồi không phải Hân Vũ đã mở được Nhân thư ra rồi sao , vì sao Nhân thư lại đột nhiên thu hồi lại toàn bộ thần lực vậy ?

“Tại sao có thể như vậy Tại sao có thể như vậy...?” Khi Hân Vũ cảm giác được xung quanh gió đã ngừng thì mở hai mắt ra , nhìn thấy mình vẫn ở nguyên tại chỗ , khổ sở ôm Nhân thư quá to lên .

Mộ Nguyệt cầm lấy Nhân thư , nhưng bên trong không có một chữ nào , vừa rồi rõ ràng Nhân thư có phản ứng , nhưng vì sao đột nhiên lại biến mất ? Trong chuyện này rốt cuộc là ở đâu có vấn đề ? Hân Vũ là người có thể mở nhân thư ra , điểm này tuyệt đối không sai !

‘Hân Vũ đừng buồn , chúng ta tiếp tục nghiên cứu tỉ mỉ , nhất định là có đoạn nào đó xảy ra vấn đề , con cần tỉnh táo lại , hảo hảo ngâm lại con đã làm mà xuyên qua đến đây , hôm nào chúng ta lại thử tiếp , ngày hôm nay con hãy về nghỉ lại được không ?’ Đặt Nhân thư lại chỗ cũ , Mộ Nguyệt đỡ Hân Vũ tâm thần hoảng hốt , đi bước một rời khỏi cấm địa trở về phòng.

Long Trạch trước mặt thấy hai người đi tới , nhìn thấy trên mặt Hân Vũ còn lộ nước mắt , nhất định là vừa rồi nằng lại xảy ra chuyện gì : ‘Mộ Nguyệt trưởng lão , xin hỏi Đồ mỹ nhân làm sao vậy ?’

“Không có chuyện gì , chỉ là vừa rồi hàn huyền tán gẫu chuyện nhà cùng lão thân , sâu não nhất thời , này mới nhịn không được phát tiết ưu thương trong lòng , để nằng nghỉ ngơi một đêm là được!” Tầm mắt Long Trạch luôn tập trung trên gương mặt của Hân Vũ , nếu Mộ Nguyệt trưởng lão cũng mở miệng như vậy , hẳn cũng không hỏi nhiều làm gì , nhường đường để hai người trở về phòng .

Chờ sau khi hai người vừa rời khỏi , Long Trạch lập tức dùng bồ câu đưa tin , đem tin tức này nhanh chóng truyền đến tai Hình Ngạo Thiên . Nhìn vào tin tức mấy ngày liền Long Trạch truyền về , hình như vật cứng nhỏ của hắn đã xảy ra một vài chuyện hắn không biết , xem ra hắn vẫn nên tự mình đi một chuyến thì tốt hơn , thuận tiện xem xem Nhân thư rốt cuộc là thứ thần vật thể nào ?

Sáng sớm , ngoài Long Trạch ra ba tâm phúc khác tất cả đều tề tụ ở trong Ngự Thư phòng , Hình Ngạo Thiên từ trên cao nhìn xuống nhóm người , khí thế vương giả nói : “Ta phải xuất cung một chuyến , chậm thì bảy tám ngày , lâu thì nửa tháng , việc chính vụ trong triều không cần ta nói nhiều , toàn quyền do Bá Nghị một mình gánh vác , Tử Hách , Huyền Vũ , hai người các ngươi phải thường xuyên lưu ý nhất cử nhất động của đám người Tả Tướng trong triều , toàn lực hiệp trợ Bá Nghị xử lý triều cương , khi quan trọng , cũng có thể vận dụng binh mã trong tay các ngươi!”

“Vương , chẳng lẽ người không mang theo một trong hai người chúng ta để bảo hộ ngài sao ?” Tử Hách đối với quyết định của hắn có chút bất ngờ , trước giờ bất kể đi đến đâu , bên cạnh Vương nhất định không thể thiếu thân ảnh huynh đệ bọn họ .

“Không cần , lần này ta chỉ đến Nam Bình Sơn , ở đó có Long Trạch , các ngươi dùng nhiều lót lòng , thay ta trong coi giang sơn này là được !” Hình Ngạo Thiên ngồi ở trên ghế rồng , ngẩng đầu nhìn ba ai tướng trung thành này , nếu không có bọn họ bên cạnh , hắn nào dám tùy tiện xuất cung , chỉ sợ khi trở về , giang sơn đã đổi chủ.

“Chúng thần nhất định sẽ tận tâm tận lực giữ gìn triều cương!” Ba người bọn họ đồng thanh hô trước mặt hắn , điều này càng cho hắn yên tâm khi giao giang sơn xã tắc cho bọn họ quản lý .

Hình Ngạo Thiên tự mình chọn lựa hai mươi đại nội thị vệ võ công cao cường , cùng hắn xuất phát đi đến tổng đàn Thánh Nguyệt giáo ở Nam Bình Sơn , ngựa không dừng vó đi đường tắt chạy một ngày một đêm , hai ngày liền đi tới biên cảnh , nhưng hắn không vội vã đi vào Nam Bình Sơn , mà đi đến quân đội canh giữ biên cảnh đột ngột kiểm tra trước , rồi sau đó đến Nam Bình Sơn .

Hân Vũ từ sau lần thất bại đó , hôm sau lại xin Mộ Nguyệt mang nằng đi tới đó một chuyến nữa , nhưng kết quả còn tệ hơn lần trước , bởi vì Nhân thư kia căn bản không có bất kỳ phản ứng nào , xong rồi , chẳng lẽ nằng thật sự không về nhà được sao ?

Qua hai lần thất bại , Hân Vũ rút ra một kết luận , chẳng lẽ Nhân thư này cũng phải xem tình tượng ? Hoặc ngày , canh giờ không đúng , tổng kết lại nằng lại lựa chọn một ngày cùng ngày nằng xuyên việt đến đây , lại cầu xin Mộ Nguyệt mang nằng tới cấm địa , mọi người nói quá tam ba bận , nếu lần này nằng lại thất bại , vậy thì ước vọng về nhà , chẳng khác nào như một bọt nước.

Cẩn thận cầm Nhân Thư sáng bóng , trong lòng cầu nguyện kỳ tích phát sinh , tay nhỏ run rẩy mở ra bản Nhân thư này lần thứ ba , nhưng hi vọng của nằng lại dập tắt , trên Nhân thư vẫn không có nửa chữ , cũng không có nổi lên biến hóa gì . Hân Vũ ngã ngồi dưới đất , lúc này đã không tìm thấy phương hướng của mình , sau này nằng nên làm gì bây giờ ? Ai có thể nói cho nằng biết sau này nằng nên làm gì bây giờ ?

Ba lượt đều thất bại , vì sao lại như vậy? Hân Vũ trốn ở trong phòng không chịu ra , cảm xúc vô cùng mất mát , mặc kệ Mộ Nguyệt khuyên như thế nào , bộ dạng nàng vẫn hờ hững như cũ .

Hình Ngạo Thiên ở trong quân doanh lại nhận được mật hàm của Long Trạch , sau khi xem hết nội dung trên thư , liền đi suốt đêm đến tổng đàn Nam Bình Sơn , nữ nhân này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì , vì sao tâm tình của nàng biến hóa lớn như vậy ?

Hân Vũ tiều tụy nằm trên giường , vẫn không nhúc nhích , nhưng hai mắt lại mở ra nhìn lên mạn giường . Nàng tự hỏi mình đã ở trong phòng mấy ngày rồi , vì sao Nhân thư không có phản ứng ? Vì sao không thể đưa nàng về nhà chứ ? Hiện tại trừ mấy vấn đề này ra , bất cứ chuyện gì nàng cũng không muốn nghe , nàng phải về nhà , nhất định phải về nhà ...

“Lão thân tham kiến Vương thượng ——!” Hình Ngạo Thiên đột ngột xuất hiện , khiến Mộ Nguyệt vô cùng kinh ngạc , mới đầu bà còn chưa tin , sao Vương thượng lại đích thân đi vào Nam Bình Sơn , nhưng khi nàng đi ra ngoài nghênh đón trông thấy người thì không thể không nói , nha đầu kia đã trối buộc Vua của bọn họ rồi .

“Mộ Nguyệt trưởng lão không cần đa lễ , ta lần này cải trang đến đây , mục đích chỉ vì đón ái thiếp hồi cung , nhưng vì sao không thấy nàng ra ngoài nghênh đón vậy ?” Liếc mắt dò xét một cái , không nhìn thấy người tâm niệm đầu .

“Vương thượng theo lão thân , nha đầu kia đã mấy ngày nay tâm tình không được tốt lắm , cả ngày đều nhốt mình ở trong phòng , Vương thượng tới vừa đúng lúc , tin rằng nha đầu nhất định sẽ nghe lời của người” Mộ Nguyệt thấy bộ dạng hần gấp gáp , cũng không giả bộ ngờ ngẩn để lừa hần , dẫn hần đi vào trước phòng Hân Vũ .

19. Chương 072 - 073

Chương 72 : Ác ma đột kích

Hình Ngạo Thiên đứng ở trước cửa phòng , chờ Mộ Nguyệt vừa rời đi , hần liền đẩy cửa đi vào , Hân Vũ nghe tiếng cửa đẩy vào từ bên ngoài , còn tưởng rằng là bà ngoại lại vào khuyên nàng , dứt khoát vui mừng vào trong chăn , tránh khỏi sự lải nhải của bà !

Đi bước một tới gần nàng , nhìn thấy đệm chăn dựng lên cao ngất trên giường , Hình Ngạo Thiên ngồi ở mép giường , cởi áo ngoài và giày ra , bàn tay to dùng sức kéo một cái đã xóc đệm chăn lên , chính hần cũng thuận thế nằm thẳng trên giường , cánh tay bao quanh người trong mộng , ôm chặt vào trong lòng .

“A —— người ... Làm sao người lại xuất hiện ở đây ? Không phải người đang ở trong Vương cung sao , chạy tới đây làm chi ?” Một khắc khi hần xóc chăn lên , Hân Vũ liền xoay người thấy được khuôn mặt tuần tà kia .

“Đừng quên , nàng là vật cưng của ta , ta đương nhiên là tới đón nàng hồi cung nha , chẳng lẽ nàng còn vọng tưởng muốn rời khỏi ta sao ?” Khuôn mặt tuần tú của Hình Ngạo Thiên phóng đại tới gần nàng , nhìn thấy khuôn mặt nàng hơi có vẻ tái nhợt tiều tụy , thật không biết những người kia đã chăm sóc nàng thế nào , lại khiến nàng gầy một vòng thế này , ôm vào trong ngực cũng có thể cảm nhận rõ ràng nàng gầy đi không ít .

Hân Vũ dẫu môi né tránh tầm mắt của hần , chẳng lẽ đời này nàng không thể thoát khỏi hần sao ? Trong lòng ủy khuất thật không rõ mùi vị thế nào , sau khi quay mặt hốc mắt đỏ hồng , đối với hần , nàng thật không biết bọn họ còn có lời gì có thể trao đổi với nhau .

Nhất cử nhất động của nàng , thậm chí bất cứ một biểu tình rất nhỏ nào của nàng , đều không trốn được tầm mắt của hần , nhớ tới nội dung trên thư Long Trạch viết , còn có lời nói úp mở của Mộ Nguyệt trưởng lão , xem ra hai người thật sự có chuyện giấu hần ?

“Rốt cuộc là nàng làm sao vậy , có phải bởi vì Nhân thư mà nàng cảm thấy rầu rĩ không vui như thế không ?” Hình Ngạo Thiên còn nhớ rõ phỏng đoán lúc đầu Mộ Nguyệt trưởng lão đã nói qua cho hắn , chiếu theo tình hình bây giờ , xem ra Mộ Nguyệt trưởng lão đã đoán đúng .

Hân Vũ nghe lời này của hắn thoáng ngây người , sao hắn cũng biết chuyện Nhân thư ? Chẳng lẽ hắn cũng biết lai lịch của mình sao ? Nhưng mà không có khả năng đó , trừ phi là bà ngoại cho hắn biết lai lịch của mình , nếu không chắc chắn hắn sẽ không biết được chân tướng !

“Rốt cuộc là ngươi biết cái gì ? Vậy ngươi có biết làm cách nào có thể mở Nhân thư ra sao ?” Tính thử hỏi hắn , ác ma này là Vương Phong thành quốc , có lẽ từ miệng hắn có thể sẽ biết thêm chút ít bí mật gì đó không biết chừng .

“Ta không biết cái gì cả , cho dù biết , cũng sẽ không nói cho nàng biết , tương truyền Nhân thư này chính là Thượng cổ thần vật , há lại có thể là người bình thường chi phối mở ra chứ ?” Bàn tay to quyền luyện vuốt ve khuôn mặt nàng , bao nhiêu đêm , trong đầu hắn luôn hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn trong sáng này .

“Ai nói không thể mở ra , nếu không thể mở ra như ngươi nói , sao ta lại bị nó hút vào trong sách , lại bị nó ném tới nơi không hiểu ra sao này , càng sẽ không gặp phải ác ma là ngươi , không có gặp ngươi , ta sẽ không chịu nhiều tra tấn như vậy , đều do quyển sách kia , khiến cho ta không về nhà được , ta hận tất cả ở nơi này , đặc biệt là ngươi!” Cũng không biết lấy sức lực ở đâu ra , để Hân Vũ một hơi đem hết ủy khuất oán hận bạo phát hết ra ngoài .

“Xem ra lá gan của ngươi càng lúc càng lớn rồi , ta mặc kệ là ngươi từ đâu tới ,hiện tại ngươi chỉ có thể ở bên cạnh ta!” Hình Ngạo Thiên sau khi nghe xong lời nàng nói , biểu tình trên mặt thay đổi trong nháy mắt , lãnh huyết cúi đầu cắn lên xương quai xanh mềm yếu của nàng , trên mặt lại càng không mang theo một tia tình cảm .

“A .. Đau quá ... Ngươi buông .. Buông ra ...” Hân Vũ thét chói tai đẩy hắn ra , nhưng tiếc rằng cánh tay sắt thép kia quá chặt , ôm cứng nàng , làm nàng đau đớn khó chịu lớn tiếng kêu .

“Biết đau sao ?Ta chính là muốn ngươi đau , muốn toàn thân ngươi đều khắc đầy dấu vết của ta , ngươi mới có thể ngoan ngoãn khuất phục dưới ta !” Ánh mắt thị máu nhìn nàng , lời nói ra khiến người khác sợ hãi .

“Ở trên người ta khắc đầy ... Ta không muốn ... Ta muốn về nhà ... Ta muốn về nhà ...’ Cuối cùng nhịn không nổi hân biến thái tra tấn , Hân Vũ thương tâm kêu khóc , sao hắn có thể đối xử với nàng như vậy , sao có thể ?

Trong phút chốc Hình Ngạo Thiên nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng của nàng , tim của hắn dao động , ôn nhu hôn lấy vai thơm của nàng , thâm tình níu non bên tai nàng : ‘Vũ Nhi của ta , từ giờ trở đi ở bên cạnh làm sủng phi của ta , bất kể nàng từ nơi nào tới , từ nay về sau , nàng chỉ thuộc về nơi này , chỉ thuộc về ta , nàng chỉ có thể ở đây !’

“Không ——” Hân Vũ ngăn ra , không thể tin nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trước mắt , tiếng như lệ rơi , kháng cự lắc đầu nói !

Môi mỏng đi tới cánh môi mềm mại của nàng , không chút khách khí che đi môi của nàng , hắn không có phép nàng cự tuyệt hay kháng cự , hắn muốn nàng hoàn toàn tuân theo , thuần phục hắn từ đáy lòng ,

Nụ hôn của hắn tuy rằng bá đạo , nhưng rất ôn nhu , cẩn thận vây lấy lại không muốn nàng bị thương, bàn tay to dao động trên thân thể gầy yếu của nàng , ấn đường đột nhiên nhấn chặt , mạnh mẽ nâng người dậy nhìn nàng , vẻ mặt tức giận hỏi : ‘Rốt cuộc mấy ngày này nàng có ăn cơm hay không , sao lại gầy thành như vậy ?’

Hân Vũ sững sờ nhìn hắn đang bám trên người nàng , mới vừa rồi còn có vẻ hung ác cắn mình , hiện tại lại giống như vô cùng quan tâm nàng , có ăn hay không liên quan gì đến hắn , thật sự là kỳ quái ?

Thấy nàng chậm chạp không nói , Hình Ngạo Thiên lại lớn tiếng hỏi lại : “Ta hỏi nàng , mấy ngày nay rốt cuộc có ăn uống gì không ?”

“Ta có ăn cơm hay không người không phải quản , rốt cuộc phải thế nào người mới mặc kệ ta ?” Đối mặt với nam nhân vương giả như vậy , khí thế của hắn không thể không khiến nàng cúi đầu.

“Nàng là ái phi của ta , sau khi hồi cung ta sẽ hạ chỉ gia phong nàng , chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời , ta há lại đi gây khó dễ cho nàng , ta yêu thương nàng còn không kịp đâu !” Hôn hít xuống khuôn mặt nàng , hắn thích khi nàng im lặng ngoan ngoãn , thật giống như đêm đó hai người bình tĩnh ôm nhau cùng một chỗ vậy .

“Người ... Ta không muốn làm ái phi của người , lại càng không muốn quyền thế gì, ta chỉ muốn tự do , ta chỉ muốn về nhà , người có hiểu không ?” Hân Vũ đột nhiên thu toàn thân lại , giống như con tiểu bạch thỏ ngoan ngoãn , ôn nhu động lòng người nhìn hắn .

Nam nhân giống như hắn , càng phản kháng càng có thể khiến cho hứng thú của hắn nổi lên , dù sao mình đã bị hắn ăn hết từ sớm , chỉ bằng lấy lòng hắn trước , nếu hắn muốn nàng thần phục , nàng liền đóng vở kịch cho hắn xem , hi vọng hắn có thể chán mình nhanh lên , ném nàng quên khỏi đầu đi .

Ánh mắt ưu thương chống lại con người cực nóng của hắn , giờ khắc này , hắn giống như thấy được nóng đáng một người khác , sao nàng cũng đặc biệt như vậy ? Nàng bây giờ có khỏe không ? Còn hận năm đó hắn làm nàng tổn thương không ?

Chương 73 : Dục vọng trần trụi

Hình Ngạo Thiên đột nhiên khác thường , khiến Hân Vũ vô cùng nghi hoặc , hắn làm sao vậy ? Nhìn ánh mắt của hắn lúc này làm cho nàng cảm thấy có chút kỳ quái , đột nhiên nhớ lại đêm đó lúc hắn gọi tên một nữ nhân khác chính là lấy ánh mắt như thế này nhìn nàng , chẳng lẽ hắn lại đem nàng xem là người khác sao ?

“Ta là Đỗ Hân Vũ , không phải Vũ Hàm của người , người nhìn cho rõ chút đi!” Hân Vũ đẩy hắn , ghét nhất bị người ta coi là thế thân , Đỗ Hân Vũ nàng chỉ làm chính nàng , không muốn bị người khác lấy ra làm đồ thay thế .

“A...” Hình Ngạo Thiên giật mình hoàn hồn , mỗi lần nàng dụ dỗ ngoan ngoãn , hắn luôn nhìn thấy bóng dáng Vũ Hàm giữa lúc hoảng hốt , ba năm , hắn thủy chung vẫn không bỏ được đoạn duyên phận lúc trước kia .

“Lời ta vừa nói người nghe rõ chưa? Ta muốn tự do , ta không muốn làm ái phi của người , chẳng lẽ nữ nhân trong hậu cung của người chưa đủ nhiều sao ?” Hân Vũ thấy hắn khôi phục thần trí , lại lặp lại lời mới nói rồi , nàng nên vì bản thân tranh thủ chút tự do cho cuộc sống sau này .

“Có làm ái phi của ta hay không , điều này không thể theo nàng muốn được , quyết định của ta tuyệt đối không thay đổi , chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời , ta sẽ không quá can thiệp vào tự do của nàng , nhưng nàng tuyệt đối không thể rời khỏi Vương cung nửa bước , trừ phi là ta mang nàng xuất cung!” vừa rồi thất thần nhưng hắn tìm lại trạng thái rất nhanh , nghiêng người ôm lấy nàng , đối với nàng , hắn đã định rồi .

“Nói cũng như chưa nói — Hừ!” Hân Vũ lại bắt đầu duy trì sự trầm mặc , nhiều ngày không chạm đến nàng , hiện tại lại mờ ám sát lại nhau như thế , sao có thể không khiến hắn tâm động chứ.

Dục vọng trắng trợn này , nàng không phải không thấy , nhưng nàng không biết phải ứng phó với hắn như thế nào , vừa rồi nàng đã nghĩ thông phải giả vờ khuất phục hắn , làm cho hắn cảm giác không còn dục vọng muốn chinh phục với mình nữa , vậy nàng mới có cơ hội rời đi , nhưng nàng phải phụ họa hắn như thế nào đây ? Chẳng lẽ chính nàng phải thoát y đi lên giường của hắn , nàng vẫn không làm được chuyện bán đứng tự tôn như vậy !

“Vũ Nhi của ta , nhiều ngày không gặp , ta rất nhớ nàng ...” Đúng lúc nàng đang do dự , Hình Ngạo Thiên đã đánh úp về phía nàng , nhu tình hôn lên cạnh môi nàng , bàn tay to lớn cũng bắt đầu cởi áo nàng , hành động ôn nhu của hắn khiến nàng có chút được sung mà lo sợ , nhưng một mặt ôn nhu như nước này , không thể không nói , thật giống như một loại cổ độc , khiến thân thể nàng dần dần mềm yếu thở gấp dưới thân thể hắn !

“Ừm ừm...” Hai thân thể nóng như lửa dây dựa cùng một chỗ , quần áo lạng lẽ nằm trên mặt đất , đại chướng của Hình Ngạo Thiên không buồn tha bất cứ một nơi nào trên thân thể nàng , đến chỗ nào , da thịt

vốn trắng nõn của Hân Vũ đều hiện lên một tầng đỏ ửng .

Hai người cao thấp đối lập , ánh mắt ôn nhu chạm lên Hân Vũ , mỗi chỗ mỗi chỗ trên thân thể đều bị hân liếm nhiệt , dưới bụng trong lúc vô tình , liền cảm thấy từng đợt khô nóng đánh úp nằng , khiến nằng kìm lòng không đậu nhắm hai mắt lại , ôm chặt lấy nam nhân trên người .

Hình Ngạo Thiên yêu thương si mê liếm lấy thân thể nằng , nhiều ngày với nỗi khổ tương tự , điều duy nhất hân muốn là nằng phải bồi thường cho hân , khuôn mặt nhỏ nhắn của Hân Vũ đỏ hồng ...#đã che chắn#

Hình Ngạo Thiên ở trong thân thể Hân Vũ từ từ khơi dậy ngàn tầng dục vọng , nhất thời khiến nằng có chút nhận nhào , có chút mất phương hướng của chính mình, ngay sau đó còn kéo nằng ra khỏi chăn , để nằng vòng chặt qua cổ hân , hân không muốn chờ đợi nữa , mạnh mẽ trừu động ở trong thân thể nằng !

Trên giường , hai thân thể trần truồng đang vòng tình quay cuồng , hai tay đan chặt nhau , môi kề nhau , thân thể đã sớm dung hợp cùng một chỗ , trong người có ta , trong ta có người , hai chân dưới thân cong lên , trên thân lay động kịch liệt , bày ra một bức họa hoàn mỹ .

“Ừm Ta thật khó chịu ... Ta sắp được rồi ... A...” Hân Vũ nhìn như thống khổ khó nhịn khẽ lẩm bẩm , hai má đỏ bừng ,chau mày , hai mắt híp lại , một bộ dạng thống khổ kì thực là phiêu phiêu dục tiên .

Nhìn thấy người dưới thân vòng tình rên lên , Hình Ngạo Thiên không kìm được cũng đẩy nhanh tốc độ , một bàn tay ôm chặt eo nhỏ của nằng , đem nằng cố định dưới thân mình , đầu lưỡi lại tiến vào trong miệng của nằng , khát vọng muốn ở trong miệng nằng càng nhiều .

“A... ừm...” Hân Vũ sau một trần thở gấp , đột nhiên cắn bờ môi hân , mười ngón tay cắm vào trong làn da ở hông của hân , hơi thở đột nhiên ngưng lại , ngực còn đang kịch liệt phập phồng , sau một lát , thở hỗn hển , chậm rãi mở hai mắt , trong mắt tràn đầy tình ái say đắm!

Ngạo Thiên dục tính tăng vọt , lúc này liền giống như bị núi lửa vây quanh , tốc độ càng lúc càng nhanh , khiến cho hân càng ngày càng mẫn cảm , cuối cùng , đê đập rớt cuộc không ngăn được hồng thủy dừng mãnh tiến đến ,sau khi hân phóng ra ở trong nằng , lập tức toàn thân mềm nhũn , thân hình dày rộng vô lực gục trên người Hân Vũ !

“Thật nặng , mau xuống khỏi người của ta , ta sắp thở không nổi nữa rồi ...” Nghe người dưới thân buồn bực kêu lên , Hình Ngạo Thiên nhận thấy tư thế lúc này của bọn họ , rút ra , xoay người ngã sang bên cạnh nằng .

Sau cuộc mây mưa , hai người đều mệt mỏi , khí lực đều dùng ở lần liều mạng vừa rồi , giờ phút này im lặng nằm trên giường, nhìn lẫn nhau ,không ai nói , chỉ nhìn thẳng đối phương như vậy .

“Nhìn ta mãi như vậy , chẳng lẽ nằng không biết mệt sao ? Vẫn nên nhắm mắt lại , nghỉ ngơi một chút , mấy ngày liền ta chạy một mạch , thân thể cũng có chút mệt mỏi , muốn yên tĩnh nghỉ một lúc!” Nói xong liền hôn lên trán nằng , ôm nằng ở trong khuỷu tay , đại chưởng giả hoạt còn cố ý vuốt lưng trần bóng loáng của nằng .

“Ta mới không nhìn người , ta chỉ đang nghĩ một vấn đề mà thôi!” Hân Vũ khinh thường nhìn hân , tuy rằng ngoại hình hân rất tuấn tú , nhưng nằng không có hoa si đến vấn đề đó .

“Ồ ...? Hiếm khi nghe nằng nói đang suy nghĩ chuyện gì , có phải đang suy nghĩ phương pháp chạy trốn không ?” Hình Ngạo Thiên mười phần đùa cợt nhìn nằng , trong cái đầu này của nằng rốt cuộc là chứa những gì , hân đường đường là một quân vương lại bị nằng đùa giỡn đến xoay vòng vòng .

20. Chương 074 - 075

Chương 74 : Nhân gian tiên cảnh

“Ta mệt lắm rồi , không có bản lĩnh thảo luận chuyện đó với người , tự người suy nghĩ đi !” Nhắm hai mắt lại , đem khuôn mặt của hân ngăn trở bên ngoài , vừa rồi kích thích một phen , quả thật nàng cũng cảm thấy mệt mỏi .

Tới gần bên tai nàng , khẽ cắn vành tai của nàng , nói : “Vừa rồi biểu hiện của nàng ta rất hài lòng , hi vọng sau này nàng đều có biểu hiện như vậy , hôm nay nghỉ ngơi thật tốt , ngày mai ta mang nàng đi ra ngoài du ngoạn.”

Hân Vũ nhắm chặt hai mắt , coi như không nghe thấy gì , nhưng hân nói muốn dẫn nàng đi ra ngoài du ngoạn , không biết có phải cố ý lừa nàng hay không . Nhân thư cũng đã thử ba lượt đều không được , rốt cuộc là lỗi do đâu , trong chốc lát nàng vẫn không tài nào tìm ra đáp án được , quên đi , vẫn nên ngủ một giấc trước rồi tính , có lẽ ngày mai hân thực sự đưa nàng đi ra ngoài du ngoạn một lần , vận động đầu óc , may ra có thể nghĩ được đáp án thì sao ?

Mộ Nguyệt một mình ở trong cấm địa bắt tay nghiên cứu vấn đề trong Nhân thư , bà đã nhiều ngày tìm đọc không ít sách cổ có liên quan , nhưng những ghi chép về Thượng cổ thần giám đã ít lại càng thêm ít , có cũng chỉ là chứng minh truyền thuyết không thể thực hiện , những ghi chép đúng về Nhân thư lại chỉ có vài đôi câu .

Cất sách đi , xem ra muốn phá giải bí mật của Nhân thư thì không thể nhanh chóng được , còn phải xem nha đầu Hân Vũ kia có phát hiện gì . Hôm đó nhìn thấy vết bớt hình trăng khuyết sau vai phải của nàng , bà đã bấm đốt ngón tay tính ra thân thể của nàng , trên đời này chuyện gì không tưởng cũng có thể phát sinh , nha đầu Hân Vũ kia không phải là một chuyện ngoài ý muốn đó sao ?

Sáng sớm Hình Ngạo Thiên đã lôi Hân Vũ khỏi chăn mềm , bằng hai ba động tác đã mang nàng đi ra ngoài . Hai người cùng cưỡi ở trên lưng ngựa , bước chậm trên con đường nhỏ trong núi , Hân Vũ đem toàn bộ sức nặng tựa vào người hân , không biết là do ngủ quá nhiều , hay là nàng quá mệt mỏi , cả người cảm giác rã rời giống như chưa tỉnh ngủ .

“Vương vĩ đại , hiện tại chúng ta đang đi đâu vậy ?” Lười biếng nhìn lên bầu trời , không thể không nói , phong cảnh nơi này thật sự rất đẹp . bốn phía cũng rất yên tĩnh , có lẽ đây chính là nguyên nhân làm nàng buồn ngủ đi .

Hình Ngạo Thiên nhìn nàng một cái , xé xuống một góc áo bịt kín hai mắt của nàng , Hân Vũ cả kinh, vội đưa tay muốn lấy mảnh vải xuống , Hình Ngạo Thiên đã nhìn thấy cử động của nàng , vội ngăn lại động tác của nàng , cánh tay nhốt chặt thân thể nàng , khiến nàng không thể cử động .

“Ngao ngoan ngồi đừng nhúc nhích , ta sẽ mang đến một nơi nhất định nàng sẽ thích !” Nếu hân đã nói như vậy , Hân Vũ liền nghe lời nhắm hai mắt lại dựa vào hân , con ngựa chạy như bay , nàng chỉ cảm thấy gió thổi qua bên tai , thân thể nhẹ nhàng như gió , theo hân cùng nhau chạy về phía trước.

Một lát sau , trước mắt đập tới một trận khí nóng , bên tai ầm một tiếng , Hình Ngạo Thiên cởi bỏ mảnh vải che kín hai mắt nàng , nói : “Hân Vũ , bây giờ mở to mắt ra nhìn xem , nhìn xem nơi này đẹp không ?”

Hân Vũ chậm rãi mở to mắt , lập tức bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn , kim lòng không được bật thốt lên tán thưởng : “Đẹp quá , thật sự rất đẹp .”

Thật sự là không khác gì động thiên , một nhân gian tiên cảnh tuyệt mỹ , không ngờ nhân gian còn có chỗ tuyệt diệu như vậy , thật sự là khéo léo tuyệt vời , thần bút của tự nhiên .

Thấy nàng cao hứng như thế , Hình Ngạo Thiên xuống ngựa ôm nàng xuống , vẻ mặt đặc ý nói : “Hân Vũ , hảo hảo thưởng thức một chút cảnh đẹp của nơi này , xem xem nàng còn có thể tìm được bao nhiêu chỗ tuyệt vời thể này .”

Hân Vũ mỉm cười gật đầu , nhìn bốn phía , bốn phía ngón núi kéo dài nhấp nhô lên xuống nối liền nhau , ở giữa hình thành một thung lũng khoảng mười dặm , ở giữa thung lũng có một ao nước thiên nhiên , hơi nước mờ ảo , mặt nước dày lên thành tầng nhiệt màu trắng , nước tuôn ra từ đáy áo , phát ra những tiếng ào ào tuần hoàn .

Hân Vũ ngưng một lúc mới hiểu được ,nơi này hân là một miệng núi lửa , nước nóng hình thành từ thiên nhiên , mà nước ở đây hơn hân nước ở Ôn Tuyền , còn nóng hơn so với Ôn Tuyền , nước ấm cao như vậy

, khiến không khí ở thung lũng đều ẩm áp , nhiệt độ không khí ở nơi này cùng nhiệt độ không khí ở bên ngoài ước chừng có thể hơn kém đến hai mươi độ .

Bởi vậy , bên ngoài là thu ý tiêu điều , nơi này lại ẩm áp như xuân , nhìn cảnh giác bên cạnh ao , thật sự là thảo trường oanh bay , trăm cây sum xuê , chim hót hoa nở , hơi nước trắng ngàn quần quanh lấy các loại cây cỏ , giống như tiên khí lượn lờ trên Dao Trì.

“Đây đúng là một nơi tốt , nơi này còn có một hồ nước nóng lớn như vậy !” Hân Vũ cao hứng phấn chấn tán thưởng , hoàn toàn đã bị cảnh đẹp nơi này thu phục .

“Truyền thuyết nơi này là đất của Hỏa thần , bởi vì nắm giữ liệt hỏa hạ phạm ,cho nên , toàn thân hần phải ra hỏa khí , để tiêu trừ hỏa khí nóng rực này , hần dựng lên một ao hồ thiên nhiên ở nơi này , đến đêm trăng tròn , Hỏa thần liền ở đây chơi đùa giải nhiệt , nơi này mới có thể xinh đẹp như vậy , nghe nói , nước ở nơi này còn có thể trị bách độc , trị bách bệnh , da dễ trơn bóng , Mộ Nguyệt trưởng lão từng dẫn ta tới đây , cho nên ta nhớ kỹ chỗ này!” Hình Ngạo Thiên ôm lấy eo nàng , đặc biệt ôn nhu giảng giải .

Hân Vũ cười thầm , ở xã hội hiện đại nàng học giỏi , đương nhiên biết lai lịch địa nhiệt , chẳng qua , truyền thuyết thường làm cho lòng người có một câu chuyện đẹp , hàm súc hướng tới một điều nào đó tốt đẹp , cho nên , nàng cũng không phản bác lời của hần , chỉ tiếp tục đánh giá cảnh đẹp bốn phía .

Sườn núi cách đó không xa , một rừng đào màu hồng chiếu vào mắt , khiến Hân Vũ kinh ngạc hô lên : “Người mau nhìn , người mau nhìn , nơi đó có một rừng đào !”

“Đi , ta mang nàng đi xem!” Hình Ngạo Thiên ôm ngang nàng , thả người thi triển khinh công đi về phía rừng đào .

Trong nháy mắt ,bọn họ liền rơi vào bên trong rừng đào , hoa nhiều như biển , cảnh sắc như xuân , gió mát thổi nhẹ , cánh hoa rơi chậm chậm , vừa mới đi qua cảnh sắc tiêu điều khắp nơi , sau đó lại rơi vào khung ảnh tuyệt mỹ , từ tâm tình nặng nề đến vui tươi.

Hân Vũ hoàn toàn say mê giữa cảnh đẹp nơi đây , quên hết sự khó chịu lúc trước , nằm ngửa ở trong lòng Hình Ngạo Thiên , trên mặt của nàng lộ nụ cười ngọt ngào làm say lòng người , nụ cười tinh khiết nhẹ nhàng khoan khoái , giống như một tiên tử bay xuống thế gian !

Nụ cười của nàng toàn bộ thu vào trong mắt Hình Ngạo Thiên , thực giống như đã rung động mấy đời , chưa từng nghĩ tới nụ cười của nàng có thể làm hần vui vẻ say mê như thế , nếu như có thể tương bạn như thế , làm sao lại không động lòng vui vẻ chứ?

Hình Ngạo Thiên đứng dậy chậm rãi đi , dưới chân giẫm phải hoa đào bay xuống , đi vào sâu trong rừng hoa đào , Hân Vũ đưa tay , nhặt lấy một đóa hoa đào rơi chậm chậm trong lòng bàn tay , rồi lại hổi đóa hoa nhẹ nhàng rơi xuống !

Đi không xa , bọn họ đi vào một chỗ sâu trong rừng đào , trước mắt hiện lên hai nhà gỗ đơn sơ , Hình Ngạo Thiên dắt Hân Vũ đi vào một trong hai căn nhà gỗ , vô cùng sơ sài , trừ một cái giường gỗ ra , không còn vật phẩm nào .

Chương 75 : Lâm vào khốn cảnh

“Đi thôi , nơi này không có gì , chúng ta vẫn nên trở lại Ôn Tuyền trì vừa rồi thôi , ta còn muốn ở đó tắm nữa !” Kéo hần đi ra , hai người chơi đuổi bắt ở trong rừng đào một lúc , có lẽ ngay cả Hân Vũ cũng chưa từng nghĩ , bọn họ lại có thể có một ngày ở chung hòa hợp như thế .

“Không phải nói muốn đi tắm Ôn Tuyền sao ? Nhìn khuôn mặt nàng đầy mồ hôi rồi , nên hảo hảo tắm rửa!” Hình Ngạo Thiên thâm ý nhìn nàng , Hân Vũ xoay người chống lại hai mắt của hần , lúc này ánh mắt của hần đã truyền đến một tin tức cho nàng , đó chính là hần lại khởi sắc tâm .

Hân Vũ đẩy hần ra chạy tới phía trước , khoe miệng Hình Ngạo Thiên hơi nhếch lên cười ta , bước đi đuổi theo nàng , chỉ vài bước liền bắt được nàng vào trong lòng , cúi đầu áp lên môi của nàng , ở giữa cảnh hoa đào nở rộ đầy trời , hai người ôm chặt nhau , dường như vạn vật trên thế gian đều là hư không , chỉ có hai người bọn họ là chân thật tồn tại như thế .

Nụ hôn của hắn rất ôn nhu , khiến Hân Vũ lại một lần nữa chìm đắm trong lồng ngực của hắn , lưu luyến không rời cánh môi của nàng , cười nhẹ xuống , liền ôm lấy nàng phi thân trở lại suối nước nóng , đem nàng đặt ngồi xuống trên một tảng đá bóng loáng , hai người dựa vào nhau , hưởng thụ sự yên bình thoải mái ở nơi này .

“Hân Vũ , đáp ứng ta sau này sẽ không rời khỏi ta , được không ?” Hình Ngạo Thiên dường như cũng rất lưu luyến sự hòa thuận vui vẻ ở nơi này , giờ khắc này , hắn chỉ cần nàng làm bạn , muốn nàng cả đời đều ở bên cạnh hắn .

Hân Vũ trầm mặt một hồi , vừa định mở miệng trả lời hắn , mặt đất liền bắt đầu lay động , rung động bất ngờ càng lúc càng mãnh liệt , giống như đạp phải hố bẫy , sợ tới mức Hân Vũ kêu to hắn : “Hình Ngạo Thiên , chuyện này rốt cuộc làm sao vậy ... Làm sao vậy ?”

Tiếng vang ầm ầm , tiếng đá nổ tung , thân thể Hân Vũ lắc lư rung động theo núi , một bàn tay to ấm áp đứng lúc giữ chặt nàng , Hình Ngạo Thiên nắm chặt tay che chở ở bên cạnh nàng , nói : “Đừng sợ , ta sẽ ở bên cạnh bảo vệ nàng , đã mang nàng tới đây , thì ta nhất định sẽ mang nàng rời đi.”

Cả ngọn núi lay động , phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc , Hình Ngạo Thiên mang theo Hân Vũ vừa chạy ra vài bước , mặt đất vừa rồi còn lay động hai bên , chuyển thành xoay động lên xuống.

Giống như trời sập , Hân Vũ cảm giác thân thể của mình rơi xuống dưới , tro bụi trôi nổi giữa không trung , bốn phía tối đen một mảnh , cả người rét run dùng sức nắm chặt cổ tay Hình Ngạo Thiên , bàn tay to của hắn ướt át ẩm áp , đây là nơi duy nhất tản ra nhiệt lượng , không muốn buông tha cho sự ẩm áp duy nhất này .

Bóng tối vô biên , khoảng không không cùng , xoay tròn vô tận , không nhìn ra thứ gì , chỉ có thể nghe được tiếng gầm rú kinh động , Hân Vũ không biết bản thân đang ở chỗ nào , nàng kêu to hỏi : “Hình Ngạo Thiên , chúng ta đang ở đây ?”

“Hố bẫy , chúng ta hẳn là ở trong hố bẫy!” Hình Ngạo Thiên cảm giác được nàng sự hoảng sợ của nàng , lớn tiếng nói lại : “Hân Vũ đừng sợ , có ta ở bên cạnh nàng , nàng không có việc gì , nắm chặt tay ta , ngàn vạn lần đừng buông .”

“Làm ... Làm sao bây giờ ? Chúng ta vẫn còn trượt , chúng ta sẽ ngã chết sao ?” Tim Hân Vũ thít chặt , cuối nơi bóng tối vô tận này sẽ là gì ?

“Đừng sợ , có ta ở đây , chỉ cần chúng ta nắm chặt sẽ không tách ra .” Hình Ngạo Thiên nói tiếp, nhưng thanh âm của hắn thoáng cái đã bị tiếng nổ bao phủ .

Càng rơi xuống dưới , không khí càng oi bức , là nơi nào có thể khiến cho người ta oi bức đến thế , còn mang theo hương vị ẩm ướt , ngực như bị cái gì chặn lại , Hân Vũ cảm giác mình đã hít thở không thông , tựa như tử vong đã gần ngay trước mắt , biện pháp duy nhất chính là bắt lấy cành cây cứu mạng cuối cùng , nàng nắm chặt tay Hình Ngạo Thiên hơn .

“Hình Ngạo Thiên ... Hình Ngạo Thiên ...” Rõ ràng là có thể cảm nhận được lực độ của tay hắn cầm tay mình , nhưng , nàng vẫn hồ hởi tên của hắn từng tiếng .

“Đừng sợ , ta vĩnh viễn ở bên cạnh nàng , tuyệt đối sẽ không buông tay nàng ra .” Nắm chặt tay Hình Ngạo Thiên , nghe tiếng của hắn , sợ hãi trong lòng dần giảm bớt . Xoáy nước mãnh liệt , mạch nước ngầm đập vào , cục diện như thế , duy trì cũng chỉ được thời gian một khắc .

Khi dòng khí từ từ hòa dịu , thân thể rơi thẳng xuống , giống như cánh diều đứt dây , bùm một tiếng , rơi vào trong nước nóng , nước ấm cực cao , nhiệt lưu tràn ngập toàn thân , mở to mắt , có ánh sáng mờ mờ manh đi vào , chung quanh không nhìn rất rõ , nhưng có thể nhìn rõ được toàn bộ cảnh sắc .

Đây là một kiến trúc vô cùng trống trải , thạch động ráp bằng đá , cột nhà đá , mà nơi bọn họ rơi vào , cũng là một cái ao trong gian thạch thất này .

Hơi nước tràn ngập , khí nóng úp vào mặt , khí nóng của Ôn Tuyền trào lên , nước trong hồ ồ ồ chảy theo , trút xuống một mặt ao , dòng nước chảy liên tục , nước trong ao này dường như giống nước trong Ôn Tuyền nơi sơn cốc , chẳng lẽ nơi này là đầu nguồn nước của Ôn Tuyền?

Tâm tình thông suốt , thật không ngờ ,trải qua quá trình đáng sợ như vậy , lại lạc đến một nơi thanh nhã này , nhìn xung quanh nơi này , tuy rằng không thể so sánh với cảnh đẹp bên ngoài vừa rồi , nhưng cũng an tâm hơn so với không gian tối đen khi nãy , có lẽ bọn họ đã tránh được một kiếp nạn,

Tin nhảy mạnh , Hình Ngạo Thiên sao không ở bên cạnh nàng ? Nhanh chóng leo đến mép ao , hai tay đè xuống , nhảy người lên bên cạnh , quay đầu tìm kiếm tung tích của hắn .

Hình Ngạo Thiên áo đen ướt đầm , sợi tóc buông rơi , mất đi vẻ tinh xảo trước đó , có hơi hỗn độn , nhưng đôi mắt sắc bén không đổi , vẫn sáng như sao trên bầu trời đêm , phóng ra tia sáng , vừa rồi rơi vào trong nước , khiến bọn họ buông lỏng tay , giờ phút này hắn vừa lên bờ , nhìn chung quanh , tìm kiếm thân ảnh Hân Vũ .

“Hình Ngạo Thiên ——!” Hân Vũ hô to một tiếng , hắn xoay người nhìn thấy nàng bình an vô sự , trên mặt lộ ra ý cười vui mừng , chạy nhanh về phía nàng .

Nhìn thấy thân ảnh của hắn , trong lòng Hân Vũ ấm áp một chút , nhớ lại bàn tay ấm áp của hắn , lời cổ vũ của hắn , vành mắt Hân Vũ có chút ướt , mà ánh mắt lo lắng kia dừng trên mặt Hân Vũ , đưa tay lướt nhẹ qua cái trán ướt sũng của nàng , thoải mái gật đầu nói : “Hoàn hảo , nàng không có bị thương !”

Hân Vũ gật đầu , ngay sau đó nước mắt ấm áp nhỏ giọt , nói : ‘Người cũng không bị thương ! Sao chúng ta có thể rơi xuống nơi này ? Đây là nơi nào ?’

Hình Ngạo Thiên kéo Hân Vũ vào lòng , ôm chặt thân mình ướt đầm của nàng , nói : “Nhớ kỹ , lát nữa bất luận phát sinh chuyện gì , ngàn vạn lần đừng buông tay ta ra , chỉ có nàng ở bên cạnh ta , ta mới có thể yên tâm .”

“Ta đã biết !” Hân Vũ dịu dàng gật đầu , không biết từ khi nào , Hình Ngạo Thiên buông xuôi thân phận của mình với nàng , ngay cả xưng hô cũng thay đổi* .

* Lâm giải thích rõ một chút : Như trước đó ở ngay chương đầu tiên , Lâm đã đổi cách xưng hô của Ngạo Thiên từ cô » ta . “Cô” là cách xưng hô của Vương hầu thời phong kiến , Lâm nghe rất lạ tai nên đã mạn phép đổi những theo như truyện thì từ đầu đến giờ Ngạo Thiên luôn xưng như vậy tới Hân Vũ , giống như kiểu “Trẫm”-“ người” ở các truyện khác vậy . Cho nên , thực chất , đến lúc này Ngạo Thiên mới thực sự đổi cách xưng hô , không còn dùng cách xưng hô của vua với kẻ dưới nữa mà dùng cách xưng hô ngang hàng “ta” = “người” như người bình thường . Ngoài thay đổi này ra nội dung trong truyện các bạn có thể yên tâm là không biến đổi quá nhiều .

21. Chương 076 - 077 - 078

Chương 76 : Núi lửa phun

Tiếng nói của nàng còn chưa dứt , bốn phía lại bắt đầu lay động , nước trong ao bắt đầu rít gào sôi trào , Hình Ngạo Thiên cau chặt mày , nắm chặt cổ tay của Hân Vũ , hô to một tiếng : “Chúng ta chạy mau !”

Hình Ngạo Thiên kéo tay Hân Vũ , bay nhảy rời xa cái ao , nước ao phát ra tiếng ồ ồ , lớp sóng nóng hùng hực phun mạnh, sóng nước đã tuôn khỏi ao rồi ào ào chảy xuống mặt đất , trong nháy mắt , nước chảy đầy đất , truy đuổi theo cước bộ của bọn họ , ướt sũng qua mặt chân rất nhanh .

Nước ấm nóng phải hơn tám mươi độ , hai chân ngâm trong nước , giày cùng ống quần toàn bộ bị nóng bỏng đến phát đau , da thịt mềm hơn khiến Hân Vũ nhất thời cảm thấy đau đớn như kim đâm , Hình Ngạo Thiên thấy vẻ mặt thống khổ của nàng , lập tức ôm nàng chạy tới phía trước .

“Ngạo Thiên , chúng ta như vậy thì không được đây , nước đọng dưới đất càng ngày càng nhiều, diện tích thân thể ngâm mình ở trong nước cũng càng lúc càng lớn , tiếp tục như vậy , chúng ta nhất định sẽ bị nước nóng hấp chết!” Hân Vũ nhìn tình hình bốn phía , bọn họ nhất định phải nghĩ cách thoát khỏi nơi này , nếu không nhất định sẽ bị hấp chín .

Hình Ngạo Thiên ôm Hân Vũ , chạy thẳng về phía trước : “Hân Vũ , hiện giờ chúng ta chỉ có thể xông về phía trước , đường luôn như vậy , đi về phía trước có lẽ còn có hi vọng , nếu từ bỏ giữa đường , vậy một chút hi vọng cũng không có!”

“Ngạo Thiên , ngươi xem , phía trước hình như có cái cửa thạch bích !” Hai mắt Hân Vũ sáng lên hướng về phía trước hô lớn , quả nhiên là trời thuận theo tâm nguyện của người , bọn họ có hi vọng rồi.

Hình Ngạo Thiên đẩy nhanh nội lực chạy về trước , đi vào thạch bích , hấn ngẩng đầu nhìn thạch bích nặng nề , tạm thời buông Hân Vũ , hai tay vận lực hướng về thạch bích đánh một tiếng nổ vang , thạch bích phát ra tiếng kè kè kè kè , từ nơi phát ra tiếng , một cái cửa đá chậm rãi mở ra , hai người lập tức trốn vào sau thạch bích sau đó lại dùng nội lực đẩy , cửa đá lại được đóng lại , đem nước ôn tuyền nóng rực ngăn ở bên ngoài thạch bích .

Sau vách đá trống trải vô cùng , thoáng như một đền thờ theo phong cách cổ xưa , trên vách tường có khắc các loại đồ án Phật tượng , ở giữa có một bó đuốc khổng lồ .

Dư âm dao động lên cửa đá vừa mới qua , bó đuốc khổng lồ bắt đầu cháy lên , ngọn lửa đỏ rực phóng lên cao , nường theo sóng lớn cuộn cuộn lẫn mình .

Đốm lửa bắn tung tóe , sóng lửa cuộn cuộn , nhất mắt , nham thạch đỏ rực bắt đầu bắn ra bốn phía , sóng lửa lẫn đến , nham thạch nóng chảy từ bó đuốc lẫn xuống dưới , phát ra tiếng vang ùng ùng .

“Không hay , núi lửa sắp phun!” Hình Ngạo Thiên hô to , Hân Vũ lại càng kêu to hơn : “Chẳng lẽ chúng ta làm chấn động núi lửa , Ngạo Thiên , làm sao bây giờ , chúng ta nên làm gì bây giờ ?”

Sắc mặt Hình Ngạo Thiên cũng thay đổi , đã không còn vẻ thoải mái như vừa rồi , vẻ khẩn trương nói với Hân Vũ : “Hân Vũ , nhìn thấy thạch bích phía trước kia không ? Nơi đó có thể ngăn chặn nham thạch nóng chảy , chúng ta đi về phía đó.”

Ngón tay chỉ về đằng trước , nơi đó hẳn là đường hết của nham thạch , hiện tại là đường ra duy nhất , chỉ có thể thoát ra từ hướng kia , nhưng mà hai người muốn tới nơi đó , nhất định phải đi qua nơi giữ bó đuốc , giờ phút này , nham thạch nóng chảy đã chặn đường đi của bọn họ , tiến thoái lưỡng nan , nên đi nơi nào đây ?

Theo nham thạch nóng phun ra , cả mặt đất lay động , vang lên dữ dội , đột nhiên , một tiếng nổ đinh tai nhức óc , bó đuốc nổ tung , nham thạch nóng chảy không còn có gì ngăn cản , bắt đầu trút xuống , như một cơn mưa long đỏ rực , cuộn cuộn đánh về phía bọn họ .

Trong nháy mắt , cả phòng màu đỏ , một vùng nham thạch nóng , thân thể tưởng chừng như cũng bị hòa tan , mắt thấy nham thạch nóng đã vọt tới dưới chân bọn họ , nham thạch này mà đụng vào thân , không chết thì mất , Hân Vũ cắn răng nắm chặt tay Hình Ngạo Thiên .

“Không hay , nham thạch sắp bùng nổ , chúng ta nhất định phải đi ra ngoài trước khi nó nổ .” Nói xong một phen ôm lấy Hân Vũ , đem nàng để ngang trước người của mình , dùng sức vận khởi khinh công , thả người xông về phía trước , cùng nham thạch tranh đoạt thời gian , muốn tiến lên trong thời gian ngắn nhất , sóng nhiệt đập lên thân thể , Hân Vũ cảm giác mình sắp hít thở không thông .

Nâng mắt hướng về ánh mắt của Hình Ngạo Thiên , Hân Vũ từ trong ánh mắt của hắn chụp được một chút thống khổ , sắc mặt có phần trắng bệch , trong lúc tung nhảy , đã xông tới đằng trước nham thạch , bỗng Hân Vũ chấn động hô: “Hình Ngạo Thiên , ngươi làm sao vậy ?”

Ánh mắt Hân Vũ dừng ở trên hai chân hắn , giày chân trái đã trở nên loang lổ không rõ , bị nham thạch đốt một mảng lớn , sợ tới mức nàng kinh hoảng ôm chặt hắn .

“Không sợ , vừa rồi lúc mượn lực vận công , không cẩn thận đụng phải nham thạch , không có chuyện gì , chúng ta không còn thời gian , nhất định phải nắm chắc !”

Hắn vừa dứt lời , chỉ nghe một tiếng nổ vang dữ dội , cả miệng núi lửa bạo phát , bó đuốc đã không thấy đâu , chỉ có liệt diễm hùng hực cùng nham thạch nóng chảy đang dâng lên , thiêu đốt , thành từng vùng biển lửa .

Liệt diễm bay múa , trong nháy mắt đốt lán cả ngọn lửa chung quanh ,giống như con thú bị kích động , lan nhanh về phía bọn họ , không khí cũng phát ra hơi nóng , cả phòng giống như lò lửa , trên thân hai người thấm đầy mồ hôi , cả người ướt đầm như gặp mưa .

Thân thể mềm nhũn , Hình Ngạo Thiên như con diều rơi trên mặt đất , hai cánh tay của hắn ôm chặt lấy Hân Vũ , hít thở không thông , nhiệt độ cao đến không thể tưởng tượng nổi , sắc mặt Hân Vũ đỏ tía , nàng dùng sức thở hỗn hển , hô hấp tưởng chừng như sắp ngừng đến nơi .

Hân Vũ vô lực tựa vào người hắn , nàng cảm giác mình sắp chết , như một đóa hoa dại , hơ trên ngọn lửa nóng rực , nháy mắt liền khô héo !

“Hân Vũ , Vũ Nhi của ta , nhất định phải kiên trì , chúng ta có thể lao ra , chúng ta phải sống !” Hình Ngạo Thiên nắm lấy tay nàng, kéo nàng chạy tới phía trước , thân thể lao đảo vài cái , hắn thềm cắn răng , lập tức đứng vững hai chân , nhịn xuống đau đớn dưới chân , chạy như bay về phía trước , ngọn lửa bốc lên không trung , đã hình thành một con hỏa long , khí thế như sấm sét xông lên đỉnh thạch thất , tảng đá bắt đầu nổ , rơi xuống rầm rắc.

Bọn họ bị thế lửa đuổi theo , nham thạch cuộn cuộn ở phía sau , quần áo bắt đầu phát ra mùi cháy xém , trước mắt giống như hiện lên vô số sao , cả người hư mềm không có chút khí lực , muốn ngã xuống !

Hân Vũ suy yếu liếc mắt nhìn Hình Ngạo Thiên : “Hình Ngạo Thiên , Vương vĩ đại , hình như ta không được rồi , ngươi vẫn nên đi một mình thôi , không cần lo cho ta , ta thật sự đi không nổi nữa !”

“Hèn nhát , hiện tại so nàng có thể nói những lời này , chẳng lẽ nàng không thấy ta vì nàng mà bị thương sao ? Nàng lại còn có mặt buông tha , ta lệnh cho nàng lập tức tỉnh lại , có nghe hay không , nếu nàng không đi , vậy hãy để chúng ta cùng chết tại đây đi !” Lời của hắn vô cùng kiên định , trong mắt cũng tràn ngập niềm tin .

Chương 77 : Trượt xuống hầm băng

Hân Vũ nhìn biểu tình nghiêm túc của hắn , trong lòng vô cùng nặng nề , nhưng nàng vẫn gật đầu với Hình Ngạo Thiên , hắn đã bị thương như vậy cũng không từ bỏ , nàng sao có thể dễ dàng nói không !

Lại là một tiếng vang thật lớn , hai người kinh ngạc quay đầu nhìn về phía trước , chỉ thấy hơi nước trắng xóa , nham thạch nóng chảy cung hòa vào nhau . Băng hỏa giao nhau , sương mù mờ mịt , dòng nước mãnh liệt cuộn cuộn xông về trước , trong nháy mắt dưới chân hai rét lạnh đến tận xương , tình cảnh kinh động , khiến Hân Vũ sợ hãi ôm chặt hắn .

Nham thạch nóng chảy cuộn cuộn , băng thủy càng lúc càng nhiều , nước lạnh chuyển nóng bỗng thành lạnh lẽo thấu xương , ở hoàn cảnh như vậy , cả hai người bắt đầu run mạnh .

“Ngạo Thiên , ngươi sao vậy , chân của ngươi còn đau chứ?” Hân Vũ lo lắng nhìn Hình Ngạo Thiên bên cạnh .

“Không cần lo lắng cho ta , Hân Vũ , chúng ta chạy mau , bằng không sẽ bị nước đá đông cứng , không nổi ra được , chờ nham thạch tới , chúng ta cũng sẽ bị tan chảy!” Hình Ngạo Thiên dùng sức cầm tay Hân Vũ , khó khăn đi lên phía trước.

Cũng may có hàn băng ngăn cách , khí thế của lửa và nham thạch yếu bớt , để cho bọn họ có nhiều thời gian hơn để thoát đi , hoàn cảnh băng hỏa đan xen khiến thân thể của bọn họ run rẩy , cả người tràn ngập hơi lạnh , chỗ ẩm áp duy nhất là hai bàn tay nắm chặt lấy nhau .

Trước mắt đột nhiên hiện lên một bức tường băng cao hơn người , trong suốt uốn lượn giống như trường thành , diển dịch lên đủ loại đồ án kỳ huyền , Hình Ngạo Thiên chỉ lên vách tường nói : “Hân Vũ , ôm chặt ta , chúng ta phải đi lên .”

Nói xong , hắn ôm ngang Hân Vũ , vận hết khí lực toàn thân tung người một cái về phía trước , có lẽ nội lực thật sự chưa đủ , vừa ngồi ở trên đầu tường , thân thể hắn liền mềm nhũn , hai người cùng nhau ngã xuống mặt khác của tường , trước mắt Hân Vũ tối sầm , thân thể trượt nhanh xuống dưới .

Gió xoáy lớn xen lẫn theo mùi hôi thối nồng nặc , hai người rơi xuống như lá rụng , loại hương vị này , Hân Vũ vừa ngửi liền cảm giác là mùi hôi thối của rắn , là loại động vật nàng sợ nhất .

Lực đạo trượt xuống nhanh , khiến hai bàn tay nắm chặt của hai người lại chia lìa , bàn tay lớn ấm áp vừa rời khỏi nàng , Hân Vũ mất đi chỗ dựa duy nhất , cảm thấy mình như bay vào địa ngục .

Sợ hãi vô biên vọt vào nội tâm của nàng , nàng lớn tiếng kêu lên : “Ngạo Thiên , người ở đây ? Người ở đâu ?”

“Hân Vũ , đừng sợ , ta ở ngay bên cạnh nàng.” tiếng suy yếu của Hình Ngạo Thiên vang lên , tiếp đó , nàng cảm nhận được tiếng thở dốc rất nhỏ , rồi chính mình liền rơi vào một vòng ôm ấm áp .

Tình cảnh như thế , cảnh như vậy , lời nói như vậy , quả thực còn hơn bất cứ lời ngon tiếng ngọt nào , Hân Vũ ôm chặt lấy cổ hân , nước mắt chảy ra : “Ngạo Thiên , nơi này hình như có rắn , ta sợ rắn.”

Đột nhiên trong lúc này , nàng cảm thấy như vậy thực tốt , làm một tiểu nữ nhân , ôm một bờ ngực rộng lớn , cảm thụ nhịp tim của hân , hưởng thụ sự che chở của hân , có thể vượt qua hết thấy kiếp nạn , giờ phút này Hân Vũ muốn ôm lấy hân , tìm kiếm sự bảo hộ của hân .

“Không sợ , không sợ , Hân Vũ yên tâm ,chỉ cần ta sống , nhất định sẽ bảo vệ nàng rời đi !” Thanh âm của Hình Ngạo Thiên vẫn kiên định , hân ôm chặt lấy Hân Vũ , tựa hồ như muốn ôm nàng hòa vào trong thân thể mình .

Mùi hôi thối càng lúc càng nồng ,khiến người ta sợ hãi vô cùng , hai người ôm chặt nhau , tuy rằng quần áo ẩm ướt, lưng lạnh , được sự ấm áp trước ngực giảm bớt , mặc dù đang ở trong hoàn cảnh như vậy nhưng giữa họ lại sinh ra lòng an bình và tin cậy .

Vừa rồi bọn họ trượt xuống từ trên tường băng , tránh khỏi nham thạch truy đuổi , rồi lại bị nhốt ở trong hầm băng rộng hơn mười thước do hàn băng ngàn năm hình thành lên ,băng bích bốn phía trong suốt như thủy tinh , phản xạ lên ánh sáng chói mắt .

Bên cạnh hầm băng , lại là một miệng động cao hơn người , cái động kéo dài vào bên trong , không biết thông đi đâu , tối đen , có thể cảm nhận được sự âm u lạnh lẽo bên trong , hơi thở nguy hiểm lưu động trong không khí , mùi hôi thối nồng nặc chính là phát ra từ nơi này , không biết bên trong có loài vật nào ở .

“Nhất định là rắn , cái mùi hôi thối ghê tởm này , nhất định là vậy !” Thân thể Hân Vũ run một cái , ở nơi mặt băng rét lạnh gặp phải loại động vật nàng kỵ nhất , đối mặt với rắn mà nàng sợ hãi , nàng đã sớm sợ tới mức toàn thân run rẩy .

Không nhận được rung mình một cái , sắc mặt Hân Vũ trắng bệch ôm lấy cánh tay .

Hình Ngạo Thiên đưa tay ôm nàng chặt hơn , nói : “Hân Vũ đừng sợ , chúng ta ôm chặt như vậy có thể ấm hơn.”

Hình Ngạo Thiên ngẩng đầu nhìn cửa động ấy trượng , nói khẽ : ‘Hân Vũ , chúng ta phải mau rời khỏi nơi này , bằng không , vừa lạnh vừa đói , nhất định sẽ không kiên trì nổi quá ngày mai , hiện tại đường ra phía trên chúng ta không thể đi lên , chỉ có nơi này là đường ra duy nhất.”

Đưa tay chỉ vào trong cửa động tối đen , mùi tanh hôi càng nồng hơn , Hân Vũ không khỏi rung mình một cái : “Nhưng mà ... bên trong ... hình như có rắn ?”

“Nếu như là rắn , chúng ta nhất định phải dụ nó ra , ở ngoài sáng mới giết được nó , bằng không vào trong động , chúng ta sẽ bị động !” Trong lúc nói Hình Ngạo Thiên rút hai thanh chủy thủ từ mang trong ngực ra (dao găm hay kiếm ngắn) , đưa một cái cho Hân Vũ , nàng cầm chặt trong tay , rắn là khắc tinh của nàng , chỉ cần gặp rắn thì nhất định không có chuyện tốt .

Hai người bước một cách khó khăn , cả người đông cứng như mất đi tri giác , hành động vô cùng ngốc , nhưng so với việc ở chỗ này chờ chết chỉ bằng liều mạng .

“Hân Vũ , chúng ta cùng nhau hô to , dụ nó đi ra !” Quay đầu lại nhìn nàng , lo lắng dặn dò : “Nhất định phải chú ý tốt cho chính mình , lúc tắt yếu nhớ trong tay nàng còn có chủy thủ , ngàn vạn lần không được sợ hãi , nhớ kỹ , ta vĩnh viễn ở bên cạnh bảo vệ nàng .”

Hân Vũ nhìn hân , quần áo rách rưới , sắc mặt tái nhợt , đầu tóc rối tung , ánh mắt sáng như sao kia , ở dưới tình huống này , cũng không che hết phong thái tuyệt sắc của hân , nhưng hân lúc này , đâu còn một

dáng vẻ của đến vương chứ .

Hình Ngạo Thiên cũng nhìn nàng , ánh mắt sắc bén ngày trước đã đổi thành mềm mại khiến người ta động tâm , Hân Vũ cảm giác hàn ý tiêu tán đi rất nhiều , cả người đã tràn ngập sức mạnh, bây giờ là lúc !

“A a a... A a a...” Thanh âm xuyên qua phổi vang lên , thanh âm vừa dứt , một luồng gió lạnh thấu xương ủa đến , trong động tỏa ra sương khói dày đặc , trong sương mang theo mùi hôi thối nồng nặc .

“Ngao ngao...!” Theo một tiếng thê lương tru lên , bão cát nổi lên bốn phía , đất đất bắn ra , một bóng đen lớn như bánh xe bay ra khỏi động , thân hình của nó đầy tơ , tanh hôi khó ngửi.

Chương 78 : Quái vật to lớn

“Không phải rắn ?” Hân Vũ trừng lớn mắt , nắm chặt chủy thủ trong tay , nỗi sợ rắn trong lòng biến mất đi nhiều , chỉ thấy con quái vật to như bánh xe , hình dáng giống con nhện , khác biệt chính là , thân hình của nó và sáu con mắt phản xạ ánh sáng .

“Nhện đen !” Hình Ngạo Thiên lập tức sợ hãi kêu lên một tiếng : “Hân Vũ cẩn thận , cẩn thận nọc độc của nó.”

Thoáng cái đem Hân Vũ tránh ở phía sau mình , dùng thân thể của chính mình chắn trước nàng , thân thể nghiêng tới trước , như gà mẹ che chở gà con ,hai mắt nhìn chăm chăm quái vật trước mắt .

Nhện đen khổng lồ như thế , khi đi học , lật sách xem thì đã từng thấy hình ảnh của quái vật này , loại nhện này cũng là một loại quái thú thượng cổ , có thể phun ra nọc độc , có thể phát ra tiếng kêu quái dị , tơ độc trong cơ thể là lợi hại nhất , người đụng phải không bị thương cũng là chết , hơn nữa , nó có thể làm gió mang mưa , lúc bay trên không có thể mang theo cuồng phong bão cát .

Trong lòng bớt đi nỗi sợ với rắn , đối mặt với thứ kèn càng trước mắt này , tâm Hân Vũ cũng vững hơn , nàng nắm chặt chủy thủ trong tay , đem lực chú ý hướng đến nó .

Nhện đen ngừng bay , dừng ở chỗ rẽ , sáu con mắt nhẹ nhàng nhìn hai người , miệng phát ra âm thanh ghen ngào , giống như than khóc lại như đang nức nở , nghe đặc biệt bi thảm .

Nghe tiếng kêu của nó , trong động phát ra tiếng vang , vô số nhện lớn nhện nhỏ như bánh xe lao lên , trong hầm băng tràn ngập màu đen cùng mùi nồng nặc .

Dường như là người thấy mùi người , đám nhện đều hưng phấn hơn , nức nở kêu , di chuyển lên , vọt về phía bọn họ rất nhanh : “Ngạo Thiên , cẩn thận !”

“Hân Vũ , chăm sóc tốt chính mình , đừng quên trong tay nàng có chủy thủ!” Hai người đồng thời hô lên tiếng , tiếng nói vừa dứt , đám nhện vọt lên ,đông nghìn nghịt , đã hình thành một tường thành màu đen , rất nhanh nhả tơ kết võng , chỉ trong chớp lát đã vây hai người lại .

“Hân Vũ cẩn thận , lưới này có độc , chúng ta không thể bị vây khốn!” Nói xong , Hình Ngạo Thiên phóng người lên , giơ chủy thủ lên cắt một cái lên lưới nhện , võng nhện nhất thời lỏng ra, đồng thời rơi trên mặt đất , đem nhện đen nhỏ bao phủ ở bên trong .

Nhện đen nhỏ phát ra tiếng kêu thê lương , tình cảnh này chọc giận nhện đen lớn , mắt xanh phát ra tia ngao độc , tru lên một tiếng , nó bay lên trời , hung hăng đánh tới hai người !

Nhất thời trong hầm băng tràn ngập khói đen , đưa tay không nhìn thấy năm ngón , gió mang theo khói đen che lấp tầm mắt của bọn họ , hai người rơi vào trong bóng tối .

Hân Vũ cảm giác thân thể của mình trầm xuống , bị đặt lên trên một khối băng , Hình Ngạo Thiên lập tức áp chặt khối băng của nàng , hơi thở ẩm áp phả lên mặt nàng , cơn lạnh thấu tâm bắt đầu tan ra , trong thân thể lại có một luồng nhiệt khởi động , đem nàng bảo hộ trong hai tay : “Ngoan ngoan tựa vào đây chờ lộn xộn , đợi lát nữa ta sẽ tới tìm nàng !”

Dứt lời , hần liền buông Hân Vũ ra , quay người phóng về phía nhện đen , trong sương mù , mơ hồ có thể thấy thân ảnh to lớn đánh về phía hân , Hình Ngạo Thiên thả người nhảy , chủy thủ trong tay đâm về phía nhện đen .

Chủy thủy chuẩn xác đâm lên người nhện đen , nhện đen phát ra tiếng kêu thảm thiết dao động thân người , chẳng những không né tránh Hình Ngạo Thiên , ngược lại còn dè hấn xuống .

Khối băng bay lên đỉnh đầu , trùng điệp nện xuống đầu Hình Ngạo Thiên , hấn thoáng cái từ không trung rơi xuống mặt đất , theo một tiếng kêu như tiếng gọi , những con nhện đen nhỏ trên mặt băng cũng bắt đầu tấn công , nhất tề kêu ré lên đánh tới Hình Ngạo Thiên !

Trên đỉnh đầu , con nhện đen lớn một lần lại một lần đánh lên , Hình Ngạo Thiên tập trung nhìn vào con nhện bụi phía trên , căn bản không thể phân tán tinh lực chống cự đám nhện nhỏ . Đám nhện nhỏ kết chỉ chít lưới trên người hấn , hướng về phía nhện bụi phát ra tiếng tín hiệu xèo xèo.

Nhện bụi trên không phát ra tiếng kêu gần như vui mừng , dùng sức đánh tới đầu Hình Ngạo Thiên , hai chân bị trói , hấn căn bản không chịu được va chạm như vậy , thân thể nghiêng về một bên , nguy hiểm trong nháy mắt , Hân Vũ quên đi sợ hãi , nằng phi thân ra , dùng sức định vững thân thể của Hình Ngạo Thiên , chủy thủ trong tay chém giết dữ dội !

Vô số nhện nhỏ bị đâm trúng , nhất thời máu văng khắp nơi , phát ra từng tiếng gào thét , Hình Ngạo Thiên bị tơ nhện quấn quanh không nhúc nhích được , gào lớn về phía Hân Vũ : “Hân Vũ , ngàn vạn lần không được khinh thường , mọi sự phải cẩn thận.”

Cả người tràn ngập hung tàn , cảm giác sợ hãi biến mất toàn bộ , trong lòng nàng đã tràn ngập ý chí chiến đấu , hiện tại nàng chỉ có một ý niệm trong đầu , cùng Hình Ngạo Thiên rời khỏi đây , cùng nhau còn sống rời khỏi đây !

Có niềm tin như vậy , nàng cảm thấy cả người tràn ngập năng lượng , tiếng rắc rắc dữ dội vang lên trước mắt , vô số nhện nhỏ chết dưới chủy thủ của nàng . Ngay cả tơ nhện quấn quanh người Hình Ngạo Thiên cũng bị chém đứt , Hình Ngạo Thiên thoát khỏi trói buộc khẽ kêu một tiếng : “Tốt lắm , không hổ là nữ nhân của Hình Ngạo Thiên ta , ta đối phó con lớn , nàng đối phó con nhỏ .”

“Ừ , cố lên , chúng ta cùng nhau rời khỏi đây , ta đồng ý sau này đều ở bên cạnh ngươi , tuyệt đối không trốn chạy !” — Thật quá tốt , trên mặt Hình Ngạo Thiên xuất hiện niềm hưng phấn hiếm có , cố gắng đứng lên vật lộn với nhện bụi !

Tiềm lực của con người là vô hạn , một khi kích phát ra , có thể vật lộn với cả thiên nhiên , hai người đồng tâm hiệp lực , nhện nhỏ rất nhanh đã bị giết chết hơn phân nửa , mấy con nhện còn lại chạy trốn ra bốn phía .

Nhện bụi trên không phá ra tiếng kêu thảm thiết giống như tiếng khóc , triển khai tấn công mạnh mẽ hơn , chỉ nghe thấy một tiếng vang vô cùng lớn , nhện đen lớn há mồm ra , phả một luồng khói đen thẳng về phía bọn họ .

“Không tốt , Hân Vũ , là khói độc!” Hình Ngạo thiên quát to một tiếng , quay lại bảo vệ Hân Vũ , nhưng hấn và Hân Vũ lúc này cách nhau một khoảng , đã không còn kịp , chỉ nghe một tiếng gió mạnh , cuồng phong nổi lên bốn phía , hai người đồng thời bị cuốn vào trong cuồng phong !

“Hân Vũ —!”

“Ngạo Thiên —!” Tiếng kêu càng lúc càng xa , càng lúc càng mơ hồ , dần dần chôn vùi trong tiếng gió ...

Qua hồi lâu , tan thành mây khói , Hình Ngạo Thiên tỉnh lại từ trong cơn mê , hấn phát hiện xung quanh mình tối đen , cả người mỗi nhừ vô lực , chuyện gì vậy ? Vừa rồi ... Hình như bị nhện bụi mang theo gió quét chạy !

“Hân Vũ , nàng ở đây ?” Hấn lớn tiếng kêu lên ; “Hân Vũ ... Hân Vũ ... Hân Vũ...”

Tiếng vang trống rỗng chấn động màng nhĩ , không có tiếng Hân Vũ vọng lại , chẳng lẽ nàng ... bị đám nhện này ... Trong đầu xuất hiện ý nghĩa này , trong nháy mắt đau đớn tràn ngập thân thể , tâm hoàn toàn bị vò nát : “Hân Vũ ... Hân Vũ ...”

Kéo thân thể mỗi mệt mòm mẫm , tảng đá cứng , mặt đất ẩm ướt , cỏ rêu mềm nhũn , nhưng không có tung tích Hân Vũ ? Hân Vũ nhất định hôn mê , nhất định , nhất định là hôn mê cùng lúc với hấn , cho nên mới không nghe thấy tiếng hấn gọi !

22. Chương 079 - 080

Chương 79 : Toàn bộ tuần táng

Tay Hình Ngạo Thiên bắt đầu run rẩy , đưa nhanh vào trong lồng ngực , vẫn còn , Dạ Minh Châu luôn để bên người vẫn còn , vốn định đưa viên Dạ Minh Châu này tặng cho nàng , nhưng lại chậm chạp không tìm được cơ nào , dự định hôm nay tặng nàng khi ở biển hoa , thế nào nàng lại muốn đi đến Ôn Tuyền , làm cho hấn vẫn mang ở trên người.

Lấy Dạ Minh Châu ra . Sơn động tối tăm trong nháy mắt mờ mịt , từ từ , bị quang sáng trắng ngà chiếu sáng , đôi mắt nhìn xung quanh , đây là một sơn động trống trải , nơi nơi tràn ngập đủ loại hương vị tanh hôi ghê tởm .

Hấn hiểu , nơi này nhất định là chỗ Nhện đen ở , một trận gió to kéo hấn vào trong , nhưng trong sợ động không thấy bóng dáng Hân Vũ , đám nhện con cũng chưa trở về , chỉ có thể nói rõ một việc , Hân Vũ vẫn còn ở cùng một chỗ với đám Nhện đen .

Toàn thân run rẩy , Hân Vũ một mình đối mặt với đám nhện đông như vậy , chẳng phải là lạnh ít dữ nhiều sao ? Không kịp suy nghĩ , hấn nhất chúi thủ rơi trên mặt đất , cất Dạ Minh Châu vào trong lòng , chịu đựng đau nhức mệt mỏi khắp người , chạy nhanh về phía hầm băng .

Sơn động nối liền với hầm băng , đứng ở cửa động , toàn bộ hầm băng đều thu vào trong mắt , Hình Ngạo Thiên nhìn thấy rõ , Nhện đen lớn nằm rạp ở đáy động , bên người vô số nhện con xung quanh , trước sau thân thể của bọn chúng , nơi nơi đều là máu tươi , như cây anh túc nở rộ , kích thích ánh mắt người khác.

Nhện đen lớn giờ phút này đang nằm rạp trong đông máu , say sưa liếm láp máu loãng , nhện đen nhỏ cũng bắt chước dáng vẻ của nó , ăn những chất lỏng đỏ tươi , ngẩng nhìn bốn phía , đâu có thân ảnh Hân Vũ ? Chẳng lẽ Hân Vũ thật sự ...?

“Hân Vũ —“ Gào lên một tiếng tê tâm liệt phế , nam nhân tàn nhẫn mất đi bình tĩnh , hấn gầm lên như nổi điên : “Vì sao ? Vì sao lại như vậy ? Hân Vũ , thực xin lỗi , là ta không bảo vệ nàng tốt , ta nhất định sẽ báo thù cho nàng!”

Gào xong , nắm chặt chúi thủ trong tay , sắc mặt Hình Ngạo Thiên xanh mét , đôi mắt sắc bén giống như muốn phun ra lửa cừu hận , nhìn thấy đám nhện đen vẫn còn mãi miết liếm , Hình Ngạo Thiên liền linh xông tới .

Toàn thân tản ra hơi thở cừu hận , ánh mắt phun lửa mang theo phần nộ , tóc xõa che mắt một nửa khuôn mặt của hấn , người nam nhân này , đã không phải kẻ ăn trên ngồi trước , Vương tôn quý xa hoa , hiện tại hấn tưởng như là ác hồn đến từ địa ngục , mang theo hơi thở khát máu , dường như muốn tiêu diệt tất cả ở nơi này .

“Người , người , còn các người nữa , các người ăn Hân Vũ của ta ! Ngày hôm nay ta muốn tuần táng toàn bộ các người !” Nâng tay phải lên , Hình Ngạo Thiên hung tợn chỉ vào một đám nhện đen phía trước , hấn quên mất lúc này đối tượng mình gặp phải , chỉ là một đám động vật cấp thấp thời Thượng cổ .

“Ngày hôm nay ta nhất định phải cho các người tuần táng theo Hân Vũ của ta!” sau khi gầm rú lần nữa , hấn cắn răng một cái , cả người đã dừng trước đám nhện đen.

Nhện đen lớn cảnh giác đứng lên , ánh mắt của Hình Ngạo Thiên nhìn chăm chăm vào cái bụng căng phồng của con nhện , đau đớn tràn ngập trong tim Hình Ngạo Thiên : ‘Hân Vũ — Hân Vũ của ta !!!’

Hình Ngạo Thiên phát ra tiếng than khóc thống khổ , sau đó , giống như nổi điên nhằm về đám nhện đen , dùng thanh âm tức giận máng bọn chúng : “Các người ăn Hân Vũ của ta , ta cùng các người không đội trời chung !”

Nhện đen to sau khi ăn xong vô cùng chậm , muốn bay lên , nhưng không thể bay nổi , vì thế xuất ra vô số nhện con , ra sức vọt về phía Hình Ngạo Thiên .

“Dem Hân Vũ trả lại cho ta —!” Hình Ngạo Thiên quát to một tiếng , mang theo ngữ khí rét lạnh cùng khí phách không gì có thể sánh được , nghênh đón con nhện đen lớn , giơ chủy thủ lên đi nhanh lên , dùng sức cắt xuống phía bụng nó .

Máu tươi màu tím đen ào đến , úp về phía hân , một cái lắc mình mạnh mẽ né tránh , hương vị tanh hôi đập vào lỗ mũi , Hình Ngạo Thiên ra sức trừng to mắt , tầng tầng lớp lớp nội tạng tuôn ra , nội tạng bên trong bị vỡ nát , vô số nhện chết ngã nhào ra , không có thân ảnh Hân Vũ sao?

Hình Ngạo Thiên ngây ngẩn cả người , hân nhìn chung quang , miệng nỉ non liên tục tìm kiếm : “Hân Vũ , Hân Vũ , nàng ở đâu?”

Ánh mắt dừng ở trên con nhện nhỏ trước mắt , lửa giận lại vọt lên cao , nội hỏa trong mắt càng nồng , hân từng bước từng bước chỉ vào đám nhện nhỏ : “Người ... người ... còn người nữa , nhất định là các người xé xác ăn nàng , các người đều đi chết đi , tất cả đi chết đi!”

Nói xong , hân vào trong đàn nhện nhỏ , chủy thủ liên tiếp rơi xuống , đáng thương đám cho đám nhện nhỏ , chỉ chốc lát toàn bị chết bởi chủy thủ của hân .

Mãi cho đến con nhện nhỏ cuối cùng chết đi , cả hầm băng máu chảy thành sông, mùi máu tanh che phủ mùi tanh hôi ban đầu , nhìn lại đám động vật kia , không ... không còn một con nào ... không còn một con nào còn sống .

Chủy thủ trong tay keng một tiếng rơi trên mặt đất , Hình Ngạo Thiên như lá cây rơi rụng , rầm một tiếng ngã trên mặt đất , thanh âm yếu ớt kêu gào cái tên nhớ nhưng trong lòng : “... Hân Vũ ... Hân Vũ ...”

Hân bỗng nhiên mất đi tri giác , khí lạnh đánh vào hầm băng , Hình Ngạo Thiên ngã xuống đám xác khắp đất trong hầm băng , máu tươi nhuộm đỏ khắp người hân , tóc dài hỗn độn rũ xuống , che lấp khuôn mặt của hân .

“Hân Vũ ...” Một tiếng gọi dài từ trong miệng hân bay ra , tựa hồ như gấp lại thân ảnh nhỏ gầy của nàng , hân vươn tay đi bắt , nhưng thân ảnh của nàng như mờ ảo , giống như bay vào trong mây mù .

Hân mù mờ nhìn quanh , lọt vào trong mắt hân chính là thi nhện đầy đất , đám nhện kia đã chết đi , một đồng nội tạng khiến người khác phát nôn chông chát bên cạnh nó , nhưng vẫn không thấy thân ảnh Hân Vũ , bị ăn , Hân Vũ nhất định đã bị ăn , bị đám nhện đáng giận đó xé nát ăn vụn !

Lo lắng đau đớn xoáy chặt vào trái tim , Hình Ngạo Thiên mù mờ ngồi , miệng nhắc đi nhắc lại : “Hân Vũ ... Hân Vũ ... Ta không bảo vệ tốt cho nàng , Hân Vũ , đều tại ta , đều tại ta đưa nàng tới Ôn Tuyền , đều tại ta !”

Khí lạnh đánh úp lên người , chúng quanh yên tĩnh , không có một chút âm thanh , một lát sau , một tiếng gọi yếu ớt truyền vào bên tai , tiếng chủy thủ trong tay rơi trên mặt băng : “Ngạo Thiên ... Ngạo Thiên ...”

Hình Ngạo Thiên nhìn xung quanh mong đợi : “Hân Vũ , là nàng sao ? Là nàng sao ?”

Tâm đã đề chặt cổ họng , hân một câu một câu gào lên tìm kiếm : “Hân Vũ .. Nàng còn sống không ? Nàng còn sống đúng hay không ?”

“Ngạo Thiên ... Ta còn còn sống , ta còn sống ...” Thanh âm suy yếu vô lực truyền vào bên tai , hân xác định , đây là thanh âm của Hân Vũ !

“Thật tốt quá , Hân Vũ , nàng ở đâu ? Sao ta không thấy nàng ?” Hình Ngạo Thiên chống người đứng lên , thân thể lạnh cóng mất đi tri giác , bùm một tiếng lại té ngã trên đất .

Chương 80 : Giữa sống và chết

Hai tay Hình Ngạo Thiên chống đỡ lên mặt băng , lại đứng lên , di động từng bước một , chân rớt cuộc cũng không phục lại tri giác : “Hân Vũ , nàng ở đâu ? Mau ra đây ...!”

“Ta ở phía trên đỉnh đầu của ngươi!” Thanh âm của Hân Vũ đã không phục một chút , không còn suy yếu nữa , cũng để cho hân nghe được rõ ràng hơn .

Hình Ngạo Thiên ngẩng đầu , trên mép cao của hầm băng , Hân Vũ nằm úp sấp quan sát xuống phía dưới , hai ánh mắt giao nhau , ánh mắt hân thể nhưng lại ảm ướt kích động , dịu dàng cười khê , vẻ mặt vui sướng : “Thật tốt quá , Hân Vũ , nàng còn sống !”

Hân Vũ cũng vui sướng than nhẹ , nói : ‘Người cũng còn sống , thật sự là quá tốt , ta nghe thấy tiếng kêu của người mới tỉnh lại , rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra ? Đám nhện đáng sợ này chết hết rồi ? Là bị người giết sao ?’

Hình Ngạo Thiên cúi đầu nhìn thoáng qua đám nhện đầy trên đất , ngẩng đầu khê mỉm cười : “ Là ta giết chúng nó , bởi vì ta tưởng rằng nàng bị chúng làm thịt rồi.”

“A——!” Nhìn thấy hân máu tươi đầy người , còn cả đầu tóc rối bời , Hân Vũ có thể tưởng tượng mới vừa rồi xảy ra chuyện gì .

Hình Ngạo Thiên vươn hai tay ra : “Hân Vũ , ta ở đây bảo hộ nàng , nàng từ từ trượt xuống khỏi vách động!”

Hân Vũ gật gật đầu , nàng ngồi ngay ngắn dậy , đụng vào băng lạnh khiến thân thể nàng có chút vụng về , hai chân đặt trên vách băng lạnh , từ trên thẳng xuống .

Tuyết chảy xuống , trong chớp mắt rơi vào trong quần áo đơn cứng của hân , nhưng vẫn không ngăn cách được nhịp tim đập của hân , càng không ngăn cách được hơi ấm áp từ trong thân thể hân truyền ra .

Hân Vũ nhắc đầu dán trên vai hân , rất lưu luyến độ ấm trên thân thể hân , dùng sức ôm sát cổ của hân , nghẹn ngào nói : “Vừa rồi ta thật sự sắp chết , trên đường đi xuống hoàng tuyền , ta nghe thấy có một đứa ngốc kêu tên của ta , cho nên , ta đã trở lại .”

“Hi hi ——!” Hình Ngạo Thiên ngây thơ mà cười , ôm chặt Hân Vũ ở trước ngực , thật chặt , thậm chí cứ như vậy , muốn ôm nàng như vậy , đem nàng hòa vào trong thân thể của mình .

“Lạnh quá , như vậy mới cảm giác được một chút ấm áp !” Hân Vũ mơ hồ nói một câu , Hình Ngạo Thiên thoáng lạng đi một chút , đưa tay sờ sờ hai má cùng hai tay đã đông lạnh đến cứng của Hân Vũ , vội vàng nói : “Không được , chúng ta mau rời khỏi nơi này , ở đây quá lạnh , thời gian lâu sẽ bị đông lạnh mà chết !”

Hân Vũ rời khỏi lồng ngực của hân , ngửa đầu nhìn , nhìn bộ dáng rách rưới lúc này của hân , nở nụ cười rục rịch , nhưng vừa rời khỏi ngực của hân , thân thể nàng liền suy yếu tới cực điểm , đầu choáng mắt hoa , cuối cùng hết kiên trì nổi , bùm một tiếng ngã trên mặt đất !

“Hân Vũ , nàng sao vậy ?” Hình Ngạo Thiên vội vàng cúi đầu kéo nàng , trong khoảng khắc cúi đầu , thân thể của hân cũng ngã xuống mặt đất , vừa rồi chiến đấu hăng hái , bọn họ đều đã tiêu hao hết toàn bộ khí lực .

Thì ra , tìm kiếm được đối phương, đây chính là nghị lực cuối cùng để bọn họ kiên trì đứng lên , sau khi thả lỏng dây thần kinh bị buộc chặt , đã nhũn như bùn , Hân Vũ toàn thân hư mềm , vô lực tựa vào trong lồng ngực của hân , vừa đói vừa khát , vừa đau lại lạnh , dùng như linh hồn đã tách khỏi thân thể , giống như sắp chết .

“Hình Ngạo Thiên , ta lạnh , người thế nào ?” Hân Vũ khê hỏi một câu , càng rúc chặt vào trong lồng ngực của hân .

“Ừm , đừng sợ , có ta ở đây!” Hình Ngạo Thiên mơ hồ một tiếng , không ... còn tiếng động , Hân Vũ cảm giác thân thể hân trầm xuống , ngẩng đầu , thấy hân vô lực cúi thấp đầu .

“A , người ngủ rồi , ta cũng muốn ngủ ...” Từ từ nhắm hai mắt lại , gió lạnh thấu xương , trong hầm băng mờ mịt , hai linh hồn tìm kiếm số mệnh tương lai của mình , ở trong động băng giãy dụa giữa cái chết và sự sống .

Sắc trời tối dần , lúc núi lửa phun , cả Nam Bình Sơn đất rung núi chuyển , khi Long Trạch mang theo một đám thị vệ chạy tới Ôn Tuyên thì cảnh tượng ở nơi này khiến hân thiếu chút ngã xuống ngay lập tức , nước ao Ôn Tuyên đã khô cạn từ lâu , tám phần nguyên nhân là do động đất , thấm thấu dưới lòng đất , vốn là một nơi cảnh đẹp như tiên cảnh , giờ đã không còn tồn tại , đường bị lật lên tầng tầng , còn phát hiện

ra mấy cạm bẫy rất lớn , trong hố tối đen một vùng , căn bản là không biết rốt cuộc là phía dưới sâu bao nhiêu ?

Long Trạch dự cảm Vương thượng nhất định đã xảy ra chuyện gì , hoặc là đã rơi vào trong cái hố tối đen này , xung quanh đều tìm kiếm một liệt rồi nhưng vẫn không tìm được nửa điểm bóng dáng của Vương thượng !

Mộ Nguyệt mở đàn làm phép , cố gắng mượn thần lực tìm ra nơi Vương thượng rơi xuống , mỗi một lần Phong thành quốc thay quân vương , lúc đăng cơ thì Thánh Nguyệt giáo đều gieo xuống một mạng phù để bảo hộ ngôi sao của đế vương trên cao , không bao giờ rơi xuống ..

Trăng sáng trên cao , Mộ Nguyệt cầm la bàn bát quái trong tay tìm kiếm chỗ Vương thượng , sau khi nhìn thấy la bàn bát quái đi đến dưới chân bà , lại đứng im không di động , liền lập tức bảo Long Trạch sai người đào tầng đá lớn ở nơi này .

Một nhóm người ngựa thay nhau lên , nhanh chóng mở ra mặt động bên trong , một khối đá nặng ngàn cân cản trở bọn họ cứu viện , Long Trạch nhú chặt ấn đường , dồn toàn bộ nội lực vào lòng bàn tay , dùng hết sức bỗ về phía tầng đá lớn , tầng đá vô cùng lớn bị ngoại lực xâm nhập , không chịu đựng nổi rút ra một vết , bọn thị vệ lập tức từ vết nứt , dùng toàn lực đập vỡ tầng đá .

Lạnh , hơi lạnh thấu xương kích thích lên tạng phủ ! Đau đớn chạy khắp toàn thân ! Dưới hai tầng kích thích rét lạnh cùng đau đớn , Hân Vũ từ từ mở mắt tỉnh lại , hàn băng lọt vào trong tầm mắt , nơi nơi đều là hàn băng .

Đám nhện chết đã đóng thành băng , máu loãng đỏ cũng trở thành băng huyết, nơi nơi đều là hình ảnh rét mướt, chỉ có trước ngực là ấm áp như lửa , cúi đầu nhìn , đầu Hình Ngạo Thiên để ở trước ngực của nàng , giống như đứa bé trai , có thể cảm nhận được hơi thở mỏng manh của hắn , nhưng rất ngắn , trong lòng đau xót , Hân Vũ nhẹ nhàng đẩy hắn một chút : “Hình Ngạo Thiên!”

Hai chân Hình Ngạo Thiên hơi rung động , hai tay ôm chặt nàng lại cuộn một chút . Hân Vũ thấy được phản ứng của hắn , đưa tay sờ mặt cùng tay của hắn , đều lạnh như băng , không có một chút hơi thở người sống , trong lòng kinh hãi vô cùng .

Bọn họ không thể ngồi ở đây như vậy , nếu tiếp tục , bọn họ nhất định sẽ bị đông cứng mà chết , cúi xuống thân thể của hắn , lớn tiếng hô hoán hắn : “Hình Ngạo Thiên ... Hình Ngạo Thiên ... Người mau tỉnh lại , không thể nằm ở đây được , bằng không chúng ta sẽ chết cùng tại đây .”

Đưa tay nâng hai má của hắn lên , nhìn thấy trên mặt mang theo bụi bặm cùng vết máu , tái nhợt nhìn không ra một chút sinh khí . Hân Vũ dùng sức thổi lên một hơi khí nóng lên mặt hắn , muốn dùng hơi ấm làm hắn tỉnh lại , nhưng hắn vẫn như cũ không có chút phản ứng nào , tâm Hân Vũ đau xót , vẫn không từ bỏ lớn tiếng quát hắn : “Hình Ngạo Thiên ... Ngạo Thiên ... Vương của ta , chàng tỉnh lại nhanh lên được không , không có chàng ở bên cạnh ta , ta nên làm gì bây giờ ? Làm thế nào bây giờ ?”

23. Chương 081 - 082

Chương 81 : Dùng hết toàn lực

Hình Ngạo Thiên vẫn không nhúc nhích một chút nào , Hân Vũ nhớ tới hắn bá đạo , nhớ tới hắn điên cuồng , nhớ tới nhu tình hiếm có của hắn , trên đoạn đường này , hắn như một luồng gió xuân , khi làm lòng nàng ấm áp , khi lại mang hi vọng đến cho nàng .

Tâm càng chua xót , Hân Vũ dùng sức đem mặt mình áp lên mặt hắn , nước mắt chảy xuôi xuống dưới , chớp mắt trở nên lạnh lẽo : ‘Hình Ngạo Thiên , Hình Ngạo Thiên , chàng mau tỉnh lại được không , ta có rất nhiều , rất nhiều lời muốn nói với chàng , dấu vết trên vai ta không phải người khác lưu lại , là chàng , là chàng lưu lại , sao chàng nhanh quên như vậy chứ?’

Hít hít cái mũi , cánh tay mảnh khảnh ôm chặt hân , lại tiếp tục nói : ‘Kỳ thật ta cùng Tứ ca ca không có gì , chúng ta chỉ đối đãi như huynh muội , cũng nói cùng đi chu du khắp nơi , chỉ cần chàng tỉnh lại , ta sẽ lập tức thề , sau này ta không trốn nữa , thật sự không trốn nữa , cả đời đều cam tâm tình nguyện ở bên cạnh chàng.’”

Nhìn hoàn cảnh hàn khí bức người bao bốn phía , Hân Vũ lau lau nước mắt , muốn ôm hân rời đi , nhưng thực sự nàng không còn một chút khí lực nào , cả người mềm như bùn , chỉ còn lại tiếng thở dốc chứng minh nàng còn sống .

“Vua của ta , Hân Vũ không còn khí lực mang chàng đi ra ngoài rồi , làm sao bây giờ?” Ngón tay chạm lên môi Hình Ngạo Thiên , môi lạnh như băng , tiếp tục chuyển qua mũi hân , cảm thấy hơi thở mỏng manh .

Tim âm một tiếng vỡ ra , Hân Vũ thử ngồi dậy , dùng sức đập lên thân thể Hình Ngạo Thiên , nói : “Hình Ngạo Thiên , chàng mau đứng lên , thật là tàn nhẫn , chàng còn tàn nhẫn hơn cả ác ma , sau chàng có thể cứ như vậy chết ở trước mặt ta ? Vì sao lại như vậy ? Ta không muốn chàng chết ... Không muốn ...”

Đau đớn cào xé con kim trần đầy thân thể , nước mắt ào ào chảy ra , rơi lên băng , Hân Vũ dùng thanh âm chỉ có mình mới nghe thấy được nói : “Vua của ta , Hân Vũ mệt mỏi quá , thật sợ , Hân Vũ thật sự không kiên trì nổi , nếu chết thì cùng chết đi , chết ở trong hầm băng ngàn năm này , vĩnh viễn làm bạn.”

Cơn lạnh ủa đến , Hân Vũ cuộn tròn , chậm rãi dựa sát vào Hình Ngạo Thiên , tới gần , gần chút nữa ... Dùng sức ôm lấy hân , đem đầu mình chui vào trong ngực của hân , cúi xuống người hân nức nở khóc , ý thức dần dần mơ hồ , Hân Vũ cũng bỏ qua toàn bộ ý trí đấu tranh muốn sống sót của mình , từ từ nhắm hai mắt lại .

“Hân Vũ ... Hân Vũ ...” Đây là tiếng gọi phía chân trời xa xôi sao ? Hân Vũ cuộn người lại một chút , càng nhích đến gần tay hân hơn , tay lên rồi lại hạ xuống , cuối cùng vẫn vô lực không thể nhấc lên .

“Hân Vũ ... Mau tỉnh lại ... Mau tỉnh lại đi Hân Vũ ...” từng tiếng gọi của Hình Ngạo Thiên bức thẳng vào trong lòng của nàng , chẳng lẽ thực sự là Hình Ngạo Thiên đang gọi nàng sao ?

Ngón tay lạnh buốt cứng như tượng , Hình Ngạo Thiên cười nhạt , dùng ngón tay cứng nhắc vuốt qua sợi tóc trên trán nàng , đoạn đường này hân đều dùng thân thể của chính mình che chở cho nàng , khi tránh né nhảm thạch cùng hàn băng , lại càng không tiếc hy sinh tánh mạng của mình cũng muốn bảo vệ nàng chu đáo , hân vốn đã kiệt sức , vừa rồi vật lộn với đám nhện đen , đã tiêu hao hết toàn bộ tinh lực , thấy hai mắt Hân Vũ chậm rãi mở ra nhìn về phía hân , đầu vừa lệch , hân lại không kiên trì nổi hôn mê bất tỉnh .

“Hình Ngạo Thiên — Hình Ngạo Thiên — Hình Ngạo Thiên — !” Hân Vũ khẩn trương kêu , nhưng hân không tỉnh lại nữa , rõ ràng thấy hân đã tỉnh nhưng vì sao lúc này lại ngất xỉu chứ?

Bọn họ không thể chết ở đây được , tuyệt đối không thể tiếp tục ở lại trong hầm băng được , nhất định phải đi ra ngoài . Lòng đã định , nàng cởi áo ngoài xuống , dùng chủy thủ trong tay cắt , kết thành một mặt vải , một bên luồn qua trên lưng Hình Ngạo Thiên , một bên nắm trong tay .

Hân Vũ loạng choạng đứng dậy , kéo nhanh mảnh vải trong tay , di động từng bước một về phía trước , mặt băng bóng loáng khiến nàng đứng không vững , lúc nào cũng có có khả năng ngã sắp xuống , nhưng mặt băng cũng trợ giúp nàng , chỉ cần hơi dùng sức , thân thể Hình Ngạo Thiên sẽ trượt trên mặt băng .

Một bước , hai bước , ba bước ...

Hầm băng rộng vài chục trượng , lúc này như dài ngàn dặm , Hân Vũ khom lưng , giống như người kéo thuyền bên bờ sông Volga , trả giá bằng toàn bộ sức lực , đối lấy hi vọng sống.

Gần , gần , càng lúc càng gần , hi vọng sống sót ở ngay phía trước , Hân Vũ hưng phấn , nước mắt ào ào chảy xuống , cuối cùng nàng không có nuốt lời , cuối cùng cũng có thể mang theo hân rời khỏi đây.

Ngã rồi đứng lên , đứng lên lại ngã , mấy lần giãy dụa , hơi lạnh biến mất , cả người tràn ngập mồ hôi , mồ hôi hòa cùng quần áo lạnh , dán chặt lên người , mùi vị này thập phần khó chịu , nhưng nàng không quản nhiều việc như vậy được , ý nghĩ duy nhất chính là , mang theo hân đi ra ngoài !

Giống như đã trải qua một thế kỷ dài đằng đẵng , Hân Vũ cuối cùng cũng kéo được Hình Ngạo Thiên tới cái động , ngay khi nàng bước tới động , hơi rét lập tức tan đi rất nhiều , cuối cùng nàng không kiên trì nổi

, bỗng ngã trên mặt đất .

Mồm thở hổn hển , quay lại nhìn sắc mặt Hình Ngạo Thiên vẫn đang trắng bệch , thân thể cuộn tròn một chỗ , trên tay xuất hiện sắc xanh tím , ánh mắt rơi trên chân của hắn , cái tát nàng làm cho hắn đã mất đi , chỉ còn lại một cái vớ giày không nhìn rõ màu sắc .

Trong lòng cả kinh , Hân Vũ lập tức leo đến bên cạnh hắn , dùng sức kéo tất của hắn , một cái chân cứng ngắc bầm tím hiện ra trước mắt nàng , đau lòng đến thở không nổi , Hân Vũ liền nhấc chân kia lên , đem hai chân của hắn bỏ vào trong ngực của mình .

Cơ lạnh như văng lập tức tiến vào lục phủ ngũ tạng, Hân Vũ đột nhiên rùng mình một cái , nàng dùng thanh âm gần như khàn khàn nói với chính mình : “Đừng sợ , đừng sợ , hắn cũng đã như vậy vì ngươi .”

Dựa vào thạch bích , cảm thụ khí lạnh dần tan đi , Hân Vũ vô lực nhắm mắt lại , đợi khi nàng tỉnh lại , chân Hình Ngạo Thiên đã khôi phục độ ấm bình thường ,nhưng vẫn còn chưa tỉnh .

Sau một giấc ngủ ngắn , Hân Vũ đã không phục rất nhiều thể lực , nàng sờ sờ mặt và tay của Hình Ngạo Thiên , vẫn lạnh thấu xương , vội vàng đứng dậy , liền kéo Hình Ngạo Thiên vào sâu trong sơn động .

Bốn phía tối đen , Hân Vũ nhớ tới vừa rồi trên người hắn có một viên Dạ Minh Châu , ngáp ngừng cúi xuống , nắm tay luồn vào trong ngực của hắn , quả nhiên mò được một viên Dạ Minh Châu .

Ánh sáng huyền quang của Dạ Minh Châu chiếu sáng hết thấy chung quanh , ngẩng nhìn bốn phía , ngoài thạch bích cùng mặt đất đã được đám nhện đi đến bóng loáng ra , xem ra trừ bỏ chỗ trú ra , nơi này không tìm được thứ gì có thể giúp bọn họ , vẫn là chỉ có thể dựa vào chính mình .

Chương 82 : Đánh cược một lần cuối cùng

Nếu không nhanh chóng đẩy lui cơ lạnh của Hình Ngạo Thiên , chỉ sợ hắn sẽ gặp nguy hiểm , cứu hắn , nhất định phải cứu hắn , bất kể thế nào , cũng phải đem hắn an toàn mang ra ngoài!

Hân Vũ yên lặng nghĩ , trong đầu hiện lên từng đoạn ảnh lưu động , tất cả đều là hình ảnh hắn liều chết bảo hộ cho nàng , cho dù trước kia hắn ngược đãi tra tấn mình , nhưng lúc này hắn liều mạng che chở , khiến cánh cửa đi vào trái tim nàng mở ra , nàng thủy chung không phải một người ghét ác như cừu nhân , sao có thể đem chuyện cũ nhớ trong lòng cả đời được chứ!

Ánh mắt chăm chú nhìn khuôn mặt tái lợi không có chút huyết sắc nào của hắn , Hân Vũ chậm rãi cởi bỏ y phục trên người , thân thể trần trụi , nhẹ nhàng nằm ở bên cạnh hắn , kéo thân thể hắn vào trước ngực của mình , dùng nhiệt độ của mình sưởi ấm cho hắn.

Dường như cảm thấy ấm áp , Hình Ngạo Thiên khẽ hừ một tiếng rõ ràng , mặt Hân Vũ thoáng đỏ, nhiệt lưu toàn thân bắt đầu khởi động , dựa vào thân thể của nhau mang đến cảm giác ấm áp, cơ buồn ngủ đánh úp lại , Hân Vũ cũng nặng nề ngủ ...!

Nước băng lạnh tiến vào yếu hèn , lạnh lạnh , kích thích lên giác quan của nàng , Hân Vũ chìm vào mê mẩn dần tỉnh lại , trước mắt là một đôi mắt màu đen thẫm , nhưng còn trong suốt hơn so với nước suối , mang theo ý cười ấm áp nhìn nàng .

“Hình Ngạo Thiên , chàng đã tỉnh ?” Hân Vũ kinh hỉ nhìn hắn , sắc mặt không còn tái nhợt , nhưng trong lòng cảm giác hắn vẫn còn chưa thoải mái , chỉ có điều nhìn thấy cánh môi hắn rất ướt , còn hiện lên hơi nước trong suốt , cũng đã tốt hơn so với lúc này .

Nhìn trong tay hắn nắm một khối băng , Hân Vũ mới hiểu được , chẳng trách vừa rồi có dòng nước lạnh tiến vào cổ họng , nhất định là hắn dùng miệng hòa tan khối băng , đem nước đá đưa vào trong miệng của nàng , ... nhưng mà bọn họ hiện tại đây là loại tư thế gì đây ?

Mặt đỏ lên , lập tức rời khỏi thân thể hắn , Hân Vũ cúi đầu , nhìn thấy trên thân mình không mảnh vai , mở trừng hai mắt , mặt lại càng đỏ bừng , không dám ngẩng đầu nhìn hắn , nàng xoay nhanh sang chỗ khác , bối rối cầm quần áo của mình mặc vào .

“Cũng không phải chưa thấy qua , nói về toàn thân trên dưới nàng có chỗ nào ta chưa vuốt ve qua chứ ? Còn phải xấu hổ , vừa rồi ta cũng liếm qua một lần rồi đấy .

Hai mắt Hân Vũ trừng càng lớn hơn , nhưng vừa rồi nàng như thế nào không cảm giác được một chút gì ? Tên đáng ghét này , mới khôi phục thể lực đã bắt đầu khinh bạc nàng , thật quá mức , sớm biết vậy sẽ không cứu hân , hừ !

“Chàng lịch sự chút cho ta , nếu không đừng trách ta không mang theo chàng ra ngoài ,cho chàng một mình cô độc sống quãng đời còn lại ở trong này !” Hân Vũ cầm quần áo mặc , mới rồi rãi tranh cãi cùng hân hai câu .

“Hân Vũ —!” Một tiếng gọi , hai tay Hình Ngạo Thiên ôm chặt lấy nàng , toàn bộ thân thể của nàng tiến vào trong lồng ngực ấm áp của hân , hơi nóng ấm áp dâng lên ở trong cổ nàng , ấm , ngứa , làm toàn thân xao động bất an , mà hân cũng nắm chắc thời cơ , lập tức cầu xin nói : “Hân Vũ , chỉ là nữ nhân của ta được không ? Để cho ta nắm tay nàng cả đời , tay cầm tay sống một đời này .”

Thân thể Hân Vũ run lên một cái , lời nói động lòng người như vậy , dường như là lần đầu tiên có nam nhân nói với nàng , trước kia có học trưởng muốn theo đuổi nàng , đều viết thư tình biểu đạt , hoặc là tặng quà , nhưng thẳng thắn nói như vậy , thật đúng là lần đầu tiên đi!

Hân Vũ nhẹ nhàng dời khỏi cánh tay của hân , cúi đầu kiểm tra quần áo một chút , xác định đã sửa sang lại ổn rồi mới bằng lòng xoay người. Dường như cảm thấy được nàng không vui , trên mặt Hình Ngạo Thiên xuất hiện một tia áy náy nói : “Thực xin lỗi , Hân Vũ , trước kia là ta tính khí rất thô bạo , là ta không nên đối với nàng như vậy , không nên bức nàng như vậy.”

Dứt lời , đôi mắt Hình Ngạo Thiên rủ xuống , cầm lấy một miếng vải màu đen , Hân Vũ vừa nhìn liền biết đây là vải xé xuống từ y phục của hân .

Bụp một tiếng , vải bọc lấy vụn băng rơi trên mặt đất , còn mang theo hơi nước , Hình Ngạo Thiên đem vải ướt tới trong tay Hân Vũ , ôn nhu nói : “Lau mặt đi , sửa sang lại một chút chúng ta liền phải nghĩ cách trở lại nơi chúng ta rớt xuống , nơi này không có đồ ăn , chúng ta tuyệt đối không thể ở lại , nhất định phải lợi dụng lúc thể lực chưa tiêu hao hết để chạy trước.”

Hân Vũ cầm lấy vải ướt , nhẹ nhàng lau chùi mặt và tay , Hình Ngạo Thiên thì chuyển tới phía sau nàng , thả tóc nàng xuống , dùng ngón tay nhẹ nhàng gom tóc nàng lại , sau đó vắn lên , rồi dùng một cây trâm cắm vào thật chắc.

Thân thể Hân Vũ cứng ngắc , một đại nam nhân , còn là vua của một nước , lại có thể ở nơi này vắn tóc ột nữ nhân , chuyện này cũng thật khó thể tin , từ sau khi hân tới đây , nàng đã cảm thấy hân có một ít thay đổi , chỉ có điều sau khi trải qua sóng chết ,lúc này nàng mới nhìn thấu hân một chút !

“Chân của chàng có thể đi không ?” Thoáng nhìn chân xanh tím của hân , còn nhớ vừa rồi ở hầm băng , chân của hân đã bị đông lạnh tới cứng ngắc , mà không hề hay biết , cho dù là bây giờ nhìn lên , cũng làm cho người ta cảm thấy đau lòng .

“Ta không sao , tin ta , đợi lát nữa ta tự nội lực xông lên trước , nàng dùng vải trói chặt hông của nàng , sau khi chờ ta đi lên , liền kéo nàng lên , nhất định phải nắm chắc mảnh vải , được không ?” Hình Ngạo Thiên vẫn cố làm yên lòng nàng , trong cơ thể hân nhất định là không ổn rồi , chỉ có thể dùng phương pháp này , còn có thể tạm thời thử một lần .

Hân Vũ ngoan ngoãn gật đầu , Hình Ngạo Thiên đem quần áo hai người xé rách thành một mảnh vải liền cùng một chỗ , tự tay buộc bên hông nàng , rồi kéo tay nàng , cẩn thận đi bước một trở lại hầm băng .

Khí lạnh rét mướt bức người lại đánh úp về phía bọn họ , hai người nắm chặt tay , bước đi gian nan trên mặt băng , càng đi vào trong , hàn khí thấm vào người càng nhiều , Hình Ngạo Thiên nắm chặt tay Hân Vũ , nói : “Chúng ta cần đi nhanh hơn , nếu còn kéo dài , tình trạng thân thể của chúng ta sẽ lại bị khí lạnh tiêu hao hết .”

“Ừm!” Đi theo phía sau hân , hai người cùng đỡ nhau đi lên phía trước , cuối cùng cũng đi tới chỗ bọn họ trượt xuống , Hình Ngạo Thiên nhìn lên trên , nghĩ nham thạch có lẽ đã băng đá tan thành một thể rồi , cho nên mới không từ miệng động này trào xuống dưới .

Sau cùng nhìn vào mắt Hân Vũ , hai tay lạnh như băng vuốt ve gương mặt nàng , xé một mảnh vải trên quần áo xuống , quấn quanh hai tay một vòng để tránh lát nữa khi hân mượn lực trèo lên , hai tay sẽ bị

trơn mà trượt xuống !

“Ngạo Thiên , chàng phải cẩn thận !” Hân Vũ lo lắng cầm lấy cánh tay hắn , trong mắt tràn ngập vẻ lo lắng.

24. Chương 083 - 084

Chương 83 : Tìm được đường sống trong chỗ chết

Hình Ngạo Thiên nhắm mắt ổn định tâm thần rồi từ từ đem nội lực tăng lên tới điểm cao nhất , tuy rằng hắn đã kiệt sức , nhưng lần đánh cược cuối cùng này , có lẽ hắn vẫn đủ lực !

Đầu ngón chân mượn lực , thả người nhảy lên trên , lúc bay lên chưa đến một nửa , Hình Ngạo Thiên nhận thức rõ ràng được nội lực của mình không đủ , lập tức mở rộng cánh tay mượn lực ở vách băng hai bên , lần nữa dùng sức nhảy thẳng lên . Mắt thấy sắp thành công , tinh khí dường như đã đến đỉnh , khiến hắn hơi buông lỏng , thân thể liền trượt rơi xuống .

“Ngạo Thiên —!” Hân Vũ kinh hãi , ở dưới hoảng sợ hô tên của hắn .

May mà đã đi tới phía mép trên , hai tay Hình Ngạo Thiên vững vàng nằm úp sấp ở thạch bích , bò từng chút lên , vừa ra khỏi hầm băng , hắn đã mệt đến mức trực tiếp ngã xuống đất , nhưng cái áo cài chặt bên hông nhanh chóng nhắc nhở hắn , Hân Vũ lúc này còn ở trong hầm băng chịu sự dày vò của rét lạnh .

“Hân Vũ ... Hân Vũ ...” Miệng gọi tên Hân Vũ , đứng dậy một cách khó khăn , bàn tay to dùng sức kéo , cái áo thắt bên hông bắt đầu mang theo nàng bay lên .

Hình Ngạo Thiên đầu chảy đầy mồ hôi , cắn chặt hàm răng , trong lòng nghĩ phải kéo Hân Vũ lên , chỉ cần bọn họ rời khỏi hầm băng , còn có cơ hội sống đi ra ngoài .

Gân xanh trên cánh tay đều nổi rõ lên , giống như con giun mảnh dài ngo ngoài . Thấy chỉ chút nữa thôi là Hân Vũ có thể đi lên , nhưng thân thể hắn càng lúc càng suy yếu , ý chí cũng càng ngày càng tan rã , lắc lắc đầu , gầm nhẹ một tiếng , dùng sức lực cuối cùng kéo lên , Hân Vũ trực tiếp ngã nhào trên người hắn .

“Chúng ta thành công rồi , Hân Vũ ...” Dứt lời , hai mắt Hình Ngạo Thiên liền nặng trĩu , trên trán trên mặt tất cả đều là mồ hôi , có thể thấy lúc này hắn đã vắt vẻo cỡ nào !

“Ngạo Thiên , Ngạo Thiên , chàng đừng ngủ tiếp , van cầu chàng đừng ngủ , chúng ta đã rời khỏi hầm băng , chàng tỉnh lại được không ?” Lúc Hân Vũ đứng dậy khỏi người hắn thì vừa vận nhìn thấy hắn đã té xỉu trước mắt nàng , gấp đến độ nàng hô lên từng tiếng gọi hắn .

Bốn phía tối đen , Hân Vũ chỉ có thể nhờ ánh sáng phát ra từ Dạ Minh Châu để thấy rõ hoàn cảnh hiện tại , nàng nhớ rõ lúc bọn họ trượt xuống hầm băng , bên trên nham thạch đang điên cuồng đuổi theo bọn họ , bây giờ nhìn chung quanh đã không còn lửa nóng như trước , hắn là do tường băng lớn cùng nham thạch đụng vào nhau , ngăn trở thế công của nham thạch .

Cúi đầu nhìn thấy mặt Hình Ngạo Thiên tái nhợt , hắn nhiều lần cắn răng cố chấp chống đỡ , chính là vì muốn dẫn nàng an toàn rời đi , thế nhưng hắn lại không để ý đến thân thể của chính mình , khiến bản thân mệt mỏi mà ngã ra lần nữa .

Tựa vào lồng ngực của hắn anh anh khóc , tay nhỏ vuốt ve lên gương mặt của hắn , không phải cảm giác lạnh khiếp người nữa mà là nóng như phải bỏng , đây ... rốt cuộc làm sao vậy ? Chẳng lẽ hắn phát sốt sao ?

Hân Vũ cúi xuống dán má vào trán hắn , nóng đến dọa người , chẳng lẽ ngay từ khi hôm mình đi lấy nước đá đã bị cảm lạnh ?

Nghĩ tới đoạn đường bọn họ cùng nhau trải qua , đầu tiên là rơi vào cạm bẫy , lại đến là hắn ôm mình chạy trong nước nóng Ôn Tuyền , còn cả khoảng thời gian khi ở trong nham thạch nóng chảy , rồi bị nước đá

xâm thể , một lạnh một nóng luận phiên này , khiến cho thân thể hần kiệt sức , ngăn không được bị bệnh quần lấy thân .

Nhiệt độ trong hăm băng thấp khiến hần chịu đủ tra tấn , xem ra nguyên nhân phát sốt xung là bởi hôn mê ở hăm băng , nhưng bên trong thật sự là quá lạnh , căn bản là không phát hiện ra thân thể hần có bất thường .

Hình Ngạo Thiên hiện tại đang sốt , nhưng nơi này không có gì , nàng phải làm thế nào mới tốt ? Trước tiên phải kéo thân thể hần rời khỏi miệng hăm xa một chút , cố gắng không để hàn khí trong hăm băng tổn thương đến hần , nhưng mà nàng căn bản không có biện pháp , chỉ có thể ôm chặt hần , đem nhiệt độ ấm áp của cơ thể truyền lên trên người hần .

Ầm , ầm , ầm , tiếng vang hình như truyền đến từ trên đỉnh , chẳng lẽ là có người tới cứu bọn họ sao ? Vừa định mở miệng kêu cứu , ầm một tiếng , mấy tảng đá lớn rơi xuống , theo đó là mấy tiếng vang đinh tai nhức óc , nàng giống như hít được không khí trong lành, ngực cũng không còn áp lực nặng nề .

“Mau nhìn , tìm được Vương thượng cùng Đỗ mỹ nhân rồi!” Một người thị vệ nhảy xuống , đốt cây đuốc xoay quanh bốn phía , cuối cùng hần nhìn thấy được hai người ôm chặt cùng một chỗ .

Long Trạch lập tức nhảy xuống , nhìn thấy Vương thượng hôn mê bất tỉnh ,không nói hai lời , trước tiên cứu hai người ra , càng lúc càng có nhiều thị vệ từ trên nhảy xuống , Hàn Vũ thấy khuôn mặt phóng đại của Long Trạch , bắt lấy tay hần , thanh âm cực kỳ suy yếu nói : “Mau cứu hần , ta sợ hần sắp không kiên trì nổi rồi.”

Dứt lời , Hàn Vũ cũng rơi vào trong một vùng bóng tối , có lẽ là bởi vì nhìn thấy sự xuất hiện của bọn họ , biết chỉ cần có bọn họ , Hình Ngạo Thiên tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì , thân thể thả lỏng trong nháy mắt , trực tiếp ngã vào trước người hần .

Long Trạch nhanh chóng đưa họ mang về Thánh Nguyệt giáo . Hàn khí thâm nhập vào thân thể Hình Ngạo Thiên , lại thêm thể xác và tinh thần mỗi một , Mộ Nguyên cùng Vu y trong giáo ở lại khám chữa bệnh cho hần , Hàn Vũ vì được hần bảo hộ trong ngực , mới có thể may mắn thoát khỏi tai họa , nhưng mà nàng cũng mệt mỏi vì mất nước , cần tĩnh tâm bồi dưỡng mới bình phục .

Một đêm cấp cứu , Mộ Nguyệt cùng Vu y cuối cùng cũng kéo Hình Ngạo Thiên từ Quỷ Môn Quan về , nhờ ngân châm trên người hần xuống , cho hần uống thuốc xong , lúc này mới để hần thoải mái nằm ngủ .

Mộ Nguyệt không yên lòng cho nha đầu kia , sau khi xử lý tốt vết thương cho Vương thượng , liền lập tức đến phòng nàng , thấy nàng lúc này còn nặng nề ngủ mê mẫn , có thể đoán rằng , lần này bọn họ trải qua hung hiểm đến cỡ nào .

“Nha đầu , nghỉ ngơi thật tốt , các người đã an toàn trở lại , Vương thượng cũng thoát khỏi nguy hiểm người an tâm ngủ một giấc trước đi , mơ một giấc mộng đẹp đi!” cầm tay nàng , Mộ Nguyệt hiền từ nhìn nàng , ánh mắt giống như xem nàng chính là thân nhân của mình .

Hàn Vũ ở trong mộng gặp được ông nội , nhưng sao ông nội lại nhìn bi thương vậy ? Nhìn hoàn cảnh bốn phía , sao ông nội lại mặc đồ đen xuất hiện ở hội trường để linh cửu vậy ? Chẳng lẽ người thân của nàng qua đời sao ?

Đem tất cả trước mắt từ từ phóng đại , vừa nhìn nàng gần như sợ hãi kêu ra tiếng ,bởi vì trên linh cửu không phải ảnh chụp của người khác , mà là hình của nàng , chẳng lẽ nàng chết rồi sao ? Là chết ở trong kiếp nạn bất ngờ kia sao ? Vậy Hình Ngạo Thiên hiện tại thế nào rồi ? Chẳng lẽ ngay cả hần cũng đã chết sao ? Nhưng lúc này hần ở đâu ?

Chương 84 : Tâm tư tương thông

“Ngạo Thiên ... Ngạo Thiên ...” Hàn Vũ kinh hoảng hô lên một hồi liền tỉnh lại từ trong giấc mộng.

“Hàn Vũ , làm sao vậy , bà ngoại ở đây , đừng sợ!” Hàn Vũ hoảng sợ ngồi dậy , nhìn thấy Mộ Nguyệt trước mắt , lại nhìn chỗ nàng ở , nơi này là Thành Nguyệt giáo , là gian phòng của nàng .

Một cái nắm chặt tay Mộ Nguyên , lo lắng hỏi : “Bà ngoại , con không chết có phải không ? Vậy , Hình Ngạo Thiên ở đâu , chàng còn sốt chứ , mọi người có cứu được chàng hay không?”

“Nha đầu ... Nha đầu ... Con bình tĩnh một chút , người là Vương thượng , chúng ta đương nhiên phải chữa cho người trước rồi , con đừng lo lắng cho người , Vương thượng hiện tại tốt lắm , bệnh tình cũng đã được kiểm soát , hiện tại đang nghỉ trong phòng bên cạnh , con cũng phải nghỉ ngơi thật tốt mới phải , ngàn vạn lần không nên đi quấy rầy Vương thượng , biết không?” Thấy nàng vén chăn lên muốn đứng dậy , Mộ Nguyệt cố gắng kéo nàng lên giường .

Giờ phút này trong lòng Hân Vũ chỉ nghĩ đến hân , nghĩ đến thân thể nóng rực trước khi hôn mê kia , nàng liền không thể không chế chính mình không nghĩ đến hân : “Bà ngoại , van người để cho ta đi qua thăm chàng đi , ta chỉ nhìn một cái , tuyệt đối sẽ không quấy nhiễu chàng nghỉ ngơi !”

Mộ Nguyệt thở dài lắc đầu , xem ra đợt biến cố này , khiến lòng bọn họ đều hướng về nhau rồi , chỉ mong ông trời có thể phù hộ bọn họ , để cho bọn họ luôn luôn có thể quan tâm đối phương như thế , chịu vì đối phương hy sinh trả giá đến vĩnh cửu.

“Hân Vũ nha đầu , không phải bà ngoại lòng dạ ác độc không cho con đi thăm Vương thượng , mà là tối hôm qua Vu Y vừa châm cứu cho Vương thượng , dẫn đi dẫn lại , không thể chịu một chút gió lạnh nào , nếu con qua , theo tình hình lúc này của con , bà ngoại sẽ không yên tâm , tóm lại Vương thượng hiện tại bình an vô sự , nếu con thật sự muốn người khỏe , thì tạm thời đừng qua , điều dưỡng thân thể con cho tốt , khỏe mạnh xuất hiện trước mặt người , chẳng phải tốt hơn sao ?” Khi nói chuyện , đồ ăn nóng hổi đã đưa vào trong phòng nàng , nàng đã một ngày một đêm không ăn , lúc này thật sự rất đói nha.

Gật đầu với bà , nàng cảm khỏe mạnh xuất hiện trước mặt Ngạo Thiên , không thể để hân lo lắng ình , cầm lấy bát dưa say sưa ăn đồ ăn trong bát , nghĩ đến cảnh đói rét trong hầm băng khai , lúc này nàng cảm thấy thật hạnh phúc.

Hình Ngạo Thiên đêm qua thì ngược lại , liên tục phát sốt , Long Trạch cả đêm đều ở bên cạnh hộ giá , nhìn thấy ngâm châm nhỏ dài của Vu Y , một cây đâm xuống , tim của hân liền lo lắng không thôi , nếu Vương thượng thật sự phát sinh chuyện ngoài ý muốn , vậy chẳng phải trong cung sẽ có biến so , hân áp chế tin tức Vương thượng bị thương nặng xuống , càng không cho phép bất cứ kẻ nào tiết lộ chuyện này ra ngoài , người trái lệnh , chém không tha!

“Long Trạch tướng quân , yên tâm đi , Vương thượng đã qua thời kỳ nguy hiểm , chỉ cần người tỉnh lại , thêm chút điều dưỡng thân thể cho tốt sẽ không có việc gì , người không cần lo lắng quá!” Vu Y vừa bắt mạch cho Vương thượng , hiện tại con sốt đã lui , mạch tượng vững vàng , tin rằng lúc này Vương thượng chỉ là mệt mỏi quá độ , còn đang trong mê man.

“Làm phiền Vu Y rồi , chờ Vương thượng tỉnh lại , Long Trạch nhất định sẽ nói cho Vương Thượng biết sự vất vả của Vu Y!” Xem ra Vu Y này có y thuật cao hơn Ngự Y trong cung , Thánh Nguyệt giáo này thật sự là nhân tài ẩn dật không thể coi thường , chẳng trách Vương thượng lại lễ nhượng Mộ Nguyệt trưởng lão.

“Vương thượng hình như đã tỉnh lại!” Đột nhiên trong phòng truyền đến một tiếng hô nhỏ , Long Trạch cùng Vu Y ở ngoài cửa sau khi nghe được , liền cùng nhau chạy vào trong phòng , Hình Ngạo Thiên thống khổ nhíu mày rậm , hình như đang vật lộn với gì đó , không phải thật sự tỉnh lại .

“Hân Vũ , chạy mau —!” Cũng giống Hân Vũ , Hình Ngạo Thiên cũng mơ thấy một cảnh mộng giống vậy , cùng lo lắng lẫn nhau , bỗng đột nhiên mở hai mắt ngồi dậy , trên trán cũng chảy ra một lớp mồ hôi mỏng .

“Vương thượng , cuối cùng người cũng tỉnh , Long Trạch cứu giá chậm trễ , cam nguyện chịu phạt!” Dứt lời , mọi người trong phòng quỳ xuống theo hân , nhưng Hình Ngạo Thiên nào có thời gian để ý đến bọn họ , quét mắt một vòng trong phòng , mày liền nhăn sâu thêm .

“Hân Vũ đâu ? Hân Vũ của ta đâu ? Các người nói , Hân Vũ của ta ở nơi nào?” Tính khí thô bạo của Hình Ngạo Thiên lại trở lại trên người hân , hướng về phía những người liên can dưới giường , mở miệng chính là một hồi rống giận dữ.

Mọi người trong phòng nơm nớp lo sợ cúi đầu , Long Trạch dù sao cũng là tâm phúc đại tướng ở bên cạnh hân , sao có thể không biết tính khí của Vương thượng chứ? Tiến lên đi đến bên cạnh hân , từ đầu đến cuối hướng hân bẩm báo: “Đỗ mỹ nhân ở trong phòng của nàng nghỉ ngơi , vừa rồi Mộ Nguyệt trưởng lão đã đi qua với nàng , mỹ nhân vẫn khỏe không việc gì , thỉnh Vương thượng bớt lo dưỡng bệnh!”

“Ta muốn đi đến xem nàng !” Vừa mới đứng dậy , cả người đã cảm thấy không còn hơi sức ,suy yếu ngồi trở lại .

“Vương thượng cần thận , người hiện giờ bệnh nặng chưa lành , hôm qua lại hao tổn quá nhiều tinh lực cùng nội lực , trong lúc này long thể nhất định không chịu đựng nổi , nếu không thần đi qua phòng mỹ nhân xem , nếu tỉnh , xin mời mỹ nhân qua đây được không ?” Vu Y tiến đến góp lời , đêm qua hẳn phải dùng tinh lực của chín con trâu hai con hổ mới vắt vả cứu được mạng Vương thượng về .

“Cũng tốt, đi đi , nếu nàng vẫn còn ngủ say , thì đừng quấy rầy nàng , để nàng yên tĩnh nghỉ ngơi ” Nhận được hoàng lệnh , Vu Y đứng dậy chuẩn bị rời đi , nhưng lại bị gọi quay về.

“Các người nghe kỹ , từ bây giờ trở đi , Đỗ mỹ nhân chính là Vũ phi của ta , sau khi hồi cung lập tức hạ chỉ dán niêm phong làm Hoàng quý phi , các người phải hầu hạ chu đáo , nếu Vũ phi xảy ra chuyện gì , ta muốn các người mang đầu tới gặp ta!” Lời của hắn lộ ra uy nghi vương giả , làm người khác run sợ , lông tóc dựng đứng .

Vu Y đi đến trước phòng Hân Vũ , nhẹ nhàng gõ cửa , Mộ Nguyệt đứng dậy mở cửa , thấy người tới là Vu Y , còn tưởng rằng bên Vương thượng xảy ra chuyện , vội vàng hỏi : “Vu Y , có phải Vương thượng lại xảy ra chuyện gì hay không ?”

Hân Vũ mới lấp đầy bụng , nghe được câu hỏi của bà ngoài , lập tức sợ tới mức bát trong tay rơi xuống đất , phát ra một tiếng sứ vỡ .

“Bà ngoài , có phải Vương thượng đã xảy ra chuyện hay không , ta muốn nhìn chàng , ta muốn nhìn chàng ...” Hân Vũ ồn ào khó khăn chạy xuống giường , trong lúc bối rối ngay cả hài cũng không đi , không cẩn thận khiến mảnh nhỏ vỡ nhỏ của bát cắt qua chân cũng hoàn toàn không biết đau!

“Tham kiếm Vũ phi nương nương , Vương thượng không có gì lo ngại , chỉ là tỉnh lại gào lên muốn gặp nương nương , nhưng hiện giờ thân thể Vương thượng suy yếu hơn , nên thỉnh nương nương qua thăm là thỏa đáng nhất!” Hân Vũ vừa nghe thấy vậy liền đẩy bọn họ ra trực tiếp chạy vào phòng Hình Ngạo Thiên .

Cửa phanh một tiếng bị đẩy ra , ngay khi nàng nhìn thấy Hình Ngạo Thiên hu mềm tựa vào giường thì nàng không muốn bận tâm gì hết , muốm chạy vội vào trong lòng hắn , ôm chặt lấy hắn , không muốn xa rời hắn , cảm thụ được độ ấm của hắn!

25. Chương 085 - 086

Chương 85 : Sắc phong làm phi

Long Trạch thấy Hân Vũ đã tới , đương nhiên rất biết điều lui ra , đặt đồ ăn ở trên bàn , mang theo một đám người hầu toàn bộ lui ra khỏi phòng , lúc đi qua nàng thì nhỏ giọng khẽ nói bên tai nàng : “Thân thể Vương thượng rất suy yếu , trên bàn có đồ ăn cho thêm thuốc , phiền nương nương cho Vương thượng ăn!”

Hân Vũ lịch sự gật đầu nói : “Long Trạch tướng quân yên tâm . Hân Vũ biết rồi.”

Không đợi Long Trạch đi ra ngoài , Hình Ngạo Thiên đã rất bất mãn hướng nàng kêu to : “Các người ở đó nói cái gì , đừng quên ta vẫn còn ở đây đây , trong mắt các người còn có ta tồn tại hay không?”

Hân Vũ tỏ ý Long Trạch đi ra ngoài trước , nàng quay đầu nhìn về phía hắn nằm trên giường , biểu tình trên mặt xanh mét , liền biết hắn lại tức giận , bưng đồ ăn trên bàn đến bên giường hắn , không nói gì , bưng bát liền đút đồ ăn đến miệng hắn .

Hình Ngạo Thiên nhìn chằm chằm vào gương mặt của nàng , không nói gì , chỉ lẳng lặng ăn đồ nàng đưa vào trong miệng , cho đến khi nuốt xuống miếng cuối cùng , nhìn thấy hắn ăn xong đồ ăn trong bát , nàng mới yên tâm , mới vừa bưng khay đồ ăn đứng dậy , dưới chân tê rần , khay ăn trong tay cũng theo đó rơi xuống , bát sứ rơi vỡ!

“A—!” Hân Vũ sợ hãi kêu lên một tiếng , Hình Ngạo Thiên tên đến kéo nàng vào trong lòng , ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy , sao đột nhiên lại cảm không xong một cái khay ăn vậy ? Có phải bị mảnh vỡ làm bị thương nơi nào?”

“Đau quá ...” Hân Vũ nhăn chặt hai mày , Hình Ngạo Thiên lại càng khấn trương ôm nàng lên trên giường , lúc nhìn thấy nàng không đi hài thì tức giận đến muốn giết người hầu hạ của nàng.

“Tại sao không đi hài đã chạy tới đây ? Trên chân sao lại có vết máu?” Dem hai chân của nàng kéo qua đặt ở trước ngực , khi thấy vết thương thì hấn thật sự tức giận , hướng ra ngoài cửa rống lớn : “Chết tiệt , rốt cuộc là ai chăm sóc Vũ phi , đem người đó ra ngoài chém.”

Hân Vũ kinh hãi , vội che cái miệng của hấn , không cho hấn mở miệng nói chuyện , động tác tác động đến vết thương , khiến nàng đau đến cau chặt lông mày .

“Mau truyền Vu y—!” Kéo tay nàng , ôm nàng vào trong lòng , ngày hôm qua hấn cũng chưa để Hân Vũ chịu một chút đau đớn nào , hiện tại lại có thể ở đây để Hân Vũ bị thương chảy máu xót xa híp hai mắt , ôm chặt bàn tay của nàng , không nhận được tăng thêm lực đạo.

Vu y rửa sạch vết thương cho Hân Vũ , từ trong vết thương lấy ra một ít mảnh sứ nhỏ . Sắc mặt Hình Ngạo Thiên ngày càng khó coi , nàng chỉ rời hấn một lúc , dám phế vật này dám không hầu hạ nàng chu đáo , xem ra sau này phải cột nàng vào bên cạnh mình mới được .

“Mấy ngày này nương nương phải cẩn thận vết thương , tốt nhất là đừng xuống giường đi lại , cũng không được cho vết thương chạm vào nước , mỗi ngày lão thân sẽ tới bôi thuốc cho ương nương , tin rằng không đến ba , năm ngày sẽ có thể khôi phục bình thường!” Vu Y nghiêm túc dặn dò nàng những việc cần chú ý , Hân Vũ lễ phép khê gật đầu , trong đầu đọng lại một vấn đề hồi lâu , cũng muốn hỏi Hình Ngạo Thiên phía sau nàng.

Chờ tất cả mọi người đi ra ngoài , Hình Ngạo Thiên ôm lấy nàng đang nằm ở trên giường , Hân Vũ vuốt ve cái mặt gương nghị kia , vẻ mặt nghi hoặc hỏi hấn : “Hình Ngạo Thiên , vì sao bọn họ đều gọi ta là nương nương ? Ta nghe là lạ , cả người nổi hết da gà.”

“Ha ha ha

đứa ngọc của ta , đó là bởi vì ta đã phong nàng làm phi , bọn họ đương nhiên phải xưng hô với nàng như vậy ,bởi vì nàng là Vũ phi của ta , chờ sau khi hồi cung , ta sẽ chính thức sắc phong nàng làm Hoàng quý phi!” Nhìn thấy Hân Vũ kiều diễm gần trong gang tấc , hấn đã nhận không được muốn tiến đến âu yếm .

“Kỳ thật chàng không cần làm vậy cho ta , phi tử mỹ nhân cái gì ta không cần , chàng nên biết ta thứ ta muốn chính là cái gì?” Lúc Hân Vũ nghe những lời đó thì trong lòng cũng ngẩn ra , không ngờ hấn cũng có ngày nói những lời như thế , nhưng mà danh lợi , phú quý đối với nàng mà nói , căn bản là giống như mây bay , nàng không có yêu thích gì .

Toàn thân Hình Ngạo Thiên cứng đờ , cánh tay siết chặt ôm nàng vào trong ngực , áy náy giải thích với nàng : “Hân Vũ đừng đi , đừng rời khỏi ta , lúc nàng ở trong hãm bầy đã đáp ứng ta , nàng còn nhớ không ? Nàng đã nói , chỉ cần chúng ta có thể sống , chỉ cần ta tỉnh lại , nàng sẽ không rời khỏi ta , nàng sẽ cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh ta cả đời , chẳng lẽ những lời đó không có nghĩa gì sao?”

“Chàng hiểu lầm rồi , ta không có nói muốn rời khỏi chàng , ta đã nói thì đương nhiên giữ lời , ta chỉ muốn có được tự do đích thực , nhưng nếu ta đáp ứng chàng , ta sẽ không rời đi , trừ phi có nguyên nhân đặc biệt , khiến cho ta rơi vào tình huống bất đắc dĩ , cho nên chàng cho ta danh hiệu gì đi nữa , ta cũng không cần , thật đấy!” Hân Vũ áp vào trước ngực của hấn , nghe tiếng tim đập bất an của hấn , Hân Vũ vội vàng giải thích với hấn .

“Hân Vũ , nàng yên tâm , sau này nếu ta có thời gian sẽ mang nàng xuất cung đi chơi được không ? Nếu nàng cảm thấy ở trong cung buồn chán , ta sẽ bảo Long Trạch , Huyền Vũ bảo hộ nàng xuất cung đi chơi , để bọn họ dẫn nàng ra đường đi dạo , nàng có chịu không ?” Hình Ngạo Thiên tuyệt đối sẽ không buông ta với Hân Vũ , để nàng xuất cung đi du ngoạn , hấn chỉ có thể làm được điều này.

“Thật không ? Ta đã lâu muốn đi ra ngoài mua sắm rồi , chỉ có điều trước giờ không có cơ hội , thật tốt quá , thật tốt quá...” Hân Vũ kích động ở trong lòng ngực của hấn nhúc nhích hoan hô , tối thiểu như vậy ,nàng

sẽ không cảm thấy mình là một con chim nhỏ bị giam trong cái lồng hoa lệ .

Hình Ngạo Thiên dường như nghĩ tới điều gì , nâng hai má Hân Vũ lên , nét mặt áy náy nói : “Hân Vũ , cho ta chút thời gian , ta nhất định sẽ để nàng trở thành Vương hậu của ta , nhưng mà hiện tại nếu sắc phong nàng làm hậu , ta sợ cha con Lam Cẩm Nhi sẽ đi đầu quấy nhiễu triều cương , đụng đến nền tảng lập quốc của Phong Thành, ta hiện tại đang từng bước làm suy yếu vây cánh của hân , đợi đến ngày thời cơ chín mùi , ta sẽ hạ chỉ cách chức Thừa tướng của hân , còn có nữ nhi của lão hồ ly kia , cũng sẽ bị phế tống vào Lãnh cung , ta muốn đảm bảo chắc chắn nàng an toàn trăm phần trăm, mới có thể phong nàng làm hậu , nàng có hiểu không ?”

Nghe hân nói một lời dài này xong , Hân Vũ hiểu rõ suy nghĩ trong lòng hân , cha Lam Cẩm Nhi là trọng thần trong triều , nếu Ngạo Thiên lập nàng làm hậu vào lúc này , Lam Cẩm Nhi kia sao có thể cam tâm , nhất định sẽ tìm cha nàng khóc lóc , muốn ông giúp đỡ nàng mưu hại mình , ông ta có thể sẽ ý vào thế lực trong triều của ông , áp bức Ngạo Thiên , tạo uy hiếp cho Ngạo Thiên , như thế khẳng định sẽ không có lợi đối với quốc gia .

Khẽ cười với hân , không cần nói gì , chỉ cần nhìn vào ánh mắt của nhau , là đã biết trong lòng của đối phương suy nghĩ gì !

Chương 86 : Thời cơ chưa tới

“Chàng cũng biết , ngay cả nằm mộng ta cũng không ngờ tới chúng ta sẽ có một ngày như thế này , ở trong lòng ta chàng là tên cầm thú cường đoạt ta , ác ma tra tấn ta , thời gian đó , ta chỉ nghĩ phải như thế nào rời khỏi chàng , chỉ có rời xa chàng , ta mới có thể có được tự do !” Hân Vũ đem lời trong đáy lòng nói cho hân biết , kỳ thật cho dù nàng không nói , Hình Ngạo Thiên cũng đã nhìn rõ suy nghĩ trong lòng nàng từ sớm , cho nên sau khi trở về liền đem nhốt nàng trong cái nhà tù bí mật kia .

“Hân Vũ ... Ta...” Hình Ngạo Thiên muốn nói lại thôi , ngập ngừng ấp úng không biết nên mở miệng thế nào , Hân Vũ thấy sắc mặt hân hấp tấp , cũng đoán được lời hân muốn nói .

Đưa tay che miệng hân lại , nàng biết hân khó nói , bởi vì ba chữ kia không phải tùy tiện có thể nói cho bất cứ người nào nghe , nàng biết ở sâu trong nội tâm của hân , còn cất giấu một nữ nhân khác , nàng không bắt buộc , cũng sẽ không ép hân , chỉ hi vọng hân có thể chân thành đối đãi với đối phương là tốt rồi .

“Chàng không cần nói , ta biết chàng muốn nói gì , thật sự!” Hình Ngạo Thiên ngu ngơ nhìn nàng , xem ra ông trời thật công bằng , Vũ Hàm lúc trước không chọn hân , có lẽ cũng là bởi vì , ông trời đã an bài Hân Vũ ba năm sau xuất hiện cho hân rồi !

Kéo bàn tay nhỏ bé đang chặn môi hân lại , càng chặt chẽ kéo gần khoảng cách của hai người hơn , môi vội vàng phủ lên môi của nàng, hương vị mềm mại cùng xúc cảm ngọt ngào làm cho hân muốn đoạt càng nhiều hơn từ nàng ...

Bàn tay to bắt đầu không an phận vuốt ve trên người nàng , Hân Vũ nhất thời trừng lớn hai mắt nhìn hân , lúc này Hình Ngạo Thiên đã như si như say , hoàn toàn đắm chìm trong vòng ôn nhu của nàng.

“Ừm — Hình Ngạo Thiên , dừng !!!” Hân Vũ đưa tay đẩy hân ra , cũng kéo ra khoảng cách chặt chẽ .

Về mặt Hình Ngạo Thiên mê muội nhìn lên nàng , không rõ vì sao nàng cự tuyệt mình , trong mắt còn mang theo vẻ bi thương “Hân Vũ , vì sao? Vì sao nàng muốn cự tuyệt ta ?”

Hân Vũ lập tức ý thức được phản ứng của mình giống như quá khích , cúi đầu xấu hổ giải thích với hân : “Ngạo Thiên , chàng đừng hiểu lầm , không phải ta cố ý muốn cự tuyệt chàng , chỉ là thân thể của chàng không thể làm vậy , chẳng lẽ chàng quên chúng ta mới tránh thoát một kiếp sao ?”

Hình Ngạo Thiên nhìn chằm chằm vào hai mắt của nàng , hân tìm rằng để nhìn nội tâm một người , ánh mắt chính là góc nhìn tốt nhất , lời của Hân Vũ khiến hân có chút ngượng ngùng , đúng là bọn họ vừa tránh được một kiếp , mà hân mới vừa rồi còn đứng không vững , lúc này lại còn muốn ...

Hình Ngạo Thiên không biết nên nói gì , chỉ lơ mơ nhìn lên Hân Vũ , mà Hân Vũ thấy bộ dạng nín nhịn này của hân , liền vui vẻ bật cười , hân đầu còn như một Vương thượng bá đạo lại chuyển chế trước kia nha , giống như một đứa bé làm chuyện sai , đang đợi tha thứ cùng la mắng !

“Vua của ta , thần thiếp mệt rồi , muốn ngài ôm thần thiếp ngủ , được không nha ?” Hân Vũ học bộ dạng của mấy tần phi trong cung , cười khê nhìn hân làm nũng nói .

“Ha ha ha

ta nhất định sẽ ôm ái phi đến kín không có kẽ hở , đảm bảo ái phi sẽ ngủ ngon giấc !” Điều chỉnh tốt vị trí , Hình Ngạo Thiên để nàng nằm giữa giường , thứ nhất có thể hoàn toàn ở trong tầm mắt hân , thứ hai là muốn chăm sóc nàng dễ dàng hơn .

Kiếp nạn kia khiến thể xác và tinh thần của hai người đều mệt mỏi , đêm qua tuy rằng đã nghỉ ngơi một đêm , nhưng Hân Vũ vẫn cảm thấy vô cùng mệt , nằm ở trong cánh tay rắn chắc , rất nhanh , nàng liền chìm vào mộng đẹp .

Hình Ngạo Thiên ôm chặt nàng trong lòng , trên mặt cũng lộ ra một nụ cười thỏa mãn , nhìn thấy nàng thân mật ở bên cạnh hân như thế , có lẽ là vô cùng hạnh phúc , khiến hân mới tỉnh cũng liền đã cảm thấy buồn ngủ vô cùng .

Ba ngày sau , Hình Ngạo Thiên đã khôi phục vẻ hiên ngang mạnh mẽ như trước , tư thế oai hùng , vì tránh trong triều Tả tướng Lam Cảnh Thiên thừa dịp hân ra ngoài sẽ thời cơ ở sau lưng giở trò , bọn họ vẫn phải quyết định nhanh chóng hồi cung .

“Nha đầu , con theo bà ngoại , bà có thứ cần giao cho con!” Hân Vũ đi theo sau Mộ Nguyệt tới cấm địa , nơi này không phải nơi đặt Nhân thư sao ? Vì sao bà ngoại phải đưa nàng đến đây lấy đồ ?

Hân Vũ suy đi nghĩ lại thấy không đúng lắm , nơi này chỉ có Nhân thư , chẳng lẽ bà ngoại muốn giao Nhân thư cho nàng mang đi sao ?

Quả nhiên , Mộ Nguyệt lấy Nhân thư xuống , không nói gì , liền đưa tới trước mặt của nàng , Hân Vũ kinh hãi , nhìn lên dáng vẻ của bà ngoại , lại không giống như đang nói đùa , rốt cuộc bà ngoại đây mà muốn làm gì vậy ? Nhân thư quý giá này thật sự giao cho nàng sao ?

“Bà ngoại , người không phải thật sự muốn muốn đem bảo vật của Thánh Nguyệt giáo giao ột ngoại nhân chứ?” Tay cầm Nhân thư lên , nhìn bảo vật tỏa ra ánh sáng vàng chói lọi , nàng quả thực không thể tin được bà ngoại sẽ hạ quyết định này.

“Nha đầu , đem Nhân thư cất kỹ , sau này con chính là chủ nhân của nó , tram ngàn năm qua , chỉ có con , mới có thể mở được Nhân thư!” Biểu tình của Mộ Nguyệt rất nghiêm túc , không giống như bà đang nói giỡ cùng nàng.

Hân Vũ nhíu chặt lông mày , vẻ mặt khó hiểu lại truy vấn : “Nhưng mà bà ngoại , Hân Vũ không phải người của Thánh Nguyệt giáo , sao có thể mang chí bảo của các người ra ngoài ? Ta không cần , Hân Vũ không cần !”

Đưa Nhân thư trong tay trả cho Mộ Nguyệt , tục ngữ nói vật không phải của mình , ngàn vạn lần đừng có lòng tham , cũng không thể cướp đoạt , ông trời có mắt nhìn người , nàng không muốn gánh cái danh xấu này cả đời đâu.

“Nha đầu ngốc , ai nói con không phải người trong bốn giáo , bà ngoại nói con là , thì con chính là , huống chi , con vốn là một trong thánh nữ của Thánh Nguyệt giáo ta , có năng lực mở Nhân thư , cho nên Nhân thư này không phải con không được , đừng từ chối nữa!” Mộ Nguyệt đã đoán trước nàng sẽ có thái độ vậy , nhưng không ngờ , nàng lại ngang bướng như vậy .

“Lời bà ngoại nói , Hân Vũ không hiểu ?” Nàng rõ ràng là người hiện đại đến từ mấy ngàn năm sau , tại sao đột nhiên lại trở thành một phần tử của Thánh Nguyệt giáo , hơn nữa còn là Thánh nữ?

“Nha đầu này , còn nhớ vết bớt hình trăng khuyết trên vai con không ? Đó là dấu hiệu của Thánh nữ , con nói trước kia không có vết bớt này ,bà ngoại nghĩ , nhất định là sau khi Nhân thư đưa con đến đây , mới hiện ra , mặc kệ con thừa nhận hay không cũng được , ở trong mắt bà ngoại , con chính là Thánh nữ của Thánh Nguyệt giáo !” Ánh mắt kiên định của Mộ Nguyệt nhìn về phía nàng .

Trong quá khứ giải thích vấn đề của nàng , nhất định là Hân Vũ đầu thai chuyển kiếp , rồi đến đây , cũng là ông trời đã an bài tốt , bất kể hậu nhân cố thay đổi vận mệnh thế nào đi nữa , đều không thể thoát khỏi

đường ray vận mệnh

26. Chương 087 - 088

Chương 87 : Tán tỉnh trên lưng ngựa

“Bà ngoại , người nói chắc chắn như vậy , vậy người nói xem con là vị Thánh nữ nào của các người vậy?”
Hân Vũ càng ngày càng cảm thấy bà ngoại có chuyện gạt nàng , nhưng lại không hỏi ra được về sau .

“Đừng hỏi , bây giờ chưa phải thời điểm nói cho con biết những điều đấy , con đem Nhân thứ cất kỹ , chờ tương lai thời cơ chín muồi , bà ngoại nhất định sẽ nói cho con mọi chuyện con muốn biết !” Hân Vũ ôm lấy Nhân thư , trong lòng cũng bán tín bán nghi , nếu bà ngoại không chịu nói , nàng cũng có thể miễn cưỡng , Nhân thư này sau này do nàng tạm thời bảo quản vậy .

Hình Ngạo Thiên không muốn nàng bốn ba mệt nhọc nên không đi đường nhỏ chạy về Vương cung , mà để đội ngũ sửa thành đi đường lớn , một đội nhân mã chậm rãi đi qua đường rừng , đi trên đường lớn , nghỉ đêm ở dịch quán , không nhanh không chậm hồi Vương cung .

Hân Vũ đủ loại nhàm chán áp mặt vào cửa xe ngựa , ngóng nhìn cây xanh phía trước cùng ánh nắng vàng , rất khó tin , Đỗ Hân Vũ nàng lại có thể tận mắt nhìn thấy phong cảnh xinh đẹp của ngàn năm trước.

Tuy rằng nơi này không có khoa học kỹ thuật như ở thế kỷ hai mốt , không có máy tính , không có TV , cũng không có điện thoại , hết thảy đều tự nhiên như vậy , nhưng nàng cũng đã dần dần thành thói quen rồi.

Hình Ngạo Thiên thấy dáng vẻ ngẩn ngơ như thế của nàng , tiến lên ôm lấy nàng từ phía sau , huyết sáo một tiếng liền gọi ngựa yêu của mình , trước khi Hân Vũ kịp phản ứng hân đã ôm nàng cưỡi ngựa chạy về phía trước , xa xa còn lơ mơ nghe được tiếng hân hô lớn , bảo đội ngũ hội hợp ở thánh trấn phía trước !

“A—!” Bị hành động của hân làm hoảng sợ , toàn thân Hân Vũ đều bám chặt lấy cổ hân , thân mình cũng dán vào hân , không dám lộn xộn .

Hình Ngạo Thiên cúi đầu thấy dáng vẻ đáng yêu kia của nàng , lại hài hước nói với nàng : “Nếu trước kia biết cưỡi ngựa có thể làm nàng dựa vào ta như vậy , cho dù là nửa đêm , ta cũng sẽ kéo nàng đi chạy !”

Thanh âm giấu cột đột nhiên lọt vào tai , làm Hân Vũ có chút tức giận chột đỏ mắt , vừa xấu hổ buông lỏng tay bám lấy cổ hân ra .

“Hân Vũ , nguy hiểm , không thể buông tay !” Hình Ngạo Thiên ra tay ngăn cản động tác của nàng , đồng thời cũng cúi đầu chăm chú nhìn ánh mắt trong trẻo của nàng , nói : “Không được buông tay ra , ta thích nàng gần ta như vậy ...”

“Chàng Không được nói nữa ... chán ghét !” Chú ý tới đầy mắt chớp động ánh sáng không rõ kia , má Hân Vũ ửng đỏ , cúi đầu đem khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng thuận thể trốn vào trong ngực của hân , không nhìn thấy mặt của hân , cũng không để cho hân nhìn thấy mình .

Mấy ngày gần đây , Hân Vũ luôn cảm thấy hân có chút lạ , còn luôn dùng ánh mắt khó hiểu như vậy nhìn nàng , khiến toàn thân nàng không được tự nhiên . Hình Ngạo Thiên nhếch lên nụ cười đắc ý , một tay kéo lấy dây cương , một tay nắm ở cái eo thanh mảnh của Hân Vũ , cúi đầu hôn lên cánh môi hồng nhuận của nàng , vong tình cắn mút.

“Ừm... Chàng ...” Hân Vũ nét mặt ngượng ngùng muốn đẩy hân ra , nhưng từng luồng gió lạnh thổi qua nhắc nhở nàng , hai người lúc này đang chạy trên lưng ngựa , khiến nàng không dám lộn xộn , mà Hình Ngạo Thiên lại dùng việc không muốn ngã xuống ngựa cũng không thể lộn xộn này , giở trò nhìn nàng .

Đột nhiên , bàn tay ôm bên hông Hân Vũ của Hình Ngạo Thiên đột nhiên rời đi , Hân Vũ sợ tới mức trong lòng cả kinh , vội vàng ghé sát gần hân , ôm chặt cái cổ của hân , mà bàn tay trống không của hân lúc này , liền vừa vặn có thể xâm nhập vào trong vạt áo nàng.

“Chàng —!” Hân Vũ bởi ý định lúc này của hắn mà hoảng sợ đỏ má , nàng biết dự vọng của hắn luôn tới nhanh , cũng tới rất mạnh mẽ , nhưng bây giờ còn là giữa ban ngày ban mặt , hắn còn đang cười trên lưng ngựa với nàng , sao hứng có thể to gan mà phóng đảng như vậy chứ?

Nhìn thấy đáy mắt nàng kinh hoảng cùng ngượng ngùng , Hình Ngạo Thiên nhếch môi mỏng nói : “Chỉ cần ta muốn , mặc kệ chúng ta ở đâu , điều này đều không là vấn đề!”

“Ngạo Thiên , đừng vậy ! Bây giờ đang ở bên ngoài , bất cứ lúc nào cũng có thể để người khác nhìn thấy , ta không muốn!” Hân Vũ hô to từng tiếng , cảm giác được có vật cứng cách lớp quần áo lao vào giữa hai chân nàng , càng khiến Hân Vũ e lệ rụt rè không thôi , cho dù là thế kỷ 21 xã hội văn minh , cũng không có ai có lá gan lớn như vậy .

Không muốn cho Hân Vũ cơ hội cự tuyệt , khéo môi Hình Ngạo Thiên hơi vẽ ra , tay trái linh hoạt xách nàng lên , đồng thời chuyển thân thể nàng qua để nàng quay mặt về phía hắn , lập tức , hắn phất áo tơi trên vai , cùng che đậy thân thể hai người , che đi làn váy vén cao bởi vì cưỡi ngựa lộ ra đùi ngọc , đột nhiên , một tiếng tê , Hình Ngạo Thiên đã đông thủ xé rách mảnh vải mỏng manh vướng bận giữa hai chân nàng.

“Chàng ... Làm sao chàng có thể như vậy , ta chán ghét chán ghét chàng , chán ghét chàng ...!” Tay nhỏ bé đánh lên lồng ngực của hắn , hành vi phóng đảng như vậy , cũng không phải là chuyện Đỗ Hân Vũ nàng có thể chấp nhận được .

“Hân Vũ đừng cự tuyệt ta , chỉ có nàng , Hình Ngạo Thiên ta muốn chỉ có nàng !” Đôi mắt đen sâu sáng lên , một tay kéo dây cương làm chậm lại tốc độ của tuần mã , Hân Vũ thấy sự kiên trì ở đáy mắt hắn , cũng chỉ quyết miệng , khe thở dài , liền tùy theo sự cướp bóc của hắn đối với mình .

Hình Ngạo Thiên yêu cầu Hân Vũ ôm chặt cổ hắn , hai chân cũng cuộn chặt hông của hắn , hắn khẽ động dây cương , ra lệnh cho tuần mã dưới thân chạy nhanh hơn , hai người liền tùy ngựa phóng đi , ở trên bờ cỏ rộng mênh mông vô bờ , trong hơi lạnh của gió , theo nhịp tuần mã chạy, hắn lần lượt thúc đâm lấy nàng!

Trời chiều ngả về tây, chân trời phủ kín một ráng màu rực rỡ , hai người ngả lưng dựa vào đại thụ , tay Hình Ngạo Thiên để ra sau , để cho Hân Vũ nằm trước ngực hắn yên tĩnh nghỉ ngơi , ngẩng đầu nhìn chân trời màu cam phía xa .

Tách khỏi độ ngũ đã gần hai canh giờ , hắn sớm nên mang theo Hân Vũ chạy hết tốc để bắt kịp Long Trạch , thế nhưng hắn lại không đành lòng quá nhiều nàng nghỉ ngơi , mới vừa rồi ở trên lưng ngựa kích tình , bảo bối của hắn gần như một muốn chết rồi .Nhìn hồng nhan ngủ say trong lòng , Hình Ngạo Thiên sinh lòng thương tiếc thâm tình hôn lên trán nàng!

Gó lạnh thổi qua trên mặt Hân Vũ , đánh thức nngf từ trong giấc mộng , mở mắt朦朧 nhìn , Hân Vũ nhìn bốn phía xa lạ , một môi hỏi Hình Ngạo Thiên : ‘Ngạo Thiên , đây là nơi nào ?Chúng ta đi đã lâu như vậy , cũng cần phải trở về đi?’

Nhìn người trong lòng vừa tỉnh ngủ, Hình Ngạo Thiên cười cười nói với nàng: “Chúng ta bây giờ không phải là chạy tới trấn nhỏ phía trước hội họp với nhóm Long Trạch sao , sao nàng vừa ngủ một giấc liền không nhớ rõ gì hết thế , ngàn vạn lần đừng có nói ngay cả ta cũng quên rồi đấy?”

“Chàng nói cái gì , có phải nhiều ngày ta đối với chàng quá tốt , cái gì cũng chiều theo , cho nên hiện tại chàng bắt đầu được một tác lại muốn tiến một bước hay không . Sau này đừng hòng ta chiều ý chàng !” Mắt hứng quay đầu né tránh hắn , ngay cả nhìn thẳng cũng không nhìn .

Chương 88 : Hỏa tốc hồi cung

“Hân Vũ , thực sự tức giận à! Ta không cãi nhau ở đây nha , được rồi , lần này là ta nói bậy , được chưa?” Khuôn mặt khổ sở của Hình Ngạo Thiên ép lại , cọ xát với khuôn mặt nhỏ của nàng.

“Nha — Chàng xấu lắm , bỏ mặt ra!” Hân Vũ né tránh hắn , ở trên lưng ngựa cổ giãy dụa.

Hai người cãi nhau suốt dọc đường đi tới thành trấn phía trước , rất xa liền thấy Long Trạch đứng ở cửa khách điếm , thấy bọn họ đã cưỡi ngựa trở lại , liền phi nhanh ra đón!

“Vương , rốt cuộc người đã trở lại , vừa rồi nhận được bồ câu đưa tin của Bá Nghị từ trong cung , nói Lam Cảnh Thiên cắt xén quân lương , có chứng cứ kết đảng nhận hối lộ ,mời Vương thượng lập tức trở về cung

định đoạt!” Long Trạch đem tín hàm giao cho Hình Ngạo Thiên , thập phần nghiêm túc nói.

Sau khi Hình Ngạo Thiên nhận lấy tín hàm , ấn đường nhú lại : “Hôm nay sắc trời đã tối , nghỉ ngơi một đêm , ngày mai lập tức hồi cung!”

Sáng sớm ngày hôm sau , Hình Ngạo Thiên ôm Hân Vũ vẫn còn ngủ say lên xe ngựa , hẳn biết nàng có một thói quen , chính là yêu ngủ muộn , muốn nàng sáng sớm đã khởi hành , sợ là làm khó nàng , hẳn dứt khoát trực tiếp dùng mền quấn lấy nàng , đem ôm cả người nàng tiếp tục lên xe ngủ.

Tiêu Bá Nghị biết được Vương thượng hôm nay hồi cung , đã sớm đem những chứng cứ chính xác chuẩn bị tốt đến Ngự thư phòng chờ hẳn . Hình Ngạo Thiên vừa hồi , sau khi đem Hân Vũ bố trí đến Hưng Khánh cung , liền lập tức đi đến Ngự thư phòng thượng thảo nghị sự.

Hân Vũ một mình đi dạo ở trong tâm cung của hắn , nơi này không hổ là tâm cung của vua một nước , hơn cả Vân Yên các kia của nàng , cũng không phải xa hoa bình thường , chỉ riêng giường rồng thôi , còn thêm mền lớn , nằm ở trên đó , mặc cho nàng lăn lộn thế nào cũng thật thoải mái.

Nghĩ đến Vân Yên các , nàng muốn trở về xem đám Hòa Thái hiện tại thế nào rồi , các nàng bị phạt đều là bởi vì nàng , nghĩ vậy liền đứng dậy chạy ra ngoài .

“Vũ phi nương nương , người muốn đi đâu vậy ? Vương thượng có lệnh , muốn lão nô hầu hạ nương nương!” Nàng vừa chạy ra khỏi phòng ngủ , đã bị một lão thái giám tuổi chừng năm mươi quần lấy .

“Ta nói lão công công , ta không muốn người đi theo ta , ta muốn quay về Vân Yên các , không cần người hầu hạ , Vân Yên các có rất nhiều người hầu hạ ta , người nên về hầu hạ Vương thượng đi , ta đây không cần người già đâu!” Có ông ta đi theo bên cạnh , Hân Vũ cảm thấy rất kỳ lạ , giống như bị một lão già biến thái theo dõi vậy.

“Ai nha ... Vũ phi nương nương , nếu người không cho lão nô đi theo người ,chờ Vương thượng trở về , nhất định sẽ chém đầu lão nô , nương nương nha , người liền mở lòng từ bi chứ!” Lão thái giám này chính là không chịu buông tha đi theo nàng , khiến Hân Vũ không còn cách nào đành để ông ta đi theo .

Trở lại Vân Yên các , Hân Vũ liền kiểm tra các nàng , coi như Hình Ngạo Thiên hẳn nói lời giữ lời , không tra tấn các nàng nữa , nếu không xem nàng sau này còn để ý hắn không . Trở lại địa bàn của mình ,trong lòng chính là thoải mái , cho dù tấm cung của hắn xa hoa thoải mái , ổ kim ổ vàng vẫn kém xa so với cái ổ heo của nàng !

Sau khi Hình Ngạo Thiên cùng bọn họ thượng thảo cách đối phó chuyện Lam Cẩm Thiên xong , liền trực tiếp trở về Hưng Khánh cung , vốn tưởng rằng Hân Vũ sẽ ở trong tấm cung chờ hắn , thật không ngờ , cô gái nhỏ này , lại có thể để cho hắn một phòng trống không .

“Người đâu , Vũ phi đi đâu , sao không có trong phòng ? Hải Đại Phú đâu ? Sao cũng không thấy người ?” Căng ra bộ mặt lãnh nhược băng sương , cung nữ thái giám trong cung sợ tới mức tất cả đều kích động ngạ quỳ .

“Hồi Vương thượng , Vũ phi nương nương nói muốn về Vân Yên các , Hải công công cũng đi theo tới đây!” Một tên thái giám can đảm hơn , nơm nớp lo sợ báo cáo , Hình Ngạo Thiên vừa nghe đến ba chữ Vân Yên các , liền lập tức bước đi đến Vân Yên các.

Hân Vũ vừa ngâm mình trong nước hoa thơm , còn ăn một bữa toàn mỹ thực , lúc này đang nằm trên giường nghỉ ngơi , khi Hình Ngạo Thiên vội vàng chạy tới thì nàng còn đang thích thú nằm trên giường tập viết chữ.

“Hân Vũ , nàng muốn chọc ta tức chết sao ?” Đặt mông ngồi xuống bên cạnh nàng , đem nàng lười biếng nằm trên giường ôm vào ngực , mặc kệ hắn tức giận bao nhiêu , nhưng chỉ cần vừa thấy nàng , ngọn lửa lớn cũng đều bị tắt ngấm.

“Chàng làm sao vậy , vừa vào đã nói ta như vậy , ta còn chưa trách chàng đấy ? Ném người ta một chỗ không quan tâm , không quản thì thôi , còn phải tới một lão thái giám , đi đâu cũng bám theo , phiền đến chết đi !” Hân Vũ buông sách trong tay ra , dấu môi vẽ mặt không vui .

“Đừng giận , ta là vua một nước , đương nhiên có rất nhiều quốc sự chờ ta đi xử lý ,ta bây giờ không phải là hết việc liền lập tức trở về chơi với nàng sao ? Nhưng mà nàng để lại cho ta là gì ? Là một gian tẩm cung trống không , khiến lòng ta đau muốn chết !” Tay làm bộ ôm ngực , còn giả vờ làm bộ dạng đau khổ cho nàng xem.

Hân Vũ xoay mặt sang một bên , không thèm xem tài diễn xuất vụng về của hắn : “Tĩnh lại đi , diễn giả như vậy , thật sự là lãng phí biểu cảm , người ta cũng không có trách chàng , ta chỉ là ở một mình cảm thấy là lạ , muốn tìm một tri kỷ nói chuyện cũng không có , cho nên ta mới chạy đến đây , nhưng mà Hải công công gì gì mà chàng phải tới , tại sao ông ta cứ phải đi theo ta , ta không thích vậy ?”

Hình Ngạo Thiên vừa nghe lời nàng nói , trong lòng liền thoáng co lại , đích thật là hắn an bài không đủ thỏa đáng , Hân Vũ ở trong cung vốn không biết nhiều người , duy nhất cũng chỉ có mấy nô tài quen thuộc kia , muốn nàng ở một mình trong Hưng Khánh cung , đúng thật là hắn làm không tốt .

“Hân Vũ , lần này là ta an bài không đủ thỏa đáng , nhưng Hưng Khánh cung là tẩm cung của ta, chưa từng có bất cứ nữ nhân nào có thể vào trong , ngay cả Vương hậu đã chết cũng không có , nàng là người đầu tiên , cũng là người duy nhất !” Ôm nàng chặt hơn , cúi đầu dụi khế xuống trán nàng .

“Về phần Hải Đại Phú , ta an bài ông ta ở bên cạnh nàng là vì bảo hộ nàng , ông ta là lão công công ở trong cung đã nhiều năm , tiểu xảo trong cung này , đều không thoát khỏi ánh mắt ông ta , hơn nữa ông ta còn có võ công , thân thủ tuyệt đối không thua kém Long Trạch , nàng vừa mới tiến cung lại có được ân sủng của ta , ta nghĩ nhất định Lam Cẩm Nhi kia sẽ hạ độc thủ với nàng , nhưng hiện tại ta không thể dễ dàng diệt trừ được , chỉ có thể để Hải công công đến bảo hộ nàng , nàng có thể hiểu cho dụng tâm của ta không ?” Hình Ngạo Thiên bắt luận là làm điều gì , cũng là vì suy nghĩ cho sự an toàn của nàng .

Lam Cẩm Nhi sẽ hạ động thủ với nàng ? Lời này nàng không biết là thật hay giả , nhưng nếu hắn cũng nói như vậy , nàng đương nhiên là lựa chọn tin tưởng hắn rồi.

“Ta đã biết Ngạo Thiên , sau này ta sẽ không bảo Hải công công đi , nhưng mà Lam Cẩm Nhi kia thật sự lợi hại như vậy sao ?” Hân Vũ vẫn là muốn các định hỏi hắn một chút , Hình Ngạo Thiên chỉ dùng một ánh mắt “Nàng nói xem” trả lời nàng , liền bị hắn áp đảo ở dưới thân .

27. Chương 089 - 090 - 091

Chương 89 : Cố gắng cầu xin

Sáng sớm ngày thứ hai , Hải Đại Phú liền dẫn mấy người hầu của Vân Yên Các chuyển vào Hưng Khánh cung . Hình Ngạo Thiên truyền thánh chỉ lúc lâm triều , phong Hân Vũ làm Hoàng quý phi , đặc chuẩn nàng chuyển vào Hưng Khánh cung thị tẩm!

Tin tức này có thể khiến Lam Cẩm Nhi tức tối bốc khói , Vương thượng làm như vậy , chính là tuyên bố muốn phong ả làm Vương hậu , hiện tại tiện nhân kia cũng là Hoàng quý phi , lại được Vương thượng quá mức ân sủng , tương lai nàng sau này phải trải qua thế nào đây , bây giờ còn có thể là địa vị ngang hàng với nàng , nếu ngày sau ả làm Vương hậu , chẳng phải nàng nhìn thấy phải hành lễ cúi đầu sao ?

Hận ! Hiện giờ trong lòng của nàng chỉ có hận ! Xứ nha đầu kia , tiện nữ nhân , Lam Cẩm Nhi nàng tuyệt đối không để ả có cơ hội đó , muốn làm Vương hậu , vậy đến âm tào địa phủ mà làm người của Quỷ vương đi!

Kiều nhan như hoa hiện giờ đã bị cừu hận biến thành khủng bố như ác ma , xem ra nàng phải hạ thủ trước đó , hai mắt mỹ nhân như có suy tính gì nhìn về phía trước , trong đầu đã vẽ ra một đồng mưu kế , xem tiện nữ nhân kia có bản lĩnh gì tránh khỏi độc thủ của nàng .

Hân Vũ giống trống kua chiêng chuyển vào Hưng Khánh cung , khiến đám cung tần mỹ nữ hâm mộ không ngừng , đợt quà nịnh bợ thứ hai lại đánh úp tới , sáng sớm Hình Ngạo Thiên lên triều rồi đến Ngự thư phòng xử lý chính sự như ngày thường , tới buổi trưa liền sẽ hồi cung dùng cơm trưa cùng nàng , đám tần phi kia liền vừa khéo chọn khoảng thời gian này , không vì điều gì khác , thứ nhất là vì có thể bợ đỡ được Hân Vũ , thứ hai cũng là nghĩ đến gặp Vương thượng , cũng để Vương thượng chú ý tới mình!

Một bữa ăn, cũng có đến sáu tần phi , nhưng Hình Ngạo Thiên từ đầu tới cuối đều không liếc mắt nhìn các nàng một cái , lạnh lùng ra lệnh các nàng buông bát đĩa xuống lập tức biến , sau đó không cho phép các nàng bước vào Hưng Khánh cung nửa bước.

“Ngạo Thiên , chàng làm gì mà hung dữ đối với các nàng như vậy ? Các nàng dầu gì cũng là nữ nhân của chàng , là phi tử chàng khâm điểm sắc phong !” Hân Vũ nhìn thấy những cô gái kia cả đám đều ăn mặc dễ thương mê người , chỉ là vì có thể làm cho Vương thượng nhìn các nàng một lần .

Gắp một miếng thịt kho tàu nàng thích ăn nhất bỏ vào trong bát nàng , Hình Ngạo Thiên khe thở dài nói : “Những nữ nhân kia chẳng qua chỉ là hạng thấp hèn thấy người sang bắt quàng làm họ , là cha của các nàng nghĩ hết cách đưa vào cung , mỗi một người đều có mục đích , nếu không có , các nàng cũng chẳng chịu khó tặng quà nàng như vậy , mục đích nịnh bợ nàng chính là nghĩ một ngày kia , có thể mượn đầu của nàng vươn lên trên thôi!”

Hân Vũ bị nói đến á khẩu không đáp lại được , ngoan ngoãn im lặng ăn cơm , xem ra trong cung đình này thật hiểm ác , nàng lại không lời đời không thể nhìn thấu .

“Vương thượng , có tín hàm của Giai Lạc công chúa được khoái mã đưa về !” Tử hách đem tín hàm trình lên Hình Ngạo Thiên , lần đầu tiên Hân Vũ nghe đến cái tên xa lạ này , thì ra hân còn có một muội muội ?

Sau khi Hình Ngạo Thiên xem qua thư , trên mặt lộ ra một sắc thái vui mừng , nói : ‘Hân Vũ , đã tới lúc ta giới thiệu tiểu công chúa nghịch ngợm của nhà ta cho nàng biết , tin rằng hai người nhất định có thể chung sống rất tốt .’

“Là muội muội của chàng ?” Nàng vừa rồi nghe Tử Hách nói là Giai Lạc công chúa ,

‘Đúng , Tử Hách , người bảo người quét dọn tẩm cung của Giai Lạc , nhất định nha đầu kia đã khởi hành mấy ngày rồi , không quá mười ngày nữa sẽ tới!’ Từ khi Giai Lạc giả cho Lãnh Liệt , liền ít khi trở về , lần cuối của ngày giỗ của phụ hoàng , trở về được mấy ngày liền vội vàng đi , nghĩ đến cũng đã một năm .

Thiên Diệp quốc , Phượng Loan cung

Uông Vũ Hàm đang cố gắng cầu xin Độc Cô Thác , hai ngày nữa Giai Lạc phải trở về Phong thành , bởi vì tháng sau chính là ngày giỗ của mẫu thân và phụ hoàng nàng , thời gian này hàng năm , nàng đều trở về một thời gian , không biết có phải bởi vì ở trong cung lâu đến ngốc rồi không mà khiến nàng muốn đi ra ngoài một chút , nhân dịp Giai Lạc quay về Phong thành , nàng dự định cũng đã vài năm không về , cũng muốn cùng Giai Lạc đi mấy ngày .

“Không được , nói gì cũng không được , nàng đi đâu cũng có thể đi , nhưng không cho phép đi Phong Thành quốc !” Độc Cô Thác nói gì cũng không chịu đáp ứng để nàng đi , ba năm trước đây , Hình Ngạo Thiên đã đuổi tận giết tuyệt họ thế nào , đến nay hân cũng không thể quên .

“Vì sao ? Chẳng lẽ là bởi vì cái quá khứ đã qua đấy sao ?” Uông Vũ Hàm không thuận theo , khuôn từ bỏ truy vấn hân , ba năm , nàng đã ba năm không có ra ngoài du ngoạn , hiện tại hai con cũng đã lớn , vú em ngày thường đều chăm sóc chúng rất tốt , nàng ra ngoài mấy ngày có gì không thể.

Ánh mắt Độc Cô Thác sắc bén như ưng nhìn lại , xoay người nghiêm túc nói với nàng : “Chuyện cũ này vĩnh viễn ta không thể quên được , ta không quên được hình ảnh năm đó hân mai phục chúng ta ở cửa thành , càng không thể quên khoảng khắc khi nàng trúng tên ngã vào trong lòng ta , nếu không bởi vì hân , năm đó nàng cũng không phải chịu những khổ sở kia , chúng ta càng không phải đau khổ ra đi lâu như vậy , đều là tại Hình Ngạo Thiên hân !”

Uông Vũ Hàm nhìn hai mắt đỏ đậm kia , từ trong ánh mắt của hân , nàng thấy sự phẫn nộ , nàng hiểu được hân không bỏ được ân oán tình cừ năm đó , nhưng đã ba năm , còn có gì phải tính toán chứ?

Tiến đến ôm hông của hắn , đem hai má vùi vào trong lồng ngực của hắn , nàng không kích động cùng hắn cãi vã nữa , sử dụng sự nhu tình trước hắn , nói : “Thác , chàng đừng tức giận , chỉ cần mỗi lần chàng tức giận , ta sẽ rất sợ hãi , rất sợ hãi!”

Sát chiêu của Vũ Hàm vẫn rất hữu hiệu , nữ nhân mình yêu ôm mình , ở trước người hắn nói từng tiếng , hắn há có thể nhẫn tâm đối với nàng đây ?

“Vũ Hàm đừng sợ , ta không tức giận , ta sao có thể tức giận với nàng chứ ? Chỉ là nhớ đến hình ảnh nàng đỡ mũi tên kia cho ta ,ta liền không thể không kinh hãi , nàng có thể hiểu được lòng ta đối với nàng không ? Vũ Hàm...?” Độc Cô Thác sủng nịnh ôm chặt vợ yêu trong lòng , đời này , hắn sẽ không để cho Vũ Hàm chịu một chút thương tổn nào nữa.

“Độc Cô Thác , chàng thật sự là nam nhân ngu ngốc nhất trên đời này , chúng ta đã trải qua nhiều mưa gió như vậy , hiện tại chàng còn đi hỏi ta có hiểu được lòng của chàng hay không , chàng thật sự là đồ ngốc ... Đại ngu ngốc ...” Vừa nói , Vũ Hàm còn đưa tay nhẹ nhàng đánh lên lồng ngực của hắn , thật là một nam nhân ngu ngốc!

“Đúng , Độc Cô Thác ta ở trước mặt Ông Vũ Hàm , chính là một tên đại ngốc , là một đại ngốc yêu nàng tận xương tủy , một người có thể vì nàng mà từ bỏ tất cả mọi thứ , thậm chí còn ngu ngốc cam tâm tình nguyện vì nàng mà chết , một đứa ngốc như vậy , nàng còn cần không ?” Độc Cô Thác nâng lên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của Vũ Hàm , hàm tình yên lặng nhìn nàng , chờ mong đáp án của nàng.

Chương 90 : dùng lạnh lùng đáp lại

“Thiếp có thể nói không cần sao ?” Ông Vũ Hàm suy nghĩ , cố ý thu lại hứng thú của hắn.

Độc Cô Thác trừng hai mắt , vẻ mặt nghiêm túc đáp lại : “Không thể?”

“Nếu không thể , thiếp đây liền miễn cưỡng ở lại cạnh chàng thôi!” tránh khỏi tay hắn ,lại đem hai má vùi vào trong ngực của hắn .

Hai người ôm nhau cùng một chỗ, hồi lâu sau , Ông Vũ Hàm thấy hắn hình như đã trấn định lại , vẫn còn chưa chịu hết hi vọng , lại một lần nữa nhắc tới đề tài vừa rồi.

“Thác , chàng đã để ý thiếp như vậy , chàng để cho thiếp đi vài ngày đi , van cầu chàng được không ?” Ông Vũ Hàm ôm chặt lấy hắn , còn cố ý lay thân hình cao lớn vài cái.

Độc Cô Thác chau mày , sắc mặt nhất thời đại biến , thanh âm đột nhiên cũng trở nên có chút khàn khàn , hỏi nàng : “Vì sao nàng năm lần bảy lượt muốn quay lại Phong thành , nàng muốn ra ngoài giải sầu , đi đâu cũng có thể vì sao nhất định phải là Phong thành ? Chẳng lẽ nàng thật sự yên tâm giao Triệt Nhi cùng Tuyệt Nhi cho bà vú chăm sóc sao , bọn chúng hiện tại chẳng qua mới là hai đứa trẻ hai tuổi !”

Vũ Hàm nghe hắn trả lời như thế , cũng không thêm nói gì , buông tay ôm cánh tay hắn ra , thản nhiên nói một câu : “Thiếp đi xem Triệt Nhi cùng Tuyệt Nhi , chàng có việc thì đi mau lên!”

Khoảng khắc thấy nàng buông tay xoay người rời đi , Độc Cô Thác thiếu chút nữa liền thỏa hiệp đáp ứng nàng , nhưng suy nghĩ kỹ lưỡng , nếu tên Hình Ngạo Thiên kia còn chưa từ bỏ ý định đối với Vũ Hàm . vậy lần này Vũ Hàm đi , chẳng phải là rất nguy hiểm sao ?

Hắn nghĩ thông suốt , mặc kệ Vũ Hàm giận hắn như thế nào , hắn cũng sẽ không nhượng bộ thỏa hiệp với nàng , huống chi , nếu các nàng đi , ít nhất thì cũng phải xa nhau nửa tháng , hắn có thể chịu nổi khổ tương tư như vậy sao ?

Ông Vũ Hàm bộ dạng rầu rĩ không vui đi vào Nghi Hòa cung , nhìn thấy hai đứa con lúc này đang chơi đùa , thấm thoát , đã qua ba năm.

Nàng vốn cho là Thác đã bỏ xuống mọi chuyện trong quá khứ rồi , nhưng không ngờ hắn vẫn nhớ sâu như vậy , xem ra mong muốn lần này thất bại rồi , bất đắc dĩ hít một hơi thật sâu , đứng dậy đi về phía hai tiểu tử kia !

Chân trời dần dần hiện lên ráng chiều chạng vạng , Độc Cô Thác trở lại Phượng Loan cung , lại ngạc nhiên không thấy thân ảnh Vũ Hàm , chẳng lẽ nàng còn tức chuyện hôm nay sao ?

“Người dâu , Vương hậu dâu rồi , đã đến giờ dùng bữa sao không thấy các người chuẩn bị đồ ?” Độc Cô Thác nhìn đại diện vắng vẻ , nơi không có Vũ Hàm , đi tới chỗ nào hắn cũng cảm thấy không hứng trí nổi.

Tử Nhan vội vàng chạy đến bẩm báo : “Vương thượng , Vương hậu còn ở Nghi Hòa cung , lúc đi còn bảo Tử Nhan trở về truyền lời , nói đêm nay sẽ không hồi cung , nương nương muốn ở Nghi Hòa cung làm bạn với Triệt thái tử và Tuyết công chúa , mời Vương thượng người nghỉ ngơi sớm một chút!”

“Cái gì — tối nay nàng không quay về sao ?” Độc Cô Thác vừa mới chuẩn bị uống hết một ngụm trà , liền bị lời của Tử Nhan chặn cứng lại.

“Bịch ...!” Độc Cô Thác đặt chén trà xuống , giống như một trận gió , bước nhanh rời khỏi Phượng Loan cung , chờ lúc Tử Nhan ngẩng đầu lên đã không thấy tăm hơi thân ảnh của Vương thượng .

Đêm nay Ưông Vũ Hàm đích thân chăm sóc hai người con , cho đến khi bọn chúng ngủ , nàng cũng mệt mỏi nằm bên giường . Thời điểm Độc Cô Thác đi vào Nghi Hòa cung thấy bên trong im ắng , không có chút âm thanh , nhẹ giọng đi đến trước phòng ngủ , nhìn vào bên trong thấy Vũ Hàm nằm bên giường , hắn thật không biết nên làm thế nào với nàng mới tốt .

Tiến đến chỗ về hai đứa con đang ngủ say , không nói hai lời , một tay ôm lấy Vũ Hàm đang nằm bên giường , động tác mạnh như vậy , đương nhiên sẽ đánh thức nàng , nhìn thấy nam nhân của mình , Vũ Hàm vẫn duy trì vẻ lạnh lùng sau giờ Ngọ kia , tiếp tục nhắm mắt ngủ .

“Vũ Hàm , nàng làm sao vậy , vì sao một nhọc cũng không chịu hồi cung nghỉ ngơi , chẳng lẽ còn giận ta sao ?” Độc Cô Thác ôm nàng từ từ đi trên hành lang thật dài , hắn biết lúc này nàng không ngủ được , nhưng lại cố ý đi chậm lại , muốn nói chuyện cùng nàng .

“Không có , thiếp mệt , đi nhanh chút được không ?” Vũ Hàm vẫn đóng chặt hai mắt , chính là không chịu mở mắt nhìn hắn .

Độc Cô Thác hết cách gây khó dễ cho nàng , nên bước nhanh hơn về tới tẩm cung , Vũ Hàm cởi quần áo treo lên bình phong , gỡ toàn bộ trang sức trên đầu xuống , rửa sạch mặt , gục đầu nằm ngủ , một câu cũng không chịu nói với hắn , khiến trong lòng Độc Cô Thác ăn không thấy vị.

“Vũ Hàm ... Vũ Hàm ... Chúng ta nói chuyện được không ? Nàng đừng lạnh lùng như vậy với ta , nàng cũng biết , ta không thích nàng đối đãi với ta như vậy !” Độc Cô Thác nằm ở bên cạnh nàng , cánh tay khóa chặt eo nhỏ của nàng , muốn đưa nàng vào trong lòng .

Nhưng hắn đợi nửa ngày , vẫn không đợi được câu trả lời của nàng , dưới tình thế cấp bách Độc Cô Thác dùng sức lật người nàng qua , muốn cùng nàng mặt đối mặt trao đổi .

Cánh tay bị lực đạo của hắn làm đau , Vũ Hàm mở mắt nhìn hắn , thần sắc trên mặt vẫn lạnh lùng như cũ : “Chàng rốt cuộc muốn làm gì , thiếp nói thiếp mệt mỏi , chàng có thể cho thiếp nghỉ ngơi thật tốt hay không ?”

“Bây giờ không cho phép ngủ , không nói rõ ràng mọi chuyện , đêm nay ai cũng đừng ngủ !” Ba năm qua , bọn họ rất ít khi khắc khẩu , hình như ba năm nay bọn họ chưa một lần cãi nhau như tối nay .

Ưông Vũ Hàm nhìn thần sắc trương khí kia , nhất thời cảm thấy mình căn bản không cần trao đổi gì với hắn , dùng sức đẩy hắn ra , xoay người tiếp tục nhắm hai mắt lại ngủ , chỉ để lại cho hắn một bóng lưng lạnh lẽo .

“Vũ Hàm , nàng đang cự tuyệt ta sao , ta thật sự tức giận đây!” Trong lòng Độc Cô Thác đã bắt đầu phát điên , nhưng ngại nàng , hắn cực lực đè nén tính khí nóng nảy của mình .

Mỗi một câu hắn nói , kỳ thật Ưông Vũ Hàm đều nghe lọt , ghi ở trong lòng , nhưng nàng căn bản là không có tâm tình đi hiểu hắn , những lời hắn nói buổi trưa nàng đều khắc ghi trong lòng , nhưng có lẽ là nàng quá ích kỷ , là nàng không nghĩ tới Triệt Nhi cùng Tuyết Nhi , cũng có thể là tâm tư quấy phá của nàng , muốn đi Phong Thành quốc , gặp lại người ba năm chưa gặp kia !

Sự đáp lại lạnh lùng của nàng thật sự là khiến Độc Cô Thác cuối cùng cũng không bình tĩnh nổi , trực tiếp rống to một tiếng : “Nàng rốt cuộc muốn thế nào ? Chẳng lẽ ta đối với nàng còn chưa đủ tốt sao ? Chỉ cần mỗi một việc nàng nói , ta có lần nào không thuận theo ý nàng mà làm , nhưng tại sao trong lòng nàng vẫn

nhớ hân , vì sao phải kiên trì trở lại Phong Thành , chẳng lẽ nàng không bận tâm tới cảm nhận của ta và con cái sao ?”

Hân đem những lời trong bạo phát ra , sau đó đổi lấy chỉ có bóng lưng càng thêm lạnh lẽo , trừ lần đó ra , không còn chuyện gì nữa !

Chương 91 : Hiểu lầm tình cảm

Sự đáp lại lạnh lùng của nàng thật sự là khiến Độc Cô Thác cuối cùng cũng không bình tĩnh nổi , trực tiếp rống to một tiếng : “Nàng rốt cuộc muốn thế nào ? Chẳng lẽ ta đối với nàng còn chưa đủ tốt sao ? Chỉ cần mỗi một việc nàng nói , ta có lần nào không thuận theo ý nàng mà làm , nhưng tại sao trong lòng nàng vẫn nhớ hân , vì sao phải kiên trì trở lại Phong Thành , chẳng lẽ nàng không bận tâm tới cảm nhận của ta và con cái sao ?”

Hân đem những lời trong bạo phát ra , sau đó đổi lấy chỉ có bóng lưng càng thêm lạnh lẽo , trừ lần đó ra , không còn chuyện gì nữa !

Nghe thấy hân nghi ngờ như vậy , Vũ Hàm vô cùng đau đớn , chẳng lẽ hân nghĩ trong lòng nàng chứa đựng hình đại ca sao ?

Cổ nén xuống tâm tư đau đớn , không ngờ được ba năm qua ngày đêm đối mặt , đối lấy vẫn là sự thiếu tin tưởng của hân , Vũ Hàm ngồi dậy , vòng qua người hân muốn xuống giường , tối nay nàng không muốn tranh luận mấy việc này , thân thể thật sự cảm thấy quá mệt mỏi.

“Nàng muốn làm gì ? Thật sự muốn chọc giận ta sao ? Chẳng lẽ hiện tại ngay cả liếc mắt nhìn ta một cái nàng cũng cảm thấy dư thừa sao ? Ta thật sự khiến nàng chán ghét sao?” Độc Cô Thác giữ chặt cánh tay của Vũ Hàm , nổi giận hỏi nàng từng tiếng .

Tâm thật đau , bị chính người mình yêu nhất nghi ngờ , thì ra là đau lòng như vậy , nước mắt cuối cùng gần không được chảy xuống , nghẹn ngào khàn khàn than nói: “Thiếp không muốn giải thích cái gì , tối nay cho chúng ta tạm thời tách ra , hai người tự bình tĩnh một chút đi !”

“Không ——! Vũ Hàm , nàng nhìn ta , nàng nhìn ta đây , nói cho ta biết trong lòng nàng nghĩ thế nào , nói cho biết người nàng yêu nhất là ta , ta không muốn tạm thời tách ra , một khắc cũng không tách ra !” Độc Cô Thác một tay kéo nàng ôm chặt trước ngực , không để một khe hở nào giữa hai người .

“Ô ô ô ... Đủ rồi , nếu chàng nghi ngờ ta , ta cũng không muốn nói gì hết , ta mệt mỏi quá rồi , cầu chàng để ta yên được không ?” Vũ Hàm ra sức thoát khỏi trời buộc của hân , hai mắt đầm lệ nhìn hân nói .

“Ta ...” Độc Cô Thác thấy khuôn mặt đầm nước mắt của nàng , trong lòng lại cực kỳ khó chịu , giống như có một thanh đao trước ngực hân , dùng sức đâm vào một đao!

Hai người yên lặng nhìn nhau , rất lâu cũng không nói gì , Vũ Hàm kéo bàn tay hân nắm chặt cánh tay mình ra , từ từ xuống giường , nói : “Đêm nay thiếp đến Thiên điện nghỉ ngơi , chàng cũng ngủ sớm đi.”

Mới vừa đi chưa được hai bước , thân mình đã bị một cánh tay rắn chắc siết chặt . Độc Cô Thác vừa nhìn thấy bóng lưng nàng rời đi , lập tức tiến lên bao bọc nàng từ phía sau , thân ảnh của nàng nhìn thống khổ như thế , giống như bóng lưng đêm hôm đó khi nàng rời khỏi mặt thất .

“Thực xin lỗi ... Thực xin lỗi ... Ngoài lời xin lỗi nói với nàng ra , ta không biết nên nói gì với nàng nữa , Vũ Hàm , đừng đi , đừng rời khỏi ta , nếu không có nàng , ta tình nguyện chịu nguyên rửa ngàn năm , cũng muốn nàng ở bên cạnh ta đời này , Vũ Hàm ... Thực xin lỗi !!” Độc Cô Thác đem khuôn mặt vùi vào tóc nàng , giải thích từng tiếng đối với nàng .

Uông Hân Vũ đứng yên một chỗ rất lâu , sau đó mới thản nhiên nói ba chữ: “Thiếp mệt rồi...”

Độc Cô Thác trong lòng vu vơ , ngồi xuống ôm lấy nàng quay lại giường , đem nàng đặt vào lòng , ôm chặt lấy nàng , nhìn nàng đi vào giấc ngủ.

Chân trời lộ ra một tia sáng , Độc Cô Thác một đêm không ngủ , nhìn Vũ Hàm vẫn còn ngủ say trong lòng , tối hôm qua đích thật là hân nói chuyện thái quá , nhìn thấy gương mặt Vũ Hàm say ngủ còn mang theo nước mắt , đau lòng cúi đầu hôn lên mặt nàng , trong lòng lại thầm nói ... Vũ Hàm , thực xin lỗi ...!

Có lẽ hôm qua quá mệt mỏi , Độc Cô Thác rời giường khi nào nàng cũng không biết , chỉ cảm thấy bên cạnh trống rỗng , mở hai mắt đã thấy hắc không còn bên mình.

Độc Cô Thác hôm nay liên tục không yên lòng , ở trong lòng hắc , Vũ Hàm thậm chí còn quan trọng hơn cả giang sơn ngày nay , hắc không dám tưởng tượng , nếu Vũ Hàm có một ngày không ở bên cạnh hắc , hắc sẽ vượt qua như thế nào .

Lâm triều xong , hắc thậm chí còn không tới ngự thư phòng xử lý triều chính , trực tiếp đem mọi chuyện cần thiết ném cho Nam Cung Mặc , nhìn bộ dạng vội vã này của hắc , Nam Cung Mặc cũng đã đoán được tâm sự của hắc , nhất định là mâu thuẫn với Vương hậu , nhưng chắc chắn sẽ không vượt quá ba ngày , bọn họ sẽ lại như keo sơn vài ngày không ra khỏi tầm cung .

“Vũ Hàm ... Vũ Hàm ...” Độc Cô Thác một bước đến Phượng Loan cung , hô tên của nàng , hắc nhớ nàng quá , muốn đem nàng ôm vào trong ngực , muốn hung hăng hôn nàng !

“Vương thượng , Vương hậu không ở trong cung , nói là xuất cung đến quý phủ của Lãnh tướng quân !” Tâm Độc Cô Thác cả kinh , xong rồi , Vũ Hàm xuất cung , Vũ Hàm có phải sẽ rời đi không quay lại đây nữa hay không ?

Thúc roi thúc ngựa đuổi theo , nhìn thần sắc Vũ Hàm đi qua , hắc cũng đã cảm thấy không ổn , hôm nay nàng lại xuất cung tìm Hình Giai Lạc , chẳng lẽ nàng thực sự dự định không nói một tiếng liền rời khỏi hắc sao ?

“Tham kiến Vương thượng ——!” Thị vệ trước đại môn nhìn thấy sự xuất hiện của hắc , lập tức quỳ xuống hành lễ , không ngờ Vương thượng lại đột nhiên xuất hiện ở phủ tướng quân .

“Vương hậu ở đâu ? Có phải ở bên trong hay không ?” Trang mặt hắc chỉ có Vũ Hàm hắc yêu nhất , những người khác hắc căn bản là không để vào mắt .

“Hồi bẩm Vương thượng , Vương hậu từ sớm đã tới , vẫn ở trong phủ Tướng quân , chưa từng rời khỏi!” Được đáp án hắc muốn , đi như gió vào trong .

“Vũ Hàm , không sao , kỳ thật ta đã sớm nghĩ Vương thượng sẽ không để người đi , tình cảm của Vương thượng đối với người như thế nào , mọi người chúng ta đều nhìn thấy ở trong mắt hắc , muốn cho hắc an tâm đáp ứng người đến Phong thành gặp hoàng huynh , sợ rằng trời sắp xuống hắc mới có thể đáp ứng!” Giai Lạc hiện giờ đã là vợ Lãnh Liệt , là Lãnh phu nhân , cũng là tướng quân phu nhân .

“Ai ... Chúng ta cãi nhau , hắc còn luôn miệng nói trong lòng ta còn nhớ Hình đại ca , điều này ta làm sao chịu nổi chứ ?” Ông Vũ Hàm sau khi cùng Độc Cô Triệt và Độc Cô Tuyết dùng xong bữa sáng liền sửa sang lại hành trang tới chỗ Giai Lạc , kể rõ ủy khuất của mình với nàng .

“Vũ Hàm .. Vũ Hàm ... Nàng ở đâu ?” Hình Giai Lạc vừa định đáp lời , đã bị tiếng gọi âm ỉ hấp dẫn ánh mắt , ngay sau đó , Độc Cô Thác liền xuất hiện trước mắt hai nàng .

“Vũ Hàm ——!” Nhìn thấy nữ nhân yêu thương , Độc Cô Thác không chút e dè ánh mắt người ngoài , xông lên trước ôm chặt Ông Vũ Hàm vào lòng , Giai Lạc vừa rồi nghe Vũ Hàm kể , biết bọn họ hôm qua nảy sinh hiểu lầm , dẫn theo hạ nhân xung quanh thức thời lui ra , còn đóng cửa lại , đem trọn cái sảnh để lại cho bọn họ .

“Chàng làm cái gì vậy ? Tại sao đột nhiên lại chạy đến đây , chẳng lẽ hôm nay không cần xử lý triều chính sao ?” Ngực của hắc thật ấm áp , gần gũi như thế , nàng đều nghe được tiếng thở dốc dồn dập , liền biết hắc vừa ở trong cung đuổi đến .

“Nàng chưa đi , thật may ta đến kịp , nàng còn chưa đi ...?” Độc Cô Thác ôm chặt nàng trong lòng , hi vọng có thể nhét nàng vào trong ngực , như vậy , hắc mới có thể che chở cho Vũ Hàm cả đời.

28. Chương 092 - 093 - 094

Chương 92 : Lại thua rồi

“Chàng đang nói gì thế , thiếp đi đâu chứ?” Ông Vũ Hàm bị lời của hấn làm hồ đồ , chẳng lẽ , hấn tưởng nàng xuất cung , là muốn rời khỏi hấn sau .

“Vũ Hàm , nàng đừng không nói một tiếng liền rời khỏi ta được không ? Nàng muốn đi Phong Thành giải sầu đúng không , ta đáp ứng nàng , ta đáp ứng cho nàng đi , chỉ cần nàng nhớ trở về là được rồi , nhớ rõ ta cùng Triệt Nhi , Tuyết Nhi đều ở đây chờ nàng là được rồi!” Độc Cô Thác cuối cùng cũng thỏa hiệp , hấn lại bại trước nàng rồi.

Ông Vũ Hàm thực sự không hiểu nổi trong lòng hấn đến cùng là đang nghĩ cái gì , một hồi kiên trì không cho nàng đi , nay lại nói những điều không hiểu ra sao này với nàng .

“Chàng rốt cuộc làm sao vậy , thiếp thế nào cũng không đi , chàng khỏi cần phải khó xử , sau này mỗi ngày thiếp sẽ chỉ ở bên cạnh Triệt Nhi , Tuyết Nhi , tự mình chăm sóc chúng nó !” Đẩy thân thể ôm chặt nàng ra , nhưng Độc Cô Thác ôm rất chặt , nàng cố gắng một hồi , nhưng không thể tách khoảng cách giữa bọn họ ra được .

Trong đại sảnh rộng như vậy , chỉ có hai bọn họ ôm chặt nhau , Độc Cô Thác trước sau ôm siết lấy người nữ tử hấn yêu , sợ rằng chỉ cần buông lỏng tay , nàng sẽ biến mất không còn bóng dáng .

“Vũ Hàm , đừng trừng phạt ta , nàng có biết , sau khi ta nghe tin nàng xuất cung , trong lòng có bao nhiêu khấn nguyện , bao nhiêu nóng vội không ? Ta biết đêm qua là ta không khống chế được tính khí của mình , lớn tiếng với nàng , ta biết ta sai rồi , nhưng ta sợ nàng đi rồi liền rời xa ta , không quay lại bên cạnh ta , không cần con chúng ta nữa!” Tiếng nói của hấn bắt đầu có chút khàn khàn , còn mang theo cảm giác nghẹn ngào , khiến Vũ Hàm nhất thời ý thức được mình đã làm gì .

“Thiếp ... Thiếp ... Thác...” Trong chốc lát , nàng không biết nên trả lời hấn như thế nào , chỉ có thể nắm cánh tay hấn , quay lại ôm lấy thân hình hơi run rẩy của hấn .

Nhận được sự đáp lại của nàng , Độc Cô Thác vui vẻ như có được trân bảo , không ngừng kêu tên của nàng ... Vũ Hàm ... Vũ Hàm ...!

“Thiếp ở đây , chàng không cần gọi nữa , để người ta nghe được không tốt !” Tích tụ trong lòng chậm rãi tan ra , tâm tình của nàng cũng khôi phục rất nhiều .

“Vũ Hàm , ta muốn hôn nàng !” Lối lỏng khoảng cách giữa hai người , Độc Cô Thác nhìn Vũ Hàm trước mắt có chút tiêu tụy , nhẹ giọng mở miệng cầu xin nàng.

Ông Vũ Hàm ngần ngừ , cử chỉ thân mật vậy , hấn trước đây nào có khiếm tốn nhã nhặn hỏi qua nàng , thế này khiến nàng có chút bất ngờ , chẳng lẽ trận cãi nhau hôm qua , khiến cho hấn triệt để thay đổi sao ?

“Thác , chàng làm sao vậy ? Trước kia chàng sẽ không trưng cầu ý kiến thiếp như vậy , vì sao hiện giờ ...?” Vũ Hàm muốn nói lại thôi , nàng cảm giác Thác thay đổi , đều là vì sự lạnh nhạt của nàng tối hôm qua .

Đôi mắt hàm tình của Độc Cô Thác nhìn nàng , ôn nhu nói với nàng : “Ta muốn đối với nàng tốt hơn trước kia , như vậy , nàng sẽ không giận ta , sẽ không để ý tới ta , càng sẽ không rời khỏi ta nữa , đúng không ?”

Nghe thế , hốc mắt Vũ Hàm đột nhiên đỏ lên , nước mắt to như hạt đậu rơi như mưa xuống , Độc Cô Thác sợ tới mức nhất thời tay chân luống cuống , đành phải cúi đầu hôn lên khóe mắt nàng , hôn đi nước mắt trên má nàng .

“Ô ô ô

~ Thác , thiếp không đi , thiếp không đi nữa , thực xin lỗi , là thiếp ích kỷ , ỷ vào sự yêu mến của chàng với thiếp , mỗi lần đều làm mọi cách gây khó dễ cho chàng , thực xin lỗi ... Sau này thiếp không đi nữa ... Thực xin lỗi ...” Rúc vào người hấn , nước mắt giống như đập nước , liều mạng trào ra ngoài , còn làm ướt vạt áo của hấn .

“Vũ Hàm ... đừng khóc , xin nàng đừng khóc nữa được không , nàng cũng biết nước mắt của nàng chảy xuống là chảy vào đâu mà , toàn bộ chúng đều chảy vào trong tim ta , làm ta cảm giác mình ti bi ích kỷ lắm !” Bất kỳ một người nam nhân nào cũng không chịu nổi người mình yêu rơi lệ trước mình , nhất là người nam nhân giống như hắn , nhìn thấy nước mắt của nàng , trái tim thật giống như bị buộc đau .

Đem mặt vùi vào trong ngực của hắn . Rất lâu sau đó , nàng mới ngẩng đầu lên nhìn hắn , vẻ mặt Độc Cô Thác phiền muộn , hắn lại khiến Vũ Hàm thương tâm như thế , còn nói cái gì mà sẽ không để cho nàng chịu ủy khuất , thì ra , hắn vẫn là làm không được .

Trên xe ngựa , Vũ Hàm tựa vào trong lồng ngực của hắn , Độc Cô Thác nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tiều tụy của nàng , đau lòng đến cực điểm hỏi : “Vũ Hàm , ngày mai khi nào xuất phát ? Đêm qua có phải ngủ không ngon không ? , nhìn sắc mặt nàng tiều tụy không ít , đợi lát nữa trở về nhất định phải nghỉ ngơi một hồi .”

“Xuất phát ? Muốn đi đâu ?” Không rõ hắn đang nói cái gì , Vũ Hàm nghi hoặc xoay người nhìn về phía hắn .

“Ngày mai nàng không phải cùng Hình Giai Lạc đi Phong Thành sao ? Chẳng lẽ không phải ngày mai sao ?” Độc Cô Thác mặc dù không muốn , nhưng vì nàng có thể vui vẻ , vẫn đành buông tay để nàng đi .

“Không muốn , thiếp tính không đi nữa , ngày hôm qua chàng nói rất đúng , là thiếp rất ích kỷ , là thiếp không quan tâm đến cảm nhận của chàng và con , Triệt Nhi cùng Tuyết Nhi còn nhỏ , cho dù là đi nửa tháng , nhưng chúng vẫn cần thiếp chăm sóc !” Tối hôm qua nàng đã hiểu rõ , cho nên ngày hôm nay xuất cung để nói cho Giai Lạc .

Lời của nàng khiến hai mắt Độc Cô Thác tỏa sáng , nhưng từ biểu tình trên mặt nàng , hắn biết , nàng vẫn không vui , tuy rằng người ở lại cạnh hắn , nhưng trong lòng của nàng , cũng sẽ theo sau đoạn đường Hình Giai Lạc đi đến Phong Thành quốc.

“Vũ Hàm , đều tại ta năm nay bận rộn , vẫn không mang nàng đi ra ngoài du lịch , ngay hôm qua là ta quá kích động mới nói những lời làm tổn thương nàng như vậy , nàng tha thứ cho ta , không giận ta được không ? Ta đồng ý cho nàng đi Phong Thành , nhưng ta có điều kiện , nhất định phải để Diệp Đình cùng ám vệ bảo hộ toàn bộ hành trình của nàng , Tử Nhan cùng Tử Tâm cũng phải đi cùng nàng , có các nàng chăm sóc nàng , ta mới có thể yên tâm , còn có một điều , không được ở riêng cùng Hình Ngạo Thiên , ta muốn mỗi ngày nàng phải viết một tín hàm dùng bồ câu đưa tin về , cho ta biết mỗi ngày nàng đều nhớ ta , được không ?” Độc Cô Thác liền mạch nói ra yêu cầu , khiến Vũ Hàm nghe mà đau cả đầu.

“Thác , thiếp vẫn là không nên đi , ở lại bên cạnh chàng là được rồi!” Xoay người quay trở lại tư thế vừa rồi , điều kiện của hắn như vậy , tỏ rõ chính là lo lắng cho nàng , biến đổi cách giám thị nàng .

“Điều này ... Vũ Hàm , nàng biết trong lòng ta có điều cố kỵ , nàng lại không ở bên cạnh ta , ta đương nhiên sẽ suy nghĩ lung tung , nàng có thể hiểu cho cảm nhận của ta một chút được hay không , ta muốn cho nàng mỗi ngày ở cùng ta đều vui vẻ khoái hoạt , không muốn nàng cảm thấy Vương cung này là một nhà giam , là một nhà giam hoa lệ trói chặt tự do của nàng !” Cầm tay nàng , khuôn mặt áp vào mặt nàng , nhẹ giọng nỉ non – mặc kệ quyết định của nàng như thế nào , lập trường của ta vĩnh viễn đều lấy nàng cùng con đặt lên trước.

Chương 93 : Lưu luyến không rời

“Thác ... Ôm chặt thiếp !” Vũ Hàm ôm cánh tay của hắn , tựa khuôn mặt lên trên gối .

Cánh tay Độc Cô Thác hướng về trước vừa buộc chặt đã đem nàng ôm chặt vào trong ngực , cúi xuống dán lên giường nệm nàng , nụ hôn rơi liên tục lên má phẫn của nàng , Ôn Vũ Hàm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đón nhận nụ hôn của hắn , môi lưỡi kề sát sau , toàn bộ hiểu lầm đều tan thành mây khói , chỉ có nóng bỏng vô cùng .

Trong màn che tiếng yêu kiều nổi lên bốn phía , một đôi bàn tay rắn chắc vuốt ve trên thân thể Ôn Vũ Hàm , ôn nhu vỗ về , Ôn Vũ Hàm biết trong lòng hắn từ đầu đến cuối chỉ có mình , cho nên cũng không giận hắn nữa , hướng chỉ ngày mai phải cùng Giai Lạc đi Phong Thành , làm rõ suy nghĩ của mình , liền chủ động hòa theo hắn !

“Ừm ...!” Hấn vuốt ve , khiến Ônng Vũ Hàm khó nhin tràn ra một tiếng kêu từ trong miệng , hoa tâm cũng chảy ra chất mật , Độc Cô Thác biết nàng đã chuẩn bị xong , từ từ đem chính mình bao trùm lên nàng , ngay sau đó hông thẳng tiến một cái , hai người liền chặt chẽ kết hợp cùng một chỗ !

Độc Cô Thác tiến vào khiến Ônng Vũ Hàm trong lòng chấn động , nàng cong người , tách đùi ngọc dán chặt vào hông hấn , để cho hấn thuận lợi thẳng tiến , lần lượt xâm nhập trừu sáp , khiến hai người run rẩy . Ônng Vũ Hàm ôm chặt hấn , Độc Cô Thác không ngừng hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng , phía dưới tiết tấu điên cuồng tiến lên , khiến hai người đói khát càng muốn nhiều hơn .

Độc Cô Thác ôm lấy thân thể của nàng , để nàng ngồi trên người mình , hai người đối mặt nhau , Độc Cô Thác kìm chặt eo nhỏ của nàng nhấp lên xuống , phần tuyết trắng đầy đà cũng theo tiết tấu của bọn họ , lên trên hạ xuống , khiến cho hấn kích động cảm chặt một bên vuốt ve .

“Thác ... ? Thiếp sắp không được , dừng lại được không , thiếp sắp nhin không được nữa!” Hai tay ôm cái hông của nàng , từng cái thẳng tiến , thân hình Vũ Hàm đẹp quá , chỉ có ở trên người Vũ Hàm , hấn mới có thể được thỏa mãn sung sướng nhất.

Tư thế mờ ám như vậy , quả thực khiến Độc Cô Thác nhặt được tiện nghi lớn , hai vú ngay bên miệng , hấn đương nhiên không chút khách khí hướng dung . Hơi thở hỗn hỗn càng lúc càng nhanh , nàng tận mắt nhìn thấy hấn dùng mạnh va chạm lấy chính mình , làm nàng thẹn lũng muốn vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong cổ hấn !

Một hồi tình cảm mãnh liệt qua đi , cũng đã khiến Ônng Vũ Hàm mệt đến không chịu nổi , nhưng Độc Cô Thác giống như có năng lượng không dùng hết , liên tục tiến vào , làm một trận lại một trận , căn bản là không cảm thấy mệt , nếu không phải sợ mệt chết nàng , phỏng chừng hấn còn chưa chịu rời khỏi thân thể nàng , còn muốn tiếp tục thăm dò bên trong thân thể nàng!

Nàng tựa như tiên nữ từ trên trời rơi xuống trần gian , lần đầu tiên gặp mặt , liền hấp dẫn toàn bộ ánh mắt hấn , để cho hấn lần đầu tiên có được xúc động muốn một nữ tử , vô luận là bản thân muốn nàng bao nhiêu lần , mỗi một lần đều khiến hấn điên cuồng , khiến hấn muốn cả đời có được nàng ...!

“Vũ Hàm , ta không nỡ để nàng rời khỏi ta lâu như vậy , cho dù một ngày , ta cũng không nỡ !” Độc Cô Thác nhìn gương mặt nàng , nghĩ đến ngày mai nàng phải rời đi , tim của hấn lại buồn bã phát hoảng .

Ônng Vũ Hàm nghiêng người vuốt ve khuôn mặt của hấn , nhìn thấy vẻ mặt hấn phiền muộn , trong lòng cũng cảm thấy không tốt , hôn một cái lên môi hấn , nói : “Vậy thiếp không đi nữa , chàng nhìn bộ dạng này của chàng này , khiến thiếp không yên tâm rời đi .”

Cầm tay nàng , Độc Cô Thác hôn lên tay lưng nàng , ôn nhu nói : “Không , chỉ cần nàng thích , chỉ cần nàng muốn , vậy nàng hãy đi đi , nửa tháng mà thôi , tuy rằng rất khó chịu đựng , nhưng ta sẽ kiên trì , chỉ cần mỗi ngày nàng đều viết thư về cho ta , nói cho ta biết nàng nhớ ta , ta đây liền thỏa mãn rồi.”

“Thác...” Ônng Vũ Hàm ôm chặt lấy hấn , hấp thụ mùi trên người hấn , nhưng đột nhiên lại nghĩ tới điều gì , lập tức ngẩng đầu nhìn hấn nói : “Thác , trong khoảng thời gian này thiếp đi vắng , chàng có thể hay không ...?”

Ônng Vũ Hàm nói đến miệng lại nuốt trở vào , Độc Cô Thác thấy nàng muốn nói lại thôi , nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên , hỏi : “Làm sao vậy , nàng muốn nói gì , ta sẽ không gì ?”

Nuốt nuốt họng , Ônng Vũ Hàm chậm rãi nói ra : “Thác , chàng có thể sướng hạnh nữ tử khác ngoài thiếp hay không , thiếp là nói chàng nhin nại ...”

“Câm miệng ! Sau này nếu nàng còn nói những lời hoài nghi ta như vậy , nàng xem ta còn có thể cho nàng xuống giường hay không ?” Sắc mặt Độc Cô Thác nhất thời trở nên rất khó coi , xoay người một cái , đem nàng đặt dưới thân lần nữa.

“Thác , chàng muốn làm gì , mau xuống nha !” Ônng Vũ Hàm dường như ngửi được mùi thuốc súng nồng đậm , có chút sợ hãi dựa dựa dưới người hấn .

Độc Cô Thác nghiêm túc nhìn nàng , trong lòng vừa tức vừa yêu nhìn chăm chăm vào gương mặt của nàng , nói : “Ta Độc Cô Thác thề với trời , nếu ngày sau ta có phụ Ônng Vũ Hàm , vậy thì để cho ta vạn tiền

xuyên tâm , vĩnh viễn không được siêu sinh!”

“Thác — không cần , không cần nói nữa , là ta không tốt , là ta không nên nói điều này , thực xin lỗi , ta tin tưởng chàng , thiếp tin tưởng chàng , chỉ là không quản được lòng mình , thiếp sau này sẽ không nói lung tung nữa , cho nên xin chàng , xin chàng sau này mặc kệ phát sinh chuyện gì , cũng đừng phát lời thề độc như thế được không ?” Ôm hân thật chặt , Ưông Vũ Hàm chảy nước mắt cầu xin lời hứa của hân .

Độc Cô Thác nhìn nàng dưới thân , cúi đầu hôn lên trán nàng , mỉm cười gật đầu : “Vũ Hàm , ta yêu nàng , gặp nàng , là hạnh phúc lớn nhất đời này của ta , nếu nàng không xuất hiện , ta nghĩ bây giờ ta vẫn còn ở trong đê lãng kia trải qua những ngày sống không bằng chết .”

“Ôm thiếp , đừng nói gì , ôm chặt thiếp !” Gặp hân , cũng là hạnh phúc lớn nhất đời này của nàng .

Trước cửa cung , đoàn người đang bận rộn chuẩn bị lên đường , ngày hôm nay các nàng phải xuất phát đi Phong thành , Lãnh Liệt là phu quân của Giai Lạc , cũng xem như phò mã của Phong Thành , đương nhiên sẽ cùng Giai Lạc trở về , Độc Cô Thác lo cho Vũ Hàm , bảo Diệp Đình dùng dẫn theo mười ám vệ hộ tống Vương hậu , ở bên cạnh bảo vệ trên đường đi .

Ưông Vũ Hàm rúc vào lòng Độc Cô Thác , chậm chạp không chịu lên xe , mà Độc Cô Thác cũng trì hoãn không chịu để cho nàng lên xe , kéo dài mãi như vậy , nửa canh giờ lại nửa canh giờ nữa , nhìn sắc trời , Giai Lạc thật sự không nhẫn được , nhảy xuống xe ngựa liền tiến lên khuyên : “Vương thượng , chúng ta nếu không khởi hành , chỉ sợ trước khi trời tối cũng không tới dịch quán nổi , chẳng lẽ ngài muốn nhìn Vũ Hàm đi trong đêm sao ? Vậy rất nguy hiểm a ?

Độc Cô Thác nhướn mày , lúc này mới lưu luyến không rời buông lỏng tay ra : “Vũ Hàm , lên xe đi , ta sẽ ở trong cung chờ nàng về .”

Ưông Vũ Hàm khẽ gật đầu , xoay người lên xe ngựa , khi xe ngựa lăn bánh đi , nàng đột nhiên xốc màn xe , hướng về phía Độc Cô Thác đứng trước cửa cung , hô lớn một câu : “Thác , chờ thiếp trở lại , thiếp nhất định sẽ đem nỗi nhớ của thiếp , mỗi ngày đều truyền về cho chàng.”

Chương 94 : Rất là kích động

Phong Thành quốc , gần đây người ở hậu cung đều biết Vương thượng hiện tại chuyên sủng Vũ phi , Lam Cẩm Nhi phần hạn đem hoa trong chậu trước mắt nhỏ thành từng mảnh , tiện nữ nhân kia ở bên cạnh luôn có con lừa ngọc Hải Đại Phú kia che chở , cho dù nàng muốn giở thủ đoạn hay hạ độc , đều không tránh thoát được mắt của con lừa già đấy .

“Nương nương , chúng ta bây giờ nên làm gì , chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn ả đàn bà kia đắc ý như thế ?” Cung nữ Lục Kiều là nha hoàn đi theo nàng từ Thừa tướng phủ , ở trong cung xem như là tâm phúc của nàng , nhìn thấy tiểu thư nhà mình bị Vương thượng lạnh nhạt , nàng tự nhiên cũng thêm vào mấy câu .

Lam Cẩm Nhi quay lại nhìn Lục Kiều , trên mặt tuy rằng rất bình tĩnh , nhưng trong lòng nàng sớm đã nổi bão rồi : “Chúng ta trước tiên không được sốt ruột , hai ngày nữa , bốn cung nghi Giai Lạc công chúa phải trở về tể tổ , chờ nha đầu kia trở về nhìn xem phản ứng của nàng thế nào , chúng ta hãy định đoạt bước kế tiếp .”

“Chẳng lẽ nương nương là muốn châm ngòi trong quan hệ của các nàng , để Giai Lạc công chúa đi gây khốc dễ cho ả đàn bà kia , người Vương thượng yêu nhất chính là Giai Lạc công chúa , nếu các nàng bất hòa , nói vậy Vương thượng cho dù sủng ái ả ta bao nhiêu , cũng sẽ lên tiếng che chở Giai Lạc công chúa , nương nương ở giữa thu lưới , tiện thêm một chút mưu kế , khiến nàng ta vĩnh viễn không thoát thân được !” Lục Kiều đầu óc nhanh nhạy liền đoán ra mưu kế của nàng .

“Ha ha ha

không hổ là nha hoàn từ trong phủ thừa tướng , đầu óc đúng là nhanh nhẹn hơn hân mấy cái đầu gỗ kia .” Lam Cẩm Nhi kiêu ngạo cười nhẹ , nàng chính là đang chờ làm ngư ông đắc lợi đấy .

Trước cửa thành , Tử Hách đợi đã lâu , qua buổi trưa , cuối cùng thấy một đoàn xe Thiên Diệp , chậm rãi chạy đến cử thành , Giai Lạc nhìn thấy cảnh sắc Phong Thành , trong lòng chính là vui mừng vô cùng.

“Tử Hách tham kiến công chúa , phó mã , nhận lệnh Vương thượng , đặc biệt đến nghênh đón công chúa hồi cung!” Thị vệ ngay ngắn tách ra hai bên , vì bọn họ toàn lực hộ tống .

Ông Vũ Hàm không xuống xe ngựa , vẫn ngồi ở bên trong , nhìn qua cửa xe , cảm giác quen thuộc lại trở về , ba năm , nơi này cũng thay đổi rất nhiều , vốn dĩ có rất nhiều cửa hàng nhỏ nay đã mất , đã đổi diện mạo mới , một cảnh tượng mới.

Xe ngựa đi qua đường phố phồn hoa , tiến vào trong cửa Vương cung uy phong , Hình Ngạo Thiên dẫn theo Hân Vũ ở trướng Nguyệt Hoa cung chờ bọn họ , thái giám ngoài cửa chạy vào , nói xe ngựa của bọn họ đã đến trước cửa , Hình Ngạo Thiên mừng rỡ , liền dắt tay Hân Vũ đi ra ngoài đón .

“Vương huynh , ta đã trở về!” Giai Lạc hưng phấn nhảy xuống xe ngựa , bật nhảy một cái liền nhào vào trong lòng Hình Ngạo Thiên .

Hình Ngạo Thiên buông tay Hân Vũ ra , một phen tiếp nhận muối muối của mình ào tới : “Giai Lạc , sao lại vẫn nghịch ngợm như vậy , nếu Vương huynh không tiếp được muối thì muối sẽ té ngã thế nào đây!”

“Hừ ,muối không sợ đâu , ngã đâu , muối còn có phu quân yêu thương muối , vậy chứng tỏ , trong lòng Vương huynh đã không có Giai Lạc , sau này Giai Lạc sẽ không về nữa!” Giai Lạc ôm cổ hân , vẻ mặt yêu kiều ăn vạ hân .

“Muội nha , xem ra may mà Vương huynh tiếp được muối , nếu không Vương huynh sẽ oan uổng a ?” Hình Ngạo Thiên chỉ lo nói chuyện cùng Giai Lạc , hoàn toàn không để ý đến một thân hình hết sức nhỏ nhẹ đi từ xe ngựa xuống .

“Vương hậu nương nương cẩn thận , để vi thần đến đỡ người !” Diệp Đình thấy nàng ra xe ngựa , lập tức tiến lên đỡ lấy nàng , Giai Lạc công chúa này , vừa về tới Phong Thành liền quên sạch Vương hậu của hân .

Hình Ngạo Thiên nghe được từ Vương hậu nương nương , bất giác nhìn về hướng phát ra thanh âm , một cái liếc mắt này, liền khiến hân không rời mắt đi chỗ khác được , buông cánh tay đang ôm Giai Lạc ra , lẩm bầm trong miệng : ‘... Vũ Hàm ... Vũ Hàm ...!’

Hân Vũ bên cạnh cũng nghe được cái tên khê nói trong miệng hân , nhìn nữ tử xinh đẹp giống như tiên nữ trước mắt kia , chẳng lẽ chính là Vũ Hàm hân thường xuyên gọi sao ?

“Vũ Hàm , thật ngại , ta hưng phấn nhất thời nên quên mất người ở trong xe!” Giai Lạc chạy đến bên cạnh nàng .

Nghe thấy lời Giai Lạc công chúa nói , chân Hân Vũ mềm nhũn , thiếu chút nữa ngay cả đứng cũng không vững , may mà có Hòa Thái bên cạnh đỡ lấy , mắt nhìn Hình Ngạo Thiên , hân đã bước về phía nữ tử tên Vũ Hàm kia rồi.

“Vũ Hàm , là ta hoa mắt sao ? Nàng thật là Vũ Hàm sao ? Nàng thật sự ở trước mắt ta lúc này sao ?” Hình Ngạo Thiên không thể tin nổi nhìn nàng chằm chằm , ba năm , nghe nói nàng đã sinh hạ một trai một gái , nhưng nhìn thấy Vũ Hàm trước mắt , không những không hề khác ba năm trước mà kiều nhan còn trẻ trung hơn , giống như một cô nương nhỏ xinh đẹp .

Vũ Hàm khê cười với hân , nụ cười kia xinh đẹp như hoa mùa xuân : “Hình đại ca , là ta , ba năm không gặp , người cũng khỏe chứ?”

Nghe được thanh âm thanh thúy ngọt ngào của nàng , thanh âm hân đã xa cách ba năm , ba năm qua , hân không có ngày nào thôi nhớ nàng , nhớ từng chút một của năm xưa , nhớ đến một cái nhăn mặt một nụ cười của nàng , nhớ đến thời gian ở cùng nàng .

“Vũ Hàm , trong lòng ta không biết phải biểu đạt thế nào với nàng , ta còn tưởng rằng sau này không không có cơ hội nhìn thấy nàng , không ngờ , thật không ngờ , ba năm sau ta lại ở vương cung Phong thành gặp lại nàng , thật sự là quá tốt !” Hình Ngạo Thiên kích động , vô cùng hưng phấn tiến lên nắm chặt tay Vũ Hàm.

“Phong Thành vương xin tự trọng , vị này chính là Vương hậu nương nương của Thiên Diệp , là chí ái của Thiên Diệp vương , mong rằng Vương cần nhắc một chút .”Diệp Đình thấy Hình Ngạo Thiên coi thường cấp bậc lễ nghĩa như thế , hân cũng bất chấp lập tức tiến đến lên tiếng ngăn trở.

“Vương huynh , mau buông tay , trước mắt bao người , Vũ Hàm hiện tại đã là Vương hậu của Thiên Diệp , điểm này các quốc gia đều biết , Vương huynh , người cần thu liễm đó!” Giai Lạc ôm cánh tay hắn , ở bên cạnh khuyên bảo hắn từng tiếng.

Hình Ngạo Thiên tỉnh ngộ , lập tức buông tay nàng, hổ thẹn nói: “Vũ Hàm , thực xin lỗi , ta chỉ quá mức hưng phấn khi nhìn thấy nàng, cho nên mới kích động như thế.”

Vũ Hàm khẽ lắc đầu , nàng há lại không biết trong lòng hắn là nghĩ như thế nào chứ?

Hân Vũ luôn đứng ở phía sau nhìn thấy nhất cử nhất động của bọn họ , Hình Ngạo Thiên lúc này, chỉ sợ trong mắt trong lòng tất cả đều là thân ảnh của Vũ Hàm , làm sao có chỗ dung thân cho nàng chứ?

Cao quý tao nhã , nhưng lại khiến cho người ta một loại cảm giác thanh lệ thoát tục , lúc cười lên, lại càng phong tư mê người , làm cho người ta bất giác muốn nhận thức về nàng , nữ tử hoàn mỹ như vậy , cũng khó trách Ngạo Thiên mê luyến như thế , cho dù nàng đã gả làm vợ người ta , nhưng hắn vẫn thủy chung không quên được thân ảnh của nàng !

29. Chương 095 - 096 - 097

Chương 95 : Không tưởng được

“Hân Vũ , mau tới đây , ta giới thiệu mọi người nhận thức một chút !” Hân Vũ vừa định rời đi , chợt nghe thấy hắn lên tiếng gọi .

Đi bước một đến bên cạnh hắn , kéo gần khoảng cách với nữ tử hoàn mỹ trước mắt , Hình Ngạo Thiên giữ chặt tay Hân Vũ giới thiệu : “Đây là Hân Vũ , là Vũ phi ta thương yêu nhất !”

“Vương huynh , người từ lúc nào lại có phi tử đẹp như vậy nha , cũng không thông báo một tiếng , nhưng Vũ phi này bổn công chúa thích , ghét nhất là Cẩm phi kia của Vương huynh , Vương huynh mau đẩy nàng vào lãnh cung đi ?” Giai Lạc tới gần Hình Ngạo Thiên , câu cuối cùng kia đương nhiên không để cho người ở chung quanh nghe thấy .

Hai mắt Ưng Vũ Hàm chăm chú nhìn vào nàng , chăm chăm nhìn vào mái tóc quăn màu nâu kia , tuy rằng nàng có búi tóc lên nhưng mái tóc màu nâu vẫn nhìn được rất rõ , đi đến bên cạnh nàng , dịu dàng cười nói : “Hân Vũ , ta có thể nói vài câu với mình người không ?”

Đỗ Hân Vũ hơi ngây ra một lúc , ngẫm thầm nàng rốt cuộc có lời gì để nói với nàng , chẳng lẽ là muốn nàng rời khỏi Hình Ngạo Thiên sao ? Phục hồi tinh thần , cứng như gỗ gật đầu với nàng .

Đoàn người cùng nhau bước vào Nguyệt Hoa cung , nơi này là tẩm cung của Giai Lạc khi còn chưa đi lấy chồng , Hình Ngạo Thiên luôn vì nàng mà giữ nguyên trạng , để nàng hàng năm đều có thể trở về ở , Giai Lạc cùng Lãnh Liệt ở trong phòng cùng Hình Ngạo Thiên nói chuyện phiếm , Vũ Hàm thì kéo Hân Vũ đi vào gian phòng chuẩn bị cho nàng .

Đóng cửa lại , Ưng Vũ Hàm liền nói thẳng vào vấn đề : ‘Hân Vũ , ta có thể hỏi người mấy đề không ?’

“Hân Vũ không dám , Vương hậu có vấn đề gì thì trực tiếp hỏi , Hân Vũ nhất định sẽ nói rõ !” Ngồi cạnh bàn vuông , Hân Vũ có chút câu nệ nói .

Ưng Vũ Hàm lại nhìn nàng một lát , mới chậm rãi nói : “Người không cần khẩn trương như thế , ta chỉ là muốn hỏi người một vấn đề mà thôi , người là từ đâu tới?”

“A—? Ta ... Ta là...” Hân Vũ có chút ngập ngừng ấp úng , nếu bản thân tùy tiện nói lung tung , đợi lát nữa nàng có thể sẽ đi hỏi Hình Ngạo Thiên , hoặc phái người đi thăm dò , vậy nàng chẳng phải sẽ biết mình lừa nàng sao ? Nên trả lời thế nào mới tốt đây?

Thấy bộ dạng nàng ngập ngừng ấp úng , trong lòng Vũ Hàm đã tìm được đáp án : ‘Vẫn là ta tự giới thiệu trước đi , ta gọi là Ônng Vũ Hàm , năm nay đã sắp hai mươi bốn tuổi , tốt nghiệp khoa khảo cổ ở Bắc Đại , khoảng bốn năm trước trong một lần đi khảo cổ , ta bị một khối ngọc bội đưa tới Thiên Diệp quốc !

Biểu tình của Hân Vũ kinh ngạc một hồi , nàng là một người hiện đại giống như mình , còn là nghiên cứu sinh khảo cổ Bắc Đại , thật sự là không thể tưởng tượng nổi nha : “Ta gọi là Đỗ Hân Vũ , mười chín tuổi , là sinh viên năm nhất Bắc Đại , chỉ có điều không phải sinh viên khoa khảo cổ , nhưng ông nội của ta là sở trưởng sở nghiên cứu khảo cổ Bắc Đại – Đỗ Văn Bác!”

“Cái gì ? Người chính là cháu gái của sở trưởng Đỗ ?” Vũ Hàm hiển nhiên cũng kinh ngạc một trận “Trước kia khi còn đi học , mỗi một sinh viên khoa khảo cổ đều muốn sau khi tốt nghiệp có thể vào làm việc ở sở nghiên cứu khảo cổ Bắc Đại , chúng ta còn nghe nói , sở trưởng Đỗ của sở nghiên cứu yêu nhất chính là cháu gái nhỏ của ông , không ngờ lại có thể quen biết người ở nơi này .”

“Học tỷ , có thể gặp được người thật sự là tốt quá , ta nhớ ... nhớ ông nội , ta muốn về nhà ...” Hân Vũ khó có thể gặp được một người quen ở nơi này , kích động nhào vào trong ngực của nàng , gào lên khóc lớn!

Ônng Vũ Hàm ôm lấy nàng , thấy bộ dạng nàng thương tâm vậy , nàng cũng không biết nên khuyên như thế nào : ‘Hân Vũ , vậy người nói cho học tỷ xem , người sao lại đến được đây , muốn trở về , nhất định phải tìm được nguồn gốc người tới nơi này.”

Lau lau nước mắt , Hân vũ cẩn thận nói : “Mấy tháng trước , ông nội mang một quyển sách bằng hoàng kim về sở nghiên cứu , nói là văn thư khai quật ở Phong Thành quốc , còn nói là một quyển sách có linh tính , tên là – Nhân thư!”

“Ta liền nhất thời tò mò , trộm chìa khóa lên vào văn phòng ông nội , muốn nghiên cứu xem nhân thư kia có bao nhiêu thân bí , nhưng lúc ấy ta chỉ mới mở nhẹ một tờ đã bị cuốn sách kia hút vào , sau đó đi tới Phong Thành quốc năm ngàn năm trước này , hiện tại Nhân thư kia ở trong tay là , là bà ngoại ở Thánh Nguyệt giáo đưa cho ta bảo quản , còn nói ta là Thánh nữ của Thánh Nguyệt giáo , chỉ có ta mới có thể điều khiển được nhân thư này mở ra , nhưng ta đã thử qua nhiều lần , ngoài lần đầu tiên có nổi lên cuồng phong ra , vài lần sau đều không có bất cứ động tĩnh gì , ta chỉ có thể chịu phạt bất hạnh ở chỗ này , nhưng ta nhớ ... rất nhớ ông nội , muốn ... muốn trở về thăm ông nội ta !” Nghĩ đến ông nội lớn tuổi như vậy , sau khi biết nàng mất tích tâm tình sẽ thế nào đây ?

Hân Vũ càng nói càng thương tâm . Ônng Vũ Hàm suy nghĩ một hồi lâu , xem ra muốn trở về cũng phải cần một thời gian thích hợp , Nhân thư này nàng cũng đã được nghe nói , đó là thượng cổ thần giám lưu truyền tới nay , không ngờ lại ở trong tay Hân Vũ.

“Đừng khóc Hân Vũ , nếu lát nữa ra ngoài , để Hình đại ca nhìn thấy người như vậy , hắn sẽ lo lắng cho người !” Giúp nàng lau lệ trên khóe mắt , Hân Vũ thấy bộ dạng nàng thân thiết với mình , ngây ngốc cười .

“Học tỷ , ta có thể đi theo bên cạnh người không ?” Đột nhiên , Hân Vũ rất muốn đi theo nàng , hình như chỉ cần đi theo nàng , còn có hi vọng về nhà.

Ônng Vũ Hàm sững sốt , lập tức cười nói : “Học tỷ đương nhiên không để ý người đi theo bên cạnh học tỷ , chỉ là có người hắn sẽ đồng ý sao ? Ta tới đây chỉ là ở mấy ngày , chờ ngày giỗ của phụ vương mẫu hậu Giai Lạc qua , ta sẽ trở về Thiên Diệp , đến lúc đó hắn sẽ không cho người theo ta đi , ta dám cam đoan .”

“Học tỷ , người nói chính là Ngạo Thiên sao ?” Hân Vũ lẳng lặng hỏi .

“Chẳng lẽ còn có người khác sao?” Nàng sửa lại tóc trên mái Hân Vũ ,hỏi lại nàng .

“Trong lòng hắn chỉ có học tỷ , trước kia thường xuyên xem ta là học tỷ mà gọi , hiện tại học tỷ xuất hiện , hắn càng không có tâm tư để ý đến ta , ta mới không muốn làm vật thay thế đâu , ta muốn đi cùng học tỷ , người có thể giúp ta tham khảo bản Nhân thư kia . có lẽ ta sẽ có thể trở về nhà được .” Hân Vũ vừa nghĩ có hi vọng về nhà , cả người đều trở lên cao hứng.

“Nha đầu ngốc , ta cùng Hình đại ca là hữu duyên vô phận , ta yêu người hiện tại đang ở Thiên Diệp chờ ta trở về , còn có hai đứa con xinh đẹp anh tuấn nữa , cho nên nha , người mới là chốn đi về tốt nhất của Hình đại ca !” Nắm chặt tay nàng , lên tiếng nói .

“Học tử ... Ta ...” Hân Vũ vừa định nói gì , cửa phòng đã bị Giai Lạc đẩy ra : “Vũ Hàm , Hân Vũ , các người sao lại tán gẫu lâu như vậy , ta đói bụng , Vương huynh nói chuẩn bị gia yến , chúng ta đi nhanh lên thôi!”

Chương 96 : Gia yến trong cung

Gia yến , tên như ý nghĩa chính là người một nhà ngồi ăn cơm cùng nhau , cho nên Lam Cẩm Nhi đương nhiên cũng xuất hiện ở đây , cùng Hân Vũ chia nhau ngồi xuống bên cạnh Hình Ngạo Thiên .

Bưng lên một chén rượu , khuôn mặt Lam Cẩm Nhi tươi cười tiếp đón hướng Vũ Hàm cùng Giai Lạc , nói : “Hoan nghênh Thiên Diệp vương hậu đến Phong Thành quốc làm khách , lần đầu gặp mặt , thần thiếp kính Vương hậu một chén rượu.”

Uông Vũ Hàm theo văn hóa hiện đại , tuy rằng ở nơi này đã hơn ba năm , nhưng tửu lượng vẫn không khá hơn , mặt lộ vẻ khó xử nhìn thoáng qua Hình Ngạo Thiên , từng sống với nhau một thời gian , Hình Ngạo Thiên đương nhiên cũng hiểu tính nết này của nàng , nhìn Lam Cẩm Nhi lạnh giọng ra lệnh : “ Ta còn chưa mở miệng ,khi nào đến phiên người mời rượu , nếu người còn tiếp tục nữa , vậy lập tức trở về Nghi Lan cung của người đi.”

Trong lời nói của Hình Ngạo Thiên không lưu tình chút nào , khiến Lam Cẩm Nhi không tìm được thang mà xuống , Lãn Liệt thấy cục diện như vậy , muốn lên trước thay Vương hậu uống nhưng hấn ở Phong Thành quốc , thân phận đương nhiên là phò mã của Giai Lạc công chúa , quay đầu liếc nhìn Diệp Đình phía sau , bảo hấn ra mặt thay Vương hậu uống rượu .

“Khởi bẩm quý phi nương nương , Thiên Diệp vương hậu của ta tửu lượng không được tốt , vốn không uống được rượu , rượu này vẫn là do Diệp Đình thay Vương hậu uống đi!” Diệp Đình tiến lên bảo hộ ở bên cạnh Vương hậu , khiến Lam Cẩm Nhi nhất thời trắng mặt , Thiên Diệp vương hậu này là không để cho Lam Cẩm Nhi chút mặt mũi nào , mà Vương thượng còn làm trò trước mặt nhiều người như vậy , làm cho nàng xuống đài không được ..

“Hình đại ca nguôi giận , Cẩm quý phi cũng chỉ là một lòng hiếu khách , nàng cũng không biết Vũ Hàm không uống được rượu , ta thấy chén rượu này do Diệp tướng quân uống thay là được rồi , Vũ Hàm đa tạ thịnh tình của Cẩm quý phi !” Dứt lời , nàng liền đem chén rượu đưa cho Diệp Đình , để cho hấn uống .

“Rượu mạnh , Diệp tướng quân quả nhiên là trọng thần của Thiên Diệp vương nha!” Hình Ngạo Thiên cũng nâng chén , hướng về hấn uống , xem như cho hấn mặt mũi .

Hân Vũ ngồi ở một bên lặng lẽ không lên tiếng , chờ Lam Cẩm Nhi ngồi trở lại , liền lặng lẽ kéo váy áo Vũ Hàm , ánh mắt bảo nàng phải cẩn thận nữ nhân kia , Vũ Hàm hiểu ý tứ của nàng , từ trước khi đến , Độc Cô Thác đã thám thính tình hình bên này trước , đã sớm cẩn thận dặn nàng , phải đề phòng nữ nhân Lam Cẩm Nhi này.

Hình Ngạo Thiên nhìn thấy Hân Vũ cùng Vũ Hàm hai người hai mắt gia nhau , giống như nóng vội nhận tức bằng hữu lâu ngày không gặp , ở đó dùng ánh mắt lén trao đổi , nhất thời tò mò liền mở miệng hỏi : “Hân Vũ , nàng cùng Vũ Hàm , Giai Lạc hình như là hôm nay mới quen biết , nhưng vì sao ta cảm thấy các người giống như đã quen biết từ lâu vậy ?”

“A—?” Hân Vũ vốn không biết nói chuyện , lại càng không biết nói dối.

“Cái này ... Học tử ...?” Không biết nên trả lời thế nào , Hân Vũ nhìn về phía Vũ Hàm xin giúp đỡ.

Nhận được ý của Hân Vũ , Vũ Hàm lập tức mở miệng nói : “Hình đại ca , ta cùng Hân Vũ rất hợp duyên , rất thích nàng , cho nên vừa rồi liền nhận nàng làm muội muội của ta .”

Hình Ngạo Thiên không ngờ các nàng có thể ở chung hòa hợp như vậy , còn lo lắng các nàng không hòa thuận chứ , hiện tại đã bớt lo , nhưng hấn vừa rồi hình như nghe thấy Hân Vũ kêu là học tử ? Học tử này cũng là một loại xưng hô sao ?

“Hân Vũ , nếu ta không nghe lầm , vừa rồi hình như nàng kêu Vũ Hàm là học tử có phải hay không ?” Hình Ngạo Thiên nghĩ ngợi một hồi , vẫn là mở lời tìm kiếm đáp án từ các nàng .

“Đúng rồi , học tử chính là như tử tử , không có gì đặc biệt , Vương thượng còn muốn biết gì khác sao ?” Hân Vũ dựa vào bên cạnh hấn , vẻ mặt hồ hững khiến Hình Ngạo Thiên cũng không biết đang hỏi cái gì .

Một bàn thức ăn phong phú , tất cả mọi người vui vẻ hòa thuận ăn uống , chỉ có Lam Cẩm Nhi là ăn không thấy vị , vốn định châm ngòi quan hệ của các nàng , theo tình hình lúc này xem ra , sợ là phải thay đổi kế hoạch .

Hình Ngạo Thiên luôn gấp đồ ăn vào trong bát Vũ Hàm , một bàn thức ăn này , hơn phân nửa đều là món ưa thích của nàng , Giai Lạc nhìn thấy khuôn mặt tươi cười trước mắt , liền biết trong lòng hẳn đến nay vẫn không quên được Vũ Hàm , nếu như có thể dễ dàng quên được như thế vậy đâu là nghiêm túc yêu , thật đúng là vấn đề làm người khác rối rắm a !

“Nghĩ gì thế? Ăn kiêng sao , mỹ vị trong bát nàng đã nguội lạnh hết rồi !” Lãnh Liệt đưa tay ôm nàng từ phía sau , còn cố ý siết lại , giúp hồn phách của nàng quay trở về.

Giai lạc khẩn trương muốn lấy tay hắn ra , nhưng hắn lại ôm chặt hơn khiến nàng hao hết cả buổi cũng không thể thành công : ‘Liệt , hiện tại có nhiều ở đây như vậy , chàng có thể cho ta chút mặt mũi được không ?’

Lãnh Liệt kè sát mặt của nàng , vẻ mặt cười khê nói : ‘Vậy nàng cũng chuyên chú chút cho ta , đừng cứ miên man suy nghĩ mãi như thế.’

“Hừ —!” Giai Lạc hừ lạnh một tiếng , Lãnh Liệt lúc này mới buông .

Thừa dịp bọn họ dùng cơm , Diệp Đình đem nhất cử nhất động phát sinh của Hình Ngạo Thiên với Vương hậu viết hết lại , lập tức dùng bồ câu truyền tin đến Độc Cô THác ở Thiên Diệp .

Vũ Hàm đã đi năm ngày , mấy ngày này hắn đều dốc lòng vào việc triều chính , rảnh rỗi thì tới Nghi Hòa cung xem hai con , nhưng tới ban đêm , hắn đều mất ngủ , thẳng đến khi chân trời hừng sáng , hắn mới có thể thiêm thiếp ngủ một lúc.

Lại là một đêm trăng tròn , Ônng Vũ Hàm viết trong tín hàm liền để Diệp Đình dùng bồ câu truyền về , bản thân thì đi tới ao sen bên Ngự Hoa viên , lẳng lẳng ngắm nhìn cảnh đẹp ban đêm.

Hình Ngạo Thiên từ ngày nhìn thấy Vũ Hàm , trong lòng kích động đến giờ cũng không thể bình phục , không biết là do trái tim dần dặt hay là tác dụng của ánh trăng , để cho hắn bước tới ao sen .

“Vũ Hàm —!” Hình Ngạo Thiên không ngờ Vũ Hàm cũng ở chỗ này , thật là làm cho hắn vui sướng ngây ngất .

Ônng Vũ Hàm nghe tiếng gọi phía sau , lập tức xoay người nhìn về phía phát ra tiếng , liền nhìn thấy Hình Ngạo Thiên đang đi nhanh về phía nàng , kéo nhanh quần áo , nghênh đón hắn .

“Hình đại ca , sao ngươi cũng ở đây ? Ta thấy thời gian không còn sớm , ngươi hẳn là nên trở về cùng Hân Vũ nha ?” Đối với sự xuất hiện của hắn , nàng cảm giác có chút ngoài ý muốn , vào ban ngày , nàng từ trong mắt của hắn , nhìn ra được hắn đối Hân Vũ có tâm .

“Hân Vũ đã ngủ , ta ngủ không được , chon nên liền ra đây đi dạo một chút , không ngờ ở bên ao sen này có thể gặp được nàng , điều này có thể xem như duyên phận không , Vũ Hàm ?” Hai mắt Hình Ngạo Thiên chăm chú nhìn nàng , không muốn bỏ qua bất cứ biểu tình nào của nàng .

Nhìn thấy hắn ngu dại nhìn mình như vậy , Vũ Hàm biết trong lòng hắn đối với mình chưa quên , cũng khó trách Thác lại chấp nhất không cho nàng đến Phong Thành như thế.

Chương 97 ; Nảy sinh hiểu lầm

“Hình đại ca , chúng ta là hữu duyên vô phận , chỉ mong người có thể tìm một duyên phận thuộc về người , kỳ thật người cũng không cần tìm nữa , duyên phận của người sớm đã xuất hiện bên cạnh người rồi!” Vũ Hàm đem chuyện nói cho thật thấu đáo , hi vọng hắn có thể sớm vứt bỏ phần tình ý kia đối với nàng , toàn tâm toàn ý đối tốt với Hân Vũ.

“Nhưng mà Vũ Hàm , ta đã thử quên nàng , nhưng ta vẫn thất bại , ta căn bản không thể quên nàng được , nàng đã thâm căn cố đế ở trong lòng ta , cho dù hiện tại ta có tình với Hân Vũ , nhưng vậy không đáng bằng phần tâm ý đối với nàng !” Hình Ngạo Thiên càng nói càng kích động , cho dù hắn biết nói cũng sẽ không có kết quả gì , nhưng hắn vẫn nhịn không được nói ra.

Nhìn thấy dáng vẻ kích động của hắn , xem ra tối nay nhất định phải sửa lại tâm của hắn , nếu không ngày sau nàng rời đi , chỉ sợ hắn sẽ đem Hân Vũ xem như hình bóng của mình , từ đó càng làm thương tổn Hân Vũ hơn .

Cúi đầu khẽ thở dài một hơi nói gì hắn : “ Ông Vũ Hàm ta kiếp này trong lòng chỉ có một mình Độc Cô Thác , mà cũng đã ước định cùng Thác , kiếp sau chàng nhất định sẽ tìm được ta ở trong biển người mênh mông .”

Trong lòng Hình Ngạo Thiên chợt căng lên , nàng ngay cả kiếp sau cũng không có hắn một cơ hội , vì sao ? Vì sao ...?

Kích động tiến đến cầm lấy tay Vũ Hàm . cuồng loạn hỏi : “ Vì sao Vì sao ... Vũ Hàm , nàng vì sao không thể cho ta cơ hội , ngay cả một lần cơ hội cũng không được sao ? Kiếp này chúng ta vô duyên , vì sao kiếp sau nàng cũng keo kiệt cho Độc Cô Thác , vì sao không thể chia một ít tình yêu của nàng cho ta ?”

Bị bàn tay to lớn cầm chặt lấy cánh tay phát đau , Ông Vũ Hàm lớn tiếng gọi hắn : “ Hình đại ca ... Hình đại ca ... Người bình tĩnh lại một chút được không ? Tình cảm là thứ không thể chia nhau hưởng lợi , càng không thể bảo ta chia một ít của Thác dành cho người , tình cảm này không thể phân chia gì hết , là một thứ không thể chia nhau hưởng thụ được , người có thể hiểu không ?”

“ Ta mặc kệ ... Ta chỉ muốn nàng , ta chỉ muốn nàng Vũ Hàm , ngoài nàng ra ta không để ý gì hết , không gì hết !” Hắn lớn tiếng đem lời trong lòng mình rống lên , ba năm qua , hắn không một ngày không nhớ tới nàng , không tưởng niệm nàng .

Hình Ngạo Thiên buông lỏng cánh tay Vũ Hàm ra , ngược lại đem nàng ôm chặt vào trong lòng , Vũ Hàm dùng sức muốn giãy dụa khỏi ngực hắn , nhưng khí lực của hắn quá lớn , khiến nàng vô luận làm thế nào cũng không thể giãy khỏi lòng hắn .

“ Hình đại ca , Hình đại ca người mau buông ra , nơi này là Ngự hoa viên , bất cứ lúc nào cũng có người đi qua nơi này , nếu để cho người thấy được hành động của chúng ta bây giờ , người nghĩ mọi người sẽ suy nghĩ thế nào về quan hệ của chúng ta đây ?” Vũ Hàm vẫn không từ bỏ giãy dụa , nhưng Hình Ngạo Thiên không muốn buông nàng ra .

Cánh tay chặt chẽ vòng quanh nàng , ngửi mùi thơm trên cơ thể nàng , mùi hoa tự nhiên đã tràn ngập chóp mũi hắn , khiến cho đầu óc hắn nhất thời lại nghĩ tới ngày tháng nàng ở trong phủ thái tử .

Nhưng sự thật luôn tàn khốc , một luồng gió đêm lạnh lẽo đánh úp lại . Cũng đưa hắn từ trong ảo cảnh trở về , nữ tử đang giãy dụa trong lòng hắn nói cho hắn biết , quá khứ tươi đẹp kia , đã qua tròn ba năm !

“ Vũ Hàm , đừng cử động , van nàng đừng cử động , để cho ta yên lặng ôm nàng một lần cuối cùng được không ?” Vừa đầu vào cổ nàng , thanh âm khàn khàn cầu xin.

Vành tai Ông Vũ Hàm mềm nhũn , cũng hiểu được lòng hắn đối với mình , nếu hắn đã nói là cái ôm cuối cùng , vậy đừng giãy dụa , một lần cuối cùng theo ý hắn , coi như là an ủi cho hắn ba năm nay đi.

Hân Vũ ở trên giường chớp mắt không thôi , sau khi Hình Ngạo Thiên rời khỏi tấm cung , nàng cũng đứng dậy đi ra ngoài , vốn đi ra tiểu viện kia đu dây , nhưng khi đi ngang qua ao sen , nghe được tiếng học tử nói .

Đi từng bước đến bên ao sen , trong lúc nàng đi vào lối rẽ thì hình ảnh phía trong đình khiến nàng cảm giác tim đình chỉ trong nháy mắt , cho dù là nữ tử đưa lưng về phía nàng , nhưng Hân Vũ biết , nàng kia chính là học tử , mà nam nhân ôm nàng , giờ phút này đang nhắm chặt hai mắt chôn ở cổ của nàng , dáng vẻ say mê hạnh phúc.

Vì sao chân của nàng không nghe theo lời nàng chứ? Nàng cố gắng muốn rời đi , nhưng hai chân lại lẳng lẳng đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích nổi , nhìn thấy hai người đang ôm chặt nhau trong đình , lòng của nàng đau quá , tuy rằng đã sớm biết sẽ là kết quả như vậy , nhưng khi thật sự nhìn thấy vẫn khó sống đến sắp ngạt thở !

Hình Ngạo Thiên , Hình Ngạo Thiên , là người nàng yêu thích sao ? Nhìn thấy hắn dừng cảm quên mình bảo vệ nàng , nhìn thấy hắn gần như vì mình mà chết đi , khoảng khắc đấy , lòng của nàng đã dần dần

hướng về hần , nàng Đỗ Hân Vũ đã yêu ác ma này .

Nhắm nghiền hai mắt lại , không buồn nhìn hình ảnh trước mắt , dưới chân cố gắng di động , liền xoay người chạy đi , lệ nóng chảy dài , nàng cố gắng chạy một mạch về Vân Yên các , những người ở nơi này tất cả đều đến Hưng Khánh cung , bây giờ không có một bóng người , chung quanh đều im ắng , tối đen một mảnh .

Hai người ôm nhau hồi lâu ở trong đình , Vũ Hàm thừa dịp lúc hần lơ lửng , kéo dài khoảng cách của hần với mình , nói : “Hình đại ca , đủ rồi , lời nên nói ta cũng đã nói , hi vọng sau này người có thể toàn tâm toàn ý đối với Hân Vũ , ta thật sự vô cùng thích nàng , nàng là một cô gái tốt , ta cũng hi vọng các người có thể giống như ta và Thác , sống những ngày hạnh phúc mỹ mãn !”

“Vũ Hàm , thực xin lỗi , tối nay ta quá kích động rồi , sau này ta sẽ phân rõ quan hệ giữa hai ta , sẽ không lỡ mang như tối nay nữa , cuối cùng , còn muốn nói một tiếng xin lỗi với nàng , ba năm trước mũi tên kia , mục tiêu của ta không phải nàng , nàng hẳn là biết !” Sự tình đã ngã ngũ nhưng hần không thể thay đổi , hai người đứng bên cạnh ao , tối nay cùng đem hết những khúc mắc nhiều năm qua hóa giải một lần .

“Không ——! Chi dù tên kia có phóng vào ta , nhưng nó cũng xuyên thấu tim Thác , nói cách khác, nếu lúc đấy người trúng tên và Thác , vậy nó cũng giống như xuyên qua tim ta , bởi vì trái tim của chúng ta đã hợp với nhau , vĩnh viễn không thể phân chia , chàng chết , ta sẽ đi theo cùng!” Lời của nàng khiến Hình Ngạo Thiên càng áy náy không thôi , năm đó hần còn vọng tưởng giết Độc Cô Thác , nghĩ chỉ cần hần vừa chết , Vũ Hàm sẽ trở lại bên cạnh hần , tâm cũng sẽ từ từ thuộc về hần , thì ra hần quá ngây thơ rồi.

“Thực xin lỗi ! Hiện tại ngoài nói xin lỗi ra , ta không biết nên nói gì để diễn tả sự áy náy của ta , sau này các người nếu có khó khăn gì cần Hình Ngạo Thiên ta hỗ trợ , nhớ rõ nhất định phải nói cho ta biết , ta nhất định sẽ dốc lòng vì sự ngu muội hồ đồ năm đó của ta !” Vũ Hàm nghe những lời này của hần nói ra , liền biết tim của hần đã nghĩ thông suốt rồi.

30. Chương 098 - 099 - 100

Chương 98 : Đầy lòng kích động

Nhìn sắc trời , tối nay thật sự đã muộn quá rồi : “Hình đại ca , tối nay dừng lại ở đây đi , ta mệt rồi , muốn trở về nghỉ ngơi , người cũng sớm trở về với Hân Vũ đi , đừng cho nàng cảm thấy tịch mịch.”

Nhìn bóng lưng Vũ Hàm rời đi , Hình Ngạo Thiên nói một câu lặng lẽ : “Vũ Hàm , ta sẽ đem tình cảm của mình đối với nàng , chôn ở nơi sâu nhất trong lòng ta , để nó vĩnh viễn chôn sâu ở nơi đó!”

Hình Ngạo Thiên chờ bóng lưng Vũ Hàm biến mất khỏi tầm mắt mới rời đi về phía Hưng Khánh cung , nhưng nhìn thấy cái giường không một bóng người , không khối nhú mảy , Hân Vũ đi đâu, vừa rồi không phải ngủ say ở trên giường sao ?

Vừa định gọi người tiến vào gác hởi , cửa đã bị người tử ngoại mở ra , thân hình nhỏ xinh của Hân Vũ hiện ra trước mắt hần , mà khi Hân Vũ nhìn thấy sự xuất hiện của hần cũng rất kích động , sao hần nhanh như vậy đã trở lại rồi ?

“Hân Vũ , nàng không phải đã ngủ sao , nàng lại đi đâu vậy ?” Hình Ngạo Thiên tiên lên xoay ngang người ôm lấy nàng trở lại giường , cởi áo của mình , giáp thân để nàng bao trùm dưới thân thể mình.

Hơi né tránh nụ hôn của hần , quay mặt nhỏ giọng nói : “ Vừa rồi ta tỉnh ngủ thấy chàng không có ở đây liền đi dạo một vòng , cảm thấy hơi mệt chút nên trở lại .”

Hình Ngạo Thiên bắt mạch đem gương mặt nàng xoay lại đối mặt với mình , khẽ cắn vành tai của nàng, bàn tay to cởi bỏ quần áo trên người nàng , khẽ cắn vành tai của nàng , dùng thanh âm trầm ổn khàn khàn níu non bên tai : “Sau này buổi tối nếu không ngủ được có thể đi ra ngoài , nhưng nếu không ở bên cạnh ta , nhất định phải mang theo Hải Đại Phủ , ta sợ nàng gặp nguy hiểm, hiểu không ?”

Người Hân Vũ cứng đờ, hân không ở bên , ngủ không được không ở bên cạnh , vậy hân có thể đi sao ? Buổi tối , hân lại có khả năng chạy tới cùng ai đó?

Quên đi , nàng thật sự không dám suy nghĩ , càng nghĩ lòng nàng càng loạn , Hình Ngạo Thiên cách lớp quần áo từ từ dạo chơi trên thân thể mềm mại của nàng , để lên môi của nàng , dùng lưỡi mình cạy mở môi nàng , mạnh mẽ đưa lưỡi vào trong miệng nàng , hấp dẫn , lôi kéo.

Sự tiếp xúc thân mật của hân khiến Hân Vũ lúc này cảm thấy chán ghét , có lẽ vì tối nay nhìn thấy một màn trong đình kia , hai tay bất giác dùng lực đẩy hân ra , mà Hình Ngạo Thiên cảm giác được sự kháng cự của nàng , ấn đường căng chặt , lại càng tăng thêm đòi hỏi với nàng , Hân Vũ là của hân , hân không cho phép nàng cự tuyệt mình .

“Ừm , chàng làm gì , Ngạo Thiên .. Chàng làm đau ta , Ngạo Thiên ...” Hân Vũ cố gắng gọi hân , nam nhân ở trên chẳng những không dừng lại , ngược lại còn dồn dập , xâm nhập nhanh hơn .

Bàn tay to dùng sức xé một phất , quần áo mỏng manh trên người Hân Vũ liền bị hân thô lỗ xé nát, da thịt tuyết trắng lồ lộ rất nhanh hiện lên trước mắt hân .

Hân Vũ bị hành động này của hân dọa sợ tới mức toàn thân run rẩy không thôi , điều này làm nàng nhớ lại lần đầu tiên hân ở Ôn Tyên cường bạo nàng , vì sao lại biến thành như vậy , vừa rồi hân không phải còn tốt sao ? Chẳng lẽ là học tỷ cự tuyệt hân rồi , trong lòng hân không thoải mái ?

Trước thân thể nữ nhân mê người , là một nam nhân đều sẽ nổi lên phản ứng , Hình Ngạo Thiên đã không khống chế nổi dục vọng muốn nàng của mình , rất nhanh cởi bỏ quần áo trên người cả hai , lại đè lên trên người của nàng , bàn tay to thô lỗ di chuyển trên mặt ngọc thể , da thịt vốn trắng như tuyết , khi hân hôn không một chút ôn nhu nào , sớm đã phủ đầy dấu hôn!

“Ngạo Thiên ... Ngạo Thiên ... Chàng làm đau ta , ta là Hân Vũ , ta không phải Vũ Hàm tỷ tỷ , chàng buông tay —“ Hân Vũ cố gắng hét lên , nhất định là vậy , nhất định hân lại xem mình như là Vũ Hàm học tỷ , chẳng lẽ trước giờ khi hân làm với mình đều là bởi vì mình có bóng dáng của Vũ Hàm học tỷ sao ?

“Vũ Hàm ... Vũ Hàm ... Không có Vũ Hàm ...” Hình Ngạo Thiên đột nhiên nghe được cái tên quen thuộc ,trong miệng cũng lặng lẽ nhắc đến , trong lúc bất tri bất giác , chính hân cũng không chút để ý đã làm tổn thương trái tim của Hân Vũ .

Hân Vũ vô lực nhắm nghiền hai mắt , mặc hân làm gì , nàng đều không còn chống cự cũng không đáp lại , chỉ sợ hãi run rẩy thân mình , nước mắt đau đớn chảy dọc theo khóe mắt , một giọt lại một giọt chậm rãi chảy xuống .

Thân thể run rẩy khiến Hình Ngạo Thiên cảm nhận được , khi hân ngẩng đầu nhìn lên Hân Vũ nước mắt ràn rụa thì lý trí tỉnh lại một chút , nhìn trên thân thể da thịt tuyết trắng khắp nơi đều là dấu hôn hồng tím , gần như lần đầy toàn thân !

“Hân Vũ ... Hân Vũ ...” Lý trí thanh tỉnh nhắc hân ý thức được bản thân đã làm sai chuyện gì , nhẹ giọng gọi tên Hân Vũ , nghiêng thân dịu dàng ôm chặt thân thể vì sợ hãi mà không ngừng run rẩy của nàng .

Cảm nhận được người trong lòng vẫn còn run rẩy , Hình Ngạo Thiên nhu tình hôn lên cái trán trơn bóng của nàng , Hân Vũ không biết hiện tại hân rốt cuộc là ai ? là ác ma cầm thú tra tấn cường bạo ? Hay là Hình Ngạo Thiên tình nguyện vì nàng mà chết ?

“Hân Vũ , thực xin lỗi , ta không phải cố ý , thật sự không phải là .. ngay cả chính ta cũng không biết tại sao lại biến thành như vậy ?” Ôn nhu hôn từng chút một , thâm tình giải thích , nhưng không thể khiến tâm tình Hân Vũ yên tĩnh trở lại , nàng không dám mở mắt , nàng sợ hãi nhìn thấy trong mắt hân sẽ xuất hiện một bóng dáng khác.

“Hân Vũ , nhìn ta được không ? Ta có rất nhiều chuyện muốn nói với nàng?” Vuốt ve gương mặt của nàng , khẽ vuốt trán nàng .

Vô luận hân đang nói gì bên tai , nàng đều không chịu mở mắt , Hình Ngạo Thiên bất đắc dĩ lui vào trong đệm , đôi môi ẩm áp an ủi từng chút một trên da thịt của nàng , cố gắng gieo xuống thân thể nàng một ngọn lửa tình mãnh liệt .

“Ngạo Thiên , đừng ...” Tuy rằng lý trí của Hân Vũ kháng cự sự đụng chạm của hân , nhưng thân thể của nàng lại chân thật , Hình Ngạo Thiên ôn nhu như lửa trêu đùa nàng , đã khiến thân thể của nàng biểu hiện ra phản ứng chân thật nhất .

Hôn từng chút lên da thịt Hân Vũ , đến mức khắp nơi đều khô nóng khó chịu , làm Hân Vũ kim lòng không được trăn ra tiếng than nhỏ , bàn tay to chạy trên mỗi tấc da thịt trơn mềm , để lại dư âm hơi thở của hân .

“ Ta nóng quá... Nóng quá ...” Hân Vũ cuối cùng cũng chịu không nổi sự trêu chọc của hân , nhưng Hình Ngạo Thiên không có ý định buông tha nàng dễ dàng như vậy , từ rón một đường liếm lên nơi đầy đà trước ngực nàng , sau khi nơi phản nộn trước ngực bị hân xâm lược giờ đã nâng đầu chờ hân an ủi .

“Hân Vũ .. Hân Vũ ...” Hình Ngạo Thiên nhẹ giọng gọi tên nàng , Hân Vũ mở hai mắt , đồng thời nhìn về phía hân , đôi nam nữ ôm nhau , giờ phút này đều chỉ nhìn thấy bản thân từ trong mắt đối phương , ngoài ra không còn ai khác.

Chương 99 : Tạm thời gác lại

Hình Ngạo Thiên chậm rãi kéo gần khoảng cách giữa hai người , cho đến khi chóp mũi hai người chạm vào nhau , môi mỏng cũng nhẹ nhàng dán lên cái miệng nhỏ nhắn của Hân Vũ . Chóp mũi hân phả ra hơi thở nóng rực , kéo Hân Vũ đi theo từng bước tiến của hân , từ từ nhắm hai mắt lại , cùng hân bay lượn vào một khoảng trời xanh thẳm .

“Ừm .. Ừm...” Hân Vũ nắm chặt khăn trải giường , Hình Ngạo Thiên khiêu khích trước ngực Hân Vũ , nhẹ nhàng , ôn nhu , sợ mình làm đau nàng , cố nén sưng cứng dưới bụng , kiên nhẫn chờ Hân Vũ chuẩn bị tốt để nghênh đón hân !

Thân thể cực nóng kề cùng một chỗ , ngọn lửa trên người càng ngày càng lớn hơn , sự không vui của Hân Vũ tạm thời yên xuống , đi theo phản ứng tự nhiên mà thân thể phát ra , ôm chặt lấy hân , rên nhỏ ở bên tai của hân .

“Hân Vũ , ta được chứ ...?” Thời gian trôi qua từng chút , cảm giác hoa gian đã ướm ái , Hình Ngạo Thiên biết nàng đã chuẩn bị tốt , nhưng hân không muốn trực tiếp đi vào như thế , hân sẽ tôn trọng nàng , yêu thương nàng , nếu Hân Vũ không muốn , cho dù mình chịu không nổi ra sao cũng sẽ không cưỡng ép nàng , bởi vì hân để ý đến cảm thụ của nàng .

“Ừ—!” Hân Vũ đóng chặt hai mắt lại , nhẹ giọng đáp lại hân .

Được nàng cho phép , Hình Ngạo Thiên điều chỉnh tốt tư thế của hai người . #đã che chắn #

“Ừm ... Chàng , Ngạo Thiên , không được , ta sắp chịu không nổi , ừm ...” Khuôn mặt của Hân Vũ lúc này đã sẫm đỏ bừng , trong lúc bất tri bất giác tình dục đã lan tràn tới mỗi một góc trên thân thể , khiến nàng không thể không mở miệng cầu xin hân .

“Ngoan , bảo bối , ta lập tức sẽ !” Hình Ngạo Thiên nói xong thở nhiệt khí bên tay Hân Vũ , hông tăng thêm lực , hai người liền kết hợp chặt chẽ cùng một chỗ , ngay sau đó , hân tựa như con ngựa hoang thoát cương , không ngừng phóng túng chạy trong cơ thể nàng , giống như bản thân dùng không hết lực , một khắc cũng không muốn dừng lại .

“A ... Ừm ...!” #đã che chắn # , từng đợt kích thích tình làm cho cả phòng soi rọi , ngay cả cung nữ bên ngoài phòng cũng nghe được âm thanh mờ ám này .

Giường giống như đang phát ra tiếng kháng nghị đối với hai người , không ngừng phát ra tiếng ken két theo tiết tấu của hai người!

Hình Ngạo Thiên nhìn Hân Vũ dưới thân hai má đỏ hồng , mà Hân Vũ cũng nhìn nam nhân đang chạy trên người mình , ánh mắt đồng thời giao nhau , khiến cho bọn họ muốn càng nhiều hơn , khao khát với đối phương càng mãnh liệt !

Tiếng va chạm của da thịt vang lên trên giường , Hân Vũ bám chặt lấy thân thể hân , dưới thân va chạm từng đợt , khiến nàng càng lúc càng suy yếu vô lực , móng tay chẳng biết từ lúc nào đã cào trên người hân vài vết máu .

Trên người Hình Ngạo Thiên đầy mồ hôi , chạy trên thân thể mảnh mai của Hân Vũ , cúi đầu che đi môi của nàng , đem tiếng rên rỉ của nàng toàn bộ ăn vào trong miệng , người càng lúc càng nóng , Hân Vũ khó chịu rú đầu xuống , khi hắn va chạm một kích cuối cùng mạnh mẽ , rên lên một tiếng trong miệng hắn , sau khi thân thể run rẩy một hồi liền xụi lơ dưới thân hắn .

Còn Hình Ngạo Thiên cũng đem mầm mống của mình tình rót vào trong cơ thể nàng , sau một hồi mây mưa , Hân Vũ yên lặng nằm trong ngực hắn . Nhìn thấy dung nhan của nàng say ngủ Hình Ngạo Thiên kì lòng không được cúi đầu hôn môi nàng , là mềm mại như vậy , thơm ngọt như vậy , nhưng lại giống như độc dược , chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào , cũng khiến hắn khó có thể kiềm chế càng muốn nhiều hơn nữa!

Giờ phút này , Hân Vũ thanh nhả yên bình , sâu sắc hấp dẫn lấy hắn , biết rõ cử động như vậy sẽ đánh thức nàng đang ngủ , nhưng Hình Ngạo Thiên vẫn không thể khắc chế được nội tâm dày vò , nhẹ nhàng hấp thụ môi nàng .

“Ừm ... Đừng nháo , ta mệt quá rồi ...” Hân Vũ đẩy hắn , xoay người chìm vào giấc ngủ !

Vài ngày liên tục sau đó , Hân Vũ đều cất dấy tâm sự ở trong lòng , tuy rằng Hình Ngạo Thiên miệng nói từ bỏ Vũ Hàm , nhưng ai nấy cũng đều thấy được , hắn vẫn rất để ý nàng , rất quan tâm nàng .

Ba ngày sau , chính là ngày giỗ tiên hoàng , Hình Ngạo Thiên cùng Giai Lạc đương nhiên muốn đi Thiên Thọ cung dâng hương , Mộ Nguyệt trưởng lão tối hôm qua cũng từ Thánh Nguyệt giáo tới , không có Mộ Nguyệt dẫn dắt , bọn họ dĩ nhiên không dám tự tiện xông vào Thiên Thọ cung , còn Hân Vũ đối với Thiên Thọ cung là ám ảnh in dấu , nói gì cũng không chịu đi .

Uông Vũ Hàm là Vương hậu của Thiên Diệp quốc , đương nhiên cũng không thể đi vào , hai người bọn họ kết giao ở lại trong cung , nhìn thấy Hân Vũ mấy ngày nay sắc mặt không tốt lắm , liền đoán được đại khái là có liên quan đến nàng .

“Hân Vũ , ngươi yên tâm , Hình đại ca là của ngươi , bất luận kẻ nào cũng không cướp được !” Cầm tay nàng , cảm giác được tay nàng lạnh lẽo , sờ lên trán nàng , xem ra nàng thực sự bị bệnh rồi .

“Người đâu , mau truyền thái y !” Uông Vũ Hàm khẩn trương nhìn nàng , để nàng quay lại giường nghỉ ngơi , Hòa Thái nghe tiếng hô lập tức chạy khỏi Hưng Khánh cung đi đến Thái y viện mời Thái y .

“Học tử , ta không sao , chúng ta đừng nhắc tới hắn được không , ta đây chỉ là tối hôm qua bị lạnh mới cảm mạo chút ít mà thôi!” Cố chấp ngồi dậy nhưng lại bị Uông Vũ Hàm đè trở lại .

Gật đầu , đáp ứng điều thỉnh cầu thứ nhất của nàng : “Chúng ta không đề cập tới hắn nữa , vậy ngươi cũng phải suy nghĩ cho bản thân , nghỉ ngơi cho tốt , dưỡng tốt thân thể , nơi này có thể không phải quê hương của chúng ta , không phải chỉ cần một viên thuốc là có thể chữa khỏi bệnh cảm mạo của ngươi .”

“Ai nha ...Sao lại vậy , nô tài mới rời đi một ngày , nương nương sao lại bị bệnh rồi ? Mau mau để lão nô bắt mạch , để tránh chậm trễ bệnh tình !” Người chưa tới thanh âm đã truyền vào trước , Hải Đại Phú hôm qua xuất cung có việc , lúc này mới vừa trở về liền nhìn thấy nha đầu Hòa Thái bảo muốn đi Thái Y viện mời Thái y lại đây .

“Là Hải công công đã trở lại sao , ngày mau xem cho Hân Vũ , ta thấy nàng hình như hơi sốt !” Uông Vũ Hàm đứng dậy , đem vị trí nhường cho ông bắt mạch .

Hải Đại Phú dĩ nhiên biết rõ thân phận của Uông Vũ Hàm , còn có đoạn tình với Hình Ngạo Thiên ông cũng biết được rõ ràng , mấy ngày đều quan sát nàng , ông nhìn người đã mấy chục năm , thấy được nàng là một người thiện tâm , chẳng thể trách Vương thượng lại nhớ mãi không quên được nàng , một cô nương có vẻ ngoài xinh đẹp , tâm cũng đẹp như vậy , vẻ đẹp như vậy ở trong thâm cung này , đến cùng là còn có thể có mấy người được chứ ?

Chương 100 : Đột nhiên trúng độc

Hải Đại Phú cẩn thận bắt mạch cho Hân Vũ , nhìn bệnh trạng của nàng , chắc chỉ là nhiễm phong hàn mà thôi , Thái Y vội vàng chạy đến chuẩn bệnh cho nàng lần thứ hai , sau đó viết đơn thuốc.

Thái y vừa rời đi , Hòa Thái liền bưng tới một chén canh gừng : “Hải công công , nô tì sáng sớm thấy nương nương không thoải mái , cố ý đặc biệt chuẩn bị một chén canh gừng , canh gừng này phải uống trước hay

là đợi lát nữa uống thuốc xong mới uống vậy ?”

Hải Đại Phú nhìn canh gừng trong tay Hòa Thái , nói : “Canh gừng này vẫn nên bỏ xuống trước , chờ sau khi uống thuốc xong hãy uống , nếu để nường nường uống nhiều thứ như vậy liền một lúc sao có thể được ?”

“Hòa Thái , đem canh gừng này này cho bồn cung đi , Phong Thành của các người ở trời bắc , lạnh hơn sơ với Thiên Diệp chúng ta , mấy ngày nay ta đều cảm thấy có chút không khỏe !” Hòa Thái vừa nghe , lập tức cao hứng đem canh gừng đến trước mặt Thiên Diệp Vương hậu , sáng sớm nàng đã chuẩn bị rồi , nếu không dùng thì thật lãng phí tâm ý của nàng .

“Ai nha , Vương hậu nường nường cũng không thể có việc , mau mau để ta xem mạch cho người!” Nói xong , liền đi tới bên cạnh Ông Vũ Hàm , lúc này Thiên Diệp Vương hậu không thể ở Phong Thành xảy ra bất kỳ sai sót gì nha , nếu không Độc Cô Thác kia tức giận lên , hai nước chẳng phải sẽ gặp tai ương sao ?

Hân Vũ mơ mơ màng màng nằm trên giường , nhìn thấy học tử cùng Hải công công ở bên cạnh nàng , hơi hơi mấp máy môi , nhẹ giọng cười : “Học tử , người không được sinh bệnh đấy , cả hai chúng ta đều bị bệnh vậy thì không thể bầu bạn được .”

“Ha ha ~~ nha đầu ngốc , người nằm nghỉ nhanh đi , đừng nói chuyện nữa !” Trong lúc nói , Ông Vũ Hàm uống hết chén canh kia , Hải công công cũng hài lòng , chỉ là thân thể có chút không thích ứng , không có gì lo ngại .

Diệp Đình vừa nhận được thư hồi âm từ Thiên Diệp , liền lập tức đưa tới cho Vương hậu xem : ‘Nường nường , Vương thượng dùng bồ câu đưa tin tới !’

Bọn họ xuất môn đã tám ngày , đã nhiều ngày bất kể là bọn họ ở đâu , Ông Vũ Hàm cũng nhận được tín hàm của Độc Cô Thác từ Thiên Diệp truyền tới , mở tín hàm ra , lại là một hồi tình cảm nhớ nhung nồng đậm , Ông Vũ Hàm cười đến không ngậm miệng , mấy người còn lại cũng ngượng ngùng ngoảnh về phía nàng , thấy bọn họ ngọt ngào như vậy , thật sự là đáng ao ước !

“Phốc ——” Một khắc trước lòng đang tràn ngập vui mừng nhìn nỗi nhớ phu quân yêu dấu viết cho nàng , ngay sao đó , máu tươi chói mắt liền rải đều tín hàm !

“Vương hậu —— học tử ——!!!” Diệp Đình tiếp được Ông Vũ Hàm miệng phun máu tươi ngã xuống đấy , Hải Đại Phú lập tức bắt mạch tượng của nàng , Hân Vũ nhảy từ trên giường xuống , xông tới trước mặt Vũ Hàm .

“Hải công công , thể này là thể nào , vừa rồi khi người bắt mạch cho tử tử , không phải còn nói không có chuyện gì sao ? So chỉ mới được một lúc tử tử liền phun máu tươi ?” Hân Vũ nắm chặt tay Vũ Hàm , nhìn thấy máu trên miệng nàng từ từ biến sắc , kinh hách quát to lên .

“Các người nhìn nhau , mau tươi biến sắc !” Ấn đường Hải Đại Phú càng lúc càng nhú chặt , một lát sau , bất đắc dĩ nói : “Vương hậu nường nường trúng độc , hơn nữa là độc tửu , ta cũng không biết được loại kỳ độc này !”

“Ta cảnh cáo các người , nếu Vương hậu thật sự xảy ra chuyện , Thiên Diệp nhất định sẽ san bằng Phong thành của các người !” Diệp Đình đem một viên thuốc trước khi đi Vương thượng giao cho hân đưa vào trong miệng Vương hậu , dùng nội lực mạnh mẽ bức nàng nuốt vào trong bụng , Vương thượng nói rõ , nếu nường nường ở Phong Thành nhiễm quái bệnh nào , đem viên thuốc này cho Vương hậu ăn là được .

Hân hiện tại không thể chắc chắn viên thuốc này có hữu dụng với Vương hậu hay không , nếu Vương thượng đã dặn dò như vậy nhất định nó có chỗ kỳ diệu . Ôm lấy Vương hậu lập tức rời khỏi Hưng Khánh cung , bắt luận Hải công công ngăn trở thể nào hân cũng xông ra ngoài .

Hình Ngạo Thiên cùng Giai Lạc và Lãnh Liệt vừa ra khỏi Thiên Thọ cung liền nhận được thông báo từ Hưng Khánh cung , Thiên Diệp Vương hậu ở Hưng Khánh cung trúng độc học máu , Diệp Đình tướng quân đã dùng bồ câu đưa tin về Thiên Diệp quốc , cũng cương chế đưa Vương hậu mang về Nguyệt Hoa cung !

“Cái gì —— Vũ Hàm sao lại đột nhiên trúng độc ?” Hình Ngạo Thiên cũng bất chấp tất cả , vận nội lực chạy vội về hướng Nguyệt Hoa cung , Lãnh Liệt cùng Giai Lạc cũng chạy theo sát phía sau về Nguyệt Hoa cung .

Hình Ngạo Thiên thần sắc vội vàng chạy tới Nguyệt Hoa cung , Hòa thái lúc này đang quỳ trên mặt đất , Hân Vũ cùng Hải Đại Phú đang chăm sóc cho Vũ Hàm . Tiến lên nhìn thấy sắc mặt Vũ Hàm tái nhợt , không , có thể nói là không có chút huyết sắc nào , tái nhợt khiến cho người ta nghĩ nàng đã chết rồi .

“Đã xảy ra chuyện gì , các người ai có thể nói cho ta biết ?” Hình Ngạo Thiên nhìn thấy một đám người lặng lẽ không lên tiếng , trong lòng liền sốt ruột hơn , Vũ Hàm không thể có chuyện , tuyệt đối không thể có chuyện .

“Phong Thành vương , Vương Hậu chúng tôi đang yên lành uống một bát canh gừng ở Hưng Khánh Cung của người kết quả liền hộc máu ngã xuống đây , hiện tại rơi vào tình trạng này , tại hạ đã gửi thư về nước , tin rằng Vương thượng ít ngày nữa sẽ lập tức đến đây !” Thanh âm của Diệp Đỉnh trầm lạnh , nếu Vương hậu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn , nhất định Vương thượng sẽ san bằng Phong Thành .

Hình Ngạo Thiên nhìn thoáng qua Diệp Đỉnh liền đi tới bên cạnh Hân Vũ , giữ chặt tay nàng , hai mắt đỏ lên hỏi : “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì , hai người các nàng không phải đang yên lành ở trong cung sao ?”

“Ồ ô ô

học tỷ vốn đang khỏe , người trúng độc đáng lý là ta , nhưng chén canh kia lại để tỷ tỷ uống , một lát sau , tỷ tỷ liền ...” Hình Ngạo Thiên lại đem mũi nhọn đối hướng Hải Đại Phú , để cho ông nói rõ hết chuyện này .

“Vương thượng bình tĩnh trước đã , thần đã ép hỏi qua Hòa Thái , canh gừng kia là đích thân nàng nấu , nhưng trong lúc đó nàng có đi qua Thái y viện một chuyến , cho nên không canh giữ ở bên , ta cảm thấy , người hạ độc hẳn là ...” Câu nói kế tiếp Hải Đại Phú còn chưa kịp nói ra nhưng Hình Ngạo Thiên đã hiểu rõ ý tứ của ông .

Mục tiêu của hung thủ là Hân Vũ , nhưng Hân Vũ vừa khéo không uống thuốc , canh gừng lại là Vũ Hàm muốn uống , người hạ độc nhất định là trong lúc Hòa Thái rời khỏi phòng bếp trộm tới cho độc vào, thử hỏi trong hậu cung này , rốt cuộc ai là người muốn mạng của Hân Vũ nhất , rõ ràng như vậy nhưng trong tay bọn họ không có chứng cứ , cũng không thể cứ dựa vào suy đoán liền đi gây khó dễ !

“Tình trạng của Vũ Hàm hiện tại thế nào rồi , độc có thể giải hay không ?” Thái y cũng đã quỳ ở trên đây , có thể vẫn là không có ai có năng lực giải độc , Hải Đại Phú tiến lên , hồ thẹn nói : “Khởi bẩm Vương thượng , độc trong người Vương hậu tên là Trầm tửu , lông chim trầm* có dấu kịch độc , dùng lông loài chim đó ngâm ở trong rượu . Sau vài ngày sẽ luyện này Trầm tửu , độc tính rất lớn , hầu như không thể giải , phương pháp hạ độc như vậy thường dùng vào việc giết người trong vô hình trên giang hồ , nhưng trong cung đình rất ít khi xuất hiện .

*Chim Trầm : Giống chim có chất độc nói trong truyền thuyết , dùng lông của nó ngâm rượu , uống vào là chết ngay .

31. Chương 101 - 102 - 103

Chương 101 : Ai là thủ phạm

Hải Đại Phú tiến lên , hồ thẹn nói : “Khởi bẩm Vương thượng , độc trong người Vương hậu tên là Trầm tửu , lông chim trầm* có dấu kịch độc , dùng lông loài chim đó ngâm ở trong rượu . Sau vài ngày sẽ luyện này Trầm tửu , độc tính rất lớn , hầu như không thể giải , phương pháp hạ độc như vậy thường dùng vào việc giết người trong vô hình trên giang hồ , nhưng trong cung đình rất ít khi xuất hiện .

“Ta muốn biết tóm lại là giải độc như thế nào , làm sao mới có thể giải được độc trong người Vũ Hàm ?” Hình Ngạo Thiên kéo vạt áo Hải Đại Phú , sốt ruột hỏi .

“Vương thượng ... Vương thượng ... Bình tĩnh một chút , độc này thần không có cách giải , trên giang hồ cũng không có người có thể giải , thần thật sự là không có biện pháp , Vương hậu có thể kiên trì đến lúc

này , cũng là bởi vì tác dụng của viên thuốc Diệp tướng quân cho Vương hậu ăn!” Hải Đại Phú nhìn về phía Diệp Đình , hi vọng hẳn có thể tới giải đáp vấn đề này .

Diệp Đình luôn canh giữ ở bên cạnh Vương hậu , sắc mặt không quá tình nguyện nói : “Viên thuốc này là do Kha Sắt đại phu làm , là Vương thượng giao cho ta , dặn dò nếu Vương hậu bị thương , để cho Vương hậu ăn viên thuốc này vào , Kha Sắt đại phu có y thuật khỏi thần cho người ta , viên thuốc này , nhất định không phải vật vô cơ mà làm .”

Hình Ngạo thiên vừa nghe đến tên Kha Sắt , tâm đang treo trên cao hơi có chút bình tĩnh lại . Giai Lạc cùng Lãnh Liệt chạy về sau , nhìn thấy Vũ Hàm hôn mê trên giường , Giai Lạc kích động hét lớn : “Là ai hạ độc , lập tức kéo ra ngoài chém .”

“Giai Lạc đừng có gấp , mặc dù trong tâm mọi người đều nắm chắc là ai làm , nhưng không thể dễ dàng đi bắt nàng ta !” Lãnh Liệt ngăn nàng lại , tranh đấu hậu cung ở Phong Thành quốc này , hẳn đã nghe không ít , hiện giờ xem ra , quả thật là vô cùng âm hiểm .

“Vậy phải làm sao bây giờ , các người thấy sắc mặt Vũ Hàm tái nhợt thế kia , nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối , sao có thể đấu qua được kỳ động mạnh đây ?” Cầm tay nàng , Giai Lạc ngăn không được khóc ồ lên .

“Thực xin lỗi , đều là ta không tốt , chén canh gừng kia vốn là Hòa Thái lấy cho ta uống , lại để cho học tử thay ta uống , là ta gián tiếp hại học tử , thực xin lỗi !” Nhìn thấy tất cả mọi người vì học tử mà buồn , trong lòng Hân Vũ càng không tốt , nếu nàng uống , học tử cũng không bị như vậy , Hạo thiên cũng không nóng như lửa đốt như vậy.

Tiếng khóc tràn ngập trong phòng khiến Hình Ngạo Thiên dần cảm thấy đau đầu , lại thêm nội tâm tích tụ , vung sức rống lớn một tiếng : ‘Các người tất cả im lặng đi , ai khóc , ta liền lập tức đem chém !’

Hân Vũ nhìn thấy biểu tình phẫn nộ của hắn , đứng nha , học tử là người hắn quan tâm nhất , phản ứng như thế của hắn , cũng là bình thường .

Mộ Nguyệt sau khi nhận được tin tức cũng lập tức chạy tới Nguyệt Hoa cung , dù sao hiện tại người trúng độc là Vương Hậu Thiên Diệp quốc , nếu nàng thực sự xảy ra chuyện ở Phong Thành quốc , chỉ sợ không cản được chiến tranh xảy ra , chiếu theo sự yêu thương của Độc Cô Thác với Vương hậu , không đem Phong Thành san bằng hẳn sẽ không từ bỏ .

“Vương thượng , Mộ Nguyệt muốn thử một lần , hy vọng có thể ngăn chặn độc tính lại , để chúng ta có thể kéo dài thời gian giải độc cho vương hậu !” Mộ nguyệt chống gậy đi bước một vào trong phòng , Hân Vũ thấy bà ngoại đến liền bước lên phía trước đỡ bà .

Diệp Đình đứng ở một bên không nói gì , hẳn biết bây giờ cứu Vương hậu quan trọng hơn , Lãnh Liệt cũng không thể quyết định , đều xem Hình Ngạo Thiên , hẳn biết rõ bản lĩnh của Mộ Nguyệt , hiện tại trừ bà ra chỉ sợ không có ai có thể cứu Vũ Hàm .

Gật đầu với bà , toàn bộ nam tử bên trong đi ra ngoài , chỉ để lại hai người trong giáo cùng Giai Lạc ở bên trong giúp bà , Hân Vũ có bệnh cũng một mực đứng ngoài chờ , Hình Ngạo Thiên thấy dáng vẻ nàng cũng tiêu tụy liền bảo nàng lập tức trở về Hưng Khánh cung nghỉ ngơi .

“Không , ta không quay về ,ta phải ở chỗ này trông chừng học tử , nếu không phải học tử uống chén canh gừng kia , hiện tại người đứng trước quỷ môn quan chính là ta , lúc này ta có khả năng đi sao ? Cho dù cơ thể của ta trở về lòng của ta vẫn ở đây !” Hân Vũ không nghe lời khuyên của hắn , kiên trì kéo thân thể ốm yếu canh giữ ở bên ngoài phòng ngủ .

Hình Ngạo Thiên thấy nàng vậy không có cách nào , sau đó cũng không còn tâm tình đi quản nàng , liền tùy nàng ở đây , bảo Thái Y viện đưa thuốc tới cho nàng , để tránh nàng xảy ra sự cố , đồ ăn hiện tại của nàng đều phải dùng châm bạc thử qua mới có thể dùng .

Lãnh Liệt vỗ vai Diệp Đình , ý bảo hắn bình tĩnh , nói : “Đừng có gấp , Mộ Nguyệt trưởng lão này cũng là một người có đạo hạnh , tin rằng bà ta sẽ có biện pháp cứu Vương hậu .”

“Kỳ thật ta cũng không có lo lắng điều này , viên thuốc Vương thượng cho ta kia đã khống chế được độc trong cơ thể Vương hậu , ta tin tưởng Vương thượng sau khi đọc tín hàm khẩn cấp của ta sẽ lập tức dẫn

theo Kha Sắt đại phu tới , chỉ cần Kha Sắt đại phu tới , ta tin rằng Vương hậu sẽ qua khỏi , ngược lại là ta đang lo lắng về người hạ độc kia , người nói nàng sẽ là ai chứ?” Diệp Đình hỏi lại Lãnh Liệt , kỳ thật trong lòng mọi người đều cân nhắc , chỉ là không có chứng cứ , cũng không thể mặt vạch trực tiếp được .

Giai Lạc hỗ trợ cởi áo Vũ Hàm , Mộ Nguyệt đối với y lý không thể xem là uyên thâm, nhưng so với đám thái y đàn bà ngoài kia đương nhiên là hơn nhiều.

Ngân châm châm rãi kích thích lên huyết vị của nàng , tạm thời bảo vệ tâm mạch của nàng , đem độc tố tích tụ lại , cố gắng không để độc tố lan ra ,để tranh thủ thêm nhiều thời gian .

Có người lo thì nhất định có người vui mừng , Hưng Khánh Cung luôn có người đang âm thầm giám thị , đặc biệt là nhất cử nhất động của Hân Vũ , đều bị người nào đó xiết chặt trong tầm mắt , khi Hòa Thái rời khỏi phòng bếp nhỏ , có người liền lặng lẽ đi vào ..

“Nương nương , đã dựa theo sự phân phó của người tiêu hủy cọng lông chim kia , tuyệt đối sẽ không có ai phát hiện ra là người của chúng ta đã hạ thủ !” Cung nữ đóng chặt cửa lại , khẽ nói nhỏ bên tai nàng .

Nữ tử che mặt cười , trong mắt hoàn toàn là một vẻ tính tế , mặc cho ai nghĩ cũng không thể tra ra độc trong canh gừng kia là người của nàng làm , nhưng ông trời vẫn không cho nàng được như ý nguyện , tiện nữ nhân kia vẫn tránh được một kiếp.

Uông Vũ Hàm vẫn hôn mê chưa tỉnh , Nguyệt Hoa cung đèn đuốc luôn sáng trưng , tất cả mọi người luôn ở bên cạnh nàng , Hình Ngạo Thiên một khắc cũng không rời khỏi bên giường của nàng , Hân Vũ nhìn thấy cảnh này , trong lòng không kim được đau lòng .

Thiên Diệp quốc , Độc Cô Thác vừa thu được bồ câu đưa tin của Diệp Đình truyền về , nhìn thấy dây tơ đỏ cầu cứu trên tín hàm , mày không khỏi nhíu lại , rốt cuộc là việc gì nghiêm trọng ?

Cởi bỏ giấy tơ đỏ quấn quanh tín hàm , lúc Độc Cô Thác đọc được nội dung bên trong thì trong lòng như có cây kim đâm thật sâu vào tim hần , Vũ Hàm trúng độc ,hiện tại đang hôn mê bất tỉnh , Hình Ngạo Thiên chết tiệt , lại dám để Vũ Hàm bị thương .

Nắm chặt quyền , lập tức sai người gọi Nam Cung Mặc , Nam Cung Mặc vội vã đến , sau khi đọc được nội dung trên thư không nói nhiều lời , cho hần một ánh mắt yên tâm ,để hần có thể an lòng đi mang Vũ Hàm của hần quay về.

Chương 102 : Vũ Hàm , chờ ta !

“Thác ... Thác ...” Gần như mỗi đêm Mộ Nguyệt đều ở đây dùng châm khống chế độc tố trong cơ thể nàng , vừa mới gỡ châm xuống , Uông Vũ Hàm liền bắt đầu mơ màng khẽ gọi .

Giai Lạc nghe được thanh âm yếu ớt của nàng , cuống quýt leo lên giường giữ chặt lấy tay nàng , lo lắng hô : “Vũ Hàm ... Vũ Hàm , người nhìn ta , ta là Giai Lạc , ta là Giai Lạc , Vương thượng nhận được thư sắp tới rồi , người phải chịu đứng !”

“Thác ... Ta lạnh quá... Lạnh quá ...” Uông Vũ Hàm dường như không nghe được tiếng gọi của Giai Lạc , chỉ lẩm bẩm một mình . Hình Ngạo Thiên vừa đến , chợt nghe tiếng gọi của nàng , cho dù hần không phải Độc Cô Thác , nhưng vẫn hi vọng mình cho thể cho nàng một chút ấm áp .

Tiến lên ngồi ở bên giường ,nhanh chóng ôm nàng vào trong ngực , kéo cao chăn bao bọc lấy nàng , bàn tay to nắm chặt bàn tay lạnh như băng của nàng , có lẽ là bởi vì trúng độc nên toàn thân nàng đều lạnh như băng : “Giai Lạc , bảo người lấy thêm chăn lông , đưa vào trong phòng một lò sưởi , để phòng ấm lên .”

Phong Thành quốc ở phương Bắc , thời tiết tự nhiên sẽ lạnh hơn so với Thiên Diệp quốc ở phương nam , bây giờ còn là mùa thu , nhưng đã cảm thấy được cái rét lạnh của mùa đông , đặc biệt là nhiệt độ về tối sẽ xuống thấp hơn , điều này cũng khó trách khiến Hân Vũ cũng cảm lạnh.

Giai Lạc lập tức phân phó người đi làm . Đêm qua Hân Vũ uống thuốc , trong lúc mơ màng đang ngủ nghe được thanh âm của Hình Ngạo Thiên mới giật mình tỉnh lại , nhìn thấy Ngạo Thiên ôm chặt học tử , trong nháy mắt tâm đau như bị xé rách.

“Ngạo thiên , tỷ tỷ thế nào , có đỡ nhiều hay không ?” Cố nén đau trong lòng , Hân Vũ gắng gượng đi tới bên giường , nhìn thấy mặt Uông Vũ Hàm không có chút huyết sắc nào , lo lắng hỏi.

Hình Ngạo Thiên lắc đầu ,áy náy nói : “Vẫn như cũ , thân thể còn lạnh hơn trước , xem ra độc tố cũng chỉ có thể không chế được vài ngày , hi vọng Độc Cô Thác có thể tới tìm cách cứu Vũ Hàm.”

Nhìn thấy Hình Ngạo Thiên trong lúc nói chuyện đều chăm chú nhìn học tỷ , nàng hiểu rõ , càng thấy rõ ràng , từ đầu tới cuối , nàng chính là bóng dáng của học tỷ , là vật phẩm thay thế học tỷ , trong lòng Ngạo Thiên , vĩnh viễn đều chỉ có thể là học tỷ.

Ngẩng đầu nhìn về phía Hân Vũ , sắc mặt của nàng cũng cực kém , nghĩ đến nàng bây giờ còn đang bệnh , chìa một bàn tay kê lên trán nàng ,nói: “Để Hải Đại Phú quay về Hưng Khánh cung với nàng đi , nàng còn đang bệnh , không thể chịu vất vả , Vũ Hàm không rời khỏi ta được, ta phải ở lại đây trông coi nàng .”

Lời của hân khiến Hân Vũ không biết trả lời như thế nào , chẳng lẽ chỉ có học tỷ cần hân sao ?Nàng ở trong lòng hân coi là gì ? Cũng đúng , nàng chỉ là một bóng dáng , bóng dáng sao còn có thể cần người chăm sóc chứ?

Gật đầu , Hân Vũ không nói câu nào liền yên lặng rời khỏi Nguyệt Hoa cung , Giai lạc nhìn thấy bóng lưng cô đơn của nàng , đem chăn lông đắp lên người Vũ Hàm , do dự một hồi , vẫn là quyết định nói rõ : “Vương huynh , người đối với Hân Vũ hình như không tốt lắm đâu ? Người đừng quên , Hân Vũ cũng bị bệnh , mà người lại ở bên chăm sóc Vũ Hàm , Vũ Hàm là Thiên Diệp Vương hậu , không phải Vương hậu của người , Hân Vũ mới là nữ nhân của người , người phải phân biệt rõ ràng đây .”

“Đủ rồi – hiện tại đừng tranh luận điều đó , ta tin rằng Hân Vũ sẽ hiểu được tâm ý của ta đối với nàng như thế nào , điều này không cần muội quan tâm!” Hình Ngạo thiên bất mãn rống lên một câu với nàng sau đó không buồn nhắc lại.

Trong Nghi Lan cung , Lam Cẩm Nhi suy đi nghĩ lại cũng không thông , rốt cuộc là ai hạ độc , nàng đúng thực là muốn độc chết con tiện nhân kia , nhưng lần này nàng còn chưa kịp xuống tay thì đã có người kìm không được , có điều lần này trúng độc lại là Thiên Diệp Vương hậu , phiền toái có thể to lắm , thật không biết đó là ý định của người nọ hay là đánh bậy đánh bạ để Thiên Diệp Vương hậu gặp tai ương , thật là đồ ngu xuẩn.

Một khi Thiên Diệp Vương hậu xảy ra chuyện ở Phong Thành quốc ,Thiên Diệp là đại quốc rộng lớn , mà nghe đồn Thiên Diệp Vương thực cực kỳ yêu thương Vương hậu này , tình nguyện vì nàng mà buông tha cho giang sơn , thậm chí còn hi sinh chính bản thân mình , nàng cũng có được lòng dân Thiên Diệp , nếu thực sự xảy ra sự cố , chỉ sợ Phong Thành quốc còn khó giữ được, chứ đừng nói tới tranh đoạt hậu cung đâu ?

Lục Kiều từ từ đi tới phía sau nàng ,thấy nàng còn trầm tư vì vấn đề kia , không kìm được mở miệng hỏi một câu : ‘Nương nương , người nghĩ xem người nào có thể xuống tay trước cả chúng ta chứ?’

Mắt liếc Lục Kiều , nhìn chính mình trong gương đồng , nói : “Người là người đi theo bốn cung mà vậy sao , chẳng lẽ chút tiểu xảo này cũng không nhìn ra được ?”

Lam Cẩm Nhi đứng lên , Lục Kiều lập tức dắt nàng tới bên cửa sổ : “Hậu cung của Vương thượng trừ Vương hậu đã mất , phóng nhãn nhìn lại , người có thực lực nhất còn có thể là ai , hai ả Tuyết Cơ cùng Bạch Linh Lan kia , cũng không phải là đèn đã cạn dầu , chuyện lần này , nhất định chính là một trong hai ả làm , muốn độc chết Đỗ Hân Vũ , rồi giả họa cho bốn cung , thực hảo tâm mà!”

“Nương nương , vậy người không phải rất nguy hiểm sao ?” Lục Kiều nghe nàng phân tích như vậy , đúng thực , hai nàng hiện giờ là quý vị tần phi , chỉ cần đem hai chướng ngại vật trước mắt bỏ đi thì tiền đồ trước mắt liền bằng phẳng.”

“Sợ cái gì ?Đừng quên cha ta là tả tướng , hơn nữa , cho dù Vương thượng tin là ta làm nhưng trong tay Vương thượng không có chứng cứ , hân sẽ không đến làm khó ta , nếu không , sự việc xảy ra đã hai ngày sao còn không thấy người tới bắt ta ?” Lam Cẩm Nhi đã sớm nhìn rõ ván cờ này , mặc kệ là chuyện của nàng , màng cũng sẽ không tự mình rước lấy mùi tanh vào người.

Liên tục ba ngày , Mộ Nguyệt đều bày châm bực độc cho Vũ Hàm ,nhưng đều là vô ích , thấy thân thể nàng suy yếu từng ngày , Hình Ngạo thiên bất đắc dĩ dựa ngòai vào một bên , ba ngày ba đêm không chợp mắt , hần luôn canh giữ bên giường nàng , mỗingày sáng sớm đều thấy Vũ Hàm miệng phun máu tươi mà hôn mê , tim của hần lại càng níu chặt .

Độc Cô Thác ra lệnh cho Viên Dã vào trong núi đón Kha Sát , còn bản thân phóng như bay đến Phong Thành , Viên Dã không dám chậm trễ , tìm được Kha Sát đại phu rồi ngay lập tức dẫn hần xuống núi tiến về phía Phong Thành quốc.

Lúc chạng vạng tối , Độc Cô Thác cùng vài tên ám vệ chạy trước tới quốc đô Phong Thành , Viên Dã dẫn theo một nhóm ám vệ khác , bởi vì lên núi tìm Kha Sát cho nên chậm trễ chút thời gian , phỏng chừng phải buổi tối mới đến nơi .

Độc Cô Thác cho dù đã vào Đô thành , khoái mã vẫn không dừng chậm lại tốc độ , một mạch như điên đến Vương Cung Phong Thành , lấy lệnh bài đại biểu cho thân phận của mình từ trên người ra , thị vệ lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Diệp vương , đồng loạt quỳ xuống dập đầu .

Diệp Đình nhận được tín hàm của Vương thượng , vừa tới trước cửa cung liền nhìn thấy Vương thượng đang hỏi thăm chuyện Vương hậu : ‘Vương thượng , cuối cùng người cũng tới , Vương hậu sợ là chịu không được , vừa rồi miệng lại phun ra máu đen.’

“Cái gì —? Diệp Đình lên ngựa , lập tức dẫn đường !” Diệp Đình cưỡi ngựa của một ám vệ phía sau , lập tức dẫn theo bọn họ chạy một mạch tới Nguyệt Hoa cung .

Chương 103 : Cuối cùng cũng tới

“Vũ Hàm ... Vũ Hàm ...” Người chưa tới thanh âm mạnh mẽ đã truyền vào , Hân Vũ đứng một bên, nhìn thấy một nam nhân khí phái vương giả tiến vào !

“Tham kiến Vương thượng —!” Lãnh Liệt lập tức hành lễ , nhưng trong mắt hần dường như không nhìn thấy Lãnh Liệt , trực tiếp đi qua hần bước thẳng đến trước giường .

Trước giường , Hình Ngạo Thiên vốn đang chờ đợi ở trong này , Độc Cô Thác nắm chặt vạt áo của hần , vung quyền lên đánh một cái lên mặt hần : “Hình Ngạo Thiên , nếu Vũ Hàm xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn , Độc Cô Thác ta muốn người và cả Phong Thành quốc này chôn cùng!”

Dứt lời liền lập tức vọt tới bên cạnh Vũ Hàm , mười ngày ngắn ngủi không thấy , gặp lại thì Vũ Hàm lại hôn mê bất tỉnh ở trước mắt hần , còn nhớ ngày nàng xuất phát , nàng từ cửa sổ lớn tiếng cam đoan với hần , nàng nhất định sẽ trở lại .

Mới vừa rồi còn hiên ngang mạnh mẽ , tư thế oai hùng , một nam nhân thiết huyết , vậy mà vừa đến bên cạnh học tỷ liền lập tức thay đổi thành một gương mặt khác , Hân Vxu biết đây là trạng phu của học tỷ , là nam nhân nagf yêu nhất , một ngày một đêm chạy gấp tới , chỉ vì học tỷ là nữ nhân hần yêu nhất , học tỷ thật hạnh phúc , nếu có thể đổi lại là mình , tâm cũng cam nguyện , chỉ cầu đổi được một người thực tâm như vậy .

Uông vũ Hàm ở trong cảnh mơ hồ , cảm nhận được hơi ấm quen thuộc , mơ màng mở miệng khẽ lẩm bẩm : “Thác ... Thác ... Chàng ở đâu ... ở đâu ?”

“Ta ở đây , Vũ Hàm ta ở đây , đừng sợ , ta tới rồi , sau này ta sẽ không để nàng có cơ hội rời khỏi ta , tuyệt đối sẽ không để nàng rời đi nửa bước , cho dù nàng hận ta không cho nàng xuất cung , ta vẫn sẽ bắt chấp!” Ôm lấy nàng vào trong người , lấy một bình sứ nhỏ từ trong vạt áo , đổ ra một viên thuốc màu đen đưa vào trong miệng nàng .

Giai Lạc đưa lên một ly trà , nhưng Vũ Hàm hoàn toàn không có tri giác , vẫn làm trà tràn ra , Độc Cô Thác đem số nước trà còn lại ngậm trong miệng , phủ lên môi nàng , đưa từng chút nước trà vào trong miệng để nàng nuốt vào .

Hân Vũ nhìn cử chỉ thân mật của họ rồi nhìn khuôn mặt ứ đọng kia của Ngạo Thiên , nàng biết giờ phút này hần đang phần nộ , bảo hần nhìn nữ nhân mình yêu cùng với người nam nhân khác thân mật như thế ở trước mặt hần , là nam nhân đều sẽ không chịu nổi , huống chi là hần .

“Uống hết rồi , Vương thượng chẳng lẽ chỉ có người tới sao ? Kha Sát đại phu tại sao không đi cùng người tới đây ?” Diệp Đình thấy cổ họng Vương hậu lên xuống biết rằng chỉ cần Vương thượng vừa đến , Vương hậu sẽ không còn việc gì .

“Ta vừa nhận được tín hàm của người liền lập tức xuất phát , Kha Sát đại phu do Viên Dã dẫn người lên núi mời , hiện tại cũng sắp đến rồi , chắc hẳn tối hay hoặc sáng sớm mai là tới !” Độc Cô Thác đáp lại vấn đề của Diệp Đình , nhưng tầm mắt luôn dừng trên mặt Vũ Hàm .

Thời gian qua đi từng chút , viên thuốc đã phát huy tác dụng , thân mình Vũ Hàm bắt đầu đổ mồ hôi , cử động trong lòng Độc Cô Thác , hai mắt hơi hơi mở ra , khoảng khắc nàng nhìn thấy người ôm mình chính là Độc Cô Thác thì cổ hết sức mở lớn hai mắt , tưởng rằng mình đang hoa mắt .

“Bảo bối , ta tới rồi , đừng sợ , có ta ở đây , nàng không có việc gì !” Độc Cô Thác cúi đầu khẽ hôn dưới môi nàng , để nàng cảm nhận được sự hiện hữu chân thật của mình .

“Thác ... Chàng thật là Thác ...?” Uông Vũ Hàm rõ ràng cảm nhận được nụ hôn của hắn , kích động khóc ồ lên , trong ngực hắn gọi tên hắn nhiều lần.

32. Chương 104 - 105 - 106

Chương 104 : Miệng phun máu tươi

“Ta tới rồi , Vũ Hàm ... Ta tới rồi !” Độc Cô Thác đem mặt vùi vào trong tóc nàng , ngửi một mùi thơm cơ thể chỉ thuộc về riêng nàng .

Ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng đều nhìn về phía bọn họ , không ngờ được Thiên Diệp Vương Độc Cô Thác đại danh鼎鼎鼎鼎 lại có thể có một mặt ôn nhu như thế , thật khiến cho bọn họ đại khai nhãn giới .

“Thiếp tưởng rằng , thiếp sẽ không còn được gặp lại chàng nữa , thiếp tưởng , chia ly lần này , chính là kết thúc của chúng ta !” Uông Vũ Hàm kéo thân thể nặng nề , gắng gượng nói ra những lời này .

“Đưa ngọc, chúng ta không phải ước hẹn phải đời đời kiếp kiếp ở cùng nhau sao ?” Độc Cô Thác thâm tình nói nhỏ bên tai nàng , hắn tuyệt đối sẽ không để Vũ Hàm rời xa hắn , tuyệt đối không.

“Khụ khụ khụ” – Uông Vũ Hàm ho nhẹ vài cái , nắm chặt cánh tay của Độc Cô Thác , ngực khó chịu giống như bị hỏa thiêu , nàng rất muốn đáp lại Độc Cô Thác , nhưng thân thể ốm yếu khiến nàng khó có thể mở miệng .

“Phốc ...” Một ngụm máu đỏ tươi phun ra từ trong miệng Uông Vũ Hàm , Độc Cô Thác trừng lớn hai mắt nhìn ái thê mềm đi trong lòng , lớn tiếng gọi nàng : “Vũ Hàm —— Vũ Hàm ——!”

Bóng đêm lại ập tới , Uông Vũ Hàm không nghe được bất cứ âm thanh gì , cho dù Độc Cô Thác tức giận ra lệnh cho nàng , nhưng nàng vẫn nặng nề mê man .

Đặt nàng nằm ở trên giường , Độc Cô Thác tiến từng bước tới phía Hình Ngạo Thiên , lớn tiếng nói : “Hung thủ đâu ? Hung thủ ở đâu ? Cô vương phải bắt hắn băm thây vạn đoạn !”

Hình Ngạo Thiên thở dài , sau đó mới đáp : “Trước mắt còn đang tra , vẫn chưa thể xác định hung thủ là ai , nhưng ta cho người một cam đoan , nếu Hình Ngạo Thiên ta không tìm ra được hung thủ , ta cam nguyện đưa đầu của ta dâng người !”

Những lời này của Hình Ngạo Thiên khiến tất cả mọi người ở đây tưởng mình nghe nhầm , hắn lại có thể vì một nữ nhân lập lời thề như vậy , đối phương còn là vua nước đối địch , Hân Vũ từ đầu tới cuối đứng bên cạnh nhìn thấy nhất cử nhất động của hắn đối với học tỷ , trong lòng chua xót không biết nên nói với ai .

Độc Cô Thác lạnh lùng nhìn hắn chằm chằm , sau một hồi , mới mở miệng nói : “Hi vọng người có thể nói được làm được , nhưng đừng tùy tiện tìm một người để thay thế , ta có mắt nhìn ra .”

Độc Cô Thác đương nhiên là không tin tưởng lời Hình Ngạo Thiên nói , từ khi hấn vào Vương cung Phong Thành , ám vệ cũng đã ở cẩn thận sắp xếp ở hậu cung , hấn tin rằng Vũ Hàm trúng độc , nhất định là tàn phi trong hậu cung của hấn ta gây nên .

Ban đêm , bởi vì có Độc Cô Thác làm bạn , trong tẩm cung cũng không cần nhiều người canh giữ ở đây , Hân Vũ nhìn thấy Hình Ngạo Thiên thần tình tang thương , tiến đến kéo tay hấn , nói : “Ngạo Thiên , quay về Hưng Khánh Cung nghỉ ngơi đi , chàng đã phải trông học tử vài ngày rồi , bây giờ phu quân của học tử đã đến , nơi này có hấn , tất cả đều ổn .”

Hình Ngạo Thiên nhú mày , giống như không thích nghe những lời Hân Vũ nói , Độc Cô Thác đến đây thì thế nào ? Hấn cũng không thể giải độc , so với việc chiều chuộng hơn , hấn có năng lực gì chăm sóc tốt cho Vũ Hàm chứ ?

“Không cần , nàng đi về trước đi , cô còn muốn ở cùng Vũ Hàm !” Thái độ hờ hững của hấn , khiến trái tim Hân Vũ tức thời bị đâm mạnh , vừa rồi hấn xưng “cô” với nàng , hấn lại bày vẻ quân vương với nàng ?”

Hân Vũ không nhiều lời dư thừa , một khi đã như vậy , nàng cũng không có gì để nói , chỉ hi vọng tử tử có thể sớm khôi phục , đi trên đường nhỏ uốn khúc , nhìn lên bầu trời đêm đầy sao , vì sao không có một ngôi sao nào thuộc về nàng ?

Đột nhiên một hồi tiếng bước chân vội vã truyền đến , Hân Vũ dừng bước ngay tại chỗ , nhìn thấy một đám người vội vàng chạy về phía Nguyệt Hoa cung , chẳng lẽ độc của học tử trầm trọng hơn sao ?

Chương 105 : Tan nát cõi lòng – không một vết tích

Hân Vũ lập tức xoay người chạy về , vừa vào cửa liền nhìn thấy trong phòng ngủ có rất nhiều người , trong đó một một ông già đã có tuổi , ông ta là ai?

Kha Sắt im lặng chuyên tâm bắt mạch cho Vũ Hàm , một lát sau , đặt tay nàng xuống , đứng dậy đi đến bên cạnh Độc Cô Thác nói : “Khởi bẩm Vương , Vương hậu đã ăn đan dược lão phu đặc chế , không cho độc này khuếch tán , một câu , Vương hậu có thể cứu chữa , nhưng nhất định phải giữ yên lặng , tất cả mọi người có thể tránh ra được không .”

Không đợi Độc Cô Thác trả lời , Hình Ngạo Thiên đã mở miệng nói chen vào : “Những người không liên quan toàn bộ đi ra ngoài , Giai Lạc , Hân Vũ , hai người cũng theo ta đi ra .”

Độc Cô Thác lườm hấn một cái , mới quay đầu nói với Kha Sắt : “Buổi trưa sau khi Vương hậu ăn viên thuốc này của người vào miệng liền phun máu tươi , máu tươi sắc vẫn là màu đỏ thẫm , đây là tình huống gì .”

“Vương thượng đừng lo lắng , thân thể Vương hậu là bách độc bất xâm , chẳng lẽ ngài đã quên Vương hậu từng nếm qua cái gì sao ?” Kha Sắt không nhanh không chậm lấy ngón châm từ trong hòm sắt ra , trong phòng chỉ còn hai tử muội Tử Nhan và Tử Tâm ở lại hầu hạ , bọn họ thấy Kha Sắt đại phu cầm ngón châm ra , đương nhiên cũng hiểu ông muốn châm cứu cho Vương hậu .

Khóe miệng Độc Cô Thác hơi nhếch lên , hấn cho Vũ Hàm nếm qua rất nhiều đan dược Kha Sắt đặc chế , những thứ này đều là linh dược có thể cho nàng bách độc bất xâm , cho dù là Vũ Hàm trúng kỳ độc trên giang hồ cũng có thể tạm thời giữ được tính mạng không chết .

Đứng ngoài phòng , Hình Ngạo Thiên đứng trước cửa sổ nhìn bầu trời đêm , bất cứ ai cũng không đoán được lòng hấn đang suy nghĩ điều gì ? Hân Vũ chậm rãi tiến đến bên cạnh hấn , thử hỏi : “Ngạo Thiên , nếu ngày ấy , người trúng độc là ta , chàng sẽ như thế nào ?”

Hình Ngạo Thiên liếc mắt nhìn nàng một cái , nhìn bầu trời đêm nghĩ một lát hấn mới trả lời: “Ta sẽ tìm kiếm danh y khắp nơi cứu chữa cho nàng , nàng tuyệt đối sẽ không chết !”

“Nếu ta thật sự chết ? Chàng sẽ đau lòng vì ta sao ?” Đáp án của hấn cho nàng rất có lệ , giống như hấn chỉ là tùy miệng nói ra vậy .

“Nàng sẽ không chết , nhất định sẽ không !” Hình Ngạo Thiên xoay người nâng mặt nàng lên , Hân Vũ nhìn thẳng vào mắt hấn , đã không còn , trong mắt hấn đã không còn tìm thấy phần tình nghĩa ngày xưa nữa , vì sao hấn không thể bỏ được học tử , vì sao hấn không thể chỉ nhìn nàng thôi ?

“Ngạo Thiên , ta mệt rồi , ta muốn quay về tẩm cung nghỉ ngơi một lúc , được chứ ?” Nơi này có nhiều người bên cạnh học tử như vậy , có phu quân nàng ở đây nhất định học tử sẽ không có chuyện gì .

Hình Ngạo Thiên gật đầu nói : “Nàng vốn nên ở trong tẩm cung nghỉ ngơi , mau trở về đi thôi .”

Hân Vũ lưu luyến không rời nhìn hân , hồi lâu mới từ từ đi khỏi Nguyệt Hoa cung , Hải Đại Phú cùng Hòa Thái luôn đi sau lưng nàng , thấy tâm tình nàng không được tốt , cũng biết là nguyên nhân gì nhưng không dám lên tiếng quấy rầy nàng , lúc này đúng là phải cho nàng một không gian của riêng mình .

Nhìn thấy phòng ngủ trống trải , Hân Vũ không biết trong lòng mình hôm nay là tư vị gì , lấy ra Nhân Thư nàng luôn để bên cạnh , là nó mang nàng đến nơi đây , nhưng vì sao hiện giờ nói lại không thể mang nàng về chứ?

Mở ra mặt bài Nhân thư hoàng kim , ngay cả giấy bên trong cũng do bạch kim đúc thành , nàng đối với nơi đây không chút bận lòng , muốn về nhà , muốn gặp ông nội , nhớ cuộc sống đại học chờ mong đã lâu , nước mắt ào ào rơi xuống , tích lại trên một tờ giấy ...

Chương 106 : Mất tích một cách bí ẩn

Mở ra mặt bài Nhân thư hoàng kim , ngay cả giấy bên trong cũng do bạch kim đúc thành , nàng đối với không chút bận lòng , muốn về nhà , muốn gặp ông nội , nhớ cuộc sống đại học chờ mong đã lâu , nước mắt ào ào rơi xuống , tích lại trên một tờ giấy ...

Si ngốc nhìn Nhân thư không chữ trước mắt này , đột nhiên một cảm giác choáng váng đánh úp đến nàng , nàng cảm thấy thật mệt mỏi , mí mắt rất muốn giao nhau , cuối cùng không kiên trì nổi nhắm hai mắt lại , gục xuống quỵn sách .

Chuyện kỳ lạ từng chút hướng đến Hân Vũ , một chùm tia sáng lóe từ trong Nhân thư được mở ra , dần dần bao bọc lấy toàn thân Hân Vũ , trong nháy mắt , Hân Vũ liền biết mất vào trong sách , mà Nhân thư thì yên lặng đặt trên bàn , giống như chưa hề phát sinh bất cứ chuyện gì .

Trong Nguyệt Hoa cung , Uông Vũ Hàm lần lượt đem độc tố trong cơ thể phun ra , mỗi một lần phun , máu tươi đều từ từ biến lại về màu đỏ , chỉ cần đem độc tố còn sót lại trong cơ thể tiêu sạch , thì có thể không có việc gì .

Suốt cả đêm , tất cả mọi người đều bận rộn vì Thiên Diệp vương hậu , chờ đến khi màu máu hồi phục bình thường , Kha Sát lại sai người chuẩn bị thuốc tắm , độc tố để lâu như vậy trong cơ thể nhất định sẽ còn sót lại , ông muốn dùng thuốc tắm thẩm thấu vào trong da , điều hòa từ trong ra ngoài , đem toàn bộ độc tố còn sót lại rửa sạch sẽ .

Toàn bộ quá trình Độc Cô Thác đều ở bên cạnh nàng , còn Hình Ngạo Thiên thì luôn canh giữ ở trong phòng , nhìn thấy Vũ Hàm lần lượt nhổ ra dư độc , tim của hân cuối cùng cũng yên tâm , nhưng vì sao tối nay hân cảm thấy trong lòng rất khó chịu , cảm thấy thiếu một thứ gì ? Nhưng lại không nói ra được ?

Mọi người trong Nguyệt Hoa cung hầu như đều thức trắng đêm đến tận hừng đông , Độc Cô Thác ôm Vũ Hàm trở về giường , đêm qua nàng tắm thuốc cả đêm , cuối cùng cũng lọc sạch được độc tố , nhìn thấy sắc mặt Vũ Hàm đã hồng nhuận trở lại , trái tim luôn trôi nổi giữa không trung của hân rốt cuộc cũng được bình định rồi .

Tử Nhan bưng thuốc chính tay Kha Sát đại phu điều phối đến : “Vương thượng , Kha Sát đại phu bảo Vương hậu uống thuốc này vào , chờ tối uống một lần thuốc nữa , độc còn sót lại trong cơ thể xem như là được thanh trừ”

Độc Cô Thác thấy Vũ Hàm còn hôn mê , ngồi xuống giường nâng nàng dựa vào người mình , cầm lấy chén thuốc từ Tử Nhan , uống một ngụm vào trong miệng rồi từ từ đưa vào trong miệng nàng , một chén thuốc , đều là Độc Cô Thác dùng cách này nuốt vào .

Đem bát không đưa cho Tử Nhan , hỏi : “Kha Sát đại phu đâu ? Có phải đi nghỉ ngơi rồi không ?”

“Hồi bẩm Vương thượng , Kha Sát đại phu sắc thuốc xong thì đi ngủ rồi , những người khác thì đều ở bên ngoài chờ đợi , Vương cần gọi bọn họ tiến vào không ?” Tử Nhan nhẹ giọng trả lời , chỉ sợ quấy nhiễu tới Vương hậu .

“Để bọn họ nghỉ ngơi đi , nói cho bọn họ Vương hậu không có việc gì , đi bảo Viên Dã , Diệp Đỉnh, Lãnh Liệt vào đây !” Độc Cô Thác thấy Vũ Hàm đã không có việc gì , như vậy kể tiếp , hắn muốn tìm ra đầu sỏ hạ độc .

Tử Nhan rời khỏi phòng ngủ , thấy mọi người đều ở đại sảnh lo lắng chờ đợi liên y theo mệnh lệnh Vương thượng , nói : “Tử Nhan tham kiến Phong Thành Vương , Vương của ta nói Vương hậu đã không còn gì đáng ngại , bảo tất cả mọi người an tâm về nghỉ ngơi đi .”

Lời nói xoay chuyển , Tử Nhan đi đến trước mặt Diệp Đỉnh nói : “Ba vị tướng quân , Vương thượng có lệnh , các người lập tức đi vào !”

Hình Ngạo Thiên thấy ba người bọn họ đi vào liền đoán được mục đích của Độc Cô Thác , hiện tại Vũ Hàm đã không có việc gì , vậy hiện tại hắn nhất định là muốn tìm ra hung thủ là ai ?

Đúng lúc , hắn cũng muốn biết tên hung thủ ghê tởm là ai , nơi này chính là địa bàn của hắn , lần này , hắn nhất định sẽ bắt được hung thủ sớm hơn Độc Cô Thác !

“Vương thượng , ngài rốt cuộc đã trở lại , Thiên Diệp Vương hậu nương nương đỡ nhiều chứ?” Hải Đại Phú một mực đứng ngoài phòng ngủ chờ Hân Vũ rời giường , nhưng Vũ phi nương nương còn chưa ra thì đã thấy Vương thượng trở lại .

Hình Ngạo Thiên nhìn hắn một cái , cúi đầu suy nghĩ mới lên tiếng : “Nàng không có việc gì , mấy ngày tiếp theo người nên coi trọng Vũ phi , toàn bộ đồ ăn đồ uống đều phải kiểm tra , kể cả đồ ăn người mình làm , hiểu chưa?”

“Vương thượng xin yên tâm , trải qua chuyện lần này , thần nhất định sẽ càng thắt chặt hơn so với trước kia , nhất định không cho những kẻ núp trong bóng tối kia đụng tới một sợi tóc của nương nương !” Hải Đại Phú cam đoan nói.

Hình Ngạo Thiên gật đầu , liền đẩy cửa phòng ngủ đi vào , nhìn thấy giường chiếu gọn gàng , trong phòng ngủ không có bóng dáng Hân Vũ ? Chẳng lẽ nàng đã đi ra ngoài sao ?

“Hải Đại Phú , Vũ phi đi đâu rồi , sao không có trong phòng ngủ ?” Hải Đại Phú nghe được tiếng hắn gọi , lập tức chạy vào , nhìn thấy phòng ngủ trống không , quả nhiên không có dấu tích của nương nương .

“Vương thượng minh xét , sáng sớm nay lão nô đã ở ngoài phòng ngủ trông coi , nhưng lão nô không có thấy Vũ phi nương nương đi ra ngoài , thủ vệ trước cửa cung cũng không có nói Vũ phi nương nương có rời đi .” Không có bất cứ người nào nhìn thấy nàng đi ra ngoài , vì sao người lại không có ở trong phòng chứ?

Ấn đường Hình Ngạo Thiên nhíu chặt , ánh mắt sắc bén quét mắt nhìn trong phòng một lượt , cuối cùng dừng ở trước quyển sách đang để mở ở trên mặt bàn , từ từ đi đến trước bàn , nhìn thấy quyển sách này được tạo ra từ hoàng kim , đáy lòng Hình Ngạo Thiên run rẩy một hồi , chẳng lẽ đây là Nhân thư Mộ Nguyệt trưởng lão nhắc tới sao ?

Hắn mơ hồ cảm giác được có chuyện xảy ra , nhưng hắn lại không có cách nào tin tưởng chuyện lại phát sinh như vậy : “Hải Đại Phú , lập tức đi mời Mộ Nguyệt trưởng lão lại đây , còn chuyện Vũ phi mất tích , một chữ cũng không được tiết lộ , đặc biệt là nhóm người trong hậu cung .”

“Lão nô hiểu được , thần lập tức đi làm!” Hải Đại Phú lập tức chạy ra ngoài , gọi Hòa Thái tung tin Vũ phi trúng độc , còn hắn thì lập tức đi mời Mộ Nguyệt trưởng lão đến .

Hình Ngạo Thiên ở trước bàn nhìn nhân thư không chữ kia , lúc này dung nhan của Hân Vũ lần lượt hiện lên trong đầu hắn , hình như tối hôm qua Hân Vũ hỏi hắn mấy vấn đề , chẳng lẽ khi đó , nàng đã chuẩn bị tốt để rời khỏi đây sao ?

Sẽ không , tuyệt đối không , nếu nàng có bản lĩnh có thể rời đi chỉ trong nháy mắt thì lúc ở Nam Bình sơn nàng đã có thể rời đi , thời điểm khi hắn tra tấn thương tổn nàng , nàng cũng có lý do để rời đi ...

“Mộ Nguyệt tham kiến vương thượng , không biết tình trạng của Vũ phi nương nương bây giờ thế nào ?” Mộ Nguyệt ở ngoài cửa cầu kiến , Hải Đại Phú bên ngoài nói là Vũ phi nương nương trúng độc , ngay cả Mộ Nguyệt cũng cho là thật .

Hình Ngạo Thiên nhanh chóng mở cửa ra để Mộ Nguyệt trưởng lão tiến vào , kể lại phát hiện vừa rồi , hy vọng có thể có được đáp án mà hần muốn từ bà !

33. Chương 107 - 108 - 109

Chương 107 : Giác mộng Nam Kha *

* Dựa theo tích : Chàng trai họ Thuần nằm ngủ dưới gốc cây hòe , mơ thấy mình được lấy công chúa và được bổ nhiệm làm thái thú ở quận Nam Kha, mừng quá mừng tỉnh dậy thì mới biết đó chỉ là giấc mơ (Giật mình tỉnh dậy mới biết mình nằm mộng)

Hình Ngạo Thiên nhanh chóng mở cửa ra để Mộ Nguyệt trưởng lão tiến vào , kể lại phát hiện vừa rồi , hy vọng có thể có được đáp án mà hần muốn từ bà !

Mộ Nguyệt nhìn thấy trong phòng không có chút dấu vết di động tổn hại nào . Sau khi kiểm tra tỉ mỉ Nhân thư cũng không có phát hiện gì , rốt cuộc nha đầu này làm sao mở được Nhân thư chứ?

“Mộ Nguyệt trưởng lão , có phát hiện gì không ? Vũ phi có phải bị bản Thượng cổ thần giám này mang đi không ?” Hình Ngạo Thiên lo lắng xông lên phía trước , không có Hân Vũ ở bên cạnh , tim của hần rất trống rỗng rất cô độc , thậm chí cảm giác hô hấp cũng dần trở nên khó khăn .

Mộ Nguyệt tĩnh tâm bấm tay tính toán , một lát sau mới hồi phục tinh thần , nhìn Hình Ngạo Thiên thần nhiên nói: “Vương thượng , Vũ phi nương nương đã trở lại nơi vốn thuộc về nàng , quy về cố hương , Vương thượng cũng đừng miễn cưỡng .”

Đầu Hình Ngạo Thiên nổ ừng một tiếng , quy về cố hương , chẳng lẽ Hân Vũ thực sự rời đi sao ? Nàng thật sự không có khả năng quay trở về nữa ?

Bất ngờ vọt tới trước người Mộ Nguyệt , hai tròng mắt bi thương cầu xin bà : “Nói cho ta Hân Vũ đi đâu ? Nàng quay về nơi nào chứ? Cho dù là chân trời góc bể , ta cũng phải tìm nàng về !”

“Vương thượng thỉnh bình tĩnh một chút , Vũ phi nương nương căn bản không phải là người thuộc thời đại này , nói cách khác , nàng đến từ tương lai , từ thế giới ngàn năm sau , Vương thượng không có cách nào tìm nàng về !” Cây gậy trong tay Mộ Nguyệt chấn động mạnh , làm cho hần nhận thức được lập trường hiện tại , không phải một câu của hần , là có thể dễ dàng làm được .

Trong đầu Hình Ngạo Thiên chậm chậm hồi tưởng đến từng chút một của Hân Vũ , Đúng vậy , nàng đã từng nói nàng không thuộc về nơi này , Mộ Nguyệt trưởng lão cũng nói về chuyện này với hần hơn một lần , cũng đủ cho hần nhắc nhở rõ ràng . Như vậy Hân Vũ đi đâu , thế giới tương lai thuộc về nàng rốt cuộc là ở đâu ?

Trong bệnh viện , Hân Vũ chậm rãi mở hai mắt , nhìn mọi thứ quen thuộc trước mắt , nàng không thể tin được dùng sức nháy hai mắt , cửa đột nhiên được mở ra , một ông lão độ bảy mươi đi đến .

“Hân Vũ , cuối cùng con cũng tỉnh lại rồi ? Đúng là làm ông nội sợ hãi , con đã hôn mê được vài ngày, rốt cuộc cũng đã khôi phục rồi.” Hân Vũ sững sờ nhìn ông nội , cô thật sự quay trở về sao?

Vẫn không thể tin tưởng được , một lần nữa nhắm vào mở ra nhìn ông nội , ông nội thật sự còn ở đây , thật là ông nội , mấp máy cái miệng nhỏ kêu lên : “Ông nội ... Ông nội ...”

Thanh âm của Hân Vũ khàn khàn , nâng tay cầm tay ông nội . Đỗ Văn Bác nhìn cháu gái của mình vừa đi một vòng từ quỷ môn quan về , nhất thời vui mừng đến ứa nước mắt , để Hân Vũ đau lòng an ủi mình .

Ánh mặt trời buổi chiều đặc biệt rực rỡ ,Đỗ Văn Bác đẩy xe lăn cùng Hân Vũ đi dạo ở vườn hoa trong bệnh viện , Hân Vũ từ đầu đến cuối đều không nói đến chuyện cô gặp được ở Phong Thành quốc , bởi vì sau khi tỉnh cô mới phát hiện , sự tình cũng không hề như những gì cô biết .

Ông nội nói , ngày ấy động đất bất ngờ , mà cô không cẩn thận bị một khối trần nhà trong sở nghiên cứu rơi xuống làm bị thương , lúc cô được mọi người tìm thấy , người thì đang ở văn phòng ông nội chứ không phải ở phòng nghiên cứu , mà cô hôn mê ba ngày , nhưng cô ở Phong Thành quốc , ước chừng cũng đã khoảng hai tháng , chẳng lẽ đây chẳng qua chỉ là giấc mộng Nam Kha của cô thôi sao ?

“Ông nội , bản Nhân thư kia có phải có thể thay đổi vận mệnh hay không , làm cho người ta xuyên đến một thế giới khác ?” Hân Vũ không cam lòng , cô nhất định phải biết rõ nguyên do sự kiện này .

Đỗ Văn Bắc nhìn cháu gái mình , từ sau khi bản Nhân thư kia qua tay nhiều người rồi đến sở nghiên cứu , cô liền bất ngờ có hứng thú với bản Nhân thư kia , nhưng tò mò cũng tốt , chỉ sợ cô không có hứng thú đối với bất cứ thứ gì thôi .

“Hân Vũ à , quyển sách kia tương truyền là thần vật thời thượng cổ , nếu là vật trân quý như vậy , nhất định sẽ có công dụng của nó , về phần có thể cho người ta xuyên qua về quá khứ hay không , tất cả chuyện này đều là một ẩn số!” Đỗ Văn Bắc làm công việc nghiên cứu khảo cổ được vài chục năm , nhưng đây là lần đầu tiên có người hỏi ông vấn đề như vậy.

Hân Vũ sau khi nghe xong lời ông nội nói , cũng không hỏi nhiều , chỉ là lặng lẽ nhớ lại mọi chuyện mình trải qua , cô cho rằng một số phần đều là chân thật đã từng phát sinh , đặc biệt là một kiếp sinh tử cô cùng Ngạo Thiên trải qua kia , nhất định là tồn tại , nhất định!

Độc Cô Thác cẩn thận chăm sóc Ônng Vũ Hàm , mà Vũ Hàm cũng tỉnh lại từ trong hôn mê , nhìn thấy phu quân mình từ đầu tới giờ đều ở bên cạnh chăm sóc mình , hiểu ý cười , nhào vào trong ngực của hắn .

Ônng Vũ Hàm tìm kiếm một thân ảnh ở trong đám người , người ra ra vào vào thăm nàng không phải ít , nhưng vì sao Hân Vũ chưa tới đây ? Kì quái , ngay cả nửa thân ảnh của Hình đại ca cũng không nhìn thấy ?

“Giai Lạc , vì sao không thấy Vương huynh cùng Hân Vũ đâu ? Hai người bọn họ làm sao vậy ?” Hối Độc Cô Thác , hắn chắc chắn sẽ không thành thật trả lời mình , thấy Giai Lạc cùng Lãnh Liệt bước vào , vừa đúng lúc hỏi nàng , nhất định nàng biết nguyên nhân .

Giai Lạc dừng lại một chút , nhìn ánh mắt Độc Cô Thác , được hắn cho phép , lúc này nàng mới dám nói cho nàng biết : “Hân Vũ đêm qua cũng trúng độc , Vương huynh hiện tại đang ở trong tử cung của nàng , Mộ Nguyệt trưởng lão cũng đã đi qua , nghe nói thuốc này có tính lây bệnh , bảo tất cả mọi người phải cố gắng tránh Hưng Khánh cung , không cho phép bất cứ kẻ nào bước vào trong phòng ngủ nữa bước , trừ phi là có được khẩu dụ của chính hoàng thượng .”

Ônng Vũ Hàm suy nghĩ một lát , ngẩng đầu hứng về Độc Cô Thác cầu xin : “Thác , chàng để Kha Sát đại phu đi chữa bệnh cho Hân Vũ đi , y thuật của ông cao siêu , nhất định sẽ chữa khỏi cho Hân Vũ .”

Độc Cô Thác suy nghĩ , chỉ yên lặng gật đầu nói : “Ta chỉ nói một tiếng , Kha Sát kia cứu hay không , toàn bộ theo ý của hắn , hiểu chứ ?”

“Ừ!” Ônng Vũ Hàm lại rúc vào trong ngực hắn , nụ cười hạnh phúc lại hiện lên trên mặt nàng .

Mộ Nguyệt nghĩ tới nghĩ lui vẫn cần Kha Sát trợ giúp , bà biết ông ta không phải là một đại phu đơn giản , từ sau cách đối đáp của ông ta với Độc Cô Thác , đạo hạnh của ông ta tuyệt đối không kém bà , thậm chí còn rất cao thâm .

Kha Sát sau khi nhận được mệnh lệnh của Độc Cô Thác đồng thời cũng nhận được một chuyện cảm thấy rất hứng thú , thượng cổ thần giám , ông trước đã từng nghe qua thứ này , không ngờ nó thật sự tồn tại .

Hình Ngạo Thiên không muốn làm bất cứ chuyện gì , tựa vào bên giường ôm lấy gối đầu Hân Vũ đã dùng qua , khẽ gửi mùi hương của Hân Vũ , hắn biết hắn lạnh nhạt Hân Vũ , khi hắn nhìn thấy Vũ Hàm đã lâu không gặp thì hắn thừa nhận , tim của hắn thật sự có dao động trong nháy mắt , nhưng Hân Vũ vẫn ngủ ở trong lòng hắn , hắn đối với Hân Vũ là có tình!

Chương 108 : Thánh nữ Tuyết Diên

Kha Sát đi vào Hưng Khánh cung , nhìn thấy bộ dạng suy sụp không dậy nổi của Hình Ngạo Thiên , hệt như thấy lại năm đó Vương hậu hy sinh thân mình để đổi lấy tự do của Vương thượng, từ xưa tới nay để

vương thường bạc tình , nhưng ông lại có thể gặp được hai người si tình này !

Mộ Nguyệt giao Nhân thư cho ông , đem quả tượng mình từng tính cho Hân Vũ nói từng chút cho ông biết : “Đây là một quyển thượng cổ thần giám , Vũ phi cũng chính là dựa vào bản Nhân thư này để từ ngàn năm sau đi đến nơi này , lão thân coi ra kiếp trước của Vũ phi , từng là thánh nữ của Thánh Nguyệt giáo , mà Nhân thư vẫn luôn là thánh vật chí tôn của giáo ta , gần như không có mấy người biết được sự tồn tại của nó .”

Kha Sát gật đầu , lại liếc mắt nhìn Hình Ngạo Thiên một cái , ngừng đầu kiên định nói : “Nếu lão không có đoán sai , kiếp trước Thánh nữ chính là Tuyết Diện!”

Mộ Nguyệt bội phục vạn phần , không hổ là thần toán vu y Kha Sát . Kha Sát nhìn bên trong Nhân thư hồi lâu , ngoài việc tạo ra từ hoàng kim vô giá ra , bên trong căn bản không có ghi lại nữa chữ , có điều , thượng cổ thần giám há lại có thể để người khác thấu hiểu rõ ràng chứ.

“Kha Sát đại phu , theo ý của ngài , nếu muốn cho Vũ phi trở về , nên làm thế nào đây ? Có phương pháp tìm Vũ phi về hay không ?” Mộ Nguyệt đã thúc thủ vô sách , chỉ đành nhìn lên vị thần toán hơn am hiểu nghìn đời này hỗ trợ .

Hình Ngạo Thiên vừa nghe có thể cho Hân Vũ trở về , cả người giống như bị điện giật , nắm chặt cánh tay của Kha Sát , lo lắng nói : “Kha Sát đại phu , coi như cô vương cầu người , cầu người nhất định phải nghĩ cách mang Vũ phi về , chỉ cần người có thể mang nàng trở về bên cạnh ta , điều kiện gì , ta cũng đều có thể đáp ứng người !”

‘Phong thành Vương ngài đừng kích động , loại việc này rất khó giải quyết , lão phu cũng chưa từng làm qua , cho dù là chuyện trước kia của Vương hậu nước tôi , lão phu cũng là bất lực , Vương hậu có thể trở về , tất cả chuyện này đều là thiên ý !’ Kha Sát làm yên lòng đáng quân vương si tình trước mắt này , không ngờ tới năm đó chỉ vì một quyết định của U Minh Nguyệt , lại liên lụy đến nhiều chuyện như vậy .

Hình Ngạo Thiên trong lúc nhất thời bị lời nói của Kha Sát làm cho giật mình , thì ra Vũ Hàm cùng Hân Vũ là người đến từ cùng một thế giới , chẳng trách năm đó xảy ra một số chuyện kỳ quái , mặc cho hấn cử người đi thăm dò , cũng chưa từng tìm ra nửa điểm manh mối , mà thời điểm hấn tìm thấy Vũ Hàm tại bờ biển , quần áo cũng quái dị như thế , giống y hệt Hân Vũ khi đi tới , khó trách hai người các nàng tốt với nhau như thế , thì ra các nàng là tha hương gặp tri kỷ , hấn lúc này mới chính thức hiểu rõ hoàn toàn mọi chuyện .

“Kha Sát đại phu , năm đó Vũ Hàm cũng có thể trở về , vậy có phải Hân Vũ của ta cũng có thể trở về đây hay không ?” Trong lòng hấn tràn ngập hi vọng , chỉ cần Hân Vũ có một ngày có thể trở về bên cạnh hấn , hấn nguyện ý chờ.

Kha Sát có chút khó xử nhìn Mộ Nguyệt một chút , Mộ Nguyệt hiểu ý kéo Hình Ngạo Thiên đang kích động ra , đúng lúc này , cửa phòng ngủ bị người một cước đá văng , Độc Cô Thác ôm Vũ Hàm đi vào .

“Hình đại ca , người phải bình tĩnh , lời các người vừa nói chúng ta ở ngoài cửa cũng nghe được , thật sự là người quá kích động rồi , tiếng nói lớn quá !” Độc Cô Thác đặt Vũ Hàm ngồi trên băng ghế xong bản thân cũng không rời khỏi người nàng một tấc.

“Vũ Hàm , nàng đã đến rồi , nàng nói cho ta biết , nhà Hân Vũ ở đâu , ta muốn đi tìm nàng , ta muốn giải thích với nàng , ta thề sai này trong lòng chỉ biết có một mình nàng , ta thật sự không thể mất đi nàng ấy !” Hình Ngạo Thiên càng nói càng kích động , bắt lấy tay Vũ Hàm , cũng càng ngày càng gấp.

Độc Cô Thác thấy hấn điên cuồng như thế , tách tay hấn đang cầm chặt cánh tay Vũ Hàm ra , tiến lên trực tiếp cho hấn một quyền , găm lên giận dữ , nói “ Hình Ngạo Thiên , người có biết vì sao người lại mất đi nữ nhân của người không ? Bởi vì người tâm không đủ kiên định , không một lòng , vừa thấy Vũ Hàm xuất hiện , lòng của người đã bắt đầu di động , thậm chí lạnh nhạt nàng đối lại là bất cứ ai , đều sẽ rời xa người mà đi!”

Hình Ngạo Thiên lần thứ hai cứng ngắc lại bị trúng một quyền của hấn , nhưng một quyền này của hấn thật sự rất hữu hiệu , nhớ lại Vũ Hàm ở Phong thành đã nhiều ngày , thật sự hấn đã lạnh nhạt với Hân Vũ , lúc

nàng sinh bệnh hần cũng không ôn nhu che chở nàng , không có làm bạn bên cạnh nàng , thậm chí còn để nàng ở lại Nguyệt Hoa cung canh đêm . hần lúc này mới biết được hần quá tệ , hần quả thực là tên đại tồi!

Vũ Hàm nhìn thấy bộ dáng thống khổ như thế của hần , giữ chặt tay Độc Cô Thác bên cạnh , bọn họ chẳng phải từng có lúc tách rời nhau sao ? Nhưng bọn họ vẫn kiên định giữ vững niềm tin về tình yêu với nhau , để cho bọn họ gặp lại nhau lần nữa , bắt đầu một lần nữa , cho nên ngàn vạn lần đừng đợi đến khi mất đi mới biết được phải quý trọng nàng , thứ đã qua cũng đã vô lực vãn hồi rồi.

Mộ Nguyệt thở dài một tiếng , khuyên : “Vương thượng cứ coi như Hân Vũ ra ngoài du ngoại một thời gian , trong khoảng thời gian này , chúng ta sẽ nghĩ tất cả biện pháp tìm Hân Vũ trở về , hơn hết là chuyện hạ độc lần trước , Vương thượng nhất định phải tìm ra hung thủ kia , để tránh tương lai Hân Vũ sẽ lại gặp phải độc thủ !”

Độc Cô Thác cũng bổ sung nói : “Đừng quên người đã đáp ứng ta cái gì ?”

“Người yên tâm , chuyện ta đáp ứng người thì nhất định sẽ làm được , đây không phải là cho người công đạo , mà là vì an toàn sau này của Hân Vũ “ Hình Ngạo Thiên lau khước miệng chảy máu vừa bị hần đâm một quyền , hiện tại cấp bách trước mắt chính là phải tìm ra độc thủ đứng sau màn này .

“Hình đại ca , nếu ta có thể trở về , tin rằng Hân Vũ cũng nhất định có thể , song từ nay về sau, người cần kiên định lòng mình , kiên định Hân Vũ là người người yêu nhất , nữ tử người quan tâm nhất , mà ta vĩnh viễn chỉ là một khách qua đường !” Nhìn thấy hần có thể tìm lại hi vọng, Vũ Hàm cũng vui vẻ vì bọn họ , chỉ là thiếu mất nữ chính .

Kha Sất liên tục nghiên cứu sự huyền bí của Nhân thư , nhưng ông không phát hiện có chỗ nào đặc biệt nha?

“Mộ Nguyệt trưởng lão , xin hỏi nha đầu kia có dấu hiệu gì khi mở Nhân Thư ra không , nàng dựa vào tín vật gì mở ra không ?” Trên Nhân thư Mộ Nguyệt đưa này không có lấy một chữ , thứ cho ông vốn có điểm xem không hiểu .

“Kha Sất đại phu đừng vội , Nhân thư này được lưu lại trong Thánh Nguyệt giáo chúng ta cũng có hơn một ngàn năm , luôn ở dạng này , các triều đại giáo chủ cũng tận lực đọc qua , nhưng tất cả đều không có một thu hoạch !” Độc Cô Thác cũng nhận lấy Nhân thư Kha Sất truyền qua để quan sát , đích thật là không có ghi lại một chữ , có thể nói là vô tòng hạ thủ* (không có cách nào hiểu được)

“Một ngày ta xem tin tượng , phát giác mấy ngày gần đây sẽ có chuyện phát sinh , Vương hậu mất được một ngày , Nhân thư đột nhiên phát sinh hiện tượng dị thường , chiếu sáng cả mật thất giống như ban ngày , ánh sáng còn chiếu xạ ra khỏi mật thất , lão nhân lúc đó mới biết được nhân thư có bất thường , mà để vương tình lúc đó cũng đặc biệt sáng rực , lão thân đã nghĩ , việc này có thể liên quan đến Vương thượng ...” Mộ Nguyệt đem toàn bộ chuyện trải qua tóm lược một lần , Kha Sất nghe vậy , nghĩ thầm , đây cũng là một khảo nghiệm lớn với ông .

Chương 109 : Tìm được hung thủ

Sau khi Uông Vũ Hàm nghe những lời này , lập tức mở miệng bổ sung : “Hình đại ca người yên tâm , ông nội của Hân Vũ chính là nhà khảo cổ học rất có danh tiếng , chắc chắn sau khi Hân Vũ về nhà , nhất định sẽ bảo ông của nàng nghĩ cách đưa nàng về .”

“Chỉ hy vọng như thế , nhưng ta lo lắng chính là Hân Vũ không chịu trở về !” Hình Ngạo Thiên đã hiểu được vấn đề của nàng tối hôm qua , cho dù nàng trước đó không lường trước mình sẽ rời đi như thế , nhưng từ trong lời nói của nàng , hần đã cảm giác được , Hân Vũ khi đó đối với hần có bao nhiêu thương tâm thất vọng rồi .

Mọi người đưa mắt nhìn nhau , tình cảm trai gái này , bọn họ sao có thể giúp được đây ? Chỉ hi vọng ông trời đừng trêu đùa bọn họ thì tốt rồi !

Hân Vũ ra viện về nhà nghỉ ngơi điều dưỡng , nhưng cô vẫn không thể quên được đoạn thời gian đã qua kia , vì sao cô đột nhiên quay về nơi này , hơn nữa theo cách nói của ông nội , hoàn toàn không giống với

ngày cô rời đi , rõ ràng là cô không cẩn thận mở Nhân thư rồi bị nó hút vào , lúc ấy người cô ở trong phòng nghiên cứu , đúng là ở trong phòng nghiên cứu , hơn nữa lúc ấy căn bản là không hề có động đất , cô cũng không phải là ở trong phòng ông nội .

Ôm đầu gối dựa vào ghế sa lon , một mình yên lặng suy nghĩ , nghĩ tới Ngạo Thiên hiện tại có phát hiện cô đã rời đi hay không , vậy tâm tình của hắn sẽ thế nào đây ? Hắn sẽ vì mình mà đau lòng sao ?

Thở dài một hơi , lắc lắc đầu , hắn sao lại nhớ mình chứ ? Nhất định sẽ không , hắn căn bản là không cần mình , cô chỉ là bóng dáng củ Vũ Hàm học tỷ , là vật phẩm thay thế , hắn sẽ không có chút đau lòng khi cô rời đi.

Cố gắng để tâm tình của mình bình thường trở lại , ngày mai cô phải đi Bắc Đại , đây chính là cuộc sống đại học cô tha thiết mơ ước , nếu đã trở lại , vậy hãy để cho cô quay về với chính mình trước kia , quay về làm Đỗ Hân Vũ vô lo vô nghĩ.

Phong Thành Quốc

Uông Vũ Hàm qua nhiều ngày điều dưỡng , thân thể đã khôi phục như lúc trước , mấy ngày qua vì chuyện của Hân Vũ nàng đã trì hoãn ở Phong Thành quốc không rời đi , Độc Cô Thác cũng kiên trì phải tìm được hung thủ hạ độc mới có thể từ bỏ ý định.

“Vương thượng, thuộc hạ dẫn người tìm kiếm liên tục mấy ngày , đã phát hiện ra lông chim trong bao quần áo của một thái giám.” Hai mắt Độc Cô Thác tỏa sáng , rốt cục cũng để cho hắn tìm được người hạ độc.

Đôi mắt sắc bén của Độc Cô Thác nhìn về phía Viên Dã nói: “Nói thẳng kết quả điều tra của người đi , ta muốn biết hung thủ phía sau là ai?”

“Thuộc hạ mỗi đêm đều cùng các ám vệ tìm tòi trong cung , đêm qua lục soát trong phòng của cung nhân hậu cung , thì phát hiện được tiểu thái giám kia có một túm lông chim , lúc ấy thuộc hạ dẫn tiểu thái giám kia đi , sau khi qua bức cung , tiểu thái giám cuối cùng cũng chịu nhận tội , hơn nữa nói ra là Tuyết Cơ nương nương bảo hắn hạ độc , mục đích là muốn độc chết Vũ phi , lại không ngờ để Vương hậu uống hết chén canh gừng kia!” Viên Dã đem sự thật hắn biết được nói ra từng chút một cho Độc Cô Thác , hơn nữa đem túm lông chim tìm được trình lên.

Độc Cô Thác cầm bằng chứng phạm tội , đứng dậy đi về phía phòng ngủ của Vũ Hàm , gửi cho Viên Dã một ánh mắt bảo hắn đem tiểu thái giám kia đưa tới Ngự thư phòng của Hình Ngạo Thiên.

“Thác , làm sao vậy , có phải tìm được hung thủ hạ độc rồi không ?” Uông Vũ Hàm theo sát sau lưng , thấy hắn cùng Viên Dã hành động , nói vậy nhất định là...

“Vũ Hàm , đi theo ta là được rồi!” Nếu hắn không nói , Uông Vũ Hàm cũng không hỏi nhiều , đi theo phía sau hắn , bước vào Ngự thư phòng.

34. Chương 110 - 111 - 112 - 113

Chương 110 : Âm thầm phân cao thấp

Độc Cô Thác trực tiếp bước vào Ngự thư phòng , đưa túm lông chim trong tay ném tới trước mặt hắn , nói : “Ta đã tìm ra hung thủ , Hình Ngạo Thiên , người vẫn chậm một bước , ngay bây giờ triệu tập hết cái đám tần phi trong hậu cung của người đến đây , để cho các nàng tự mình thừa nhận bản thân đã làm gì ?”

Hình Ngạo Thiên nhìn túm lông chim , lập tức ra lệnh cho Long Trạch đi mời ba người Lam Cẩm Nhi , Tuyết Cơ , Bạch Linh Lan , Giai Lạc nhận được tin tức cũng lập tức chạy tới , chỉ trong một thoáng trong Ngự thư phòng tập hợp đông đủ mọi người.

Uông Vũ Hàm tựa vào bên người Độc Cô Thác , nhìn thấy phòng đầy người , khấn trương nắm chặt tay hần , Độc Cô Thác cũng cảm thấy được sự khác thường của nàng , để nàng an tâm khi ở dưới sự bảo vệ củ hần .

“Ai nha Hôm nay làm sao vậy , tại sao lại có nhiều người ở trong Ngự thư phòng vậy ? Vương thượng không phải đã nói không cho thần thiệp vào sao ?” Lam Cẩm Nhi tựa hồ đã đoán được mục đích tới đây , nhưng nếu không phải nàng làm , nàng đương nhiên là cây ngay không sợ chết đứng.

“Câm miệng —!” Hình Ngạo Thiên tàn nhẫn trừng mắt liếc nhìn nàng một cái , Lam Cẩm Nhi nhận được lời cảnh báo của hần , cũng ngoan ngoãn ngồi một bên .

Độc Cô Thác thấy người đã đến đầy đủ , thoáng liếc Hình Ngạo Thiên , dù sao hần cũng là chủ nhân nơi này , về tình về lý , hần đều phải tôn trọng hần ta một chút.

Hình Ngạo Thiên thu được ánh mắt giao thiệp của hần , từ tốn mở miệng nói : ‘Chắc hần mọi người đều biết chuyện Thiên Diệp Vương hậu ở Phong Thành trúng độc thiếu chút nữa mất mạng , hôm nay ta đã tìm ra hung thủ hạ độc , chứng cứ ở ngay trong tay ta , chính các ngươi cũng phải biết thức thời , là ai làm , tự mình đứng ra , đừng đợi ta tóm người đi ra .’

Ánh mắt mọi người tất cả đều nhìn về phía ba người Lam Cẩm Nhi , Tuyết Cơ , Bạch Linh Lan ,hiềm nghi lớn nhất là thuộc về Lam Cẩm Nhi . Tuyết Cơ đáng vẻ tự nhiên tự đắc uống trà , Bạch Linh Lan tính tình trời sinh quái gở , chỉ yên lặng ngồi ...

Độc Cô Thác dung ánh mắt ra hiệu , Viên Dã hiểu ý tiến lên bên cạnh ình Ngạo Thiên nói những lời gì đó , ngay lập tức hần nhú mày từng chút nhìn về phía ba người , làm cho Giai Lạc nghĩ người Vương huynh nhìn là Lam Cẩm Nhi , không không chế nổi đánh đòn phủ đầu .

“Bổn công chúa nói , trong lòng mấy người các ngươi đều nắm chắc là ai làm , sao làm mà không dám nhận chứ ? Cẩm quý phi , người nói có đúng không ?” Cố ý đi đến trước người của nàng , hứng thú hỏi nàng .

Lam Cẩm Nhi tức giận bất bình đứng lên , thái độ với Giai Lạc là khí thế được lý bất bình không bỏ qua : ‘Lời này của Giai Lạc công chúa nói với bổn cung là có ý gì ? Chẳng lẽ công chúa nghĩ độc là do bổn cung hạ sao?’

“Thế nào , người kích động như vậy để làm chi ? Bổn công chúa chỉ là hỏi người một chút mà thôi , chẳng lẽ độc này thật sự là do người hạ sao , cho nên người chột dạ ?” Giai Lạc cũng không sợ nàng , lớn tiếng nói theo nàng .

“Hừ , chuyện cười , bổn cung chột dạ cái gì , Lam Cẩm Nhi ta thề với trời , nếu độc là do bổn cung hạ thì sẽ chết không tử tế!” Không ngờ công chúa này lại không có quy củ như vậy , lại không để nàng vào mắt một chút nào .

“Các ngươi ồn ào đủ chưa , nếu nháo đủ rồi thì im lặng ngồi xuống cho ta , bằng không hai người các ngươi đều rút ra khỏi Ngự thư phòng cho ta , nơi này là nơi nói chuyện chính sự , không phải chỗ cho nữ nhân các ngươi cãi nhau !” Hình Ngạo Thiên cuối cùng nhịn không nổi nữa , giận dữ mắng một tiếng khiến bọn họ đều im lặng ngồi trở lại vị trí .

Chương 111 : Ban rượu

Độc Cô Thác từ đầu đến cuối không nói gì , nắm tay Vũ Hàm ngồi ở một bên kiên nhẫn chờ , ánh mắt Hình Ngạo Thiên nhìn về phía Lam Cẩm Nhi , nhưng lần này không phải nhìn nàng , cảm lông chim trên bàn , ý vị sâu xa nhìn Tuyết Cơ nói : “Tuyết Cơ , người nói xem là ai hạ độc đây ?”

Tuyết Cơ ngẩng đầu nhìn về phía hần , chỉ vừa nhìn thấy lông chim trong tay Hình Ngạo Thiên thì trong lòng hoảng hốt không thôi , vẻ kinh hoàng trên mặt đều bị người ở nơi này thu vào trong mắt , ngay cả Lam Cẩm Nhi cũng nhìn ra sự khác thường của nàng , nói : “Tuyết Cơ muội muội sao vậy ,vì sao sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi như vậy , chẳng lẽ làm việc trái với lương tâm sao ?”

“Người , tỷ tỷ sao lại nói lời ấy , Tuyết Cơ luôn luôn giữ yên bổn phận , làm sao lại làm việc trái với lương tâm chứ ? Sợ là tỷ tỷ người làm được tương đối nhiều đi ?” Tuyết Cơ cố gắng bình ổn tâm tình , cố gắng bộ trấn định , không biết , đáng về này của nàng Hình Ngạo Thiên đã sớm nhìn thấu .

Lam Cẩm Nhi mắt nhìn Vương thượng , trong lòng đã có đáp án , liếc nàng một cái , thần nhiên nói: “Là ai làm việc trái với lương tâm , chúng ta đợi sẽ bắt , Vương thượng , người nói có đúng không ?”

Hình Ngạo Thiên trừng mắt liếc nàng một cái , lần thứ hai ý bảo nàng câm miệng , hai mắt vừa chuyển lại đem tầm mắt nhìn về phía Tuyết Cơ , đứng dậy đi bước một về hướng nàng , trong tay còn cầm chặt lông chim kia .

Uông Vũ Hàm nhìn thấy lông chim Hình Ngạo Thiên cầm trong tay , không biết là vật gì , tò mò hỏi Độc Cô Thác : “Thác , đó là gì vậy ?”

Độc Cô Thác ghé sát vào mặt Vũ Hàm , ôn nhu nói bên tai nàng: “Vũ Hàm không vội , để Tuyết Cơ nương nương kia nói cho ta biết đây là cái gì đi ?”

Hình Ngạo Thiên cũng hiểu được chủ ý này không sai , đem lông chim trong tay đưa tới trước mặt nàng , nhưng Tuyết Cơ giả bộ đẩy ra nói : “Vương thượng , thần thiếp là nữ tử nhu nhược , làm sao biết lông chim này dùng làm gì , lông chim là lông chim , còn có thể có ích lợi gì sao ?”

“Người thật không biết lông chim này có ích lợi gì sao ?” Hai mắt Hình Ngạo Thiên sắc lạnh nhìn ánh mắt giả dối của nàng , lập tức bảo người lấy ra một chén rượu , ở trước mặt nàng mời nàng uống hết chén rượu này .

“Ái phi , đây là rượu ngon ta ban cho ngươi , bây giờ uống hết đi !” Hình Ngạo Thiên cầm chén rượu , tới gần nàng , mời nàng ở trước mặt mọi người , đem chén rượu có độc uống xuống .

Sắc mặt Tuyết Cơ đại biến , càng ngày càng kích động , bước lui một bước về phía sau , nhưng Hình Ngạo Thiên lại bước một bước tới gần nàng , làm bộ nhất định phải cho nàng uống hết chén rượu này .

“Vương ... Vương thượng ... Thần thiếp không uống , thần thiếp không uống !” Tuyết Cơ kinh hoảng ngã ngồi trên mặt đất , rượu kia rõ ràng có độc , nếu nàng uống, chắc chắn chết không thể nghi ngờ .

“Uống đi , vì sao không uống , đây là rượu ngon ta ban cho ngươi , hay là ngươi không dám uống , sợ trong rượu này có độc ?” Khi nói chuyện , Hình Ngạo Thiên liền đem chén rượu kia đổ hết xuống bên cạnh Tuyết Cơ , rượu lập tức sủi bọt trắng , mọi người vừa nhìn , thật sự có độc .

Hình Ngạo Thiên không vòng vo với nàng nữa , trực tiếp để Viên Dã dẫn tiểu thái giám kia tới , giáp mặt đối chất với nàng , xem nàng còn có lời gì để nói , nữ nhân ngoan độc như thế , hôm nay hẳn nhất định phải nghiêm trị nàng .

Khi Viên Dã đem tiểu thái giám kia đến bên người nàng thì Tuyết Cơ trừng lớn hai mắt nhìn hắn , xem ra ngày hôm nay là ngày chết của nàng đến rồi.

Chương 112 : Hết thấy đều kết thúc

“Tuyết phi nương nương cứu , cứu nô tài đi !!” Tiểu thái giám vừa thấy Tuyết Cơ liền lập tức kích động .

Hình Ngạo Thiên đèn lên trước , từ trên cao nhìn xuống nàng , hỏi : “Tuyết Cơ , có thể ngươi biết tiểu thái giám này , hắn gọi là Tiểu Lộ Tử , chính là hắn hạ độc vào canh gừng .”

Tuyết Cơ thập tức duy trì tỉnh táo , phân rõ quan hệ với tiểu thái giám : “Sao Vương thượng lại nói những lời này , thần thiếp sao lại quen một tiểu thái giám chứ?”

Tiểu thái giám thấy nàng lại vô tình , kích động quát to lên : “Tuyết phi nương nương , sao ngươi có thể không biết Tiểu Lộ Tử đây ? Lúc trước nếu không phải người cho nô tài một trăm lượng hoàng kim , còn nói tuyệt đối sẽ không tra ra nô tài , còn cam đoan nhất định đảm bảo cái đầu của Tiểu Lộ Tử , Tiểu Lộ Tử nào dám xuống tay đi đầu độc Vũ phi nương nương chứ.”

Theo lời tiểu thái giám nói , mặt Hình Ngạo Thiên càng thâm trầm hỏi : “Thế nào , vẫn không chịu thừa nhận sao ?”

“Thần thiếp ... Thần thiếp ... Vương thượng tha mạng Vương thượng tha thần thiếp đi , thần thiếp chỉ là nhất thời hồ đồ , thần thiếp không ngờ sẽ hại đến Vương hậu thiên triều , tuyệt đối không có nghĩ tới , Vương thượng tha mạng ...!” Tuyết Cơ thấy không còn biện pháp trốn tránh , đành phải thừa nhận.

Uông Vũ Hàm nhìn Độc Cô Thác , trong mắt tràn đầy kinh ngạc , thì ra là nàng hạ độc , ban đầu nghe bọn họ phân tích , còn tưởng rằng độc là do Lam Cẩm Nhi hạ chứ , không ngờ lại là một người hoàn toàn khác , chẳng trách Lam Cẩm Nhi hôm nay vững dạ như vậy .

“Tuyệt Cơ , bây giờ không phải là ta không tha cho ngươi mà là Thiên Diệp Vương không tha cho ngươi , đồng thời ngươi cũng bôi nhọ mặt Phong thành của ta , lưu ngươi ở lại có tác dụng gì ?” Hình Ngạo Thiên dứt lời , liền thoáng nhìn qua Độc Cô Thác cùng Vũ Hàm , Độc Cô Thác thủy chung không mở miệng , hẳn chính là muốn nàng chết , về phần muốn nàng chết như thế nào , hẳn không cần hỏi đến .

Hình Ngạo Thiên liếc mắt nhìn về phía Long Trạch và Huyền Vũ , hai người lập tức hiểu ý tứ của Vương thượng , tiến lên kéo hai người xuống , nếu bọn họ hạ độc bằng trăm tửu , vậy hẳn cũng ban cho bọn họ một ly trăm tửu .

Tuyệt Cơ tự biết đã không còn cơ hội vãn hồi , giống như con rối bị chặt đứt dây , tùy ý để bản thân bị bọn họ kéo xuống , trong mắt trống rỗng vô thần , giống như đã biết trước kết quả của mình !

Uông Vũ Hàm thấy nàng bị dẫn ra ngoài , đứng dậy đi đến bên cạnh Hình Ngạo Thiên : “Hình đại ca , ngươi tính đối phó nàng như thế nào , nếu như có thể , Vũ Hàm hi vọng ngươi có thể nhân từ.”

Hình Ngạo Thiên nhìn vào hai mắt của nàng , thở dài nói : “Vũ Hàm , nàng cái gì cũng tốt , chỉ là quá nhân từ , nhưng có Độc Cô Thác bảo vệ nàng , chắc chắn nàng sẽ trải qua hạnh phúc thật sự.”

“Chuyện của ta và Vũ Hàm không cần ngươi quan tâm , ngươi nên quan tâm chuyện của mình đi!” Độc Cô Thác không quen nhìn Hình Ngạo Thiên nói chuyện như vậy , tiến lên một tay ôm lấy nàng quay lại lồng ngực của mình .

Hình Ngạo Thiên hiểu được ý tứ của Độc Cô Thác , nhưng hẳn phải làm thế nào mới có thể tìm Hân Vũ trở về đây ?

“Vương thượng , nghe nói Vũ phi bị bệnh , vì sao người không cho thần thiếp cùng Bạch muội muội tới thăm vậy ?” Về mặt đạo đức giả của Lam Cẩm Nhi tiêu sái đến bên cạnh hắn hỏi .

“Linh Lan , nàng hồi cung nghỉ ngơi trước đi , không có việc gì !” Hình Ngạo Thiên không để ý đến Lam Cẩm Nhi , mà nhìn về phía Bạch Linh Lan ở phía sau .

Bạch Linh Lan trước giờ không tranh sủng cùng nữ nhân trong hậu cung , điềm tĩnh cúi người vấn an với hắn sau đó liền một mình rời đi trước . Lam Cẩm Nhi biết mình lưu lại cũng không có quả ngon để ăn , cũng đi theo ra ngoài .

Chương 113 : Gặp gỡ trong mộng cảnh

Chờ tất cả những người không liên quan rời đi hết Hình Ngạo Thiên mới mở miệng thỉnh cầu Độc Cô Thác : “Ta không biết nói với các người điều này có tốt hay không nữa , nhưng ta thật sự hi vọng các người có thể để Kha Sát đại phu lưu lại đây giúp ta , ta thật sự vô cùng hối hận , hối hận lúc trước không có đối đãi tốt với Hân Vũ , hối hận để nàng tử thân rời đi như thế.”

Uông Vũ Hàm đi lên trước , lên tiếng trả lời : “Hình đại ca , ngươi cần giữ vững tinh thần , hiện tại Kha Sát đại phu cùng Mộ Nguyệt trưởng lão không phải đều ở đây giúp ngươi sao ?”

“Vương thượng chớ ưu phiền , lão phu đã nghĩ ra cách để người gặp lại Vũ phi .’ Đang nói liền thấy Kha Sát cùng Mộ Nguyệt đi đến .

Hình Ngạo Thiên vừa nghe câu nói kia lập tức liền kích động , tiến lên vội vàng hỏi ông : “Kha Sát đại phu , có phải đã nghĩ được cách làm cho Hân Vũ trở lại ?”

“Điều này thật xin lỗi , tạm thời không nghĩ tới , nhưng lão phu có một phương pháp để người có thể gặp lại Vũ phi trong mộng!” Kha Sát vuốt râu , về mặt đặc ý nói.

Hình Ngạo Thiên không rõ ý tứ của hắn , ngược lại Uông Vũ Thâm thì kích động : “Đó là thuật thôi miên sao ?”

“Ha ha ha

Vương hậu còn nhớ rõ nha ? Định nghĩa đúng của lão phu là Vu thuật , làm cho người ta đi vào mộng cảnh , cũng có thể nói chàm và nói chuyện với nhau !” Hình Ngạo Thiên vừa nghe , làm như vậy hắn có thể nhận lỗi với Hân Vũ rồi.

Không ngờ trên thế gian lại có chuyện huyền bí như vậy , hắn thật đúng là không thể xem thường Kha Sát , nếu ông ta có thể giúp Độc Cô Thác giải trừ câu thần chú ngàn năm kia , chắc hắn và Hân Vũ cũng nhất định có thể gặp lại nhau .

Bắc Kinh — Đỗ Hân Vũ đã về lại vườn trường ngày trước , nhưng lòng của cô vẫn không thể hạ xuống , nhìn thầy cô giáo ở trên lớp nhiệt tình giảng bài , nhưng cô lại không nghe lọt chút nào , trong lòng vẫn nghĩ tới những ngày ở Phong Thành quốc .

Tiếng chuông tan học vang lên , Hân Vũ phờ phạc mệt mỏi ra khỏi phòng học , tựa vào một gốc cây già , thở dài , nhìn trời xanh thăm đột nhiên trước mắt giống như xuất hiện khuôn mặt của Hình Ngạo Thiên , cô cả kinh vội vã lắc đầu .

“Hân Vũ , cậu làm sao vậy , mấy ngày nay nhìn cậu đều phờ phạc , có phải do thân thể còn chưa hồi phục không ?” Bạn tốt Quý Ái Nhược chạy tới , đẩy người cô hỏi .

“Không có đâu , mình không sao , có lẽ là bởi vì mình hôn mê mấy ngày , đầu óc còn chưa khôi phục lại hoạt động bình thường !” Nhìn bạn tốt , vẻ mặt cười đùa nói.

Ban đêm , Hân Vũ liên tục lăn lộn trên giường không ngủ được , cô rất muốn quên đi đoạn ký ức kia , nhưng cô càng muốn quên , đoạn lý ức đó liền xuất hiện trong đầu cô bất cứ lúc nào , khiến cô không thể quên được .

Mở tủ đầu giường ra , lấy ra 2 viên thuốc ngủ để uống , gần đây cô đều phải nhờ thuốc mới có thể đi vào giấc ngủ , uống xong một ngụm nước nuốt thuốc xuống , lúc này mới tắt đèn nằm ngủ .

Bên kia , Kha Sát cũng đã chuẩn bị xong mọi thứ , bất cứ lúc nào cũng có thể thôi miên cho Hình Ngạo Thiên , chỉ thấy Hình Ngạo Thiên đem thuốc phù thủy uống hết , liền lẳng lẽ nằm ở trên giường đợi Kha Sát hành động .

Trong phòng ngủ yên lặng một khoảng , Độc Cô Thác cùng Vũ Hàm tới nay không xuất hiện ở hiện trường , trong phòng ngủ chỉ có một mình Mộ Nguyệt yên lặng đứng nhìn một bên , cũng không dám quấy rầy hắn thực hiện .

Kiểm gỗ đào dẫn theo ánh trăng xuống , bắn thẳng đến trán Hình Ngạo Thiên , Kha Sát lẩm nhẩm Vu thuật , Hình Ngạo Thiên chỉ cảm thấy đầu càng lúc càng choáng , một cơn mệt mỏi đánh úp lại , liền nhắm hai mắt , đi vào trong mộng cảnh tìm Hân Vũ .

35. Chương 114 - 115 - 116 (end)

Chương 114: Chân thật như thế

Kiểm gỗ đào dẫn theo ánh trăng xuống , bắn thẳng đến trán Hình Ngạo Thiên , Kha Sát lẩm nhẩm Vu thuật , Hình Ngạo Thiên chỉ cảm thấy đầu càng lúc càng choáng , một cơn mệt mỏi đánh úp lại , liền nhắm hai mắt , đi vào trong mộng cảnh tìm Hân Vũ .

“Hân Vũ ... Hân Vũ ...” Thanh âm quen thuộc vang lên bên tai , Hân Vũ từ từ mở hai mắt ra , trước mắt tối đen , nàng đang ở trong mơ sao?

“Hân Vũ —!” Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng hô , Hân Vũ xoay người đi nhìn về phía sau , ngay trong khoảng khắc đó , bốn phía không còn tối tăm nữa mà người trước mắt , lại chính là nam tử mỗi ngày nàng đều tâm niệm .

Hình Ngạo Thiên chạy nhanh tới trước nàng , nhìn thấy nàng mặc trang phục quái dị , không kìm được cởi áo khoác ngoài trên người choàng lên cho nàng , kéo nàng ôm chặt vào trong lòng , còn Hân Vũ vẫn chỉ đứng sờ đứng nguyên tại chỗ , nàng biết đây chỉ là giấc mộng , chờ tỉnh mộng thì tất cả đều biết mất rồi .

“Thực xin lỗi , Hân Vũ !” Câu đầu tiên Hình Ngạo Thiên mở miệng chính là giải thích với nàng , có thể có cơ hội ôm nàng vào trong ngực , chẳng sợ đây chỉ là cảnh trong mơ , hắn cũng vô cùng hưng phấn .

Hân Vũ không nói gì , chỉ ngơ ngác sững sững sững đứng yên tại chỗ , cảm thụ được cái ôm chân thật như thế , thần nhiên nói một câu : “Thật hi vọng chàng là chân thật , cũng có thể để ý tới ta như vậy .”

Thân thể Hình Ngạo Thiên đột nhiên cứng đờ , buông nàng ra nắm chặt lấy cánh tay nàng nói : “Đây không phải là mộng , đây là thật , Hân Vũ nhìn rõ ta , ta là Hình Ngạo Thiên , ta muốn mang nàng về , nàng là của ta , nàng là của ta ...”

“Nhưng chàng không phải của ta , lòng của chàng lại càng không phải của ta , lời chàng nói với ta , tất cả đều là gạt người , chàng chính là kẻ lừa đảo !” Hân Vũ đột nhiên đẩy hắn ra , cảm xúc cũng có chút kích động .

Hình Ngạo Thiên tiến lên kéo nàng về trong lòng , đối diện vào hai mắt thoáng ướt của nàng , tim của hắn đau quá , hôn cái trán của nàng , hai tay ôm chặt lấy nàng giải thích : “Là ta đáng chết , ta là nam nhân tội tệ , là ta không biết quý trọng nàng , nhưng ta cầu xin nàng , trở lại bên cạnh ta , ta đáp ứng đem toàn bộ tài phi trong hậu cung trục xuất hết , Hình Ngạo Thiên ta chỉ cần một mình nàng là đủ rồi!”

“Không trở về được Nói gì cũng đã chậm rồi ... Ta cũng đã hiểu rất rõ , ta đã trở về thì sẽ không có dự định quay lại , cũng căn bản là không về được , chàng đừng lãng phí thời gian nữa , chúng ta bây giờ chỉ là mộng , chờ tỉnh mộng , thì cái gì không không xảy ra !” Hân Vũ hiểu rõ , một khi đã như vậy , nàng cần gì phải đi cưỡng cầu chứ.

“Hân Vũ , nàng nghe ta giải thích , đây không phải mộng , ta thật sự tới tìm nàng , là Kha Sát đại phu dung Vu thuật cho chúng ta gặp lại trong mộng cảnh , ta có rất nhiều lời muốn nói với nàng , ta nhất định sẽ làm cho nàng quay lại bên cạnh ta!” Hình Ngạo Thiên ngửi hương tóc của nàng , tham lam hấp thụ mùi hương thuộc về nàng .

Hân Vũ vốn là không rõ hắn đang nói gì , yên lặng cúi đầu không lên tiếng , đây chỉ là giấc mộng , chỉ mong mộng này có thể nhanh tỉnh lại ...

Hình Ngạo Thiên cảm ghét vô cùng bộ dạng lạnh như băng này của nàng , trong lòng ngay lập tức sôi ruột , liền lên tiếng rít gào : “Hân Vũ , nàng là của ta , nàng nhất định quay về bên cạnh ta.”

Nghe hắn bá đạo tuyên bố như vậy , Hân Vũ càng chán ghét ba phần đối với hắn , dùng sức giãy dụa thoát khỏi lồng ngực của hắn , vì sao mộng này giống thực như thế , khiến nàng thiếu chút nữa đã nghĩ đây là sự thật.

“Hân Vũ nàng nói một câu được không , rốt cuộc là nàng muốn ta làm như thế nào nàng mới bằng lòng trở lại bên cạnh ta , nếu nàng muốn ta lập tức chết trước mặt nàng nàng mới bằng lòng tha thứ cho ta , ta nguyện ý , ta nguyện ý vì đạt được sự tha thứ của nàng mà làm chuyện này !” Nói xong , Hình Ngạo Thiên liền buông tay đang nắm nàng ra , từ bên hông rút ra nguyên kiếm của mình , cố gắng vung lên trước người mình .

Một vết máu từ tuôn ra từ vết thương trên người hắn , Hân Vũ nhìn hình ảnh như thế , sao có thể chịu được đau lòng , gấp gấp tiến lên ngăn cử động của hắn , ôm chặt lấy hắn , nước mắt lại càng tuôn ra không ngừng .

“Ta không cho phép chàng thương tổn mình như vậy , không cho phép... Hân Vũ thương tâm khóc lóc , khuôn mặt dán chặt vào lòng hắn .

Hình Ngạo Thiên ném kiếm trong tay xuống , giờ phút này hai người ôm chặt lấy nhau , giống như trong thiên địa chỉ có hai người bọn họ .

“Hân Vũ , đáp ứng ta đừng rời khỏi ta ... Đừng ...” Máu từng giọt từng giọt chảy từ vết thương của hắn , Hân Vũ trong lúc vô tình chạm vào vết thương này , tâm lại đau một hồi.

“Ta đáp ứng chàng , nhưng vị trí trong lòng chàng vĩnh viễn sẽ không phải là ta , đôi khi , ta thật sự không biết nên ở chung thế nào với chàng ...” Lại một giọt nước mắt , hai mắt nàng đỏ bừng , trên gương mặt đã loang lổ nước mắt từ lâu.

Hình Ngạo Thiên nắm tay nàng lên , đột nhiên dung sức đánh vào mặt của mình nói : ‘Ta là tên khốn , là ta trước kia phụ nàng , nhưng ta đã thực sự ý thức được , người ta yêu là nàng , người trong lòng ta là nàng , Vũ Hàm đã là quá khứ của ta , lần này nàng rời đi , làm thể xác và tinh thần ta đều tê dại , Hân Vũ , ta yêu nàng , ta không thể không có nàng ...’

Tĩnh , Hân Vũ nhìn vết máu trên áo ngủ của mình , đầu chợt nổ ầm một tiếng , trên quần áo của cô tại sao có thể có những vết này ? Đêm qua không phải chỉ là một giấc mơ thôi sao ? Chẳng lẽ lời Hình Ngạo Thiên nói là thật , đó là sự thật , hắn thực sự tìm cô ?

Trước bàn ăn , Hân Vũ nhìn bố , mẹ , ông nội , lời đến miệng lại nuốt trở về , mãi đến khi trong nhà chỉ còn lại cô cùng ông nội , cô mới dám thử hỏi ông nội : “Ông nội , nếu có một ngày con biến mất , mọi người sẽ làm sao nha?”

Đỗ Văn Bác nhìn cháu gái , sao lại đột nhiên hỏi ông vấn đề kỳ quái vậy , đặt sách trong tay xuống , sau khi nghĩ một lúc , chậm rãi nói : “ Nếu quả thật có một ngày như vậy , ông nội sẽ báo cảnh sát trước , ai biết con có phải gặp bọn xấu hay không , ông nội phải đi tìm con.”

“Ông nội , con không phải là có ý đẩy , con là nói , con đột nhiên biến mất , không có bị giết hại , chỉ là đột nhiên biến mất không thấy, ông sẽ làm thế nào ?” Hân Vũ lo lắng nhìn lên ông nội , nhưng trong lòng cũng rất sợ câu trả lời của ông.

“Nha đầu ngốc, ông nội đương nhiên sẽ lo lắng , ba mẹ con cũng sẽ vội chết , có phải con xảy ra chuyện gì hay không ? Vì sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này vậy ?” Đỗ Văn Bác nhìn ra sự bất bình thường của cô , cố gắng muốn hiểu rõ suy nghĩ trong đầu cô.

“Ai nha , không có gì cả , con chỉ là thấy trên phim truyền hình diễn như vậy nên đột nhiên muốn hỏi một chút thôi!” Hân Vũ xoay người sang chỗ khác , né tránh tầm mắt của ông nội , chờ mong buổi tối mau mau đến .

Chương 115 : Tiễn biệt Vũ Hàm

Hân Vũ tối nay vẫn giống như đêm hôm qua , uống thuốc ngủ để cho bản thân nhanh chóng chìm vào giấc ngủ , bên trong gian phòng mờ tối , mí mắt càng ngày càng trùng , lúc nàng mở hai mắt ra thì Hình Ngạo Thiên liền hiện ra trước mắt nàng.

“Hân Vũ , ta chờ nàng rất lâu , ta nhớ nàng quá , nhanh trở lại bên cạnh ta được không ?” Hình Ngạo Thiên ôm nàng , thâm tình nói .

“Ta ... Ngạo Thiên , ta cũng muốn quay về với chàng , nhưng mà ta không thể quay về , ta không có cách nào trở về .” Hân Vũ nhìn thẳng vào hai mắt lo lắng của hắn , không biết làm sao nói .

Hình Ngạo Thiên cúi đầu suy nghĩ một lúc , hắn nắm chặt tay nàng : “Hân Vũ , nàng ngẫm lại xem nàng dùng cách nào để tới rồi cùng cách nào đẩy để trở về , ta nghĩ nguyên nhân nhất định là bản Nhân thư kia , chỉ cần nàng có được Nhân thư , ta nghĩ nàng nhất định có thể trở về bên cạnh ta .

Nhân thư ...? Hân Vũ nhíu mày suy nghĩ , Nhân thư hiện tại đang ở sở nghiên cứu , nàng sao có thể chui vào trong phòng thí nghiệm chứ?

Những đêm tiếp theo , mỗi đêm Hân Vũ đều gặp lại Hình Ngạo Thiên trong mộng cảnh , tâm càng ngày càng gần với hắn , khát vọng trở về cũng càng ngày càng đậm hơn , nhưng lòng của nàng cũng càng mâu thuẫn hơn , nàng trở về , ông nội phải làm sao bây giờ ? Bố mẹ làm sao bây giờ?

Phong Thành quốc , Độc Cô Thác muốn dẫn Ưng Vũ Hàm trở về Thiên Diệp , trước cửa thành , người bận rộn đem đồ vật chuyển lên xe ngựa , Hình Ngạo Thiên nhìn dáng vẻ hạnh phúc lúc này của Vũ Hàm , trong lòng cũng vui mừng cho nàng , lại nhìn sang muội muội của mình , lấy chồng ba năm cá tính vẫn y như con nít , thật không biết khi nào mới có thể trưởng thành .

“Vương huynh , người đừng nhìn ta nữa , sau khi chúng ta trở về người phải cố gắng tìm Hân Vũ về , nhưng việc triều chính không thể bỏ dỡ nha , nếu không phụ vương sẽ không bỏ qua cho người !” Giai Lạc lưu luyến không rời khoắc lên cánh tay của Hình Ngạo Thiên , nói xong còn nhấc đầu tựa vào bả vai hắn .

Hình Ngạo Thiên nhìn dáng vẻ này của nàng , cười nói : “Rốt cuộc là Vương huynh không nỡ xa muội hai là muội không nỡ xa Vương huynh đây ? Muội xem Lân Liệt đang chờ muội kìa , đi đi !”

Ưng Vũ Hàm tựa vào Độc Cô Thác , Độc Cô Thác cũng bá đạo ôm chặt eo nàng , hắn không thích Vũ Hàm thân thiện như vậy với Hình Ngạo Thiên , Vũ Hàm là của hắn , vĩnh viễn đều là của hắn .

Hình Ngạo Thiên nhìn rõ toan tính của Độc Cô Thác , không tiến lên tạm biệt Vũ Hàm , chỉ đứng tại chỗ lặng lẽ nhìn nàng , trong khoảng khắc ánh mắt giao nhau , hai người đều hiểu được lòng nhau , lời nói không cần phải đặt lên miệng , Vũ Hàm cũng hiểu được hắn muốn nói gì với mình .

Đoàn xe từ từ xuất phát , Hình Ngạo Thiên nhìn xe ngựa của bọn họ dần đi xa , trong lòng nhất thời cảm thấy vắng vẻ , hắn đột nhiên có cảm giác mình thật cô đơn , vì sao hậu cung mỹ nữ của hắn nhiều như thế , nhưng lại không có một người nào để hắn bớt lo nghĩ , đặc biệt là Lam Cẩm Nhi yêu gây chuyện thị phi kia , hắn nhất định phải dùng mưu kế , để trước khi Hân Vũ trở về , đem cả hậu cung rửa sạch , kể cả Lam Cẩm Nhi.

“Vương thượng ... Vương thượng ... Kha Sát đại phu dùng Mộ Nguyệt trưởng lão nói có chuyện gấp muốn tìm ngài , mời ngài lập tức trở về Hưng Khánh cung!” Hải Đại Phú chạy đến cổng thành , vội vàng gọi hắn .

Hình Ngạo Thiên ngăn người , chẳng lẽ là có phát hiện gì sao ? Lập tức xoay người xuống cổng thành , chạy thẳng về Hưng Khánh Cung .

Trong Hưng Khánh cung , vẻ mặt của Kha Sát cùng Mộ Nguyệt đều vui mừng , Hình Ngạo Thiên vừa vào cửa nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của bọn họ , chẳng lẽ thật sự tìm được phương pháp rồi sao ?

“Tâm tình hôm nay của hai vị xem ra không tệ , chẳng lẽ đã tìm được phương pháp đưa Hân Vũ trở về sao ?” Hình Ngạo Thiên rất lo lắng , hiện tại trong lòng hắn , chuyện của Hân Vũ còn hơn cả đại sự của quốc gia .

Kha Sát đứng dậy đến bên cạnh hắn , nói : “Phương pháp đúng là có một , thời gian chính là đêm nay , cho nên đêm nay Vương thượng phải nắm chắc thời gian , đem kế hoạch của chúng ta nói cho Vũ phi , mời nàng vào giờ Tý đêm nay * (từ 23h đến 1h sáng) , nhỏ một giọt máu của mình lên trên Nhân thư .

“Đây ...? Ta không hiểu rõ , các người vẫn là giải thích cho rõ ràng đi!” Hình Ngạo Thiên ngày càng kích động , Hân Vũ cuối cùng cũng có thể trở về.

Chương 116 : Thượng bộ (hoàn)

“Giờ Tý tối nay , chính là lúc Đế Vương tinh của Vương thượng lên cao nhất , tối nay chính là thời cơ tốt nhất mở Nhân thư , Vương thượng ngài phải bảo Vũ phi lấy được Nhân thư , bởi vì kiếp trước Vũ phi là Thánh nữ Tuyết Diêu của Thánh Nguyệt giáo , chỉ cần ý niệm của nàng kiên định , thêm một giọt máu , tin tưởng Nhân thư nhất định sẽ mở ra vì nàng !” Mộ Nguyệt đèn đến trước mặt hắn , nói rõ nguyên do .

Hai người cẩn thận nói cho hắn biết hành động tối nay . Sắc trời dần tối đi , Kha Sát liền lập tức làm phép để hắn tiến vào trong mộng của Hân Vũ , để nắm chắc thời gian chuẩn bị .

Chỗ Hân Vũ lúc này mới là xế chiều , đang cùng bạn học tựa vào cây ăn đồ ăn vặt , mới vừa thả hộp xuống , một cảm giác choáng váng đột nhiên ập tới , khiến Hân Vũ hỗn loạn tựa vào vai bạn tốt ngủ .

“Hân Vũ ... Hân Vũ ... là ta , nàng có khỏe không ?” Hình Ngạo thiên ôm Hân Vũ , trong mắt tràn ngập lo lắng .

“Ngạo Thiên , bây giờ là giữa ban ngày ban mặt , làm sao chàng lại tiến vào trong mộng của ta chứ ? Chẳng trách đầu ta cảm thấy nặng như vậy , thì ra là chàng dùng Vu Thuật gọi ta ? Có chuyện gì mà vội vã như vậy ? Ta còn phải đi học mà” Hân Vũ không rõ bọn họ đang làm gì .

Hình Ngạo Thiên không muốn kéo dài thời gian , trực tiếp nói chuyện chính với nàng : “Kha Sát đại phu cùng Mộ Nguyệt trưởng lão đều cho rằng giờ tỵ tối nay là thời gian tốt nhất , tối nay nàng phải có được Nhân thư , nhờ một giọt huyết lệ lên trên sách , nhất định phải nhớ dùng ý chí kiên định nghĩ đến ta.”

Hân Vũ nghe không hiểu gì , đây là chuyện gì ? Vì sao phải nhờ một giọt huyết lệ , huyết lệ là cái gì ?

“Hân Vũ , thời gian không còn nhiều , nàng nhất định phải nắm chắc thời gian , biết không ?” Hình Ngạo Thiên vừa dứt lời , Hân Vũ đột nhiên giật mình tỉnh dậy .

Sau khi Hân Vũ tan học về nhà , liền ở lại trong phòng nghỉ cách , muốn vào trong phòng nghiên cứu , nhất định phải có được thẻ điện từ ông nội gửi , nhưng thẻ điện từ ông nội trước giờ đều để bên cạnh người , làm sao bây giờ ?

Nhớ tới lần trước nàng từng trộm vào phòng nghiên cứu , xem ra lần này cũng chỉ có thể dùng chiêu này , nhìn xuống phòng khách dưới lầu , ông nội hình như đang nói chuyện với bố , không biết thẻ ông mang trên người hay ở trong phòng đây ?

Hân Vũ lén đi vào phòng ông nội , nhìn thấy quần áo ông nội đã thay ra , thẻ điện từ rất có thể ở đây , quả nhiên , tình cảnh giác của ông nội vẫn tương đối thấp , khinh định như vậy để cho nàng lấy được thẻ điện từ , mà mật mã lại chính là sinh nhật của nàng , đem một cái thẻ ngụy tạo thành thẻ từ trên quần áo của ông nội xong rồi lập tức chạy về phòng mình .

Đêm nay là đêm cuối cùng nàng ở nhà , Hân Vũ đem tiếng cười của mình lưu lại trên bàn cơm , khắc sâu từng khuôn mặt tươi cười của người thân vào trong lòng , thời gian đã hơn chín giờ , ông nội vốn nghĩ tương đối sớm , xem ra đã nằm ngủ rồi , ba mẹ hình như đang xem TV trong phòng ngủ , nàng phải làm thế nào để ra ngoài đây ?

Đem đồ đạc cất vào ba lô , nàng để thư viết tay đặt trên mặt bàn , cuối cùng nhìn thoáng qua căn phòng quen thuộc này liền quay đầu cận thận đẩy cửa rời đi.

Lúc đi qua trước cửa phòng ông nội cùng bố thì nàng đứng yên một hồi , hi vọng bọn họ đừng vì sự ra đi của nàng mà thương tâm quá mức , khẽ mở cửa ra , hít sâu một hơi không quay đầu lại rời khỏi ngôi nhà đã nuôi nấng nàng mười mấy năm qua , không phải nàng không muốn quay đầu lại mà bởi vì nàng căn bản là không dám quay đầu lại .

Hân Vũ thường xuyên đến sở nghiên cứu , cho nên người gác cổng cũng tập thành thói quen , nàng lại càng thuận lợi tiến vào trước cửa phòng nghiên cứu , lấy ra thẻ từ của ông nội , liền tục đi qua hai cửa liền tới thẳng trung tâm phòng nghiên cứu , nhìn thấy Nhân thư quen thuộc gần ngay trước mắt , cuối cùng có thể thành công hay không thì phải trông vào nó thôi .

Nhìn đồng hồ đeo tay một chút , lúc này vừa đúng là mười một giờ , đem Nhân thư cầm trong tay , nghĩ đến những lời Ngạo Thiên nói với nàng hôm nay , cái gì là huyết lệ chứ? Nghĩ về những gì mình biết , quyết tâm lấy từ trong ba lô ra một con dao nhỏ , rạch một vết trên ngón tay mình , đem giọt máu đến trên sách , hai mắt nhắm nghiền , trong lòng luôn nghĩ tới Ngạo Thiên ...

Qua một thời gian , Nhân thư phát ra một lồng sáng vàng , ôm trọn lấy cả người Hân Vũ , trong nháy mắt , Hân Vũ mới vừa rồi còn đang đứng ở trong phòng nghiên cứu hiện tại đã biến mất không thấy bóng dáng .

Phong Thành quốc .

Tâm Hình Ngạo Thiên liên tục bất an không yên , hẳn một mình đi vào bên cạnh Ôn Tuyên trì mà lần đầu tiên hẳn cùng Hân Vũ gặp nhau , nhìn trắng tròn treo cao trên bầu trời đêm , lúc này đã quá giờ tỵ rồi , chẳng lẽ Hân Vũ thất bại sao ?

Đúng lúc này , Ôn Tuyền trì đột nhiên bốc lên bọt khí , Hình Ngạo Thiên tò mò đi tới nhìn , một khuôn mặt quen thuộc bất ngờ ngoi lên từ Ôn Tuyền , khi bốn mắt nhìn nhau thì Hình Ngạo Thiên hô lớn một tiếng — Hân Vũ !!!

- Hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-chua-bon-cung-den-tu-2012>